ANNE HOLT

Zeiţa oarbă

Traducere din engleză de
Ana-Daniela Micu

Editura Trei
Bucureşti, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOLT, ANNE
Zeiţa oarbă

Autor: Anne Holt

Titlul original: Blind gudinne, 1993

Bărbatul era mort. Mort de-a binelea. Îşi putu da seama imediat. Mai târziu, nu reuşi să-şi explice această certitudine. Poate fusese felul în care zăcea, cu faţa ascunsă în frunzele ruginii şi cu un rahat de câine chiar lângă urechea dreaptă. Niciun beţivan care mai are o urmă de respect de sine nu s-ar întinde lângă nişte fecale.

Ea îl întoarse cu grijă. Îi lipsea toată faţa. Era imposibil să mai recunoşti ceva din ceea ce fusese cândva o persoană cu o identitate proprie. Era pieptul unui băiat, cu trei găuri în el.

A trebuit să se întoarcă şi să icnească violent, nereuşind să scoată nimic, doar un gust amar în gură şi crampe dureroase în stomac, lăsând cadavrul să cadă cu faţa în jos cum era. Era prea târziu când realiză că-l mişcase suficient cât să aterizeze cu capul direct în excremente, care se împrăştiaseră acum pe tot părul blond-închis şi ud leoarcă. Asta a fost priveliştea care a determinat-o în cele din urmă să vomite, împroşcându-l cu conţinutul plin de roşii al stomacului ei. Părea aproape ca un gest batjocoritor al unui om viu la adresa unui mort. Mazărea de la cină încă nu fusese digerată şi stătea acolo, ca nişte puncte de un verde toxic, pe spatele mortului.

Karen Borg începu să alerge. Îşi chemă câinele şi îl puse în lesa pe care o avea aproape doar pentru a salva aparenţele. Câinele alerga entuziast pe lângă ea, până când îşi dădu seama că stăpâna lui suspina şi gâfâia, iar apoi decise să contribuie şi el cu propriul tânguit şi bâzâit plin de îngrijorare, dând naştere unui cor de lamentări.

Şi fugeau, fugeau şi iar fugeau.

Luni 28 septembrie, şi mai devreme

Sediul poliţiei din Oslo, strada Granlandsleiret, numărul 44. O adresă cu niciun fel de rezonanţă istorică, nu precum cea din Mollergata, numărul 19, vechiul sediu al poliţiei, şi foarte diferită de cea din Victoria Terrasse, cu uriaşele sale clădiri guvernamentale. Numărul 44 de pe strada Granlandsleiret avea o aură mohorâtă, gri şi modernă, cu o sugestie de incompetenţă a serviciului public şi ciorovăieli interne. O clădire uriaşă, uşor curbă, ca şi când vântul ar fi fost prea puternic pentru a-i rezista, era încadrată de o casă a Domnului de o parte şi de o închisoare de cealaltă, cu o zonă de case demolate pe Enerhaugen, în spate, şi cu o întindere largă de iarbă în faţă, ca protecţie împotriva străzii celei mai poluate şi circulate din oraş. Intrarea era respingătoare şi posomorâtă, destul de mică în comparaţie cu faţada lungă de două sute de metri, înghesuită oblic, aproape ascunsă, sugerând că accesul era dificil, iar evadarea, imposibilă.

La nouă şi jumătate, luni dimineaţa, Karen Borg,

avocată, străbătea pavimentul în pantă al aleii ce ducea spre intrare. Distanţa era suficientă cât să te facă să-ţi simţi hainele umede de transpiraţie. Era sigură că dâmbul fusese construit special pentru ca oricine intra în sediul poliţiei din Oslo să fie uşor transpirat.

Împinse uşile grele din metal şi intră în foaier. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi observat bariera invizibilă ce traversa podeaua. Norvegienii care se îndreptau spre ţărmuri străine stăteau la coadă pentru a-şi primi paşapoartele roşii, pe partea însorită a uriaşei încăperi. Pe partea nordică, comasaţi sub galerie, erau oamenii cu pielea închisă, îngrijoraţi, cu mâinile umede de transpiraţie după ore de aşteptare pentru a li se spune care urma să fie soarta lor, de la Departamentul de Imigrări al Poliţiei.

Dar Karen Borg era în întârziere. Ea aruncă o privire în sus spre galerie şi de jur-împrejur, la pereţi: uşi albastre şi podea cu linoleum pe o parte şi galbene pe cealaltă parte, sudică. În partea vestică, două coridoare tip tunel în roşu şi verde se pierdeau în pustiu. Atriumul se întindea în sus, pe şapte etaje. Avea să observe mai târziu cât de alambicat era designul: birourile în sine erau micuţe. Când se acomoda cu clădirea, descoperi că facilităţile importante erau la etajul al şaselea: cantina şi biroul

comisarului. Şi, pe deasupra, la fel de invizibilă din foaier, precum Dumnezeu în Cerurile Sale, era Unitatea Specială.

— Ca la grădiniţă, se gândi Karen Borg, pe măsură ce devenea conştientă de codificarea culorilor, ca să se asigure că fiecare îşi găseşte calea spre locul potrivit.

Se îndrepta spre etajul doi, zona albastră. Cele trei lifturi conspiraseră pentru a o face să urce scările. După ce urmărise indicatoarele aprinzându-se în sus şi în jos, dar fără ca, în cele cinci minute, să se lumineze şi butonul de „Parter”, se lăsă convinsă.

Avea numărul camerei alcătuit din patru cifre, scris pe o bucată de hârtie. Biroul era uşor de găsit. Uşa albastră era acoperită cu urme de lipici, semn că se făcuseră încercări de a-i şterge pe Mickey Mouse şi Donald Duck, dar autocolantele rezistaseră cu încăpăţânare şi rânjeau la ea doar cu câte o jumătate de faţă şi fără picioare. Ar fi arătat mai bine dacă ar fi fost lăsaţi în pace. Karen Borg bătu la uşă. O voce răspunse în timp ce ea intra.

Hakon Sand nu părea să fie într-o dispoziţie bună. Se simţea un miros de aftershave, iar un prosop umed zăcea pe singurul scaun din cameră, în afara celui ocupat de Sand însuşi. Văzu că avea părul ud.

El luă prosopul, îl aruncă într-un colţ şi o invită să ia loc.

Scaunul era jilav. Se aşeză oricum.

Hakon Sand şi Karen Borg erau prieteni vechi, dar nu se întâlneau niciodată. Schimbaseră întotdeauna amabilităţile obişnuite, precum *Ce mai faci, Nu ne-am mai văzut de mult, trebuie să luăm cina împreună odată.* O rutină normală de fiecare dată când se întâlneau din întâmplare, pe stradă sau în vizită la prieteni comuni care erau mai pricepuţi în întreţinerea relaţiilor.

— Mă bucur că ai venit. Mă bucur foarte mult, de fapt, spuse el deodată. Nu părea bucuros. Zâmbetul lui de bun venit era forţat şi obosit după douăzeci de ore de serviciu. Tipul refuză să vorbească. Tot repetă întruna că te vrea pe tine ca avocat.

Karen Borg îşi aprinse o ţigară. Sfida toate avertismentele şi fuma „Prince”. Era ca-n reclama aia „Acum să trag şi eu dintr-o Prince”. Tipul ăsta de ţigară avea maximum de tartru şi nicotină şi era ambalat într-o înfricoşătoare etichetă stacojie de prevenire de la Ministerul Sănătăţii. De aceea, nimeni nu se grăbea să-i cerşească o ţigară lui Karen Borg.

— Ar trebui să fie destul de simplu să-l facem să înţeleagă că e imposibil. În primul rând, eu sunt martoră în acest caz, de vreme ce eu am descoperit cadavrul, iar în al

doilea rând, nu sunt specializată în drept penal. Nu am mai lucrat pe cazuri penale de când mi-am susţinut examenele. Şi asta a fost acum şapte ani.

— Opt, o corectă el. Au trecut opt ani de când ne-am dat examenele. Ai terminat a treia din promoţia noastră, din o sută paisprezece candidaţi. Iar eu am fost al cincilea din coada listei. Sigur că ai putea fi bună în drept penal dacă ai vrea.

Era nervos şi starea devenea contagioasă. Ea deveni instantaneu conştientă de atmosfera care se crea de obicei între ei pe când erau studenţi. Rezultatele ei mereu strălucitoare erau în contrast puternic cu evoluţia lui împiedicată către examenul final, pe care nu ar fi reuşit niciodată să-l treacă dacă nu ar fi fost ea. Ea l-a împins şi l-a convins pe tot parcursul, ca şi cum propriul ei succes ar fi fost mai uşor de suportat având şi această povară pe umeri. Dintr-un motiv pe care nu l-au priceput niciodată, poate din cauză că nu au vorbit niciodată despre asta, amândoi simţeau că ea era cea care era datoare să fie recunoscătoare faţă de el, şi nu invers. Încă de atunci o enervase acest sentiment că-i datora ceva lui. De ce fuseseră ei atât de inseparabili în anii studenţiei era ceva ce nimeni nu înţelegea. Nu fuseseră niciodată iubiţi,

niciodată mai mult decât să se ţină de după gât când erau beţi, doar o pereche nepotrivită de prieteni, mereu în certuri, dar legaţi printr-o grijă reciprocă ce îi făcea invulnerabili la multe dintre vicisitudinile vieţii de student.

— Iar în ceea ce priveşte faptul că eşti martoră, nu dau doi bani pe asta acum. Ceea ce este cel mai important este să-l facem pe bărbat să vorbească. Este evident că nu va coopera, până nu te are pe tine ca avocat. Ne putem răzgândi privitor la chestia cu martorul dacă suntem obligaţi. Mai e până acolo.

— Chestia cu martorul. Terminologia lui legală nu fusese niciodată prea precisă, dar chiar şi ştiind asta, pe Karen Borg tot o călca pe nervi. Hakon Sand era procuror, iar treaba lui era să se îngrijească de respectul pentru lege. Karen Borg voia să creadă că poliţia lua legea în serios.

— Oricum, nu poţi sta de vorbă cu el?

— Cu o singură condiţie. Îmi dai o explicaţie credibilă despre cum a aflat el cine sunt.

— Asta este, sincer să fiu, vina mea.

Hakon zâmbi cu acelaşi sentiment de uşurare pe care îl avea de fiecare dată când ea îi explica ceva ce el citise de zece ori fără să înţeleagă o iotă. El aduse două ceşti de cafea din anticameră.

Apoi îi spuse povestea unui tânăr de naţionalitate olandeză, al cărui singur contact cu viaţa de om al muncii – conform rapoartelor primite până în prezent – fusese traficul de droguri în Europa. Rămânea întrebarea cum ştiuse acest olandez care acum tăcea mâlc, aşteptând-o pe Karen Borg într-unul dintre cele mai dure locuri din Norvegia, celulele pentru arest preventiv din sediul central al poliţiei din Oslo, exact cine era Karen Borg – o avocată de drept comercial de succes, în vârstă de 35 de ani şi total necunoscută marelui public.

— Aici Bravo-Doi-Zero, răspunde Zero-unu!

— Zero-unu către Bravo-Doi-Zero, recepţie!

Ofiţerul de poliţie vorbea pe un ton şoptit, ca şi cum ar fi aşteptat un secret confidenţial. Nici pomeneală de aşa ceva. Era de serviciu la comandament. Era un spaţiu deschis, mare, cu podeaua suspendată, în care vocile ridicate erau tabu, hotărârea, o virtute, iar economia de exprimare, vitală. Tura de serviciu a ofiţerilor în uniformă stătea cocoţată deasupra parterului, cu o hartă enormă pe peretele de vizavi pentru a urmări scena acţiunilor principale, adică oraşul Oslo însuşi. Încăperea era poziţionată cât de central posibil în clădirea sediului poliţiei, neavând nici măcar o singură fereastră care să

privească afară, spre agitata seară de sâmbătă. Noaptea din oraş îşi făcea simţită prezenţa prin contactul radio cu maşinile de patrulare şi prin numărul de ajutor 002, prin care cetăţenii din Oslo erau sprijiniţi în momentele lor de nevoie, mai urgentă sau mai puţin urgentă.

— Avem un bărbat aşezat în mijlocul străzii Bogstadsveien. Nu putem scoate nimic de la el, hainele îi sunt acoperite de sânge, dar el nu pare rănit. Fără carte de identitate. Nu opune niciun fel de rezistenţă, dar obstrucţionează circulaţia. Îl aducem la secţie.

— Bine, Bravo-Doi-Zero. Raportează când pleci din nou în patrulare. Recepţionat, Zero-unu. Terminat.

O jumătate de oră mai târziu, suspectul stătea în picioare lângă biroul de la recepţie. Hainele-i erau cu adevărat pline de sânge: Bravo-Doi-Zero avusese dreptate. Un tânăr boboc îl percheziţiona. Cu epoleţii săi albaştri, nemarcaţi nici măcar cu o singură tresă, care l-ar fi salvat de la îndatoririle dezgustătoare, era îngrozit de atât de mult sânge posibil infectat cu HIV. Protejat de mănuşi de cauciuc, el deschise jacheta din piele a arestatului. De-abia atunci observă că tricoul acestuia fusese la origine alb. Blugii erau şi ei acoperiţi de sânge şi avea un aer de om neglijent.

— Numele şi adresa, spuse ofiţerul de serviciu, uitându-se plictisit peste tejghea.

Suspectul nu răspunse. Se uita cu jind la pachetul de ţigări pe care tânărul ofiţer îl îndesa într-o pungă din hârtie maro, împreună cu un inel din aur şi un mănunchi de chei legate cu un fir de nailon. Dorinţa de ţigară era singurul indiciu care se putea citi pe faţa lui, şi chiar şi acesta dispăru când îşi mută ochii de la punga din hârtie la ofiţerul de serviciu. Stătea la aproximativ un metru distanţă de poliţist, în spatele unei bariere solide din metal care îi venea până la şold. Bariera era în formă de potcoavă, cu ambele capete fixate în podeaua din ciment, la o jumătate de metru de tejgheaua lată din lemn, deasupra căreia se proiectau nasul şi părul grizonant al unui ofiţer de poliţie.

— Datele personale, vă rog! Numele! Data naşterii!

Bărbatul anonim zâmbi, dar deloc batjocoritor. Era mai degrabă o expresie de simpatie blândă faţă de poliţistul extenuat, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că nu era nimic personal. Nu avea nicio intenţie de a spune ceva, aşa că de ce nu-l pun odată într-o celulă ca să isprăvească cu el? Zâmbetul era aproape prietenos, iar el îl păstră pe faţă fără şovăire, în tăcere. Ofiţerul de serviciu interpretă

greşit. Era de aşteptat.

— Puneţi-l pe cerşetor într-o celulă. Numărul patru e liber M-am săturat de atitudinea lui insolentă.

Bărbatul nu protestă, ci merse de bunăvoie la celula numărul patru. În faţa uşii fiecărei celule, se aflau perechi de pantofi. Pantofi îndelung purtaţi, de toate mărimile, ca şi cum ar fi fost plăcuţe cu numele locuitorilor acestora. Probabil că, automat, a presupus că această regulă i se aplică şi lui, fiindcă şi-a scos din proprie iniţiativă tenişii şi i-a aranjat atent lângă uşă. Celula avea cam trei metri pe doi, era rece şi mohorâtă. Podeaua şi pereţii erau de un galben tern, fără graffiti. Singurul avantaj de care deveni imediat conştient în acest mediu era că, deşi era departe de confortul unui hotel, gazdele sale nu făceau economie la electricitate. Lumina era năucitoare, iar temperatura din cămăruţă trebuia să fie de cel puţin douăzeci şi cinci de grade Celsius.

Imediat lângă uşă, era un fel de latrină; cu greu se putea numi spălător. Era o construcţie cu pereţii joşi şi cu o gaură în mijloc. În secunda în care a văzut-o, şi-a simţit intestinele înnodate de constipaţie.

Lipsa oricăror inscripţii de pe pereţi, lăsate de eventualii oaspeţi de dinaintea lui, nu însemna că nu existau urme

de locuire frecventă. Chiar dacă el era departe de a fi proaspăt spălat, aproape că-i fu greaţă când îl lovi mirosul neplăcut. Un amestec de pişat şi excremente, transpiraţie şi nelinişte, frică şi furie penetrase pereţii, devenind, în mod evident, imposibil de eradicat. Deoarece, în afară de structura destinată a primi urină şi fecale, care era dincolo de orice speranţă de a fi curăţată, camera era chiar curată. Probabil că era văruită în fiecare zi.

Auzi zăvorul izbind uşa în urma lui. Printre bare, îl putea auzi pe omul din celula alăturată continuând de unde renunţase ofiţerul de serviciu.

— Hei, tu, eu sunt Robert. Tu cine eşti? De ce te-au prins sticleţii?

Dar nici Robert nu fu mai norocos. În final, şi el trebui să se recunoască înfrânt, la fel ca frustratul ofiţer de serviciu.

— Nenorocitule, murmură el după câteva minute de încercări, suficient de tare încât mesajul să ajungă la destinatarul vizat.

La capătul camerei era o platformă construită în perete. Cu oarecare bunăvoinţă, ar fi putut fi descris ca fiind un pat. Nu exista saltea şi niciun fel de pătură nu se vedea nicăieri. Mă rog, nu era mare chestie, deja era foarte transpirat din cauza căldurii. Omul fără nume îşi împături

geaca din piele pentru a-şi face o pernă, o aşează cu partea plină de sânge în jos şi se culcă.

Când procurorul Hakon Sand veni la slujbă, la zece şi cinci, duminică dimineaţă, prizonierul necunoscut dormea încă. Hakon nu ştia acest lucru. Avea o mahmureală pe care nu ar fi trebuit să o aibă. Sentimente de remuşcare îi făceau uniforma să i se lipească de trup. Îşi trecea deja un deget pe sub guler în timp ce mergea prin departamentul de Omucideri, către biroul procurorilor. Uniformele erau groaznice. La început, toţi specialiştii în drept din serviciul procuraturii fuseseră fascinaţi de ele – stăteau în faţa oglinzii acasă, admirându-se, mângâind însemnele de rang de pe umeri: o tresă, o coroană şi o stea pentru inspector, o stea care ar putea deveni două sau trei, depinzând de tine, dacă reuşeai s-o porţi suficient de mult timp pentru a deveni inspector sau procuror-şef. Zâmbeau în oglindă, îndreptându-şi umerii involuntar, observând că au nevoie de o tunsoare, simţindu-se curaţi şi îngrijiţi. Dar după o oră sau două de muncă, ei realizau că acrilatul îi făcea să miroasă, iar gulerele cămăşilor erau mult prea ţepene şi îi făceau să aibă iritaţii roşii şi mâncărimi pe gât.

Obligaţiile procurorului erau cele mai groaznice dintre toate. Dar toată lumea şi le dorea. Munca în sine era

destul de plictisitoare şi intolerabil de obositoare. Somnul era interzis; o regulă pe care majoritatea o încălcau cu o pătură nespălată, urât mirositoare trasă până sus, peste uniformă. Dar schimbul de noapte se plătea bine. Fiecare ofiţer cu patalama în drept şi cu cel puţin un an de muncă era de serviciu, în mare, cam o dată pe lună, ceea ce însemna cincizeci de mii de coroane în plus la salariu. Merita. Marele neajuns era că schimbul începea la trei după-masa, după o zi de muncă plină şi, imediat ce se termina, la ora opt a doua zi, trebuia să-ţi începi din nou ziua de lucru, în mod obişnuit. În weekenduri, turele erau împărţite în schimburi de câte douăzeci şi patru de ore, ceea ce le făcea şi mai profitabile.

Predecesoarea lui Sand era nerăbdătoare. Chiar dacă schimbul, conform regulilor, trebuia să aibă loc la nouă, exista un acord nescris că ofiţerul de serviciu putea veni duminica mai târziu cu o oră. Iar persoana care urma să iasă din schimb fremăta, de obicei, de nerăbdare. Aşa era şi inspectoarea blondă de astăzi.

— Tot ce trebuie să ştii e consemnat în raport, spuse ea. Ai pe birou o copie a dosarului cazului de crimă de vineri noapte. Mereu ai treabă în schimbul ăsta. Am completat paisprezece rapoarte deja şi două decizii pe *articolul*

unsprezece.

Femeia asta era dată dracu’. Cu cea mai mare bunăvoinţă din lume, Hakon Sand nu credea că era mai competent să ia decizii privitoare la procedurile de protecţie juvenilă decât personalul autorităţilor de asistenţă socială. Totuşi, poliţia trebuia mereu să rezolve lucrurile când un minor producea neplăceri birocratice în afara orelor normale de lucru. Două cazuri sâmbătă însemna, statistic vorbind, niciunul duminică. Nu putea decât să spere că aşa va fi.

— Iar în curte, la arest, e plin; ar fi bine să-ţi faci rondul cât de curând posibil, adăugă ea.

El luă cheile, bâjbâind când le atârnă de centură. Casa de bani era în regulă. Numărul formularelor de intrare era corespunzător. Jurnalul era adus la zi.

Odată formalităţile încheiate, se hotărî să plece şi să taie câteva amenzi imediat, acum că dimineaţa de duminică îşi lăsă mâna rece, dar uşoară peste petrecăreţii de azi-noapte. Înainte de a pleca, răsfoi printre hârtiile de pe birou. Auzise de crimă la buletinul de ştiri de la radio. Un cadavru mutilat fusese descoperit în josul râului Aker. Poliţia nu avea nicio pistă. Cuvinte goale, îşi spunea el. Poliţia are întotdeauna câteva piste, doar că de obicei sunt

cam slăbuţe.

Dosarul cu fotografii de la locul faptei încă nu fusese adăugat, desigur. Dar erau câteva poze Polaroid lăsate la întâmplare prin dosarul verde. Erau destul de groteşti. Hakon nu se putea încă obişnui cu pozele morţilor. Văzuse o mulţime în cei cinci ani petrecuţi în poliţie, ultimii trei la Omucideri, în echipa A.2.11. Toate morţile suspecte erau raportate la poliţie şi intrau în computer cu codul *susp.* „Moartea suspectă” era un concept foarte larg. Văzuse cadavre arse, morţi din cauza gazelor, plăgi prin înjunghiere, decese prin împuşcare, înec sau chiar tortură. Chiar şi tragicul tip în vârstă, care era doar o victimă a uitării, găsit când vecinul din apartamentul de dedesubt simte un miros ciudat în sufragerie şi uitându-se în sus, vede o pată umedă pe tavan şi sună la poliţie indignat de stricăciune – chiar şi diavolii ăia bătrâni erau incluşi la *susp.* Şi aveau onoarea dubioasă de a li se face o fotografie post-mortem. Hakon văzuse cadavre verzi, albastre, roşii, galbene şi multicolore şi cadavre de un roz drăguţ cauzat de monoxid de carbon, ale căror suflete nu mai fuseseră capabile să îndure valea plângerii din această lume.

Totuşi, pozele Polaroid erau mai groaznice decât tot

ceea ce văzuse el vreodată. Le aruncă pe masă brusc. Ca şi cum ar fi vrut să le uite cât mai repede, înşfăcă raportul cu constatările. Îl luă cu el până la scaunul ergonomic „antistres”, inconfortabil, o versiune ieftină din imitaţie de piele a modelului inovator de la Ekornes, mult prea curbat la spate, lipsindu-i sprijinul pentru zona lombară, unde era cea mai mare nevoie.

Faptele concrete fuseseră dactilografiate într-un stil care nu era de mare ajutor. Hakon îşi încreţi sprâncenele enervat. Se spunea că, pentru Colegiul de Poliţie, criteriile erau să ajungi mereu mai sus. Abilitatea de a scrie rapoarte nu era, evident, o probă relevantă.

Ajunse la ceva interesant către sfârşitul paginii.

„Prezentă la locul crimei a fost martorul Karen Borg. Ea a găsit decedatul în timp ce-şi plimba căţelul. Era vomă pe cadavru. Martora Borg spune că este a ei”.

Adresa şi ocupaţia lui Borg confirmară că era vorba despre acea Karen. Îşi trecu degetele prin păr şi regretă că nu şi-l spălase în dimineaţa aceea. Hotărî să o sune pe Karen în timpul săptămânii. Cu fotografii aşa de înspăimântătoare ca acelea, cadavrul trebuie să fi fost o privelişte oribilă. O va suna negreşit.

El puse dosarul înapoi pe birou şi îl închise. Pentru o

clipă, ochii îi căzură pe eticheta din stânga sus: Sand/Kaldbakken/Wilhelmsen. Dosarul era al lui, ca procuror de caz. Kaldbakken era inspectorul-şef responsabil, iar Hanne Wilhelmsen era detectivul care investiga crima.

Era timpul să treacă în revistă contravenţiile.

Era un teanc gros de rapoarte de arestare în micuţa cutie din lemn. Era plină-ochi. Răsfoi repede printre formulare. Majoritatea, beţivi. Un bătăuş de nevastă, un caz mental evident care avea să fie transferat la Spitalul Ullevâl în cursul zilei şi un cunoscut şi căutat criminal. Astea trei formulare puteau să rămână unde erau. El se va ocupa de beţivi. Motivul amendării beţivilor îi era destul de neclar. Majoritatea proceselor-verbale ajungeau la cel mai apropiat coş de gunoi. Puţinele contravenţii care se plăteau erau trecute în contul Serviciilor Sociale. Un carusel al banilor publici care reprezentau o contribuţie ce cu greu putea fi privită ca raţională.

Rămăsese un dosar de arestare. Nu avea niciun nume pe el.

— Ăsta ce e?

Se întoarse spre ofiţerul de arest, un bărbat supraponderal ajuns la cincizeci de ani, care nu va primi

niciodată mai mult decât cele trei trese pe care le avea pe umeri, pe care nu i le putea contesta nimeni; erau acordate mai mult pentru vârstă decât pentru merite. Hakon înţelesese de mult că omul avea mintea înceată.

— Un zănatec. Era aici când am început munca. Ticălosul. A refuzat să-şi dea numele şi adresa.

— Şi ce-a comis?

— Nimic. L-am găsit aşezat pe stradă pe undeva. Plin de sânge. Poţi să-l amendezi pe individ pentru că nu şi-a arătat actul de identitate. Şi pentru tulburarea liniştii publice. Şi pentru că este un nemernic.

După cinci ani în cadrul forţelor de ordine, Sand învăţase să numere până la zece. De data asta, numără până la douăzeci. Nu voia să se ia la harţă doar din cauza unui imbecil în uniformă care nu putea să înţeleagă că a priva pe cineva de libertate implica o anumită doză de responsabilitate.

Celula numărul patru. Luă un gardian cu el. Omul fără nume era treaz. Se uită la ei cu o faţă abătută şi era evident că nu se aştepta la nimic bun de la ei. Stătea pe marginea patului, ţeapăn, când scoase primele lui cuvinte în arestul poliţiei.

— Pot să beau ceva?

Limba în care vorbea era norvegiana şi, totuşi, suna altfel.

Hakon nu putea să spună ce anume era diferit; suna corect, dar era ceva în neregulă. Putea fi un suedez care încerca să vorbească norvegiana?

Desigur, i s-a adus ceva de băut. Cola, cumpărată de Hakon Sand cu banii personali. A primit chiar şi dreptul de a face un duş. Şi un tricou şi pantaloni curaţi. Din vestiarul lui Sand din birou. Bombăneala ofiţerului de arest la acest tratament preferenţial deveni din ce în ce mai vehementă cu fiecare obiect. Dar Hakon Sand ordonă ca hainele pătate de sânge să fie puse într-o pungă, explicând în timp ce încuia uşile grele din metal în urma lui:

— Aceste articole ar putea fi dovezi importante!

Tânărul era cu siguranţă taciturn. O sete mistuitoare după câteva ore petrecute într-o celulă supraîncălzită a putut să-i dezlege limba, dar curând deveni clar că nevoia lui de comunicare fusese temporară. După ce-şi potolise setea, redevenise tăcut.

Stătea pe un scaun cu spătar din grilaj. La drept vorbind, nici nu era spaţiu decât pentru două scaune în camera de opt metri pătraţi, în care se mai aflau un dulap

dublu de acte, solid, destul de impunător, trei rânduri de rafturi urâte de cărţi, imitaţie de oţel, pline de bibliorafturi aranjate pe culori, şi un birou. Acesta din urmă era fixat de perete cu suporturi din metal, astfel încât era uşor înclinat. Aşa fusese de când ofiţerul de la cabinetul medical avusese ideea de a face personalului un consult cu un specialist în terapie ergonomică. Teoria era că birourile înclinate erau bune pentru spate. Nimeni nu înţelegea de ce, plus că mare parte dintre angajaţi aveau acum probleme şi mai mari cu spatele după ce se tot aplecau spre podea după lucrurile care le alunecau de pe birouri. Cu un scaun în plus în cameră, era imposibil să te mişti de colo până colo fără să atingi mobila.

Biroul aparţinea lui Hanne Wilhelmsen. O femeie teribil de frumoasă, proaspăt promovată la rangul de inspector. După ce terminase şefă de promoţie Şcoala de Poliţie, petrecuse zece ani în sediul central al poliţiei din Oslo, remarcându-se ca o poliţistă perfectă pentru o campanie publicitară. Toată lumea o vorbea de bine pe Hanne Wilhelmsen, o realizare unică la un loc de muncă unde zece la sută dintr-o zi de lucru era petrecută vorbindu-i de rău pe colegi. Îi respecta pe superiori, dar fără să fie catalogată drept o pupincuristă, nefiindu-i frică să-şi

exprime opiniile. Era loială sistemului, dar făcea sugestii pentru îmbunătăţirea acestuia, care de regulă erau destul de solide pentru a fi implementate. Hanne Wilhelmsen avea acea intuiţie pe care numai unul la o sută din poliţişti o are, acea sensibilitate fină care îţi spune când să convingi şi să momeşti un suspect şi când să-l ameninţi şi să loveşti cu pumnul în masă.

Era respectată şi admirată, şi o merita cu prisosinţă. Dar chiar şi aşa, nimeni din clădirea mare şi gri nu o cunoştea cu adevărat. Participa mereu la petrecerile anuale de Crăciun ale departamentului, la petrecerile de vară şi la aniversări, era o dansatoare fantastică, vorbea despre muncă şi zâmbea dulce tuturor, şi pleca acasă la zece minute după ce pleca prima persoană, nici mai devreme, nici mai târziu. Nu se îmbăta niciodată şi niciodată nu se făcuse de râs. Şi nimeni niciodată nu s-a apropiat de ea cât să o cunoască.

Hanne Wilhelmsen era împăcată cu ea şi cu lumea, dar săpase un tranşeu adânc între viaţa profesională şi cea particulară. Nu avea nici un singur prieten în cadrul poliţiei. Iubea o altă femeie – iată defectul acestei fiinţe altminteri perfecte. Dacă ar fi admis asta în public, era convinsă că şi-ar fi distrus tot ce se străduise să

construiască atâţia ani. O legănare a părului ei lung şaten-închis era suficientă pentru a respinge orice dubiu referitor la verigheta ei subţire – singura bijuterie pe care o purta. Inelul îi fusese dat de partenera ei atunci când se mutaseră împreună, când ea făcuse nouăsprezece ani. Existau zvonuri, ca întotdeauna. Dar era prea frumoasă. Prea feminină. Iar doctoriţa pe care un prieten al prietenului cuiva o cunoştea vag, şi pe care alţii o văzuseră împreună cu Hanne de câteva ori, era şi ea frumoasă. Erau nişte femei foarte feminine. Aşa că nu putea fi adevărat ce se spunea. Oricum, Hanne purta fustă de fiecare dată când trebuia să se îmbrace în uniformă, şi aşa ceva nu prea făcea nimeni, deoarece pantalonii erau mult mai practici. Zvonurile erau doar nişte prostii maliţioase.

Astfel îşi trăia ea viaţa, conştientă că un lucru neconfirmat nu era niciodată privit ca adevărat; dar acesta era un motiv în plus pentru ea să îşi facă bine treaba, mai bine decât oricine altcineva din clădire. Perfecţiunea era scutul ei. Aşa îşi dorea ea să fie şi, din moment ce nu avea ambiţia de a da din coate pentru a ajunge sus, fiind interesată doar să facă treabă bună, nu existau nici gelozii şi nici invidii care să îi ameninţe apărarea.

Acum îi zâmbea lui Hakon, care se aşezase nepoftit pe scaunul în plus.

— Nu ai încredere în mine că voi pune întrebările corecte?

— Relaxează-te. Nicio grijă pe partea asta. Dar am senzaţia că avem de-a face cu ceva mai important aici. Cum am spus, dacă nu te supără prea tare, mi-ar plăcea să asist la interogatoriu. Nu este împotriva regulilor, adăugă el repede.

El ştia că ea insista asupra respectării procedurilor legale ori de câte ori era posibil, şi o respecta pentru asta. Era neobişnuit pentru un procuror să asiste la interogarea unui suspect, dar nu era interzis. Mai făcuse lucrul acesta ocazional. De regulă pentru a studia tehnica, dar uneori fiindcă era un caz în care era implicat. În mod normal, ofiţerii de poliţie nu se opuneau prezenţei unui angajat de la procuratură. Dimpotrivă, dat fiind faptul că nu-şi făcea simţită prezenţa şi nu intervenea în interogatoriu, majoritatea erau chiar mulţumiţi.

Ca la un semnal, amândoi se întoarseră spre deţinut. Hanne Wilhelmsen îşi puse braţul drept pe masă şi bătu pe tastatura unei vechi maşini de scris electrice cu unghiile ei lungi şi lăcuite. Era marca IBM, cu element de scriere

sferic, foarte avansată la timpul ei. Acum îi lipsea e-ul, care era atât de uzat, încât nu mai apărea decât o mâzgălitură neagră atunci când loveai tasta. Nu conta prea mult, din moment ce era destul de evident ce ar fi trebuit să reprezinte mâzgălitura.

— Va fi o zi foarte lungă dacă ai de gând să stai acolo fără să spui nimic.

Vocea ei era blândă, aproape mângâietoare.

— Eu sunt plătită pentru asta. Inspectorul-şef Sand este plătit. Tu, pe de altă parte, va trebui să rămâi reţinut aici. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea să te lăsăm să pleci. Nu ţi-ar plăcea să fie mai devreme?

Pentru prima oară, tânărul păru mai puţin sigur pe el.

— Numele meu este Han van der Kerch, spuse el după ce mai păstră tăcerea câteva minute. Sunt olandez, dar sunt rezident legal aici. Sunt student.

Acum Hakon Sand avea explicaţia pentru norvegiana vorbită perfect, într-un stil cam oficial. El îşi aminti de eroul său din copilărie, patinatorul olandez Ard Schenk, îşi amiti de el însuşi la treisprezece ani apreciind că bărbatul vorbea o norvegiană incredibil de bună pentru un străin. Şi îşi mai aminti cum citea *fonas Olandezul,* de Gabriel Scott, o carte pe care el, copil fiind, o iubea şi care îi hrănise

pasiunea de suporter înfocat pentru tricourile portocalii în campionatele internaţionale de fotbal.

— Asta este tot ceea ce pot să vă spun.

Din nou se aşternu liniştea. Hakon aştepta următoarea mişcare a lui Hanne Wilhelmsen. Oricare ar fi fost ea.

— În regulă, nu mă deranjează. Este alegerea ta şi dreptul tău. Dar, în acest caz, vom mai sta aici o vreme.

Introdusese o coală de hârtie în maşina de scris, ca şi cum ar fi ştiut că avea să scrie ceva.

— Poate că ai vrea să asculţi una dintre teoriile pe care le avem noi.

Piciorul scaunului scârţâi pe linoleum când ea îl împinse înapoi. Îi oferi olandezului o ţigară, şi-şi aprinse şi ea una. Tânărul părea recunoscător. Hakon era mai puţin mulţumit şi aplecându-se pe spate cu scaunul crăpă puţin uşa pentru a face curent. Fereastra era deja întredeschisă.

— Am găsit un cadavru vineri seara, spuse Hanne Wilhelmsen cu o voce joasă. Era într-o stare groaznică. Era evident că nu voise să moară. Cel puţin nu în acel mod îngrozitor. Trebuie să fi fost foarte mult sânge în jur. Tu erai destul de înmuiat în sânge atunci când te-am găsit. E posibil ca uneori să fim cam înceţi, aici, în poliţie. Dar tot suntem capabili să adunăm doi cu doi. De regulă, obţinem

patru, iar noi credem că am obţinut patru, de data asta.

Ea se întinse după o scrumieră de pe raftul de cărţi. Era un suvenir de prost gust din peisajul sudic, făcut din sticlă fumurie, înfăţişând un faun în centru cu un rânjet malefic şi agitând un enorm falus erect. Deloc în stilul lui Hanne Wilhelmsen, se gândi Sand.

— O să încerc să fiu mai explicită.

Vocea ei era mai ascuţită acum.

— Mâine vom face o analiză preliminară a sângelui de pe hainele tale. Ceea ce – dacă se potriveşte cu sângele prietenului tău fără faţă – va fi mai mult decât suficient pentru a justifica reţinerea ta în arest preventiv. Te putem aduce pentru interogatoriu oricând avem chef. Din nou şi din nou. Poate trece o săptămână fără să auzi de noi, apoi, să reapărem brusc, poate chiar după ce te-ai dus la culcare. Te vom interoga o oră sau două, iar dacă vei refuza să vorbeşti, te ducem la loc în celulă, apoi iarăşi te aducem aici şi te luăm la întrebări şi tot aşa. Poate fi destul de epuizant. Şi pentru noi, desigur, dar noi putem face asta cu schimbul. Va fi mai rău pentru tine.

Hakon începu să pună la îndoială reputaţia Hannei privind respectarea regulilor. Metoda de interogare pe care o schiţa cu siguranţă nu era în manual. Era şi mai plin

de îndoieli privind legalitatea ameninţării pe care o lansase.

— Ai dreptul la un avocat; statul va plăti, îi reaminti ei, ca şi cum ar fi vrut să compenseze pentru orice eventuală ilegalitate.

— Nu vreau avocat! explodă el.

Trase un ultim fum din ţigară înainte de a o stinge cu regret şi spuse din nou:

— Nu vreau niciun avocat. Mă voi descurca mai bine fără el.

Aruncă o privire întrebătoare, pe jumătate imploratoare spre pachetul de ţigări de pe masă. Hanne Wilhelmsen încuviinţă din cap şi îi înmână atât ţigările, cât şi chibriturile.

— Aşadar, credeţi că eu sunt vinovatul. Păi, aţi putea avea dreptate.

Şi asta a fost. Nevoile de bază ale omului fuseseră satisfăcute în sfârşit: un duş, puţină mâncare, ceva de băut şi câteva ţigări. Prezentând toate semnele că spusese deja tot ce avea de spus, el se lăsă să alunece din scaun şi se balansă cu tot cu acesta spre spate, cu o privire distantă în ochi.

— Bine, atunci.

Inspectorul detectiv Wilhelmsen părea complet stăpână pe situaţie.

— Poate că ar trebui să continui, spuse ea, începând să răsfoiască paginile dosarului destul de subţire cu foi de lângă maşina de scris. Aşadar, am găsit acest cadavru arătând dezgustător. Nu avea documente asupra lui, iar faţa i-o luase înainte, ca să spunem aşa, fără ca el s-o mai prindă din urmă. Dar omul nostru din maşina de patrulă este destul de familiarizat cu situaţia drogurilor de aici, din oraş. Hainele, corpul şi părul erau grăitoare. Crimă din răzbunare, şi-a zis el. Deloc o presupunere greşită, mi se pare mie.

Îşi împleti degetele şi duse mâinile la ceafă. Îşi masă gâtul cu degetele mari în timp ce-l privea pe olandez direct în ochi.

— Eu cred că tu l-ai ucis pe tip. Vom şti mai multe mâine, când vin rezultatele de la Criminalistică. Dar tehnicienii de la laborator n-o să-mi poată spune şi de ce ai făcut-o. Aici am nevoie de sprijinul tău.

Rugămintea păru să fi fost făcută în van. Bărbatul nu-şi mişcă niciun muşchi. Schiţă doar un zâmbet rece, uşor batjocoritor, ca şi când ar fi avut vreun atu. Aici greşea.

— Ca să fiu cinstită, cred că ar fi de bun simţ din partea

ta să-mi acorzi sprijinul tău, continuă inspectoarea. Poate ai făcut-o singur. Poate a fost un ordin. Poate că ai fost chiar forţat să o faci. Şi asta ar putea avea un impact decisiv asupra a ceea ce ţi se va întâmpla.

Ea făcu o pauză în şirul constant de cuvinte, îşi aprinse o ţigară şi îl privi direct în faţă. El continuă să stea acolo nedând absolut deloc semne că ar intenţiona să vorbească. Hanne scoase un oftat şi închise maşina de scris.

— Nu depinde de mine să-ţi stabilesc sentinţa. Dacă eşti vinovat, asta este. Dar, în mod cert, ar putea fi în avantajul tău dacă aş putea spune ceva pozitiv despre dorinţa ta de a coopera şi aşa mai departe, atunci când va trebui să depun mărturie în instanţă.

Hakon recunoscu sentimentul de când era copil şi primise permisiunea de a urmări un film poliţist la televizor. Ardea să meargă la toaletă, dar nu îndrăznea să spună nimic, de frică să nu piardă ceva incitant.

— Unde l-aţi găsit?

Întrebarea olandezului îl luă pe Hakon complet prin surprindere, iar el observă pentru prima oară o urmă de nesiguranţă pe faţa inspectoarei.

— Acolo unde l-ai ucis, replică ea, apăsând pe fiecare

vorbă.

— Răspundeţi-mi. Unde l-aţi găsit pe tip?

Amândoi poliţiştii ezitau.

— Pe malul râului Aker la Podul Hundremann. După cum bine ştii, spuse Hanne, ţinându-şi privirea pironită asupra lui pentru ca nu cumva să rateze cea mai mică urmă de reacţie a expresiei de pe chipul lui.

— Cine a găsit cadavrul? Cine a anunţat poliţia?

De data asta, ezitarea lui Hanne Wilhelmsen crea un gol în care Sand se simţi înghiţit.

— A fost cineva care se plimba pe-acolo. O avocată, o prietenă de-a mea, de fapt. Trebuie să fi fost o experienţă groaznică.

Hanne era lividă, dar Hakon realiză prea târziu. Nu observase gestul ei de avertisment când începuse să vorbească. Se înroşi ca racul din cauza privirii ei feroce de reproş.

Van der Kerch se ridică în picioare.

— Aş vrea un avocat, la urma urmelor, declară el. O vreau pe femeia aia. Dacă o aduceţi aici, poate că mă decid să vorbesc. Dacă nu o pot avea, mai bine fac zece ani de închisoare la Ullersmo.

El merse în diagonală spre uşă, pe neaşteptate, păşind

peste picioarele lui Hakon, şi aşteptă politicos să fie dus înapoi în celula sa. Hanne Wilhelmsen îl escortă, fără măcar să privească spre colegul ei cu faţa roşie ca racul.

Îşi terminase cafeaua. Nu era bună în mod special, dar era proaspăt pregătită. Fără cofeină, explică Hakon. Într-o scrumieră de prost gust, maro cu oranj, se aflau şase chiştoace de ţigară.

— A fost al naibii de supărată pe mine după aceea. Este de înţeles. Va mai trece ceva timp până când mi se va mai permite să asist la vreun interogatoriu. Dar bărbatul nu se lasă înduplecat. Sau tu, sau nimeni.

Părea la fel de epuizat şi acum, la fel ca atunci când sosise Karen Borg. Îşi masa tâmplele şi-şi trecea degetele prin părul care acum aproape se uscase.

— Am rugat-o pe Hanne să-i dea toate contraargumentele. Ea spune că acesta rămâne neclintit. Nu m-am mai amestecat. Se vor mai îndulci puţin lucrurile dacă te aduc să ne ajuţi.

Karen Borg oftă. Timp de şase ani din viaţa ei nu făcuse altceva decât favoruri pentru Hakon Sand. Ea ştia că nici de data aceasta nu va fi capabilă să-l refuze. Dar va face pe inaccesibila.

— Sunt de acord să am doar o discuţie cu el. Nu promit

nimic, spuse ea scurt şi se ridică în picioare.

Ieşiră împreună pe uşă, ea prima şi apoi el. Exact ca în vremurile de demult.

Tânărul olandez insistase să vorbească direct cu Karen Borg, cu o vagă aluzie că s-ar putea să fie deschis faţă de ea. Dar acest fapt fusese uitat deja. El părea acum plin de fiere. Karen Borg se mutase pe scaunul lui Hakon Sand, iar Hakon se retrăsese discret. Camera avocaţilor din departamentul de arest preventiv era un loc mizerabil, aşa că, de teamă că Borg ar putea să se răzgândească şi să nu mai discute cu tânărul olandez, Sand îi pusese biroul lui la dispoziţie.

Suspectul lor era genul atrăgător, dar totuşi avea ceva neplăcut. Un corp atletic, un păr blond care arăta ca şi cum ar fi fost tuns într-un salon scump cu câteva săptămâni înainte. Mâinile îi erau delicate, aproape feminine. Cânta la pian? Mâini de amant, se gândi Karen, neavând nicio idee despre cum va face faţă situaţiei. Ea era obişnuită cu camere de consiliu, cu camere de conferinţă cu mobilă masivă din stejar, cu birouri sofisticate cu perdele de cinci sute de coroane metrul. Putea aborda bărbaţi în costum, cu cravate la modă sau ţipătoare, şi femei cu serviete şi parfum Shalimar. Ştia

totul despre legile referitoare la acţiuni şi la întemeierea de companii, iar acum trei săptămâni câştigase frumoasa sumă de 150.000 de coroane pentru că verificase un contract complex pentru unul dintre cei mai mari clienţi ai ei. Ea nu trebuise să facă altceva decât să citească cele cinci sute de pagini de înţelegere contractuală, asigurându-se că erau conforme cu ceea ce se stabilise, şi să scrie OK pe copertă. Asta însemna 75.000 de coroane pe literă.

Cuvintele deţinutului erau, se pare, la fel de preţioase.

— Ai cerut să vorbeşti cu mine, începu Karen Borg. Nu ştiu de ce. Poate că de aici ar trebui să începem, nu?

El o măsură din ochi, dar păstră tăcerea. Îşi tot înclina scaunul în faţă şi în spate, în sus şi în jos, în sus şi în jos. Acest lucru o enerva la culme pe Karen.

— Trebuie să spun că nu sunt avocatul potrivit pentru tine. Cunosc câteva persoane care ar fi mai potrivite şi pot da nişte telefoane pentru a-ţi tocmi cel mai bun avocat în acest domeniu, în câteva clipe.

— Nu!

Picioarele din faţă ale scaunului loviră podeaua cu putere. Se aplecă în faţă, privind-o direct în ochi, pentru prima oară, şi spuse din nou.

— Nu. Te vreau pe tine. Nu da niciun telefon.

Deodată, îşi dădu seama că era singură cu un bărbat care era suspect de crimă. Cadavrul fără faţă o bântuise de când dăduse peste el, vineri seară. Apoi se adună. Niciun avocat nu fusese vreodată ucis în Norvegia. Cu siguranţă, nu în sediul poliţiei. Repetă această idee de trei ori în minte şi se mai relaxă. O ajută şi ţigara, desigur.

— Răspunde-mi, atunci! Ce vrei de la mine?

Tot fără răspuns.

— După-masă, vei fi în faţa unui judecător care va decide în legătură cu rămânerea în arest preventiv. Va trebui să refuz să ne întâlnim acolo de vreme ce nu am nicio idee despre ceea ce vei spune.

Nici ameninţările nu aveau vreun efect. Totuşi, parcă detectase o urmă de îngrijorare în ochii lui. Mai făcu o ultimă încercare.

— Pe lângă asta, acum nici nu mai am destul timp.

Se uită rapid la Rolexul de la mână. Frica ei cedă locul enervării. Care era în creştere. El observă, desigur, începu din nou să se legene înainte şi înapoi cu scaunul.

— Nu mai face aşa!

Picioarele scaunului se izbiră de podea a doua oară. Avocata câştigase o victorie modestă.

Nu cer neapărat adevărul complet. Vocea ei era mai calmă acum. Vreau doar să ştiu ce vei spune la tribunal. Şi trebuie să aflu asta chiar acum.

Experienţa lui Karen Borg cu infractori fără guler alb şi cravate din mătase se reducea în totalitate la a ţipa după un hoţ de biciclete care gonea pe Markveien cu noua ei bicicletă cu cincisprezece pinioane. Dar mai ştia câte ceva de la televizor. Avocatul Matlock spusese: „Nu vreau să ştiu adevărul, vreau să ştiu ce vei spune la tribunal. Parcă în gura ei nu suna aşa de convingător. Cam ezitant, poate. Dar putea fi o modalitate de a mai afla ceva.

Trecură câteva minute. Suspectul încetase să se mai legene cu scaunul, dar acum îl freca de linoleum. Zgomotul o călca pe nervi.

— Eu l-am ucis pe bărbatul pe care l-ai găsit.

Karen fu mai mult uşurată decât surprinsă. Ştia că el fusese. Spune adevărul, îşi zise ea, şi-i oferi o pastilă pentru gât. El dobândise obiceiul de a fuma cu o pastilă în gură, exact ca şi ea. Ea începuse cu mulţi ani în urmă, având credinţa vagă că ar putea să prevină mirosul de ţigară al respiraţiei. Atunci când realiză că nu era adevărat, deja devenise dependentă de acest obicei.

— Eu sunt cel care l-a omorât pe tip.

Era ca şi cum ar fi vrut să convingă pe cineva. Nu era necesar.

— Nu ştiu cine este... Era, vreau să spun. Adică, îi ştiu numele şi cum arată... Cum arăta. Dar nu îl cunoşteam. Cunoşti vreun avocat de apărare?

— Da, desigur, spuse ea cu un zâmbet de uşurare. El nu-i zâmbi. Dar depinde ce înţelegi prin a cunoaşte. Nu sunt prietenă personal cu vreunul, dacă la asta te refereai, dar va fi uşor să găsim un bun avocat pentru apărarea ta. Mă bucur că ţi-ai dat seama de ce ai nevoie.

— Nu te rog să-mi găseşti un alt avocat. Te întreb doar dacă ştii vreunul. Personal.

— Nu. Mă rog, câţiva dintre foştii mei colegi de facultate se specializează în acest domeniu, dar niciunul nu este de primă mână. Încă.

— Îi vezi des?

— Nu, doar când ne întâlnim din întâmplare.

Asta era adevărat. Şi destul de trist. Karen Borg nu avea mulţi prieteni acum. Se strecuraseră afară din viaţa ei unul după altul, sau poate ea ieşise din vieţile lor, pe cărări care se părăginiseră, doar schimbând, din când în când, câteva politeţuri la o bere la terasă, primăvara, sau întâlnindu-se la ieşirea de la cinematograf, târziu, într-o seară de

toamnă.

— Bine. Atunci vreau să mă aperi la tribunal. Pot să mă acuze de crimă şi să mă reţină în arest preventiv. Dar trebuie să obţii de la poliţie un singur lucru: să mă lase să stau în sediul poliţiei. Orice, numai să mă ţină departe de nenorocita aia de închisoare.

Bărbatul era, fără îndoială, plin de surprize.

Condiţiile dezagreabile din celulele de la sediul poliţiei ajunseseră uneori pe prima pagină a ziarelor, şi pe bună dreptate. Celulele erau menite pentru arestări de douăzeci şi patru de ore. Cu greu puteau fi considerate adecvate chiar şi pentru atât. Şi totuşi, era locul unde acest deţinut voia să stea. Timp de săptămâni.

— De ce?

Tânărul se aplecă în faţă secretos. Ea îi mirosi respiraţia, râncedă acum, după câteva zile fără periuţă de dinţi, şi se lăsă pe spate, în propriul scaun.

— Nu pot avea încredere în nimeni. Trebuie să mă gândesc puţin. Putem vorbi din nou după ce voi pune cap la cap câteva lucruri. Te vei întoarce, nu-i aşa?

Era pătimaş, aproape disperat şi, pentru prima oară, aproape că îi părea rău pentru el.

Ea sună la numărul pe care Hakon i-l scrisese pe o

bucată de hârtie.

— Am terminat. Poţi veni să ne iei.

Spre marea ei uşurare, Karen Borg nu trebuia să meargă la tribunal. Nu fusese acolo decât o dată la o audiere. Era în timpul studenţiei, când era convinsă că o să-şi folosească diploma de avocat ca să-i ajute pe nevoiaşi. Se aşezase pe bancheta destinată publicului din sala nr. 17, în spatele unei bare care părea să-i protejeze pe privitorii inocenţi de realitatea brutală a încăperii. Oamenii erau închişi din jumătate în jumătate de oră, şi numai unul din unsprezece era capabil să-l convingă pe judecător că era imposibil ca el să fie vinovat. Cu acea ocazie, ea considerase că era greu să faci diferenţa între cine era avocatul apărării şi cine era procurorul, aşa de prieteni erau, râzând şi oferindu-şi unul altuia ţigări şi spunând bancuri de tribunal, până când nefericitul acuzat era pus în boxă, iar ei se îndreptau fiecare spre colţul lui pentru a începe competiţia. Poliţia câştigase zece runde. Era rapidă, eficientă şi lipsită de milă. În ciuda dorinţei ei tinereşti de a-i apăra pe toţi acuzaţii, trebuia să mărturisească faptul că nu prea reacţionase împotriva verdictelor judecătorului. Cei acuzaţi îi păreau periculoşi, dizgraţioşi şi prea agresivi în susţinerea nevinovăţiei lor. Erau plini de ură faţă de

magistraţi, unii în lacrimi şi cei mai mulţi blestemând şi înjurând. În orice caz, fusese indignată de atmosfera convivială care se restabilea imediat ce un deţinut era condus scuturând nemulţumit din cap, cu câte un poliţist ţinându-l de un braţ şi de celălalt, dus jos, la celulele de detenţie de la subsol. Nu numai că cei doi adversari, care doar cu câteva clipe înainte îşi aruncau ocări, îşi continuau glumiţele rămase neterminate, dar până şi judecătorul se apleca în faţă pentru a asculta. Zâmbea, dădea aprobator din cap şi arunca un comentariu amuzant, până când următorul nefericit era aşezat pe banca acuzaţilor.

Karen credea că judecătorii ar trebui să rămână imparţiali, iar prieteniile să fie ţinute în afara sălii de judecată. Chiar şi acum avea aceeaşi părere idealistă.

De aceea era bucuroasă că în toţi cei opt ani petrecuţi în biroul de avocatură nu pusese piciorul într-o sală de judecată, de fiecare dată reuşind să rezolve situaţiile înainte de a se ajunge atât de departe.

Decizia privind custodia lui Han van der Kerch fu o pură formalitate. El semnă acordul stabilit pentru opt săptămâni, cu interdicţia de a primi scrisori şi vizitatori. Poliţia îi garantă, nu fără mirare, că va rămâne în celula de la secţie. Era, cu siguranţă, un trăsnit.

Aşa că nu fu necesar s-o cheme şi pe Karen Borg în sala de judecată. Cei cincisprezece avocaţi de drept comercial îşi aveau birourile în ansamblul modern de pe Aker Brygge, pe malul râului, cu tot atâtea secretare şi cu zece funcţionari. Buticul exclusivist de modă pentru bărbaţi, de la parter, dăduse faliment de trei ori şi fusese înlocuit, în cele din urmă, de un lanţ de modă mai mare, Hennes & Mauritz, care prospera. Bistroul elegant şi scump predase ştafeta unui McDonald’s. Una peste alta, situaţia nu se potrivea cu aşteptările pe care le avuseseră atunci când cumpăraseră birourile, dar să vândă acum ar însemna o pierdere catastrofală. Şi, la urma urmelor, era o locaţie centrală.

„Greverud & Co”. era inscripţionat pe uşa din sticlă, după bătrânul Greverud, care, la vârsta de optzeci şi doi de ani, încă apărea la birou în fiecare vineri. Înfiinţase firma imediat după război, construindu-şi o reputaţie impresionantă după procesele colaboraţioniştilor. În anul 1963 erau deja cinci avocaţi, dar Greverud, Risbakk, Helgesen, Farmoy & Nielsen devenise prea lung pentru operatorul de la centrală. La mijlocul anilor optzeci, ei au cumpărat birourile în ceea ce toată lumea credea că va deveni o Meca a capitalismului din Oslo, şi erau printre

puţinii care supravieţuiseră acolo.

În anul trei de studenţie, Karen Borg obţinuse o slujbă pe timpul verii în această firmă puternică. Munca temeinică şi mintea incisivă i-au fost apreciate la Greverud & Co. Era doar a patra femeie care avusese această oportunitate şi prima care reuşise. Când îşi luase examenele anul următor, i s-a oferit un post permanent, clienţi interesanţi şi un salariu nemeritat de mare. Ea căzu pradă tentaţiei.

Nu regretase niciodată, de fapt. Fusese înghiţită de lumea incitantă a capitalismului şi fusese implicată într-un Monopoly de-adevăratelea în perioada cea mai palpitantă. Era aşa de talentată, încât i se oferi poziţia de partener după o perioadă-record de doar trei ani. Era imposibil să spui nu. Era flatată, mulţumită şi simţea că o merită. Acum câştiga un milion şi jumătate de coroane pe an şi aproape că uitase motivele, de acum mulţi ani, pentru care s-a dus să facă dreptul. Ponchourile marca Sigrun Berg au făcut loc costumelor elegante cumpărate cu o avere de pe Bogstadsveien.

Telefonul începu să sune. Era secretara ei. Karen Borg apăsă butonul de difuzor. Nu era prea confortabil pentru persoana care telefona, pentru că vocea i se auzea cu

ecou care o distorsiona. Simţea că asta o punea în avantaj.

— La telefon este un avocat, se numeşte Peter Strup. Eşti la birou, eşti în vreo întâlnire sau ai plecat de la serviciu?

— Peter Strup? Ce poate dori de la mine?

Era imposibil să-şi ascundă uimirea. Peter Strup era – pe lângă multe altele – preşedintele Sindicatului special al avocaţilor de drept penal, care se considerau fie prea buni, fie prea proşti pentru a se mulţumi cu simpla calitate de membru al Asociaţiei Avocaţilor din Norvegia. Cu un an şi ceva în urmă, fusese votat cea mai bună partidă din Norvegia şi era bine cunoscut ca unul dintre cei mai mari comentatori media, dispuşi să-şi dea cu părerea despre orice subiect. Avea şaizeci de ani, dar arăta ca la patruzeci, iar timpii pe care-i scotea la cursa de schi „Birkebeiner” erau printre cei mai buni. Se spunea că era prieten cu Familia Regală, deşi niciodată nu ar fi confirmat acest lucru în prezenţa jurnaliştilor.

Karen Borg nici nu-l întâlnise, nici nu vorbise vreodată cu el. Citise despre el de multe ori, desigur.

— Dă-mi-l la telefon, spuse ea, după o mică ezitare, şi ridică receptorul – un gest inconştient de respect.

— Karen Borg, spuse ea, cu o voce ternă, inexpresivă.

— Bună ziua, sunt Peter Strup. Nu o să-ţi răpesc mult timp. Am auzit că ai fost numită pe postul de avocat de apărare pentru un olandez acuzat de crima de vinerea trecută, de lângă râul Aker. Aşa este?

— Da, oarecum corect.

— Oarecum?

— Ei bine, vreau să spun că este adevărat că am fost numită, dar încă nu prea am vorbit cu el.

Ea răsfoi involuntar printre hârtiile din faţa ei – erau copiile pentru avocatul apărării în cazul de crimă. Îl auzi pe Strup râzând pe un ton fermecător.

— De când lucrezi tu pentru patru sute nouăzeci şi cinci de coroane pe oră? Onorariul pentru un avocat din oficiu nu poate acoperi nici măcar chiria de la Aker lirygge! Stau lucrurile aşa de rău, încât trebuie să ne încalci teritoriul?

Nu se simţi jignită de remarcă. Salariul ei era, adesea, de peste două mii de coroane pe oră, în mare parte depinzând de cine era clientul. Râse şi ea uşor.

— Ne descurcăm. Este doar o întâmplare că îl ajut pe tipul ăsta.

— Da, aşa mă gândeam şi eu. Am destule pe cap, dar am fost abordat de un prieten de-al lui care mă întreba dacă îl pot ajuta pe băiat. Acest prieten este un fost client

de-al meu, iar noi, avocaţii apărării, trebuie să avem grijă de clienţii noştri, cum bine ştii!

Râse iar.

— Cu alte cuvinte, nu mă deranjează să preiau eu cazul, şi oricum cred că pe tine nu te prea încântă.

Karen nu mai ştia ce să răspundă. Ideea de a transfera toată tărăşenia în mâinile celui mai bun avocat din ţară era foarte tentantă. Peter Strup s-ar descurca, fără niciun dubiu, mult mai bine decât ea.

— Mulţumesc, este foarte drăguţ din partea ta. Dar el a insistat să mă aibă pe mine, şi, într-un fel, i-am promis că o să continui. Desigur, o să-i transmit oferta şi te voi suna dacă va accepta.

— Bine, atunci aşa rămâne. Dar îţi dai seama că am nevoie de un răspuns cât de curând. Ar trebui să mă familiarizez cu cazul, să văd dacă se poate face ceva.

Conversaţia lor luă sfârşit.

Ea se simţi puţin dezorientată. Deşi ştia că era destul de obişnuit ca avocaţii de penal să-şi fure clienţii unii altora, sau, pentru a descrie mai bine situaţia, să facă schimbări strategice de avocat, era foarte surprinsă că Peter Strup trebuia să recurgă la astfel de mijloace. Îi văzuse recent numele într-un raport publicat într-un ziar, ca unul dintre

cele trei exemple ale căror cazuri se amânau cu lunile sau chiar cu anii, din cauză că aceşti avocaţi faimoşi aveau liste de aşteptare foarte lungi. Pe de altă parte, era drăguţ că voia să dea o mână de ajutor, mai ales că o sunase la insistenţele unui prieten de-al lui Van der Kerch. Cumva înţelegea această atitudine plină de compasiune, căci şi ea îşi ţinea toţi clienţii aproape.

Închise dosarul pe care îl avea în faţă, văzu că era ora patru şi se hotărî să încheie munca, schimbând cartonul de pe recepţie care indica faptul că ea era primul avocat care pleca. Încă mai avea o uşoară mustrare de conştiinţă atunci când nu erau cel puţin zece nume înaintea ei sub indicatorul *Revine mâine.* Dar azi reuşi să scape uşor de această stare şi ieşi afară în ploaie, prinzând un tramvai supraaglomerat spre casă.

— Am acceptat un caz penal, mormăi ea între două îmbucături de peşte congelat.

Karen Borg era din Bergen. Nu mânca niciodată peşte proaspăt în Oslo. Peştele proaspăt n-ar trebui să fie mort de mai mult de zece ore. Peştele de patruzeci şi opt de ore din capitală avea gust de cauciuc; chiar şi oferta bine îngheţată a liniei de producţie de masă era mai bună.

— Deşi ar fi mai potrivit să spun că mi-a fost băgat pe

gât, adăugă ea când termină de mestecat.

Nils râmji.

— Vei fi capabilă să te descurci? Te plângi, de obicei, că ai uitat tot ce ai învăţat, în afară de ceea ce faci de opt ani, spuse el, ştergându-se la gură cu dosul palmei, un obicei enervant, de care Karen încercase să-l dezveţe în ultimii şase ani, de când locuiau împreună, uneori atrăgându-i atenţia, alteori făcându-l atent la şervetul de lângă farfurie. Şervetul rămase neatins, iar el repetă gestul de bădăran.

— Mă rog, depinde ce vrei să spui, murmură ea, sur prinsă de faptul că se simţea jignită, mai ales că ea însăşi avusese acelaşi gând mai devreme. Evident că pot, va trebui doar să-mi mai împrospătez puţin memoria.

Rezistă tentaţiei de a adăuga că luase o notă destul de mare la examenul de drept penal.

Îi spuse întreaga poveste. Din anumite motive, nu menţionă telefonul de la Strup. Nici ea nu ştia de ce. Poate pentru că nu-i prea convenise. De când era copil fusese reticentă la chestiuni care păreau complicate. Păstra pentru ea orice părea suspect. Nici măcar Nils nu o înţelegea. Singurul care fusese foarte aproape de a-i penetra linia de apărare fusese Hakon Sand. După ce el

dispăruse din viaţa ei, ea deveni expertă în a-şi aranja singură treburile, în linişte, şi în a le aranja şi pe ale altora, pe bani.

Până când termină ea de vorbit, isprăviră şi de mâncat. Nils începu să strângă masa, fără să pară interesat de povestea ei. Karen se aşeză într-un fotoliu, întinse şezutul să fie mai confortabil, şi îl auzi cum umplea maşina de spălat vase. În cele din urmă, zăngănitul începu să fie acompaniat de gâlgâitul filtrului de cafea.

— Este clar că este speriat de moarte, ţipă el din bucătărie, apoi se uită în living şi reluă. Cred că este al naibii de speriat de cineva.

Genial. De parcă nu era evident. Tipic pentru Nils, care avea un mare talent de a face comentarii de la sine înţelese, pe care mulţi ani le considerase atractive, ca şi cum ar fi fost intenţionat ironice. Dar, în ultima vreme, ajunsese să-şi dea seama că el chiar îşi închipuia că putea intui ceea ce alţii nu reuşeau.

— Bineînţeles că este speriat, murmură ea pentru sine, dar ce anume îl sperie?

Nils apăru cu două ceşti de cafea.

— Păi, e clar că nu-i e frică de poliţie, spuse ea luând cana. A vrut să fie arestat. Stătea pur şi simplu pe

caldarâm pe o stradă aglomerată şi-i aştepta să ajungă. Dar de ce nu spune nimic? De ce nu recunoaşte că l-a omorât pe bărbatul de pe malul râului Aker? De ce îi e frică de închisoare, dar nu de poliţie? Şi de ce, colac peste pupăză, insistă să mă aibă pe mine ca avocat?

Nils dădu din umeri şi luă un ziar.

— În cele din urmă, vei afla, spuse el adâncindu-se în descifrarea benzilor desenate.

Karen închise ochii.

— Voi afla, în cele din urmă, îşi repetă ea, şi căscă în timp ce mângâia câinele după ureche.

Marţi, 29 septembrie

Karen Borg avusese o noapte agitată. Nu că ar fi fost un fapt neobişnuit. Era întotdeauna obosită serile şi adormea imediat după ce se băga în pat. Problema era că întotdeauna se trezea la loc. De cele mai multe ori, în jurul orei cinci dimineaţa. Era în continuare obosită şi somnoroasă, dar incapabilă de a se adânci din nou în lumea viselor. Problemele ei păreau uriaşe în timpul nopţii, chiar şi cele care în timpul zilei nu erau decât nişte umbre pasagere. Lucruri care erau atât de uşor de dejucat în lumina zilei, fiind mundane, neamenințătoare sau doar enervante, în această perioadă de tranziţie dinainte de zori deveneau spectre amenințătoare care o bântuiau. De prea multe ori stătea acolo încolăcindu-se şi întorcându-se până pe la şase şi jumătate, după care cădea într-un somn adânc, inconştient, până când suna alarma ceasului, peste o jumătate de oră, făcând-o să tresară.

Noaptea trecută se trezise la două, transpirată toată. Era într-un avion fără podea, iar pasagerii trebuiau să stea

în echilibru, fără centuri de siguranţă, pe nişte suporturi mici ataşate de pereţii avionului. După ce se agăţase de unul până era să leşine de oboseală, simţi cum avionul începu să coboare brusc spre pământ. Se trezi exact când acesta se izbea de un deal. Visele cu accidente de avioane se pare că erau un semn al lipsei de control asupra propriei vieţi. Dar ea nu avea sentimentul că acest lucru ar fi fost valabil şi pentru ea.

Era o zi de toamnă luminoasă, în sfârşit. Plouase toată săptămâna, dar, noaptea trecută, temperatura se ridicase la cincisprezece grade Celsius, iar soarele făcea un ultim efort de a le reaminti tuturor că nu trecuse chiar atât de mult timp de astă-vară. Copacii din Olaf Ryes Plass deveniseră deja galbeni-arămii, iar lumina era atât de puternică, încât până şi proprietarii de magazine pakistanezi păreau palizi, pe când îşi aranjau tarabele pe stradă, în faţa magazinelor şi aprozarelor lor. Era un vuiet de trafic dinspre Toftes Gata, dar aerul era surprinzător de curat şi de proaspăt.

Când Karen devenise cea mai tânără – şi singura femeie – parteneră de la Greverud & Co., cu cinci ani în urmă, ea şi Nils discutaseră serios să părăsească zona Grunertokka. Îşi puteau permite cu uşurinţă acest lucru, iar Grunerlekka

nu se dezvoltase aşa cum toată lumea anticipase pe vremea când ea cumpărase apartamentul într-un bloc care era atunci sub ameninţarea demolării, dar reabilitat printr-un proiect de renovare al oraşului Oslo. Reabilitarea fusese pe jumătate o încercare de restaurare, la un preţ exagerat, şi avu drept rezultat o creştere a chiriei de cincisprezece ori în trei ani. Cei mai puţin avuţi fură nevoiţi să se mute şi, dacă nu şi-ar fi dat seama creditorii că, lichidând firma, nu aveau nimic de câştigat, ar fi fost un dezastru. Dar Karen îşi vânduse apartamentul la timpul potrivit, chiar înaintea prăbuşirii preţurilor marilor proprietăţi, din 1987, şi se alesese cu o sumă rezonabilă pentru noua ei locuinţă, un apartament la mansardă în blocul alăturat, care scăpase în mod miraculos de proiectul de renovare deoarece rezidenţii se ocupaseră ei înşişi de punerea în aplicare a planurilor de conservare a zonei ale Consiliului orăşenesc.

Karen şi Nils se hotărâseră cu tot sufletul să se mute. Dar, cu un an în urmă, într-o memorabilă seară de sâmbătă, stătuseră şi analizaseră motivele pentru care voiau să plece. Alcătuiseră o listă de argumente şi contraargumente, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un examen. În final, au ajuns la concluzia că ar trebui să

folosească banii pentru a-şi extinde apartamentul micuţ. Ei consolidaseră finanţele asociaţiei de locatari cumpărând şi ceea ce mai rămăsese din mansardă, cam 200 de metri pătraţi. După ce au terminat extinderea, apartamentul devenise foarte luxos şi îi crescuse enorm valoarea. Nu regretaseră niciodată. Atunci când ajunseseră să accepte cu remarcabilă unanimitate că nu vor avea copii, un acord tacit care se născuse între ei după ce, deşi renunţaseră la măsurile de contracepţie, timp de patru sau cinci ani, şi nu se întâmplase nimic, începură să uite de părerile prietenilor referitoare la poluarea din centrul oraşului Oslo. Aveau o terasă cu jacuzzi şi grătar, n-avea nicio grădină de îngrijit, şi puteau merge pe jos până la cel mai apropiat cinematograf fără prea mult efort. Deşi aveau maşină, un Ford Sierra cumpărat la mâna a doua, căci nu era o idee bună să investească prea mult într-o maşină care avea să fie parcată pe stradă, foloseau de regulă tramvaiul sau mergeau pe jos.

Karen crescuse într-un cartier rezidenţial plăcut, în Kalfaret din Bergen. Avusese o copilărie petrecută sub supravegherea „serviciilor secrete” locale, cu spioni care pândeau din spatele perdelelor, întotdeauna perfect informaţi despre cele mai mici greşeli ale tuturor, de la

podelele nespălate până la aventurile extraconjugale. După o vizită de un weekend acasă, şi nu mergea mai mult de câteva ori pe an, Karen începea să aibă un sentiment insuportabil de claustrofobie de care nu era doar ea responsabilă, mai ales că nu avusese niciodată nimic de ascuns.

Aşa că Grunerlokka era pentru ea un loc de refugiu. Ea şi Nils fuseseră hotărâţi, dar acum nu mai aveau nici cea mai mică intenţie de a se muta vreodată.

Se opri în faţa micului chioşc de vizavi de staţia de tramvai. Ziarele tabloide erau aşezate unul peste altul, până sus, fiecare la locul său.

„Crima brutală din lumea drogurilor zguduie poliţia”. Titlul îi sări în ochi. Luă un exemplar şi începu să-l citească, punând banii pe tejghea fără să se mai uite la omul din spatele acesteia. Tramvaiul sosi în timp ce ea tocmai ieşea. Taxă biletul şi se aşeză pe o banchetă pliantă. Prima pagină o trimitea la pagina cinci. Sub fotografia cadavrului pe care ea însăşi îl descoperise doar acum patru zile, textul afirma: „Poliţia crede că omorul brutal al unui bărbat încă neidentificat, de aproximativ treizeci de ani este o crimă din răzbunare tipică pentru lumea drogurilor”.

Nu era dată nicio sursă. Povestea era ciudat de asemănătoare cu ceea ce îi spusese Hakon Sand.

Era furioasă. Hakon accentuase că ceea ce îi spusese avea să rămână între ei. Avertismentul fusese complet inutil; ultimii oameni de care avea timp Karen erau jurnaliştii. Cu atât mai mult era enervată de stângăcia poliţiei.

Se gândi la clientul ei. Oare primeşte ziare în celulă? Nu, căci acceptase o interdicţie pentru scrisori, vizitatori şi parcă îşi aducea aminte că era inclusă şi interdicţia asupra ziarelor, TV-ului şi radioului. Dar nu era sigură.

— Asta o să-l sperie şi mai rău, se gândi ea, şi se concentră asupra restului ziarului, în timp ce tramvaiul modern se rostogolea şi torcea parcurgând străzile oraşului cu o uşurinţă total diferită de uruitul strămoşului său.

Într-o altă parte a oraşului, un bărbat îşi aştepta tremurând iminenta moarte.

Hans E. Olsen era un om la fel de comun ca numele lui. Prea mult alcool de prea mulţi ani lăsase urme pe faţa lui. Carnea îi era puhavă şi gri, cu pori proeminenţi, ce transpira încontinuu. Dar expresia sa permanentă de amărăciune venea mai degrabă dintr-o acreală înnăscută

decât din consumul excesiv de alcool. Chiar în acest moment el transpira mai mult ca niciodată şi părea mai bătrân de patruzeci şi doi de ani, cât avea.

Hans E. Olsen era avocat. Fusese promiţător în anii de început ai studenţiei şi îşi atrăsese un număr mare de prieteni. Dar faptul că fusese crescut într-un mediu pios în Norvegia de sud-est pusese o greutate din plumb asupra oricărei prospeţimi şi *joie de vivre* pe care le-ar fi putut avea. Credinţa lui din copilărie fusese abandonată după câteva luni petrecute în capitală, lăsându-l pe tânărul bărbat fără nimic de pus în loc. Conceptul de Dumnezeu răzbunător şi implacabil nu şi-a pierdut cu adevărat puterea asupra lui şi, sfâşiat între vechea sa identitate şi visul vieţii de student, cu băutură, femei şi examene luate cu brio, a trebuit prea curând să-şi caute consolarea în tentaţiile marelui oraş. Chiar şi atunci colegii săi studenţi mai făceau glume cum că Hans Olsen nu-şi folosise niciodată penisul, decât pentru a se uşura. Dar aceasta era o afirmaţie care necesita o precizare: descoperise de la o vârstă fragedă că sexul se poate cumpăra. Lipsa lui de farmec şi de încredere în sine îl conduse curând spre înţelegerea dureroasă a faptului că femeile nu erau interesate de el. Devenise un frecvent vizitator al

cartierului cu lampioane roşii din jurul primăriei şi astfel acumulase mult mai multă experienţă decât credeau colegii săi studenţi.

Consumul de alcool luase o asemenea amploare că deja la vârsta de douăzeci şi cinci de ani era diagnosticat drept „alcoolic”. Deşi, din punct de vedere medical, această caracterizare nu era foarte precisă, meteahna sa îl împiedică să treacă examenele de drept cu un rezultat pe măsura talentelor sale. Obţinu o diplomă mediocră şi primi o slujbă în Ministerul Agriculturii. Stătu acolo timp de patru ani înainte de a lucra pe cont propriu, după o practică de doi ani ca magistrat-asistent în nordul Norvegiei, o perioadă pe care o priveşte şi acum cu groază, dar care fusese un rău necesar pentru a-şi obţine licenţa de avocat şi libertatea pe care simţea că o căutase mereu.

Găsise un cabinet cu trei avocaţi care aveau un loc liber pentru un partener. Aceştia îşi dădură repede seama că era un personaj ciudat cu un temperament imprevizibil. Dar îl acceptaseră aşa cum era, nu în ultimul rând pentru că, spre deosebire de alţii, era mereu la zi, fără nicio excepţie, cu plata chiriei şi cu partea lui de cheltuieli. Ei presupuseseră că asta avea mai mult legătură cu cheltuielile lui modeste, decât cu vreo capacitate ieşită din

comun de a face bani. Într-un cuvânt, Hans Olsen era zgârcit. Avea o predilecţie pentru costumele gri. Avea trei – două dintre ele mai vechi de şase ani, şi asta sărea în ochi. Niciunul dintre colegii săi nu îl văzuse purtând şi altceva. Îşi cheltuia banii pe un singur lucru: pe alcool.

Pentru o scurtă perioadă, el înflori, spre mirarea tuturor. Întorsătura surprinzătoare din viaţa lui se manifestă prin spălarea mai frecventă a părului şi prin folosirea unui aftershave scump care pentru scurt timp copleşi mirosul corpului său şleampăt, cu iz de mucegai, care se impregnase în biroul lui. Într-o bună dimineaţă veni chiar cu o pereche de pantofi italieneşti noi, şi, după părerea secretarei sale, extrem de drăguţi. Cauza acestei transformări era o femeie care se arătă chiar dornică să se căsătorească cu el – asta după doar trei săptămâni de cunoştinţă, care în realitate însemnau cam cincizeci de halbe în pubul *Old Christiania.*

Femeia era urâtă ca noaptea, dar cei ce-o cunoşteau spuneau că era caldă, bună, inteligentă. Se ocupa de bolnavii săraci ai unei parohii. Asta nu reprezentase un obstacol în calea separării şi a divorţului lor.

Dar Hans Olsen avea în mod cert un punct forte: infractorii îl iubeau. Îşi apăra clienţii ca nimeni altul.

Deoarece simţea că este aşa de mult de partea lor, îi ura pe poliţişti. Îi ura fără rezerve, şi nu încercase niciodată să ascundă asta. Discursul şi furia sa iritaseră nenumăraţi procurori de-a lungul timpului, iar rezultatul era de obicei unul singur: clienţii săi primeau sentinţe mult mai mari decât era cazul. Olsen ura poliţiştii, iar poliţiştii îl urau pe el. Destul de firesc, acest lucru îi afecta pe suspecţii pe care îi reprezenta.

Dar acum Hans Olsen trăia cu spaima că-şi va pierde viaţa. Bărbatul care stătea în faţa lui îndreptase un pistol spre el, de o marcă pe care el, cu informaţiile lui limitate despre armele de foc, nu o putea preciza. Dar arăta periculos şi văzuse suficiente filme ca să poată recunoaşte amortizorul.

— Asta a fost o mare prostie din partea ta, Hansy, spuse bărbatul cu arma.

Hans E. Olsen detesta porecla Hansy, chiar dacă era o consecinţă firească a faptului că mereu includea şi iniţială „E” atunci când se prezenta.

— Tocmai voiam să vorbesc cu tine despre asta, croncăni el din fotoliul în care fusese obligat să se aşeze.

— Am avut o înţelegere, Hansy, spuse celălalt cu o voce exagerat de calmă. Nimeni nu se retrage. Nimeni nu

măcăne. Vreau să am garanţia că operaţiunea este complet sigură. Ţine minte, nu suntem doar noi implicaţi. Ştii bine care este miza. Până acum nu ai mai avut obiecţii Ce ai spus ieri la telefon a fost însă o ameninţare, Hansy Nu putem risca niciun pic. Dacă unul cade, ne ducem cu toţii. Nu ne putem permite aşa ceva, Hansy. Ştii asta.

— Am dovezi!

Era o ultimă şi disperată încercare de a se agăţa de viaţă. Brusc, încăperea se umplu de un miros inconfundabil de excremente şi urină.

— Nu, nu ai, Hansy. Amândoi ştim asta. Oricum, este un risc pe care va trebui să mi-l asum.

Împuşcătura sună ca o tuse pe jumătate înăbuşită. Glonţul îl lovi pe Hans E. Olsen în mijlocul nasului, care fu complet spulberat când proiectilul pătrunse direct prin craniul acestuia şi-i făcu un crater de dimensiunea unei gulii. Pete de roşu şi gri năpădiră micuţa husă croşetată de pe scaun şi se întinseră pe peretele din spate.

Bărbatul cu arma îşi aranjă mănuşa din cauciuc de pe mâna dreaptă, se îndreptă spre uşă şi plecă.

Joi, 1 octombrie

Uciderea lui Hans E. Olsen ocupase spaţii largi în ziare. Nu reuşise să ajungă niciodată pe prima pagină a ziarelor cât fusese în viaţă, în ciuda tuturor încercărilor sale stângace. Acum, că murise, devenise subiectul relatărilor de pe primele şase pagini. Ar fi fost mândru de el. Colegii lui îi arătară respect, deşi majoritatea îl considerau un mic rahat cu ochi, iar ziarele alcătuiră un portret al unui gentleman onorabil al baroului. Câţiva găsiră motive să critice poliţia, prinsă din nou într-o lipsă totală de piste pentru un caz serios de omucidere. Totuşi, majoritatea părea să fie de acord că avocatul fusese anihilat de un client nemulţumit. Şi cum avusese un portofoliu foarte limitat, vânătoarea ucigaşului ar fi trebuit să fie extrem de simplă.

Inspectorul-detectiv Hanne Wilhelmsen nu era adepta acestei teorii. Simţea nevoia să clarifice câteva lucruri împreună cu Hakon Sand.

Îşi găsiră un loc exact în spatele sălii de masă a cantinei,

la geam, cu o vedere magnifică spre cele mai sărace cartiere din Oslo. Aveau amândoi câte o cană de cafea, din care ambii vărsaseră câteva picături pe farfurioară.

Cănile le tremurau de parcă ar fi fost beţi. Între ei se afla un pachet desfăcut de caramele cu ciocolată.

Hanne vorbi prima.

— Ca să fiu cinstită, Hakon, cred că aceste două crime sunt legate, cumva.

Se uită la el ca şi cum ar fi aşteptat ceva, nefiind sigură cum avea să fie primită bănuiala ei. Hakon înmuie o bomboană de ciocolată în cafea, o puse în gură şi-şi linse meticulos degetele. Nu arătau prea curate. Se uită şi el fix către ea.

— Nu există nici un singur element comun, spuse el cam morocănos. Arme diferite, metode diferite, locaţii diferite, personaje complet diferite şi momente diferite. Vei avea probleme în a convinge pe cineva!

— Dar ascultă-mă puţin – nu te agăţa doar de diferenţe. Haide să vedem ce similitudini ar putea fi.

Cu nerăbdare, începu să enumere asemănările pe degete.

— În primul rând, a fost o distanţă de numai cinci zile între crime.

Ignoră rânjetul ironic şi sprânceana ridicată ale lui Hakon.

— În al doilea rând, pentru moment, nu avem nicio explicaţie pentru niciuna dintre ele. Dar hai să-ţi mărturisesc ceva. L-am identificat pe bărbatul ucis la râul Aker: este vorba despre Ludvig Sandersen, dependent de droguri de ani de zile şi cu un cearşaf de condamnări lung, cât braţul tău. A fost eliberat cu şase săptămâni înainte după ultima lui sentinţă. Dar ştii cine era avocatul său?

— Din moment ce ai întrebat pe un ton atât de victorios, o să presupun că era vorba despre prietenul nostru decedat, Olsen.

— Bingo! *Asta,* în orice caz, este un gen de legătură. Vorbind mai în şoaptă, continuă: Şi nu doar că era clientul lui Olsen, dar avea o întâlnire cu el chiar în ziua în care a fost ucis! Heidi are agenda de serviciu a lui Olsen şi l-a găsit imediat. Ludvig Sandersen avea o întâlnire la ora două, vinerea trecută, iar căsuţa pentru următoarea întâlnire avea o linie. Cu alte cuvinte, urma să fie o şedinţă lungă. Asta dacă va fi avut loc. Desigur, nu ştim dacă ei s-au văzut. Dar presupun că secretara lui ne poate spune acest lucru.

Hakon mâncase aproape toate bomboanele cu viteza

luminii, iar Hanne abia dacă reuşise să prindă vreo două. Acum, aşteptând răspunsul lui, ea modela foiţa aurie în forma unei păsărele.

Deodată, amândoi începură să vorbească în acelaşi timp, oprindu-se cu un chicotit.

— După tine, spuse Hakon.

— Şi mai este ceva.

Vocea ei era acum şi mai joasă, chiar dacă sala era aproape goală, iar cei mai apropiaţi vecini erau la distanţă de câteva mese.

— Nu am de gând să dezvălui presei nimic din toate astea. Nu o să spun nimănui. Doar ţie.

Făcu un gest de ca şi cum şi-ar fi pus degetele în urechi, apoi se aplecă spre el peste masă.

— Am avut un tip la interogatoriu cu puţin timp în urmă, în legătură cu un viol. N-aveam nicio dovadă care să-l incrimineze, dar din cauza dosarului său îl convocăm ori de câte ori avem un caz nerezolvat de abuz sexual. L-am eliminat rapid dintre suspecţi, dar era extrem de neliniştit dintr-o altă pricină. Nu am dat prea multă atenţie acestui fapt atunci – întotdeauna sunt puşi pe făcut una sau alta. Dar tipul ăsta era chiar speriat. Înainte de a şti ce voiam de la el, a lăsat să-i scape câteva aluzii mai puţin voalate

referitoare la o anumită tranzacţie. A spus că a auzit vorbindu-se în târg că un avocat era în spatele unei afaceri cu droguri, la scară mare, dar nu-mi mai amintesc exact cuvintele lui. Ştii cum sunt indivizii ăştia, sunt gata să spună minciuni chiar mai repede decât să comită delicte, şi ar spune orice pentru a se scoate. Aşa că nu am dat prea mare importanţă acestui lucru la vremea aceea.

Hanne chiar şoptea acum. Hakon trebui să se aplece peste masă şi să-şi pună capul într-o parte ca să prindă ce spunea. Dacă cineva trecea pe lângă ei, ar fi putut crede că sunt nişte iubiţi care îşi împărtăşesc intimităţi.

— M-am trezit în toiul nopţii pentru că nu mi-l puteam scoate pe tipul ăsta din minte, spuse ea. Primul lucru pe care l-am făcut dimineaţă a fost să scotocesc după vechiul dosar cu cazul de viol şi să-i verific numele. Ghici cine era avocatul lui?

— Olsen.

— Exact.

Stăteau amândoi uitându-se la panorama înceţoşată a oraşului. Hakon Sand trase adânc aer în piept de câteva ori, lăsându-l gânditor să-i şuiere printre dinţii din faţă. Realizând însă că suna neplăcut, se opri de-ndată.

— Ce avem de fapt? spuse el şi luă o foaie de hârtie A4,

goală. O numerotă până în josul paginii.

— Avem o dată un dependent de droguri. Apoi, ucigaşul autodenunţat din arest care refuză să ne spună motivul crimei.

Stiloul lui zgâria hârtia, înţepând foaia cu nerăbdare.

— Şi-a făcut treaba aşa de bine, că nu ar fi supravieţuit nici dacă ar fi avut nouă vieţi. Apoi avem un avocat mort, ucis într-o manieră ceva mai sofisticată. Ştim că cei doi bărbaţi ucişi se cunoşteau. Aveau întâlnire exact în ziua în care unul dintre ei a mierlit-o. Ce mai avem?

Continuă să scrie fără să aştepte un răspuns.

— Păi, ar mai fi câteva zvonuri vagi şi extrem de neserioase despre traficul cu droguri coordonat de un avocat necunoscut. Avocatul colportorului era tot dragul nostru răposat, Olsen.

Hanne Wilhelmsen observă că bărbia lui Hakon avea un tic aproape de gură, ca un mic spasm muscular.

— Cred că ai dat de ceva important, Hanne. S-ar putea să fi dat de ceva mare. Dar care este următorul pas?

Pentru prima oară în timpul conversaţiei, Hanne se lăsă pe spate în scaun. Bătea darabana pe masă.

— Păstrăm totul secret, decretă ea. De obicei, am dovezi mult mai solide când îmi încep investigaţiile. Te ţin

la curent. OK?

Echipa de intervenţii în forţă era oaia neagră, dar, în acelaşi timp, marea mândrie a poliţiei. Apărând de regulă în blugi şi de multe ori cu părul lung sau neîngrijit, aceşti ofiţeri nu se mai simţeau obligaţi să aibă o anumită ţinută atunci când erau primiţi în trupă. Şi nici nu le cerea nimeni asta. Dar din când în când, ei nesocoteau alte legi şi reguli mai sacrosancte şi nu de puţine ori erau muştruluiţi de şeful adjunct sau de comisarul însuşi. Erau de acord cu orice li se reproşa şi promiteau să se schimbe, dar dădeau din mână a lehamite imediat ce ieşeau pe uşă. De-a lungul anilor, unii merseseră prea departe şi fuseseră transferaţi, fie şi temporar, la cele mai plictisitoare sarcini de birou. Fapt e că poliţiştii îşi iubeau confraţii echipaţi în blugi. Echipa de intervenţii în forţă era eficientă, muncitoare şi era subiectul vizitelor colegilor din Danemarca şi Suedia, care veneau la sediul poliţiei cu oarecare rezerve şi plecau într-o stare de admiraţie totală.

Chiar săptămâna trecută, în timpul unei vizite a unui grup de poliţişti din Stockholm, o echipă suedeză de TV i-a filmat într-o noapte. Băieţii i-au dus pe cei de la televiziune la o adresă la care ştiau că vor găsi ceva, acasă la o prostituată care avea mereu câteva grame din substanţe

interzise şi alte cele. Le-a fost uşor să dărâme uşa, căci nu mai rămăsese mare lucru din rama de la ultima lor vizită. Se năpustiră în camera întunecată cu un cameraman după ei. Pe podea era un bărbat între două vârste într-o rochie roşie foarte adânc decoltată şi cu o zgardă de câine în jurul gâtului. Imediat ce îi văzu pe oaspeţii neinvitaţi, acesta izbucni într-un plâns isteric. Poliţia încercă să-l consoleze, asigurându-l că nu el era cel căutat. Dar când descoperiră patru grame de haşiş şi două prize de heroină pe un raft de cărţi plin de ornamente, dar fără nicio carte, cerură actele de identitate ale bărbatului de pe podea, pentru orice eventualitate. Suspinând adânc, scoase un portofel kaki. Poliţiştii abia putură să-şi stăpânească râsul când văzură din cartea de identitate că omul era un ofiţer de armată. Disperarea acestuia era de înţeles. Asemenea circumstanţe, deşi nu erau delicte în sine, trebuiau raportate autorităţilor mai înalte de la etajul şapte, de la Unitatea Specială. Ce s-a întâmplat cu el mai departe, nimeni din trupa de intervenţie nu a aflat; dar echipa de la televiziunea suedeză s-a amuzat copios de incident, chiar dacă, de dragul decenţei, cele filmate n-au fost niciodată date la televizor.

Rolul echipei de intervenţii în forţă era subînţeles prin

însăşi denumirea ei. Treaba lor era să apară pe neaşteptate şi să creeze confuzie în lumea drogurilor, să împiedice şi să eradicheze traficul de stupefiante şi să-i descurajeze pe nou-veniţii din branşă. Nu erau agenţi sub acoperire, în sensul american, aşa că nu conta dacă erau sau nu recunoscuţi drept ofiţeri de poliţie. Imaginea şleampătă pe care o aveau majoritatea dintre ei avea mai mult de-a face cu mediul în care se învârteau, cel al drogurilor, decât cu dorinţa de a-şi ascunde identitatea. Ştiau cam tot ceea ce se petrecea în lumea interlopă a oraşului Oslo. Dar chiar dacă în această privinţă ei erau cu mult înaintea colegilor lor din celelalte departamente, problema lor era că adesea nu puteau dovedi nimic.

Hanne Wilhelmsen auzi conversaţia tare şi râsul zgomotos din camera echipei cu mult timp înainte de a ajunge la uşă. Trebui să bată de câteva ori pentru ca, în sfârşit, cineva să-i deschidă. Uşa era întredeschisă, şi un bărbat pistruiat cu părul slinos şi o doză uriaşă de tutun de mestecat sub buza superioară îi aruncă un zâmbet vinovat, făcând să-i curgă tutun printre dinţi, pe mâna stângă.

— Bună, Hanne, ce putem face pentru tine?

Deborda de amabilitate, în ciuda faptului că limbajul

trupului spunea altceva, iar uşa era doar puţin crăpată.

Hanne îi zâmbi şi smuci uşa, deschizând-o mai mult. El îi dădu drumul fără entuziasm.

Resturi de mâncare, gunoaie de toate felurile şi munţi de ziare şi reviste porno zăceau împrăştiate prin cameră. Retras într-un colţ, se afla un bărbat ras în cap, cu o cruce aşezată invers împodobindu-i o ureche, cu cizme grele în picioare şi cu un pulover gros din lână, islandez, care părea că ar fi putut sta singur în picioare. Era cunoscut pe numele de Billy T. Fusese la şcoala de poliţie împreună cu Hanne şi era privit ca unul dintre cei mai eficienţi şi mai inteligenţi din echipă. Billy T. era un suflet gingaş, blând ca un mieluşel, care trebuia să convieţuiască cu apetitul său pentru femei şi cu fertilitatea sa de invidiat ce-i dăduse nu mai puţin de patru copii, de la tot atâtea mame. Nu locuise niciodată cu vreuna dintre ele, dar îşi iubea copiii, toţi băieţi, doi dintre ei având aproape aceeaşi vârstă. La fiecare zi de chenzină, înjura printre dinţi când trebuia să dea banii de pensie alimentară.

Pe Billy T. îl căuta de fapt Hanne. Ea păşi peste munţi de haine şi reviste care îi stăteau în drum. El lăsă jos revista de motociclism pe care o citea şi o privi cu o uşoară uimire.

— Poţi să-mi acorzi un minut în biroul meu?

Un gest expresiv al braţului şi al capului ei indica ce credea ea despre posibilitatea de a avea o conversaţie confidenţială în acel mediu.

Billy T. dădu aprobator din cap, îşi abandonă revista care fu înhăţată cu lăcomie de următorul cititor, şi o urmă spre etajul doi.

Hanne Wilhelmsen scoase o listă scrisă la maşină de deasupra biroului ei, lăsând să-i cadă o agrafă pe podea. Nu se osteni să o recupereze, aşeză doar lista în faţa lui Billy T.

— Aceştia sunt toţi avocaţii pledanţi cu normă întreagă din oraş, plus unul sau doi care nu sunt specializaţi, dar care mai primesc câte un caz penal. Sunt cam treizeci.

Billy T. îşi scutură capul în formă de glonţ şi cercetă lista cu interes. Trebui să se forţeze puţin, pentru că scrisul era mic pentru a intra totul pe o singură pagină.

— Ce părere ai despre ei? întrebă Hanne.

— Ce cred despre ei? Ce vrei să spui?

El îşi plimbă degetul până în josul paginii.

— El este în regulă, el este OK, el este un rahat, ea este foarte OK, începu el. Asta voiai să ştii?

— Păi, nu chiar, murmură ea, ezitând puţin.

— Care dintre ei are cele mai multe cazuri de droguri? întrebă ea după câteva secunde.

Billy T. luă un stilou şi însemnă câte o cruce alături de şase nume. Îi dădu lista înapoi, iar ea o studie. Apoi o lăsă jos şi se uită lung pe fereastră, înainte de a vorbi din nou.

— Ai auzit vreodată zvonuri despre vreunul dintre aceşti avocaţi cum că ar fi implicat în traficul de droguri?

Billy T. nu fu deloc surprins de asta. Îşi muşcă uşor degetul mare.

— Asta este o întrebare serioasă, înţeleg. Auzim al naibii de multe şi nu credem decât jumătate din ce ne trece pe la ureche. Dar ceea ce mă întrebi este dacă eu, personal, am avut vreodată bănuielile mele, nu-i aşa?

— Da, asta vreau să spun.

— Uite care e treaba: echipa noastră urmăreşte uneori, din motive întemeiate, asemenea persoane. În ultimii câţiva ani, au fost nişte fluctuaţii ciudate în piaţă. Cam acum trei ani, să zic. Nimic concret, nimic pe care să punem degetul. De exemplu, problema perpetuă a drogurilor ce pătrund în închisori. Nu ştim ce să facem. Controalele devin din ce în ce mai riguroase, dar nu par a schimba ceva. Şi pe stradă lucrurile nu mai sunt la fel. Preţurile scad. Ceea ce înseamnă că avem o ofertă mare.

Economie liberă de piaţă, ce mai! Da, auzim zvonuri. Dar lucruri vagi care se contrazic unele pe altele. Aşa că, dacă întrebi dacă am suspiciuni asupra vreunuia dintre aceşti avocaţi pe baza a ceea ce ştiu în mod cert, răspunsul meu va fi negativ.

— Dar dacă te-aş întreba despre cele mai intime gânduri şi instincte, şi dacă nu ar trebui să-mi dai niciun fel de justificări, ce ai spune atunci?

Billy T. de la echipa de intervenţii îşi frecă pielea fină a capului, ridică foaia şi puse un arătător murdar sub unul dintre nume. Apoi duse degetul în josul paginii şi se opri la altul.

— Dacă aş şti că se întâmplă ceva, pe aceştia doi i-aş verifica mai întâi, spuse el. Poate pentru că se tot vorbeşte de ei sau poate pentru că nu-i plac eu. Ia-o aşa cum e. Şi nu mă cita, bine?

Hanne Wilhelmsen îşi asigură din nou colegul de discreţia ei.

— Nu mi-ai spus niciodată aşa ceva, iar noi am pălăvrăgit despre vremurile trecute.

Billy T. dădu din cap şi rânji, se ridică cu toată înălţimea lui de peste un metru şi nouăzeci şi opt şi se întoarse înapoi în biroul echipei sale de la etajul patru.

Vineri, 2 octombrie

Karen Borg primi câteva telefoane ca rezultat al noului şi atipicului ei caz. În dimineaţa aceea, o sună un jurnalist. Lucra pentru *Dagbladet,* din Oslo, şi părea exagerat de mieros şi de indiscret.

Era total neobişnuită cu jurnaliştii şi reacţionă cu o precauţie care nu-i era caracteristică, răspunzându-i, în cea mai mare parte, monosilabic. Începuse cu o salvă de informaţii, prin care părea că voia să o impresioneze cu ceea ce ştia deja despre caz, şi nu era deloc puţin. Apoi începu să o interogheze.

— A spus ceva despre motivul pentru care l-a ucis pe Sandersen?

— Nu.

— A spus ceva despre modul în care se cunoscuseră?

— Nu.

— Poliţia are o ipoteză despre caz?

— Nu ştiu.

— Este adevărat că olandezul refuză un alt avocat în

afară de dumneavoastră?

— Până acum, da.

— Îl cunoşteaţi pe Hans Olsen, avocatul ucis?

Ea refuză să-i mai răspundă, îi mulţumi politicos pentru telefon şi puse receptorul în furcă.

Hans Olsen? De ce apăruse acea întrebare? Citise amănuntele sângeroase din cotidiene, dar le ascunse undeva într-un cotlon al minţii, din moment ce nu o interesau, şi habar nu avea cine era bărbatul. Nu-i trecuse prin minte că acel caz ar putea avea ceva de-a face cu clientul ei. Bineînţeles, asta nu însemna că într-adevăr exista vreo legătură; putea fi o capcană a ziaristului. Trecu peste episod, cu un uşor sentiment de enervare. Vedea pe ecranul din faţa ei că nouă oameni încercaseră să o contacteze azi şi, după nume, era sigură că trebuia să-şi petreacă toată ziua de astăzi lucrând pentru clientul ei cel mai important, Norvegian Oii. Trase de pe raft două dintre dosarele de care avea nevoie, etichetate, în roşu-aprins, cu N.O. Se duse şi-şi luă o cană de cafea şi se apucă să-şi dea telefoanele. Dacă va termina în timp util, ar putea trage o fugă până la sediul poliţiei, spre seară. Era vineri şi avea conştiinţa încărcată pentru că de la prima lor întâlnire nu-şi mai vizitase clientul din închisoare. În mod

cert trebuia să ajungă pe la el înainte de a începe weekendul.

În ciuda faptului că trecuse aproape o săptămână de arest, Han van der Kerch nu devenise mai vorbăreţ. I se dăduseră o pătură şi o saltea pătată de urină. Într-un colţ al patului său suspendat, îngrămădise nişte cărţi ieftine, îi dăduseră voie să facă un duş pe zi şi începuse să se acomodeze cu căldura, dezbrăcându-se imediat ce intra în celulă şi stând de obicei în chiloţi. Numai când i se dădea ocazia să facă sport sau când mai făceau încercări de a-l interoga, se deranja să se îmbrace. O maşină de patrulă fusese trimisă la reşedinţa lui din Kringsjâ să-i aducă chiloţi de schimb, câteva lucruri de igienă personală şi chiar micul lui CD-player portabil.

Acum era îmbrăcat. Karen Borg stătea cu el într-un birou de la etajul doi. Nu aveau chiar o conversaţie, ci era mai degrabă un monolog cu bombăneli intermitente de cealaltă parte.

— Peter Strup mi-a telefonat la începutul săptămânii. Mi-a spus că îl cunoştea pe unul dintre prietenii tăi şi că voia să te ajute.

Nicio reacţie, doar o privire mai întunecată şi mai mofluză.

— Îl ştii pe Strup, avocatul? Ştii despre ce prieten este vorba?

— Da. Dar tot tu vreau să mă reprezinţi.

— Bine.

Răbdarea ei era aproape de sfârşit. După un sfert de oră de strădanii de a scoate ceva mai mult de la el, era gata să renunţe. Atunci, în mod neaşteptat, olandezul se prăbuşi în faţă în scaunul lui şi, într-un gest de disperare, îşi cuprinse capul între mâini, cu coatele sprijinite pe genunchi. Scărpinându-se pe cap, îşi ridică ochii şi începu să vorbească.

— Îmi dau seama că eşti nedumerită. Şi eu sunt al naibii de confuz. Am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele vinerea trecută. A fost o crimă cu sânge rece, premeditată şi crudă. Am luat bani pentru ea. Sau, mai curând, mi s-au promis bani pentru ea. Dar nu am văzut niciun bănuţ până acum şi, probabil, propriii mei creditori vor fi călare pe mine ani buni de-acum încolo. Am stat în celula asta supraîncălzită o săptămână gândindu-mă la ce m-a apucat să fac asta.

Deodată izbucni în lacrimi. Totul fu atât de brusc şi de imprevizibil, încât Karen fu luată complet prin surprindere. Băiatul – căci acum arăta mai mult ca un adolescent – era

aplecat înainte cu capul în poală, ca şi când s-ar fi pregătit pentru o aterizare forţată a unui avion, şi cu spatele arcuit. După câteva momente, se îndreptă şi luă o gură de aer, iar ea îi văzu faţa deja congestionată, îi curgea nasul şi, neştiind ce ar fi putut spune, Karen scoase un pachet de şerveţele din servietă şi i-l dădu. El îşi şterse nasul şi ochii, dar nu se opri din suspinat. Karen nu avea nici cea mai vagă idee despre cum să consoleze un ucigaş plin de remuşcări, dar, oricum, îşi trase scaunul mai aproape şi-l luă de mână.

Au stat în acea poziţie peste zece minute. Senzaţia era că trecuse o oră – probabil amândoi simţiseră asta, credea Karen. În fine, respiraţia tânărului deveni, cumva, mai potolită. Ea îi lăsă mâna şi îşi împinse scaunul în spate, fără zgomot, ca şi cum ar fi vrut să şteargă scurta perioadă de intimitate şi încredere.

— Poate că ar trebui să-mi spui ceva mai mult acum, zise ea cu o voce înceată, oferindu-i o ţigară. El o luă cu o mână tremurândă, ca un actor prost. Ea ştia că nu se prefăcea şi-i dădu şi un foc.

— Nu ştiu cum să spun, se bâlbâi el. Chestia e că am omorât un om. Dar am făcut şi altele, şi nu vreau să mă aleg cu o pedeapsă pe viaţă. Şi nu ştiu cum să vorbesc

despre una fără să le dau în vileag şi pe celelalte.

Karen era acum perplexă. Era obişnuită să trateze informaţiile cu cea mai mare discreţie şi confidenţialitate. Nu ar fi avut atât de mulţi clienţi, dacă nu ar fi fost înzestrată cu această calitate. Dar confidenţialitatea fusese, până acum, legată de finanţe, secrete industriale şi strategii de afaceri. Nu primise niciodată o confidenţă de la un criminal get-beget şi era în dubiu asupra a ce şi cât să păstreze pentru ea, fără să încalce legea. Dar, înainte de a se gândi la problemă, ea decise să-l liniştească pe olandez.

— Orice vei spune, rămâne între noi doi. Eu sunt avocata ta, ascult de regulile confidenţialităţii profesionale.

După câteva oftaturi, el îşi suflă viguros nasul într-un şerveţel umed şi începu să-i povestească.

— Eram într-un fel de reţea criminală. Spun *un fel de* fiindcă, sincer, nu ştiu prea multe despre ea. Îi cunosc pe doi care fac parte din grupare, dar şi ei sunt persoane la acelaşi nivel cu mine: recepţionăm marfa şi-o livrăm, şi din când în când vindem câte puţin. Contactul meu conduce o afacere cu maşini second-hand în nordul oraşului, sus, în cartierul Sagene. Dar toată operaţiunea este destul de mare. Nu au avut niciodată probleme să mă plătească

pentru lucrurile pe care le făceam. Un tip ca mine poate călători în Olanda cât de des vrea, fără să ridice suspiciuni. De fiecare dată, spuneam că merg să-mi vizitez mama.

Gândul la mama lui îl copleşi din nou.

— Nu am mai avut niciodată probleme cu poliţia, nici aici, nici acasă, se smiorcăi el. O, la naiba, cât crezi că o să-mi dea?

Karen ştia foarte bine la ce se putea aştepta un ucigaş. Plus că mai era şi cărăuş de droguri. Dar nu spuse nimic, ridicând doar din umeri.

— Cred că am făcut zece sau cincisprezece ture în total, continuă el. Sincer, este o sarcină incredibil de uşoară. Mi se dădea întâlnire în Amsterdam, întotdeauna în alt loc. Marfa era complet sigilată. În punguţe de plastic, înghiţeam pachetele, fără să ştiu exact ce se afla în ele.

Făcu o pauză înainte de a se corecta.

— Mă rog, bănuiesc că era heroină. De fapt, lucrul ăsta mi-era destul de clar. Cam o sută de grame de fiecare dată. Asta înseamnă mai mult de două mii de doze. Totul mergea bine, iar eu primeam douăzeci de miare la livrare. Plus toate cheltuielile de drum.

Vocea îi era slabă, dar mărturisise deja multe. Stătea şi rupea şerveţele, care ajunseseră franjuri. Se tot uita la

mâini pe toate părţile, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că uciseseră cu atâta brutalitate o altă persoană, exact cu o săptămână înainte.

— Trebuie să fie o mulţime de oameni implicaţi. Chiar dacă, personal, nu cunosc decât vreo doi. Toată treaba este cam mare. Un şmecher jegos din Sagene nu ar fi în stare de aşa ceva singur. Nu pare suficient de deştept. Dar nu am pus nicio întrebare. Am făcut treaba, mi-am luat banii şi mi-am ţinut gura. Până acum zece zile.

Karen Borg se simţea epuizată. Era prinsă într-o situaţie asupra căreia nu mai avea niciun fel de control. Creierul ei înregistra informaţiile pe care le primea, în timp ce făcea încercări febrile de a se lămuri cum avea să le folosească. Îşi simţea obrajii înroşindu-se şi transpiraţia cum îi uda subsuorile. Ştia că avea să afle despre Ludvig Sandersen, bărbatul pe care îl găsise vinerea trecută, acea veste care o bântuise noaptea şi o chinuise ziua, de atunci încoace. Îşi încleştă mâinile pe scaun.

— Joia trecută m-am întâlnit cu tipul acela cu maşinile la mâna a doua, continuă Han van der Kerch.

Era mai calm acum şi se hotărâse, în cele din urmă, să renunţe la rămăşiţele şerveţelului şi le aruncă în coşul de gunoi de lângă el. Pentru prima oară în ziua aceea, se uită

la ea.

— Nu mai făcusem un transport de câteva luni. Aşteptam să primesc un semn din moment în moment. Am un telefon în cameră, ca să nu depind de cel comun de pe hol. Nu ridic niciodată receptorul înainte de a suna de patru ori. Dacă sună de două ori şi se opreşte, apoi mai sună încă de două ori, ştiu că trebuie să mă întâlnesc cu el la ora două dimineaţa. Un sistem deştept. Nici o singură convorbire telefonică între noi nu se înregistrează de pe telefonul meu, şi, totuşi, el mă poate contacta. Ei bine, am fost chemat joia trecută. Dar de data asta nu era vorba despre droguri. Era cineva din reţea care se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Începuse să ceară bani de la un tip din conducere. Ceva de genul ăsta. Nu am aflat prea multe, doar că era o ameninţare pentru noi toţi. Eram îngrozit.

Surâse cu un zâmbet forţat, ruşinat.

— În doi ani de când făceam asta, nu mă gândisem niciodată la posibilitatea de a fi prins. De aceea, acum mă simţeam vulnerabil. La naiba, eram speriat de moarte când mă gândeam că cineva ar putea ieşi din sistem. Niciodată nu mă gândisem la faptul că cineva din interior ar putea fi o ameninţare. De fapt, frica de a fi prins m-a

făcut să accept noua sarcină. Urma să primesc două sute de mii de coroane pentru asta. Al naibii de tentant. Ideea nu era să moară, pur şi simplu. Era nevoie de un avertisment pentru toţi ceilalţi din organizaţie. De aia i-am zdrobit faţa.

Băiatul începu din nou să suspine, dar de data aceasta fără convulsii. Reuşi să vorbească în continuare, în timp ce lacrimile îi curgeau din ochi. Se tot oprea, trăgea aer adânc în piept, fumând, reflectând.

— Dar, de îndată ce am isprăvit, m-au trecut sudorile. Am regretat imediat şi am tot rătăcit fără ţintă, douăzeci şi patru de ore. Nu-mi amintesc prea multe.

Nici măcar o singură dată nu l-a întrerupt. Nici nu a luat notiţe. Dar avea să-l întrebe două lucruri.

— De ce ai vrut să fii reprezentat de mine? întrebă ea cu tact. Şi de ce nu ai vrut să mergi la închisoare?

Han van der Kerch se uită la ea un timp ce păru o eternitate.

— Tu ai fost cea care ai găsit cadavrul, deşi fusese bine ascuns.

— Da, am avut un câine cu mine. Şi ce dacă?

— Păi, în ciuda faptului că nu ştiam nimic despre restul organizaţiei, din când în când, mai aflam una, alta. Un

cuvânt scăpat, o aluzie. Cred, da, cred că ar putea fi implicat un avocat. Nu ştiu cine. Nu pot avea încredere în nimeni. Oricum, ne doream să treacă mai mult timp până să fie descoperit cadavrul. Cu cât ar fi durat mai mult, cu atât s-ar fi şters mai bine urmele. Tu cred că l-ai găsit la o oră după ce l-am ucis. Aşadar, nu puteai fi implicată.

— Şi închisoarea?

— Ştiu că organizaţia are contacte în interior. Dintre prizonieri, presupun, dar puteau fi şi gardieni, din câte îmi dau seama. Cel mai sigur lucru e să rămân cu poliţiştii. Chiar dacă aici e al naibii de cald!

Părea uşurat. Karen, pe de altă parte, era deprimată, ca şi cum tot ceea ce atârnase pe umerii tânărului de o săptămână încoace, aterizase pe umerii ei.

El o întrebă ce avea de gând să facă. Ea-i dădu un răspuns cinstit: nu era prea sigură. Trebuia să se gândească.

— Dar ai promis să ţii totul pentru tine, îi reaminti el.

Karen nu răspunse, dar îşi trecu degetul arătător peste beregată. Chemă un ofiţer, iar olandezul fu dus înapoi în mizerabila celulă galben spălăcit.

* * *

Deşi era trecut de şase şi era vineri seara, Hakon Sand

era încă la birou. Karen Borg observă că ridurile de oboseală pe care le avea pe faţă, despre care ea crezuse luni că erau rezultatul distracţiilor din weekend, erau, de fapt, permanente. Era chiar uimită că el lucra până aşa de târziu; ştia că nimeni din cadrul poliţiei nu primea bani pentru ore suplimentare.

— Este o tâmpenie să munceşti aşa de mult, admise el. Dar este şi mai rău să mă trezesc noaptea, făcându-mi griji pentru lucrurile pe care nu le-am terminat. Încerc, atât cât pot, să aduc lucrurile la zi vinerea. Sfârşiturile de săptămână sunt mult mai plăcute aşa.

Era linişte în clădirea mare, gri. Stăteau acolo cu sentimentul că aveau o relaţie neobişnuită. Apoi o sirenă sparse liniştea – era o maşină de poliţie care era testată în curtea din spate. Se opri la fel de brusc cum începuse.

— A mărturisit ceva?

Ea aşteptase întrebarea, ştia că trebuia să vină, dar cum se relaxase câteva minute, fu luată pe nepregătite.

— Nimic special.

Observă cât de greu era să-l mintă. El părea să ştie mereu ce se petrecea în mintea ei. Simţi cum o roşeaţă urca pe şira spinării şi spera să nu se răspândească şi pe faţă.

— Regula confidenţialităţii faţă de client, spuse el zâmbind şi-şi întinse mâinile, împreunându-le şi punându-le pe ceafă. Îi văzu sudoarea de la subsuori, dar nu i se păru dezgustătoare, ci firească, după o zi de muncă de zece ore.

— Respect asta, continuă el. Nici eu nu pot spune prea multe!

— Credeam că apărarea are dreptul la informaţii şi documente, spuse ea dezaprobator.

— Nu şi dacă noi credem că poate fi în detrimentul anchetei, contracară el cu un zâmbet şi mai larg, ca şi când s-ar fi amuzat că se găseau într-o relaţie profesională de rivalitate. El se ridică şi turnă nişte cafea pentru amândoi. Avea un gust mai rău decât cea de luni, ca şi cum acelaşi recipient ar fi stat pe plită de atunci. Ea se mulţumi cu o înghiţitură şi împinse cana deoparte, strâmbându-se.

— Chestia asta o să te omoare, îl admonestă ea. El dădu din umeri şi o asigură din nou că avea un stomac din fier.

Dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, ea se simţea bine. Apăruse între ei un conflict palpabil, dar plăcut într-un mod ciudat, ceva prin care nu mai trecuseră niciodată. Când oare mai deţinuse Hakon Sand informaţii pe care ea

să nu le aibă? Scrutându-l atent, văzu o sclipire în ochii lui. Faptul că albise pe la tâmple şi că părul i se mai rărise în frunte nu-l făcea să arate doar mai bătrân, ci şi mai interesant, mai puternic. De fapt, se făcuse chiar frumos.

— Ai devenit destul de atrăgător, Hakon, lăsă ea să-i scape.

El nici măcar nu roşi, doar o privi direct în ochi. Ea regretă imediat: era ca şi cum ar fi făcut o spărtură în armura ei, ceea ce ea singură recunoscuse că nu-şi putea permite, pentru nimeni. Repede ca fulgerul ea schimbă subiectul.

— Ei bine, dacă tu nu-mi poţi spune nimic şi nici eu n-am ce să-ţi zic, atunci putem să plecăm acasă, încheie ea, ridicându-se în picioare şi îmbrăcându-şi impermeabilul.

El o rugă să se aşeze la loc. Ea se supuse, dar rămase cu haina pe ea.

— Ca să fiu total cinstit, avem de-a face cu ceva mult mai serios decât ne-am imaginat iniţial. Lucrăm la câteva ipoteze, dar sunt destul de vagi şi fără dovezi puternice care să le susţină, pentru moment. Pot, cel puţin, să-ţi spun că pare să fie vorba despre trafic de droguri la scară mare. Este prematur să spunem acum cât de implicat este clientul tău. Dar el este deja în mare belea din cauza

crimei. Credem că a fost cu premeditare. Dacă nu pot spune mai mult de atât, nu este pentru că nu vreau. Pur şi simplu, nu ştim şi trebuie să fiu atent, chiar şi cu o prietenă veche ca tine, să nu fac afirmaţii nefondate şi speculaţii.

— Are vreo legătură cu Hans E. Olsen?

Karen îl prinsese pe Hakon Sand cu garda jos. Rămase cu gura căscată şi o privea fix. Niciunul nu vorbi preţ de jumătate de minut.

— Ce naiba ştii tu despre asta?

— Absolut nimic, răspunse ea. Dar m-a sunat un jurnalist azi. Un bărbat pe nume Fredrick Myhre sau Myhreng sau ceva de genul ăsta. De la *Dagbladet.* A venit cu o întrebare despre ce ştiu de avocatul ucis. Chiar în mijlocul întrebărilor despre clientul meu. Se pare că ziarişştii sunt foarte bine informaţi despre activităţile poliţiei, aşa că m-am gândit să te întreb pe tine. Despre asta, eu nu ştiu nimic. Sau ar trebui să ştiu?

— La naiba, spuse Hakon şi se ridică în picioare. O să vorbim despre asta săptămâna viitoare.

În timp ce ieşeau pe uşă, Hakon se întinse să stingă lumina în urma lor. Mişcarea îi aduse braţul pe umerii ei şi, deodată, fără niciun avertisment, o sărută. Era un sărut

reţinut, băieţesc.

Câteva secunde, privirile li s-au întâlnit, apoi el stinse lumina, încuie uşa şi, fără să spună nimic, o conduse prin clădirea pustie până afară.

Weekendul tocmai începea.

Luni, 5 octombrie

Fredrick Myhreng, ziaristul, nu se simţea prea bine. Îşi aranjă nervos mânecile suflecate şi începu să se joace cu un stilou până ce reuşi să-l rupă, iar cerneala ţâşni afară, pătându-i mâinile în albastru. Se uită în jur după ceva cu care să se şteargă, dar trebui să se descurce cu foi de hârtie din agenda lui, care nu erau deloc potrivite. Avea cerneală şi pe costumul elegant. Purta mânecile suflecate ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că acest stil nu mai era la modă de când *Micimi Vice* dispăruse de la televiziunea norvegiană. Şi asta cu mult timp în urmă. Eticheta de la mâneca dreaptă nu fusese scoasă; de fapt, suflecatul mânecii o punea şi mai mult în evidenţă, dând hainei o notă personală. Dar asta nu-l încălzea cu nimic: se simţea insignifiant şi stingher stând în biroul lui Sand Hakon.

Fusese de acord să vină fără să stea prea mult pe gânduri. Sand îi telefonase dis-de-dimineaţă, înainte ca sentimentul de luni dimineaţă al ziaristului, după un weekend însufleţit, să dispară. Sand fusese politicos, dar

ferm când îl invită să se prezinte cât de curând posibil. Era zece fix şi îi era rău. Hakon îi oferise o bomboană dintr-un vas din lemn, iar el o acceptă. Regretă imediat după ce o băgă în gură: era enormă şi imposibil de supt fără să plescăi. Sand nu se servise, iar Myhreng înţelese de ce. Era dificil să vorbeşti cu un aşa obiect în gură, iar el avu senzaţia că ar părea prea copilăros dacă ar începe să o spargă între dinţi.

— Lucrezi la cazul nostru de crimă, înţeleg, spuse Hakon, nu fără o notă de aroganţă.

— Desigur, sunt reporter pentru omucideri, răspunse Myhreng tăios şi cu o mândrie nedisimulată pentru această titulatură. Aproape că-i sări bomboana din gură în nerăbdarea lui de a-şi demonstra siguranţa de sine. O supse rapid înapoi în gură, dar, inevitabil, o înghiţi. Îi simţi alunecarea înceată şi dureroasă pe gâtlej.

— Ce ştii de fapt?

Tânărul ziarist nu era prea sigur ce să răspundă. Toate instinctele îi semnalau să fie precaut, în timp ce dorinţa lui de a-şi demonstra cunoaşterea era irezistibilă.

— Cred că ştiu ce ştiţi şi voi, declară el şi se gândi că împuşcase doi iepuri deodată. Şi poate ceva în plus.

Hakon Sand oftă.

— Uite. Ştiu că nu-mi vei spune mare lucru. Ştiu că pronunţatul tău simţ al onoarei nu te va lăsa să numeşti sursele. Nu asta te întreb. Îţi propun o înţelegere.

O scânteie de interes apăru în ochii lui Myhreng, dar Hakon nu ştia cât avea să dureze.

— Poţi să-ţi confirm că eşti pe calea cea bună, continuă el. Am auzit că ai făcut o legătură între cele două crime. Am observat că încă nu ai scris nimic despre asta, deocamdată. Ceea ce este bine. Ar fi în detrimentul anchetei, şi nu numai, dacă ar apărea informaţia aceasta. Aş putea, desigur, să-l pun pe şeful poliţiei să-l sune pe şeful tău de secţie pentru ca acesta să te ţină din scurt. Dar poate că nu este nevoie.

Interesul jurnalistului cu păr blond creştea din ce în ce mai mult.

— Îţi promit că tu vei fi primul care va afla ce descoperim, de îndată ce suntem pregătiţi să facem declaraţii. Dar asta cu o condiţie: să mă pot baza pe tine că, la nevoie, o să-ţi ţii gura. Mă pot încrede în tine?

Lui Fredrick Myhreng îi plăcea felul în care decurgea conversaţia.

— Depinde, spuse el cu un zâmbet. Să mai auzim.

— Ce te-a determinat să legi cele două crime?

— Dar pe *tine?*

Hakon trase aer adânc în piept. Se ridică, merse lângă fereastră şi rămase acolo în picioare, pentru o clipă. Apoi se întoarse.

— Încerc să ajung la o înţelegere amiabilă, spuse el, adoptând un ton aspru. Aş putea să te aduc aici pentru interogatoriu. Aş putea să te acuz de tăinuirea de dovezi aparţinând unei anchete penale. Nu te pot, ce-i drept, tortura ca să aflu informaţiile tale, dar pot să-ţi fac multe greutăţi. Ce zici?

Cuvintele lui avură efect. Myhreng se foi pe scaun. Ceru o nouă confirmare că va fi primul care va afla noutăţile. O obţinu.

— Beam un pahar la *Old Christiana* în ziua în care Sandersen a fost ucis. După-amiază, pe la trei, cred. Sandersen stătea acolo cu Olsen, avocatul. I-am observat pentru că stăteau mai retraşi. Olsen are de regulă o întreagă ceată cu el când se duce – scuze, când se ducea, am vrut să spun – să bea. Companionii lui erau acolo, şi ei, dar la o altă masă. La momentul respectiv, asta nu m-a preocupat prea mult, dar mi-am amintit, desigur, când crimele s-au succedat la un timp aşa de scurt. Nu am nicio idee despre ce discutau. Dar faptul că se întâlniseră acolo

nu era o coincidenţă! Dincolo de asta, nu ştiu nimic altceva. Dar am suspiciunile mele.

Se făcu linişte în cameră. Se putea auzi zgomotul traficului din Åkebergveien. O cioară ateriză pe pervazul ferestrei, exprimându-şi nemulţumirea în tonuri ascuţite. Hakon Sand nici nu o remarcă.

— Se poate să fie o legătură, dar nu ştim. Pentru moment, suntem doar doi pe aici care cred aşa ceva. Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

Myhreng era sigur că nu. Era dornic să ţină povestea pentru el. Dar începuse câteva cercetări pe cont propriu, spuse el. Câte o întrebare, ici, colo, nimic evident care să ridice suspiciuni. Şi tot ce aflase până în acest moment era doar ceea ce poliţistul ştia deja. Problema cu alcoolul a lui Hansy Olsen, predilecţia lui pentru anumiţi clienţi, lipsa de prieteni şi numărul mare de tovarăşi de pahar. Poliţia în ce stadiu era?

— Până acum, avem foarte puţine date, spuse Hakon. Dar trebuie să-i dăm bătaie. O să vorbim de-acum la sfârşit de săptămână. Şi, dacă nu îţi respecţi promisiunea, o să-ţi vin eu de hac, să nu te îndoieşti de asta. Niciun cuvânt despre asta în ziar, iar eu o să te sun imediat ce aflăm mai multe. Acum, poţi pleca.

Fredrick Myhreng era uşurat. Făcuse o treabă pe cinste, aşa că părăsi sediul poliţiei cu un rânjet larg pe faţă. Senzaţia aia de luni dimineaţă se evaporase.

Camera mare era prea puţin luminată. Perdelele grele din velur maro, cu marginile tivite, absorbeau şi puţina lumină ce reuşea să se strecoare în apartamentul de la parterul blocului din oraşul vechi. Toată mobila era făcută din lemn închis la culoare. Mahon, se gândea Hanne Wilhelmsen. Mirosea de parcă fusese mereu sigilat şi totul era acoperit de un strat gros de praf. Era imposibil să fi apărut într-o săptămână, aşa că ofiţerul de poliţie trase concluzia că menajul nu era pe lista de priorităţi a lui Hansy Olsen. Dar era ordine. Erau etajere maro-închis, pentru cărţi, pe unul dintre pereţi, cu dulapuri la bază şi un bar luminat la unul dintre capete, cu uşi din sticlă. Hakon Sand merse pe covorul gros până la rafturi. Avea senzaţia că se scufunda în covor, iar paşii nu făceau niciun zgomot, doar un mic scârţâit al pielii pantofilor. Nu era niciun roman pe rafturi, doar o impresionantă colecţie de tomuri de drept. Hakon clătină din cap, când citi titlurile de pe cotor. Unele dintre cărţi se puteau vinde pe câteva mii de coroane dacă s-ar fi scos la licitaţie. Scoase una din ele, pipăi pielea de viţel, de calitate, în care era legată, şi

sesiză mirosul specific, în timp ce întorcea paginile.

Hanne se aşeză la enormul birou din marmură cu picioare în formă de gheare de leu şi se uită la fotoliul din piele. Pe spetează era o husă pentru protecţie, acoperită cu sânge negru, coagulat. Avea impresia că putea surprinde chiar şi un uşor iz de fier, dar scăpă de această impresie fantezistă. Era pătat şi şezutul.

— Ce căutăm, de fapt?

Întrebarea lui Hakon era pertinentă, dar nu primi niciun răspuns.

— Tu eşti detectivul acestui caz, de ce ai vrut să mă aduci şi pe mine aici?

Tot nu primi niciun răspuns, dar Hanne se mută la fereastră şi-şi plimbă degetele pe pervaz.

— Criminaliştii au cercetat tot locul, spuse ea, în cele din urmă. Dar ei veniseră după probe pentru omucidere şi e posibil să fi ratat ceea ce căutăm noi. Cred că sunt hârtii ascunse pe undeva. Trebuie să fie ceva în acest apartament care să ne indice ceea ce făcea acest om, în afară de avocatură. Conturile bancare, cel puţin cele de care ştim, au fost cercetate cu scrupulozitate. Absolut nimic suspect.

În timp ce vorbea, continua să pipăie pereţii.

— Dacă teoria noastră este corectă, trebuie să fi fost destul de bogat. Nu ar fi riscat să ţină documente la birou, fiindcă, acolo, toată ziua intrau şi ieşeau oameni. Dacă nu avea un ascunziş altundeva, atunci trebuie să fie ceva aici.

Hakon îi urmă exemplul şi-şi trecu degetele peste peretele opus, recunoscând cu toată onestitatea că habar nu avea cum ar trebui să se simtă o ascunzătoare în perete. Dar continuară în tăcere, până când pipăiră toţi pereţii camerei. Cu niciun alt rezultat decât şaisprezece degete murdare.

— Dar locurile la vedere? se întrebă Hakon şi merse la dulapurile din rafturile de prost gust, deschizându-le.

În primul nu se afla absolut nimic. Praful de pe rafturi era martor că era gol de mult. Următorul era ticsit cu filme porno, atent aranjate pe categorii. Hanne luă unul şi deschise cutia. Conţinea ceea ce scria, conform promisiunilor tentante de pe etichetă. Puse filmul înapoi şi-l luă pe următorul.

— Bingo!

O bucăţică de hârtie căzu pe podea. O ridică, o foaie A4 îndoită atent. În susul paginii, scris de mână, era cuvântul „Sud”. Dedesubt urma o listă de numere, în grupuri de câte trei, despărţite prin cratime: 2-17-4,2-19-3,7-29-32,9-

14-3. Şi tot aşa, până în josul paginii.

Se uitară la ea lung şi intens.

— Trebuie să fie un cod, zise Hakon, regretându-şi cuvintele imediat ce-i ieşiră pe gură.

— Nu mai spune, replică Hanne, cu un zâmbet, împăturind la loc foaia şi punând-o într-o pungă de plastic cu sigiliu. Atunci va trebui să încercăm să-l descifrăm, spuse ea cu emfază şi aşeză punga în cutia pe care o aduseseră cu ei.

Peter Strup era un bărbat extrem de activ. Trăia viaţa la o viteză care, la vârsta lui, i-ar fi făcut pe doctori să aprindă luminile de pericol – numai că se ţinea într-o formă fizică impresionant de bună. Era la tribunal treizeci de săptămâni pe an. Pe lângă apariţiile televizate, mitingurile de protest şi discuţiile publice. Publicase trei cărţi în ultimii cinci ani, două despre numeroasele întâmplări la care luase parte, iar una de biografie pură. Toate, apărute la timpul potrivit, înainte de Crăciun, se vânduseră bine.

Era în liftul care îl ducea la biroul lui Karen Borg. Costumul lui arăta bun-gust – era din flanel de un roşu închis. Şosetele se potriveau cu dungile cravatei. Se privi în oglinda imensă care acoperea unul dintre pereţii liftului.

Îşi trecu degetele prin păr, îşi potrivi cravata şi fu enervat să observe puţină murdărie pe gulerul cămăşii, în timp ce uşile din metal placate cu lemn se deschideau, iar el păşi pe coridor, o tânără femeie ieşi pe uşile mari din sticlă decorate cu cifre albe care-i confirmau că se afla la etajul corect. Avea părul deschis, era destul de atrăgătoare, îmbrăcată într-un costum de aproape aceeaşi culoare şi cam din acelaşi material ca şi al lui. Văzându-l, ea se opri plină de uimire.

— Peter Strup?

— Doamna Borg, presupun, spuse el, întinzându-i mâna, pe care ea o strânse cu o mică ezitare.

— Vă pregăteaţi să ieşiţi? întrebă el, aproape inutil.

— Da, dar numai pentru a lua câteva lucruri. Poftiţi, răspunse ea, întorcându-se.

— Pe mine mă căutaţi?

El confirmă că aşa era, şi intrară împreună în birou.

— Am venit în legătură cu clientul dumneavoastră, spuse el când se aşeză pe unul dintre fotoliile din piele despărţite de o măsuţă din sticlă.

— Aş fi cu adevărat fericit să îl preiau eu de la dumneavoastră. Aţi discutat cu el?

— Da. Nu va fi de acord. Mă vrea pe mine. Doriţi o

ceaşcă de cafea?

— Nu, mulţumesc, nu vreau să vă răpesc prea mult din timp, răspunse Peter Strup. Aveţi vreo idee de ce insistă să fiţi avocata lui?

— Nu, chiar nu am, spuse ea uimită de cât de uşor reuşi să-l mintă pe acest bărbat. Poate că pur şi simplu preferă o femeie.

Ea zâmbi. El râse scurt şi fermecător.

— Nu vreau să sune ca o insultă, spuse el, dar, cu tot respectul, sunteţi familiarizată cu dreptul penal? Cunoaşteţi toate procedurile din curtea de justiţie din procesele penale?

În timp ce se gândea cum să răspundă, ea se zbârli furioasă. Toată săptămâna ce trecuse fusese tachinată de colegi, insultată de Nils şi i se reproşase de către snoaba ei mamă că acceptase un caz penal. Se săturase de toate astea. Şi Peter Strup avea să fie ţapul ispăşitor. Ea lovi biroul cu palmele.

— Ca să fiu sinceră, m-am săturat de toate aceste acuze de incompetenţă. Am opt ani de experienţă ca avocat. Şi am avut rezultate al naibii de bune la absolvire. Cu tot respectul, dacă îmi permiteţi să folosesc chiar cuvintele dumneavoastră, cât de greu poate fi să aperi un om care

şi-a recunoscut crima? Ce altceva ar putea urma decât o pledoarie destul de clară, cu câteva cuvinte bine alese despre viaţa lui grea, înainte de deliberare şi de a se rosti sentinţa?

Era ceva neobişnuit pentru ea să izbucnească astfel şi în general nu îşi pierdea deloc uşor cumpătul. Dar avea nevoie de această uşurare. Observă că Strup era stingherit.

— Sigur, sunt convins că vă veţi descurca, spuse el cu blândeţe, ca un examinator plin de bunăvoinţă. Nu am vrut să vă jignesc.

În timp ce ieşea pe uşă, se întoarse zâmbind şi zise:

— Dar oferta este încă valabilă!

După ce închise uşa în urma lui, Karen sună la sediul poliţiei. În final, apelul fu preluat de o centralistă ursuză, iar ea ceru cu Hakon Sand.

— Aici Karen.

El tăcu o fracţiune de secundă, şi ea simţi din nou straniul sentiment de excitaţie care apăruse între ei înainte de weekend, dar pe care ea îl şi uitase între timp. Poate pentru că asta şi dorise.

— Ce ştii despre Peter Strup?

Întrebarea ei veni extrem de abrupt şi auzi clar

surprinderea din vocea lui.

— Peter Strup? Unul dintre cei mai competenţi avocaţi de drept penal din ţară, poate chiar cel mai bun; practică din vremuri imemoriale şi mai este şi un tip al naibii de drăguţ. Deştept, foarte cunoscut şi fără niciun secret murdar. Căsătorit cu aceeaşi femeie de douăzeci şi cinci de ani, are trei copii de succes şi o casă modestă în suburbii, în Nordstrand. Cam asta scrie prin tabloide. Dar ce-i cu el?

Karen îi spuse povestea ei. Se rezumă la fapte, nu adăugă nimic şi nu omise nimic. Când termină, spuse:

— Este ceva foarte dubios aici. Nu se poate ca tocmai el să fie în pană de clienţi. Şi s-a mai şi deranjat să vină la mine la birou! Ar fi putut să mai dea un telefon.

Vocea ei suna aproape indignată. Hakon era cufundat în propriul şuvoi de gânduri şi nu spuse nimic.

— Alo?

El se trezi.

— Da, sunt încă la telefon. Nu, nu găsesc o explicaţie. Poate că a venit la tine pentru că era în zonă.

— Da, se poate, dar atunci e ciudat că nu avea nicio servietă sau vreun document la el.

Hakon nu putea să nu fie de acord, dar nu replică nimic.

Absolut nimic. Creierul lui fierbea atât de intens, încât Karen aproape că-l auzea.

Miercuri, 7 octombrie

— Este un cod încifrat după o carte. Măcar asta sare în ochi.

Bărbatul în vârstă avea încrederea pe care ţi-o dă experienţa îndelungată. Stătea în sala de mese de la etajul şase, împreună cu Hanne Wilhelmsen şi Hakon Sand.

Era chipeş, zvelt şi remarcabil de înalt pentru generaţia lui. Poate că avea părul mai rar decât în tinereţe, dar tot era suficient pentru a forma o coamă impozantă alb-gri, pieptănată pe spate şi proaspăt tunsă. Avea trăsături puternic definite şi un nas drept, nord-european, cu nişte ochelari de citit cocoţaţi elegant în vârf.

Era îmbrăcat îngrijit, cu un pulover maro şi o pereche de pantaloni stilaţi, albaştri. Mâinile îi fuseseră nemişcate cât ţinuse hârtia şi avea o verighetă îngustă strânsă pe cel de-al treilea deget al mâinii drepte.

Gustaf Lovstrand era un poliţist ieşit la pensie. Se formase în spionajul militar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi continuase să lucreze în zona de

informaţii secrete alţi câţiva ani după aceea, până când se orientă spre o carieră mai dedicată serviciului public, în forţele de poliţie. Era cu adevărat de nădejde, foarte plăcut şi extrem de respectat de colegii lui. Fusese transferat la Departamentul Special, unde îşi încheie cariera în calitate de consultant. Avusese bucuria sinceră de a-şi vedea toţi cei trei copii activând în slujbe conexe poliţiei, îşi adora soţia şi trandafirii, se bucura de pensionare şi era gata să ajute pe oricine îl privea ca pe o persoană care mai avea ceva de oferit.

— Este uşor să-ţi dai seama că-i un cod bazat pe o carte. Uitaţi-vă la numere, spuse el aşezând hârtia despăturită pe masă şi arătând spre şirurile de cifre: 2-17-4,2-19-3,7-29-32,9-14-3,12-2-29,13-11-29,16-11-2.

— Este incredibil de simplu, continuă el zâmbind.

Cei doi nu-şi prea dădeau seama despre ce vorbea şi Hanne se încumetă să-şi recunoască ignoranţa.

— Ce anume este acest cod bazat pe o carte şi cum de este atât de evident?

Lovstrand o privi pentru o clipă şi apoi îi arătă rândul de sus.

— Trei numere în fiecare grup. Pagină, rând, literă. După cum se poate vedea, numai primul număr din fiecare

grupă are o progresie logică. Este fie acelaşi ca în grupa precedentă, fie mai mare: 2,2,7,9,12,13,16 şi aşa mai departe. Cel mai mare număr din grupa a doua este 43 şi este foarte puţin probabil ca o carte să aibă mai mult de patruzeci şi ceva de rânduri pe o pagină. Odată ce identifici cartea pe care se bazează, enigma se va rezolva imediat, aproape de la sine.

El bănuia că fusese conceput de amatori, căci codurile de carte prea erau uşor de recunoscut.

— Pe de altă parte, sunt incredibil de dificil de spart, declară el, deoarece trebuie să găseşti cartea! Şi dacă un cod anume face trimitere la ea, atunci ai nevoie de o groază de noroc pentru a o descoperi. Când mi-aţi dat foaia, am fost la Biblioteca Centrală. Am obţinut o copie din baza lor de date care nominalizează mai mult de 1.200 de cărţi care au cuvântul *sud* în titlu. Vânătoare plăcută! Oricum, şi cuvântul acela ar putea fi un cod, şi astfel aţi ajuns de unde aţi plecat. Fără cartea corectă, nu există nicio speranţă de a sparge codul.

El împături hârtia şi i-o înapoie lui Hanne, care părea dezarmată. Nu voia să o păstreze, chiar dacă nu era decât o copie. Anii petrecuţi în serviciile secrete îşi puseseră amprenta.

— Dar, din moment ce codul în sine este aşa de banal, v-aş sugera să încercaţi să depistaţi pe ce se bazează – căutaţi o carte apropiată de locul unde aţi găsit bucata de hârtie. E posibil să daţi peste ea. O mare parte din munca de poliţist se bazează pe noroc. Vă doresc să aveţi baftă cu nemiluita.

Cei doi ofiţeri amuţiră pentru un timp

— Priveşte partea bună a lucrurilor, Hakon, spuse Hanne în cele din urmă. Cel puţin ştim că suntem pe urmele a ceva. Olsen nu ar fi avut nevoie de un cod pentru a-şi scrie pledoariile de apărare. Aşa că trebuie să fie legat de activităţile sale ilegale.

— Dar care? oftă Hakon. Să mergem şi să mai luăm la puricat totul, încă o dată.

Peste o oră, amândoi aveau o stare mai bună. Poate că vor găsi acea carte. În plus, de când se văzuseră ultima oară, primiseră confirmarea că Olsen se întâlnise cu clientul său în ziua programată. Şi asta avusese loc nu în biroul lui, ci într-un loc greu de bănuit şi cât se poate de public – *Old Christiania.*

— Asta, desigur, ar putea însemna că întâlnirea a fost cu totul benignă, spuse Hakon destul de posac.

— *Maybe,* spuse Hanne, pregătindu-se de plecare.

— De ce foloseşti atât de multe expresii americane?

— Sunt înnebunită după America. Ea zâmbi uşor stânjenită. Ştiu că este o meteahnă proastă.

Dădură pe gât restul de cafea şi plecară pe drumuri diferite.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, doi prieteni conversau lângă un trunchi de copac căzut pe dealurile împădurite din Nordmarka, chiar în nordul oraşului Oslo.

Cel mai în vârstă dintre ei se aşezase pe o pungă de plastic, folosită ca protecţie împotriva umezelii. Toamna îşi intrase în drepturi, împrăştiind o brumă din cea mai fină în aer, la limita ceţii. Vizibilitatea era redusă, dar ei nu ieşiseră pentru a admira priveliştea. Unul dintre cei doi aruncă o piatră pe suprafaţa lină a lacului de pădure şi stătură în linişte privind încreţiturile circulare risipindu-se cu frumuseţea pe care o au fenomenele naturale, până când apa deveni din nou lină.

— Şi acum organizaţia se va dezintegra?

Tânărul, cam de treizeci de ani, fu cel care puse întrebarea. Vocea lui era atent controlată. Era încordat şi asta se vedea, în ciuda faptului că încerca să pară relaxat.

— Nu, o să fie bine, îl asigură bătrânul. Are o structură solidă. Am distrus doar o filială. Păcat, într-un fel, fiindcă

era profitabilă. Dar trebuia s-o facem. Altfel, riscam prea mult.

El mai aruncă o piatră, cu o forţă mai mare de data asta, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze cele spuse.

— Păi, adevărul este, interveni tânărul, că a fost extrem de solidă până acum. Am fost mereu atenţi şi poliţia nici nu s-a apropiat de noi. Dar cele două crime sunt cu totul altceva decât activităţile noastre anterioare. Oricât de lacom ar fi fost Olsen, nu înţeleg de ce nu l-am putut mitui pur şi simplu. La naiba, mă trec fiori.

Bărbatul mai în vârstă se ridică şi se postă în faţa lui. Se uită de jur-împrejur să se asigure că erau doar ei. Ceaţa se îngroşase şi vizibilitatea era redusă, până la douăzeci-treizeci de metri. Nu era nimeni pe raza lor.

— Fii atent aici, şuieră el. Am fost întotdeauna pe deplin conştienţi de riscurile acestei afaceri. Dar trebuie să mai facem câteva operaţiuni care să distragă atenţia, astfel încât să nu facă legătura între traficul de droguri şi crime. Apoi vom ieşi la suprafaţă când lucrurile vor fi din nou pe calea cea bună. Dar asta înseamnă că trebuie să ai capul limpede şi să nu ne dezamăgeşti în lunile următoare. Fiindcă tu eşti cel cu contactele.

— Dar avem o mică fisură care ar putea să se

transforme într-un vulcan, continuă el. Han van der Kerch. Cât de mult ştie?

— În principiu, nimic. Îl cunoaşte pe Roger din Sagene. Nimic mai mult. Dar a făcut parte din echipă un an sau doi, aşa că e posibil să mai fi auzit una-alta. Este imposibil să ştie de mine. Nu am fost la fel de stupid cum a fost Hansy, ca să-i permită unui cărăuş să ne ştie secretele. Am respectat codurile şi mesajele scrise.

— Una peste alta, băiatul ăsta poate fi o problemă, insistă bătrânul. Şi e problema ta.

El căzu într-o tăcere grăitoare fără să-şi mute privirea de la însoţitorul său. Era o postură ameninţătoare, cu un picior pe trunchiul copacului şi cu celălalt bine înfipt în pământ, chiar în faţa tânărului.

— Mai este ceva ce ar trebui să ţii minte. Tu eşti singurul care ştie despre mine, acum că Hansy a dat colţul.

Niciunul dintre băieţii de pe nivelurile inferioare ale organizaţiei nu ştie de existenţa mea. Doar tu. Asta te face destul de vulnerabil, prietene.

Era o ameninţare absolut făţişă. Bărbatul mai tânăr se ridică în picioare şi-şi apropie faţa de a celuilalt.

— Este valabil şi pentru tine, spuse el cu răceală.

Duminică, 11 octombrie

Hanne Wilhelmsen avea aceeaşi relaţie cu poliţia pe care, îşi imagina în momentele ei de romantism, o avea un pescar cu marea. Era indisolubil legată de poliţie şi nu se putea închipui făcând altceva. Atunci când se hotărâse să meargă la Şcoala de Poliţie, la vârsta de douăzeci de ani, se rupsese definitiv de tradiţiile vădit academice ale familiei ei. Fusese un protest faţă de părinţii ei, profesori, şi faţă de clasa de mijloc din care provenea. Alegerea noului stil de viaţă fusese întâmpinată cu o tăcere mormântală din partea familiei, excluzând un mic gest nervos de a-şi drege glasul, scăpat de mama ei în timpul unui prânz de duminică. Dar părea că toţi acceptaseră decizia ei cu seninătate. Acum, ea devenise un fel de mascotă a familiei – cineva care avea cele mai distractive povestiri de Crăciun. Prin ea, familia ei îşi putea imagina că rămăsese în contact cu viaţa reală. Oricum, ea îşi iubea slujba.

În acelaşi timp, îi era şi frică de ea. Începuse să observe

ce se întâmpla cu sufletul ei ca rezultat al contactului zilnic cu crima, violul, violenţa şi abuzul. Se agăţau de ea ca o foaie de hârtie udă. Deşi îşi făcuse un obicei din a intra sub duş atunci când venea de la serviciu, uneori se gândea că mirosul morţii se lipea rapid de ea, ca mirosul viscerelor de peşte de pe mâinile pescarilor. Şi, la fel cum îşi imagina pescarii scrutând apele pentru semne directe sau indirecte ale prezenţei peştelui – cete de pescăruşi, cirezi de balene vânând – ca dintr-un reflex moştenit de la generaţiile aflate pe mare, aşa şi ea îşi lăsase subconştientul să hoinărească printre toate cazurile ei simultan. Nu exista informaţie care să nu ducă undeva. Pericolul era problema eternă a muncii în exces. Infracţionalitatea din Oslo era în creştere cu o viteză mai mare decât sumele alocate anual poliţiei pentru noi recrutări.

Se străduia constant să aibă maximum zece anchete în derulare în acelaşi timp, dar de regulă nu reuşea. Dosarele verzi de grosimi diferite se îngrămădeau pe biroul ei în teancuri periculos de înalte şi ameninţătoare în egală măsură. Chiar şi în perioada extrem de aglomerată care tocmai se încheiase, îşi făcuse timp să le parcurgă din când în când şi să le ataşeze o foaie A5 pe care se aflau cuvintele: „Recomand să se încheie ancheta”, pentru cele

mai multe dintre cazuri. Copleşită de sentimentul neputinţei şi absolut convinsă de vinovăţia suspectului, mergea, năpădită de vinovăţie, să obţină ştampila necesară de la procuror, codul 058, „Dosar închis din lipsă de probe”. Şi astfel încă un infractor era liber, ea avea mai puţine cazuri de rezolvat şi tot ce putea să spere era că nu i-a scăpat ceva grav. Povara era îngreunată de faptul că nu întâmpina nicio rezistenţă din partea procurorilor. Ei se bazau pe ea şi doar răsfoiau documentele dintr-un simţ al datoriei, înainte de a urma, invariabil, recomandările făcute de ea. Hanne ştia că şi pentru ei grămada de dosare verzi erau un coşmar.

Era duminică şi avea douăzeci şi unu de dosare în faţă. Le aranjase în funcţie de gravitatea potenţialei condamnări. Pentru un timp, se simţi paralizată de imposibilitatea de a acţiona, dar, în cele din urmă, reuşi să se pună pe picioare. Niciunul dintre cazuri nu era ieşit din comun. Erau fapte incriminate de articolele 228-229: atac şi vătămare corporală din culpă. Poate că la unele va opta pentru o amendă, o cale legitimă şi practică de a scăpa de ele.

Trei ore mai târziu propusese amenzi pentru şapte dintre ele, toate implicând un grad mai mic sau mai mare

de violenţă, comisă de clienţii beţi ai vreunui restaurant şi de paznicii grosolani. Cu o oarece bunăvoinţă, două cazuri puteau fi privite ca fiind cercetate corespunzător, chiar dacă ar fi fost util să existe mai multe declaraţii ale martorilor. Sperând că judecătorii vor fi capabili să recunoască un infractor când îl vor vedea, recomandă trimiterea dosarelor spre judecare.

Duminica era o zi bună de lucru. Nu tu telefoane, nu tu întâlniri, ci doar câţiva colegi cu care schimbi câteva vorbe de laudă şi de admiraţie pentru cei ce vin la muncă în ziua lor liberă, fără plată sau recunoaştere – doar cu gândul că luni va fi mult mai uşor.

Auzi voci în spatele clădirii şi se uită pe geam. Un număr considerabil de fotografi de presă erau înghesuiţi afară, iar ea îşi aminti că ministrul justiţiei avea să vină în ziua aceea. *De ce duminică?* întrebă morocănos inspectorul-şef, când văzu notificarea cu vizita propusă, venită de la biroul comisarului. Singurul răspuns pe care-l primise fusese că asta nu era treaba lui. Hanne intuise prea bine că alegerea zilei nu era străină de spaţiul liber disponibil în ziarele de luni, din moment ce toate ştirile grozave erau înghiţite de nelipsitele suplimente de duminică. Ziarele de luni deveniseră din ce în ce mai subţiri, aşa că era mult mai

simplu să ajungi în ele. Vizita ministrului era rezultatul articolelor repetate despre incidenţa ridicată a infracţiunilor nesoluţionate, şi el se folosea de această oportunitate pentru a discuta cu comisarul despre creşterea alarmantă a violenţelor de stradă, ceea ce media denumea *atacuri neprovocate* – nu chiar o descriere adecvată, pentru cei ce au acces la dosarele relevante, favoare de care jurnaliştii, de regulă, nu prea se bucură. Aşa că ei nu realizează că schimbarea nu rezida în absenţa provocării, ci în faptul că aceasta era acum întâmpinată cu cuţite şi pumni, în loc de înjurăturile de altă dată.

Acum, Hanne redusese numărul de cazuri nesoluţionate la douăsprezece. Era mai aproape de scopul ei şi se simţea într-o dispoziţie mai bună. Alese cele mai groase dosare.

Nu se apropiaseră deloc de aflarea motivului pentru care Ludvig Sandersen trebuise să fie trimis într-un mod atât de brutal pe lumea cealaltă, cea despre care unii spun că este mai bună. Hanne spera, pentru binele lui, că ea aşa şi era, şi că el era în acest moment îmbrăcat în alb, aşezat pe un norişor, desfătându-se cu pudra albă-gri care îi făcuse viaţa pe pământ aşa de nefericită.

Încă nu găsiseră nicio legătură între acest caz şi uciderea lui Olsen. Vineri, rumegase bine ideea aceasta,

împreună cu Hakon Sand, iar ea fusese de părere că aveau destule dovezi pentru a trata mai serios această legătură. Dar el se opusese sugestiei de a vorbi colegilor despre această pistă şi alesese să mai aştepte încă puţin. Oricum, ea se gândea că venise timpul ca aceste două cazuri să fie examinate împreună. Împinse deoparte grămada de hârtii, luă picioarele de pe birou şi-şi lăsă cizmele pe podea cu zgomot, bâjbâind prin geantă după chei, care se potriveau şi la uşile celorlalte birouri ale ofiţerilor anchetatori. Dosarul era la Heidi Rorvik, câteva camere mai departe, pe coridor.

Nu era niciun semn de viaţă pe hol atunci când ieşi. Totul era tăcut, cum ar şi trebui să fie duminica după-amiaza. Dar exact când era pe punctul de a descuia biroul lui Rervik, ea simţi, fără să-i audă, nişte paşi în spatele ei. Se întoarse, dar cu o miime de secundă prea târziu. Lovitura fusese aplicată cu sălbăticie, cu un obiect pe care nu-l putu identifica, direct în tâmplă. Capul îi explodă într-o mare de lumină, iar ea ştiu că deja sângera abundent, chiar înainte de a se prăbuşi pe podea. Nu mai avea putere în muşchi, aşa că nu putu face nimic pentru a-şi atenua căderea. Partea stângă a frunţii se izbi de podea, dar ea nu fu conştientă de asta. Îşi pierduse deja

cunoştinţa, trăind în acel moment cu senzaţia că viaţa i se scurgea din ea, după care se cufundă într-un întuneric ce estompă durerea. O gaură ca un rânjet larg şi maliţios se căscă deasupra sprâncenei.

* * *

Fu trezită de o dorinţă disperată de a voma. Era întinsă pe stomac cu capul sucit într-un unghi cumplit; nevoia era atât de puternică, încât copleşi rapid senzaţia că avea să-i explodeze capul. O durea peste tot. Explorând cu degetele foarte atent, îşi dădu seama cu o uşoară mirare că cele două tăieturi care sângerau, una pe frunte, cealaltă deasupra urechii drepte, nu erau deloc mai supărătoare decât durerea ce-o săgeta undeva din interior, din centrul craniului ei. Zăcu acolo luptându-se cu greaţa pentru câteva minute, dar, în final, renunţă. Din instinct, găsi puterea şi prezenţa de spirit de a se târî în patru labe, ca un bebeluş care se uită la TV, astfel încât să poată vomita fără să înghită nimic. I-a fost de ajutor.

Îşi şterse fruntea, dar nu putu să împiedice sângele să-i intre în ochi, obturându-i vederea. Făcu un efort să se ridice, dar coridorul albastru se învârtea cu ea, aşa că trebui să ducă operaţiunea la bun sfârşit pe etape. În cele din urmă, pe picioarele ei, se sprijini de perete, şi abia

atunci încercă să-şi dea seama ce se întâmplase. Nu-şi putea aminti nimic. Fu cuprinsă de panică. Ştia că trebuia să fie la sediul poliţiei, dar habar nu avea de ce se afla acolo. Unde erau ceilalţi? Merse clătinându-se până la biroul ei şi formă numărul de telefon de acasă, mânjind telefonul cu sânge. Trebui să facă numeroase încercări; era dificil să găsească butoanele potrivite. Lumina de la fereastră era insuportabilă, ca şi cum cineva o lovea cu un ciocan din spatele ochilor.

— Cecilie, vino să mă iei. Mi-e rău.

Receptorul îi căzu din mână şi-şi pierdu iar cunoştinţa.

* * *

Întunericul era reconfortant. Capul o durea încă, dar acolo unde înainte fuseseră rănile sângerânde, ea simţi acum nişte bandaje mari şi moi. Tăieturile nu erau dureroase, şi ea presupuse că o anesteziaseră local. Patul era din metal şi, după ce-şi pipăi bandajele, descoperi că în mână îi fusese înserată o branulă cu o substanţă salină. Hanne era la spital, iar Cecilie stătea pe marginea patului, lângă ea.

— Cred că te doare rău, spuse partenera ei zâmbind şi-i luă mâna la care nu avea legat niciun tub. Mi-a fost foarte frică, atunci când te-am găsit, continuă ea. Dar totul este

bine. Ţi-am văzut radiografiile chiar eu şi nu ai nicio fractură. Ai avut o contuzie puternică. Rănile arătau destul de urât, dar au fost cusute şi se vor vindeca rapid.

Hanne începu să plângă.

— Cecilie, nu-mi amintesc nimic, şopti ea.

— O uşoară amenzie, asta-i tot. Pierderea memoriei, adăugă Cecilie cu un zâmbet. Este destul de normal. Nu te îngrijora, vei sta aici două-trei zile, apoi îţi vei putea lua câteva săptămâni de concediu medical. Te voi îngriji eu.

Hanne plângea în continuare. Cecilie se aplecă deasupra ei, cu foarte mare atenţie, şi îşi sprijini faţa de capul bandajat, astfel încât gura ei ajunse la nivelul urechii lui Hanne.

— Cicatricea de pe tâmplă va fi teribil de sexy, murmură ea. Foarte, foarte sexy.

Luni, 12 octombrie

— Numai asta mai lipsea! Ce mă-sa?

Hakon Sand înjura doar când era cu adevărat furios.

— Acuma nu mai putem fi naibii în siguranţă nici la birou! Şi într-o zi festivă de duminică!

Scuipa realmente cuvintele din gură şi arunca acuzaţii de incompetenţă, fără să ştie spre cine. Stătea în mijlocul camerei şi bătea din picior, acompaniindu-şi tirada vocală.

— Care dracu' mai este motivul de a încuia uşile şi de a lua măsuri de securitate, când oricine ne poate ataca atunci când pofteşte!

Şeful secţiei A 2.11 (Omucideri), un bărbat stoic, de vreo cincizeci de ani, asculta urletele sale aproape nemişcat. Nu spuse nimic până când Hakon nu se calmă.

— Este imposibil să încerci să arunci vina pe un anumit individ. Nu suntem o fortăreaţă, şi nici nu ne dorim să fim. Într-o clădire cu un număr de salariaţi de aproape două mii, oricine ar fi putut urmări un angajat care venise pe la intrarea personalului din spate. Ar fi fost o simplă

chestiune de sincronizare. Te-ai fi putut ascunde după un copac de lângă biserică şi să fi intrat imediat ce apărea cineva care avea legitimaţie. Chiar şi tu cred că ai ţinut uşa deschisă pentru cineva care te urma, fie că ştiai persoana respectivă, fie că nu.

Hakon nu zise nimic, ceea ce şeful de secţie consideră, în mod corect, drept un răspuns aprobator.

— Şi, în principiu, oricine s-ar putea ascunde uşor în clădire în timp ce este deschisă şi să rămână în toalete sau pe cine ştie unde. Este uşor să te strecori apoi afară. Mai degrabă decât să descoperim cum s-a întâmplat, hai să ne întrebăm de ce.

— Este al naibii de evident, urlă Hakon. Cazul ăsta, pentru numele lui Dumnezeu! Cazul ăsta! A dispărut dosarul din biroul lui Hanne. Nu este un dezastru, fiindcă avem câteva copii, dar cineva încearcă, în mod clar, să afle cât de multe ştim.

Se temperă şi se uită la ceas. Urletele de furie se stinseseră.

— Trebuie să dispar. Trebuie să mă întâlnesc cu comisarul la nouă. Fă-mi o favoare: sună la spital şi întreabă dacă Hanne poate primi vizitatori. Lasă-mi o notiţă pe biroul meu, imediat ce afli.

Zeiţa Justiţiei era magnifică. Stătea în picioare, înaltă de treizeci de centimetri pe biroul imens, acoperită de un bronz oxidat ce amintea de vârsta ei considerabilă. Legătura care-i acoperea ochii era aproape în întregime verde, sabia din mâna dreaptă avea o culoare roşiatică. Dar fundul plat al celor două talgere ale balanţei era complet strălucitor. Hakon văzu că era un cântar adevărat, care se legăna uşor în curentul de aer creat de el atunci când intră în încăpere. Nu se putu abţine să nu atingă statuia.

— Superbă, nu?

Femeia în uniformă de la biroul imens făcu mai degrabă o afirmaţie, în loc să pună o întrebare.

— Am primit-o de la tatăl meu ca dar de aniversarea zilei de naştere, săptămâna trecută. A stat în biroul tatălui meu toată viaţa sa de om al muncii. Am admirat-o de când eram o fetiţă. A fost adusă în SUA, la sfârşitul anilor 1890. De stră-străbunicul meu. Poate fi valoroasă. Oricum, este foarte atrăgătoare.

Era prima femeie comisar de poliţie din Oslo. Predecesorul de pe postul ei, un bărbat rafinat şi remarcabil din Bergen, fusese controversat şi mereu la cuţite cu personalul său. Dar avusese o integritate şi o

energie care lipsiseră din istoria poliţiei până acum şapte ani, când îşi ocupă el postul. El lăsase moştenire o organizaţie mult mai bună decât cea pe care o preluase, dar îl costase scump. Atât el, cât şi familia sa fuseseră uşuraţi când se pensionă, un pic mai devreme, dar cu onoarea intactă.

Femeia de patruzeci şi cinci de ani care stătea acum pe scaunul comisarului era de un calibru cu totul diferit. Hakon nu o putea suferi. Era o nordică înfumurată din Trondelag, mai prefăcută decât oricine altcineva văzuse Hakon vreodată. Trăsese sfori în toată cariera ei de poliţist ca să ajungă în poziţia din vârful ierarhiei: menţinuse relaţiile cu toţi oamenii ce contau, mersese la petrecerile care contau şi ciocnise un pahar cu colegii potriviţi la întâlnirile de la biroul procurorilor. Soţul ei lucra în Ministerul de Justiţie. Nici asta nu i-a stricat.

Dar, fără îndoială, era foarte capabilă. Dacă fostul comisar nu ar fi ales să se retragă cât de repede, ea ar fi ocupat un post provizoriu, acela de procuror. Hakon nu ştia ce ar fi fost mai rău.

El îşi prezentă raportul cât de concret posibil, dar fără toate detaliile. După câteva secunde de gândire, decise că ar fi greşit să nu-i spună celui mai important superior al lui

despre legătura nedovedită pe care o făcuseră între cele două crime. Dar nu se lungi cu vorba. Spre enervarea sa, ea prinse imediat totul, puse câteva întrebări pertinente, aprobă din cap concluziile lui şi, în final, aprecie munca pe care o făcuseră până atunci. Ea ceru să fie ţinută la curent, de preferat în scris. Apoi adăugă:

— Nu speculaţi prea mult, Hakon. Rezolvaţi câte o crimă o dată. Cazul Sandersen este ca şi rezolvat. Dovezile criminalistice vor sprijini condamnarea. Nu căutaţi fantome acolo unde nu există. Puteţi lua asta ca pe un ordin.

— Ca să fim riguroşi, de fapt procurorul general este şeful meu în materie de investigaţii, pară el.

Ca răspuns, el fu, pur şi simplu, invitat să plece. Pe când se pregătea să iasă, întrebă:

— De ce are ea ochii legaţi?

Arătă cu capul în direcţia Zeiţei Justiţiei care stătea pe biroul ei gol, însoţită doar de două telefoane.

— Nu trebuie să se lase influenţată de niciuna dintre părţi. Ea trebuie să pună în aplicare o justiţie oarbă, imparţială, interpretă doamna comisar.

— Dar este dificil să vezi când eşti legat la ochi, spuse Hakon, fără să obţină nicio replică. Regele, care atârna împreună cu soţia sa într-o ramă din aur, în spatele

umărului femeii-comisar, părea să fie de acord cu el. Hakon alese să interpreteze zâmbetul imuabil al Majestăţii Sale ca pe un sprijin în ajutorul observaţiei sale. Se ridică şi ieşi din biroul de la etajul şase. Avea o dispoziţie şi mai proastă decât atunci când venise.

Hanne fu bucuroasă să-l vadă. Chiar şi cu bandajul de deasupra ochiului şi cu părul ras pe o parte, lui i se păru extrem de frumoasă. Paloarea îi accentua ochii mari şi, pentru prima oară de când auzise despre atac, îşi dădu seama cât de îngrijorat fusese. Nu îndrăzni să o îmbrăţişeze. Poate că bandajele îl speriară, dar când se gândi la asta, îşi dădu seama că oricum nu ar fi părut un gest prea firesc. Hanne nu invitase niciodată la intimitate, dincolo de loialitatea profesională pe care i-o arătase întotdeauna. Dar era în mod evident mulţumită că venise. Nu prea ştia el unde să pună florile, aşa că, după un moment de ezitare, le lăsă pe podea. Noptiera era deja plină. El îşi trase un scaun tubular, din oţel, la marginea patului.

— Sunt bine, spuse Hanne, înainte ca el să apuce să întrebe. O să mă întorc la muncă imediat ce sunt în stare. Dacă nu apar alte elemente, aceasta este o dovadă clară că am dat peste o chestie babană!

Umorul negru nu o prea prindea, iar el îşi dădu seama că o durea atunci când încerca să zâmbească.

— Nu trebuie să te întorci până când nu te refaci complet. Este un ordin.

El începu să rânjească, dar se abţinu. Ar fi tentat-o să facă la fel, în ciuda durerii. Toată falca se făcuse de un galben vineţiu.

— Dosarul original a dispărut din biroul tău. Nu era nimic în el de la care să nu avem copii, nu?

Întrebarea voia să fie plină de optimism, dar ea-l dezamăgi.

— Ba da, spuse ea încet. Scrisesem un memoriu, doar pentru mine. Ştiu ce-ţi ziceam acolo, aşa că, în esenţă, nu am pierdut nimic. Dar este cam deranjant că şi altcineva îl va citi.

Hakon simţi cum îi creşte temperatura şi ştia din proprie experienţă că obrajii aveau să se coloreze într-un roz care nu-l prea prindea.

— Mă tem îngrozitor că am făcut-o pe Karen Borg ţinta atacatorului. Noi doi am discutat deja bănuiala mea că ea ştie mai multe decât lasă să se vadă. Am făcut câteva comentarii în sensul acesta. Am mai făcut câteva însemnări despre conexiunile pe care le-am făcut.

Ea îl privi cu o grimasă şi-şi puse uşor mâna pe cap.

— Nu e prea bine, nu?

Hakon fu de acord. Cu siguranţă, nu era deloc bine.

Fredrick Myhreng era destul de pretenţios. Pe de altă parte, avea dreptate atunci când insista să i se respecte partea lui din înţelegere. Acum stătea ca un bucher notând absolut tot ce-i spunea Hakon.

Gândul de a fi primul care să spună povestea în care poliţia se confrunta nu numai cu două asasinate succedate întâmplător într-un lanţ de crime aparent fără vreun mobil, dar şi cu un caz dublu de homicid legat de traficul cu droguri şi, posibil, de crima organizată – gândul îl făcu să transpire aşa de mult, încât ochelarii cu ramă de baga îi tot alunecau în jos pe nas, în ciuda ramelor agăţate, practic, cu cârlige în spatele urechilor. Cerneala sărea peste tot, pe măsură ce scria. Hakon îşi spuse că ziaristul ar fi trebuit să poarte un impermeabil, la felul în care îşi manevra ustensilele de scris. Îi oferi un creion ca înlocuitor pentru pixul cu tuş pe care tocmai îl distrusese.

— Care sunt şansele să-i daţi de capăt? întrebă Myhreng, după ce ascultă foarte atent relatarea cenzurată cu grijă, dar, fără îndoială, fascinantă. Nasul i se albăstrise de la cât tot foise ochelarii. Hakon se întrebă dacă ar fi

trebuit să-i atragă atenţia omului asupra felului straniu în care arăta. Dar ajunse la concluzia că nu i-ar strica să se facă de râs, aşa că se rezumă la ceea ce aveau de discutat.

— Cu siguranţă, credem că îl vom rezolva. Dar ar putea să mai dureze ceva timp. Avem o mulţime de făcut. Mă poţi cita cu asta.

Asta era tot ce reuşise Fredrick Myhreng să scoată de la Hakon Sand în acea zi. Dar era mai mult decât fericit.

Marţi, 13 octombrie

Titlul articolului era dramatic. Editorii găsiseră una dintre fotografiile cadavrului lui Ludvig Sandersen pe care o mai folosiseră şi altă dată şi o montaseră alături de o fotografie mai veche a lui Hans Olsen. Fusese făcută cu mai mult de zece ani înainte, destul de înceţoşată şi, posibil, mărită după ceea ce fusese, iniţial, o fotografie de grup. Avocatul avea o expresie de surpriză pe faţă şi era pe punctul de a clipi, ceea ce făcea ca ochii săi să pară obosiţi şi cu o privire goală. Subtitlul era scris cu roşu deschis şi acoperea o parte din montajul foto.

„Mafia din spatele celor două crime” anunţa în termeni tranşanţi. Hakon Sand găsi povestea greu de recunoscut. El citi prima pagină şi cele două pagini pline de interior pe care ziarul le alocase acestui subiect. În susul fiecărei pagini era o bandă neagră cu un text alb: „Mâna Mafiei”. Scrâşni din dinţi de enervare din cauza exagerărilor, dar la o citire mai atentă, observă că Myhreng nu scrisese niciun neadevăr. Faptele erau lungite, speculaţiile duse departe

şi aşa de bine camuflate că ar fi putut fi luate foarte uşor drept adevăruri. Dar Hakon însuşi fusese citat cu acurateţe, aşa că nu avea de fapt de ce să se plângă.

— Mă rog, ar fi putut fi şi mai rău, spuse el, pasându-i ziarul lui Karen Borg, care acum era suficient de familiară cu biroul lui, încât să se ducă singură în anticameră şi să-şi ia ceea ce trecea drept cafea.

— Este timpul să-mi spui ceva despre clientul ăsta al tău, îi ceru el. Tipul încă se învârte pe aici în chiloţi refuzând să vorbească. Acum noi ştim ceea ce ştim, aşa că ar trebui să ai decenţa să ne ajuţi puţin.

Se priviră cu atenţie. Karen reveni la concursul de tăcere pe care îl făceau când erau studenţi. Ea-i susţinu privirea, o confruntă atât de puternic, încât totul, în afara ochilor ei gri-verzi deveni difuz, înceţoşat. El putea să-i vadă micuţele irizaţii căprui din iris, mai multe în ochiul drept decât în cel stâng; nu putea să clipească, nu îndrăznea, de frică să nu-i cadă privirea atunci când va redeschide ochii. La naiba, nu reuşise niciodată să câştige acest joc. Ea făcea întotdeauna astfel încât se uita fix mai mult timp, până când el îşi cobora ochii de jenă, recunoscând că a pierdut, cel mai slab dintre cei doi.

Dar de data asta ea fu cea care trebui să renunţe. El îi

putu vedea ochii cum se umezesc până când ea trebui să clipească, iar privirea îi alunecă într-o parte, ca şi cum ar fi fost înghiontită de uşoara roşeaţă ce începuse să se întindă pe obrazul ei stâng. El fu uimit de propria lui tenacitate; acum ea devenise vulnerabilă. Dar cuceritorul nu exultă; ci îi luă ambele mâini într-ale sale.

— De fapt, sunt destul de îngrijorat, recunoscu el. Nu ştim prea multe despre această gaşcă, sau mafie cum sunt denumiţi acum, dar ceea ce ştim este că nu sunt tocmai nişte copii de altar. Ziarul are, probabil, ceva dovezi dacă spune că ei ar merge până în pânzele albe pentru a se apăra şi pentru a-şi salva propriile interese. Avem motive să credem că ei ştiu că tu ştii ceva. Sau, în orice caz, că ei te suspectează că deţii oarece informaţii.

El îi spuse despre notiţa lui Hanne Wilhelmsen, care chiar acum se afla în mâinile greşite. Îşi dădu seama că asta avusese un impact asupra ei. Întreaga ei înfăţişare se transformă aşa cum nu o mai văzuse niciodată, ca şi cum ar fi căutat un fel de protecţie de la el, tocmai de la el, pe care ea îl protejase şi-l tachinase toţi anii de studenţie.

— Nu avem nicio şansă să te apărăm dacă nu ne spui ce ştii!

El îşi dădu seama că o strângea prea tare de mâini. I se

albiseră, cu urme de degete roşietice acolo unde o prinsese. Îi dădu drumul.

— Han vander Kerch mi-a spus ceva. Nu mult. Nu vrea ca informaţia să circule mai departe, dar am primit de la el permisiunea să vă spun un singur lucru. Nu ştiu dacă vă va fi de folos.

Ea îşi reveni acum. Stătea din nou cu spatele drept, iar costumul îi atârna ordonat, la locul lui.

— Aduna banii pentru o livrare. În timp ce număra grămada de bancnote, a văzut că cineva scrisese cu cerneală pe una dintre ele. Un număr de telefon. Pe care l-a uitat. Dar imediat alături de număr se aflau trei litere. Avusese impresia că ar fi putut fi iniţiale: aveau puncte între ele. Îşi aminteşte iniţialele pentru că se puteau pronunţa: J.U.L.

— JUL?

— Da, cu puncte. Glumise cu bărbatul care îi dăduse banii zicându-i că nu ar fi acceptat bancnote deteriorate. Bărbatul a pus bancnota la loc şi s-a purtat destul de brutal cu el.

— Te-ai gândit la ce anume putea să însemne?

— Da.

Pentru un moment se aşternu liniştea. Povesteau ca-n

studenţie.

— Şi la ce te-ai gândit, Karen? o întrebă Hakon cu blândeţe.

— Mi-a trecut prin cap că există un avocat în Oslo cu exact acele iniţiale. Şi numai unul – am cercetat lista membrilor Asociaţiei Avocaţilor.

— Jorgen Ulf Lavik.

Descoperirea lui Hakon nu era aşa de impresionantă cum suna. Amândoi fuseseră colegi de facultate cu Lavik, care pe atunci era o persoană foarte populară. Talentat, cu o grămadă de prieteni şi implicat politic. Hakon crezuse ani buni că ea fusese îndrăgostită de tipul acela, lucru pe care ea îl dezminţi acum, imediat ce el sugeră aşa ceva. Lavik era destul de conservator, iar Karen fusese reprezentantul Frontului socialist în Comitetul facultăţii. În acele zile, astfel de bariere erau, virtual, insurmontabile, iar Karen îşi descria deseori confratele student ca pe un rahat reacţionar, în faţa celorlalţi, dar şi a lui Lavik însuşi. Vorbiseră doar de câteva ori, o dată chiar făcuseră front comun împotriva restricţiilor privind numărul locurilor pentru studenţi. Se întâlniseră apoi la cabana părinţilor ei dinula, participând la ceea ce se voia un seminar politic, dar care se transformase într-o excursie de voie bună. Dar

acea întâmplare nu-l făcu deloc mai simpatic.

— Nu înţeleg despre ce este vorba, dar ziarul insinuează că ar putea fi nişte avocaţi în spatele unui soi de bandă. Nu-l prea văd pe Jorgen Lavik drept şef de clan, dar eşti bine-venit să crezi ce vrei de aici.

Pentru Hakon, informaţia nu însemna mare scofală. Dar deveni extrem de importantă atunci când Karen adăugă peste câteva clipe: Poţi s-o afli şi singur, dar ca să te scutesc de deranj: şi Jorgen şi-a început cariera ca asistent al unuia dintre marile nume. Oare cine să fie?

— Peter Strup, spuse Hakon imediat, iar faţa i se întinse într-un rânjet uriaş.

Înainte de a părăsi sediul poliţiei, în după-amiaza aceea, Karen Borg primi împrumut o staţie de emisie-recepţie. I se părea că seamănă cu un walkie-talkie mai demodat, fiind mai mare şi mai ciudată decât un telefon mobil. Când răsucea un buton, începea să ţiuie şi să scârţâie ca într-un film poliţist american. Apoi apăsa un alt buton şi era în contact direct cu biroul de operaţiuni al poliţiei. Ea era BB 04, iar biroul de operaţiuni era 01.

— Poart-o cu tine tot timpul, îi ordonă Hakon. Nu ezita să o foloseşti. Biroul de operaţiuni ştie despre tine. Poliţia va ajunge la tine în cinci minute.

— Multe se pot întâmpla în cinci minute, se gândi Karen Borg.

Joi, 15 octombrie

Odată, demult, foarte demult, ea flirtase cu el fără ruşine. Pe atunci ea nu era comisar, ci inspector în unitatea de infracţiuni uşoare şi proaspăt numită în serviciul de procuratură. Călătoriseră spre Spania pentru a strânge dovezi despre un caz de trafic de alcool, prima ei călătorie în străinătate cu treburi oficiale. Bărbatul care acum era aşezat în faţa ei pe fotoliul de oaspeţi jucase atunci rolul de avocat al apărării. Strângerea de probe durase trei ore. Vizita, în schimb, se lungise pe trei zile. Fuseseră multă mâncare bună şi vin de calitate din belşug. El era pe-atunci exact ceea ce-şi dorea: un tip mai în vârstă decât ea, scăldându-se în bani, atent şi de succes. Acum era subsecretar în Ministerul de Justiţie. Nu era rău. În timpul excursiei lor de acum zece ani, lucrurile nu merseseră mai departe de un sărut şi o îmbrăţişare. Chiar dacă ea şi-ar fi dorit mai mult. Aşa că, acum, se simţea puţin intimidată.

— O ceaşcă de cafea? Un ceai?

El acceptă o cafea şi refuză o ţigară.

— M-am lăsat, zâmbi, împingând-o din faţa lui.

Ea îşi simţea mâinile transpirând şi regretă că nu scosese nişte documente sau altceva cu care să le ţină ocupate. Acum, se juca distrată cu degetele mari şi se legăna nervos, în faţă şi în spate cu scaunul uriaş.

— Felicitări pentru numirea ta, exclamă el. Nu-i rău, nu?

— A fost complet neaşteptat, minţi ea.

Adevărul era că fusese invitată să candideze pentru poziţia aceasta. Chiar de fostul comisar. Deci nu fusese nicio surpriză pentru nimeni când ea primi slujba.

Subsecretarul se uită la ceas, apoi trecu direct la subiect.

— Ministrul este foarte îngrijorat de această problemă cu avocatul, explică el. Cu adevărat, foarte îngrijorat. De fapt, despre ce este vorba?

I-o fi făcut ea avansuri evidente acestui bărbat, cu mulţi ani înainte, şi poate că încă mai era înamorată de el, în ciuda rangului său, dar era o profesionistă până în măduva oaselor.

— Este un caz dificil şi încă destul de neclar, răspunse ea vag. Nu am prea multe de spus. Dincolo de ceea ce stă scris în ziare. Şi o parte din informaţie este corectă.

El îşi aranjă cravata din mătase. Îşi drese vocea cu subînţeles, ca şi cum ar fi vrut s-o anunţe că el, în calitate de cel mai apropiat subordonat politic al ministrului, avea dreptul la o informare mai bună decât cea care apărea în tabloidele în care se putea sau nu avea încredere (mai degrabă a doua situaţie). Dar inutil.

— Anchetele sunt în stadiu incipient, iar poliţia nu este încă pregătită să lanseze nicio informaţie. Dacă apare ceva în timpul investigaţiilor, despre care să credem că trebuie adus la cunoştinţa biroului politic al ministrului, îţi voi da de ştire imediat, desigur. Promit.

Asta era tot ce putea obţine de la ea. Era suficient de bătrân ca să-şi dea seama de asta. Aşa că nu insistă.

În timp ce el părăsea biroul, ea observă că cele câteva kilograme în plus făceau ca dosul lui să nu mai fie la fel de seducător. Când uşa se închise, ea zâmbi, foarte satisfăcută de sine. Lăsând la o parte fundul mare, el era încă atrăgător. Aveau să mai apară şi alte ocazii. Un fir de păr alb pluti în linişte şi ateriză pe birou, iar ea-l îndepărtă grăbită. Apoi formă numărul secretarei.

— Fă-mi o programare la coafor, spuse ea categorică. Cât de repede posibil, te rog.

* * *

Han van der Kerch începuse să piardă noţiunea timpului. Luminile erau stinse ca să le indice deţinuţilor când era noapte, iar mâncarea ambalată în caserole din plastic era servită punctual, împărţindu-le viaţa în segmente care se îmbinau pentru a obţine o zi. Dar fără o licărire de soare sau de ploaie, vânt sau nor şi având mult prea mult timp pe care-l putea folosi doar pentru somn, tânărul olandez căzuse într-o stare apatică de semiexistenţă. Într-o noapte, când cele cinci ore de somn din timpul zilei fură urmate de o insuportabilă trezie nocturnă, fiind obligat să asculte oftatul de durere al unui flăcău din celula alăturată şi ţipetele înfiorătoare ale unui marocan cu simptome de sevraj, dintr-o celulă din josul coridorului, se gândi că, în curând, avea să înnebunească. Se rugă unui Dumnezeu în care nu mai credea de când se ducea în copilărie la şcoala de duminică, se rugă pentru lumina zorilor şi pentru lumina strălucitoare din tavan. Evident, Dumnezeu îl uitase, aşa cum şi Han van der Kerch îl uitase pe El, deoarece dimineaţa părea să nu mai vină niciodată. În disperarea lui, îşi izbi ceasul de mână, pe care de-abia îl primise înapoi, de perete şi-l zdrobi. Acum nu mai putea urmări nici măcar curgerea timpului în marşul lui dureros şi neîncetat către un viitor vag, fără conţinut.

Femeia mioapă, viguroasă care aducea căruciorul cu mâncarea de închisoare îi dădea, câteodată, o bucată de ciocolată. Îl făcea să se simtă ca de Crăciun. O rupea în fragmente mici şi le lăsa să se topească pe limbă unul după altul. Ciocolata nu-l împiedică să slăbească; după trei săptămâni de carceră, era cu şapte kilogame mai uşor. Hainele nu i se mai potriveau, dar asta avea prea puţină importanţă în circumstanţele actuale, în care el stătea uneori în chiloţi, alteori gol-puşcă.

În plus, se temea. Frica aceea care pusese stăpânire pe el, ca un cactus care creştea în stomac, în timp ce se aplecase peste cadavrul desfigurat al lui Ludvig Sandersen, i se răspândise în membre. Mâinile şi braţele îi tremurau şi vărsa toate băuturile. La început putuse să citească acele cărţi pe care avea voie să le împrumute, dar, treptat, puterea de concentrare îi dispăru. Literele dansau şi săreau de pe pagină. Îi dăduseră pastile. Gardienii primiseră pastilele, iar ei i le dădeau una câte una, conform instrucţiunilor doctorului, cu o cană din plastic cu apă călduţă. Pastile micuţe, albastru-deschis, seara, care îl ajutau pe drumul spre ţara viselor. De trei ori pe zi lua pastile mai mari, albe. Asta îi lăsa un spaţiu de respiro, când cactusul îşi retrăgea temporar acele. Dar

certitudinea că ţepii vor reveni, mai puternici şi mai ascuţiţi, era aproape la fel de dureroasă. Han van der Kerch începuse să-şi piardă legătura cu propria-i existenţă.

El crezu că era zi. Nu putea fi sigur de asta, dar lumina era aprinsă şi erau zgomote în jurul lui. O masă tocmai fusese servită, deşi nu era sigur dacă fusese cea de prânz sau cina. Poate fusese o cină târzie. Nu, era prea devreme, prea mult zgomot.

La început, nu putu vedea ce era. Când bucata de hârtie ateriză printre bare, îi luă ceva timp să înţeleagă ce se-ntâmplă. Îi urmări traseul; era mică şi aproape fără greutate şi dură secole până să atingă duşumeaua. Plutea ca un fluture, dintr-o parte într-alta, în timp ce se apropia de duşumea. El zâmbi, mişcarea era plăcută şi simţi că nu avea absolut nimic de-a face cu el.

În fine, ateriză şi rămase acolo. Han van der Kerch o lăsă acolo unde era şi-şi ridică ochii din nou să urmărească umbrele de mişcare de pe hol. Tocmai luase una dintre tabletele albe şi se simţea mai bine decât cu o oră înainte. Făcu un efort susţinut pentru a se ridica în picioare. Era ameţit şi stătuse întins aşa de mult într-un singur loc, încât îi adormiseră şi membrele. Îl înţepară neplăcut când făcu cei câţiva paşi până la uşă. Se aplecă şi ridică bucata de

hârtie fără să se uite la ea. Dură câteva minute să se aşeze în poziţia de şezut normală, în care picioarele să nu se mai plângă aşa de mult.

Era de dimensiunea unei cărţi poştale, împăturită în două. El o deschise ţinând-o în poală.

Mesajul era clar adresat lui. Câteva cuvinte scrise cu majuscule cu un pix gros: „Tăcerea este de aur, vorbeşte şi eşti mort”. Era cam melodramatic, iar el începu să râdă. Râsul lui fu atât de ascuţit şi de tare, încât îl enervă şi pe el şi tăcu. Apoi îl cuprinse un sentiment de frică, o teamă incredibil de copleşitoare. Dacă o bucată de hârtie îşi putea croi drum printre gratiile uşii, la fel putea şi un glonţ.

El începu să râdă din nou, la fel de tare şi de ascuţit ca mai înainte. Hohotele se izbiră, într-un ecou, de-a lungul pereţilor, ţopăiră de colo-colo şi dădură roată celui care le-a adus la viaţă, înainte de a dispărea printre bare, luând cu ele şi ultimele rămăşiţe de claritate din mintea olandezului.

Vineri, 16 octombrie

— Doi ucişi şi doi în spital. Şi pe pista pe care o avem sunt doar câteva iniţiale şi nişte suspiciuni vagi.

Suna ca şi cum ar fi înaintat cu greu printre grămezi de bancnote noi foşnitoare: frunzele galbene de arţar trăiseră prima lor noapte de îngheţ. Petice de zăpadă proaspătă apăruseră ici şi colo, după prima ninsoare ce căzuse peste centrul oraşului. Ajunseseră în vârful dealului din Parcul Hanshaugen, iar oraşul se întindea în faţa lor în paloarea lui de toamnă îngheţată. Părea că fusese surprins de frigul subit, la fel ca motocicliştii de pe Geitemyrsveien, ce alunecau unii în alţii cu cauciucurile lor de vară umflate la maximum. Cerul părea mai jos. Doar turlele bisericilor, cea înaltă de la Uranienborg şi alte două mai scunde nu foarte departe, îl mai împiedicau să se prăbuşească de tot.

Hanne Wilhelmsen fusese externată, dar nu era deloc în stare să facă plimbări lungi în pădure. Nici nu era indicat să-şi streseze creierul lovit cu probleme de serviciu, dar Hakon Sand nu rezistă tentaţiei atunci când ea-l sună şi

sugeră să iasă la o mică promenadă. Era încă palidă şi păstra semnele chinului îndurat. Vineţeala maxilarului se transformase în verde-deschis, iar bandajele enorme fuseseră schimbate cu nişte plasturi mari. Părul îi era complet asimetric, ceea ce-l surprinse. El crezuse că o să şi-l tundă la aceeaşi lungime pentru a se potrivi cu partea care îi fusese rasă, o zonă destul de mare deasupra unei urechi. Când se întâlniră, cu zâmbete reţinute şi cu o plăcere destul de ciudată de a se revedea, ea îi spuse că nu voia să sacrifice şi restul părului ei lung. Chiar dacă, în mod clar, arăta foarte ciudat.

— Doar unul e în spital, îl corectă ea. Eu sunt din nou pe picioare.

— Da, din acest punct de vedere, tu eşti mai norocoasă decât prietenul nostru olandez. El a avut o cădere nervoasă totală. „Psihoză retroactivă”, spune doctorul, şi habar n-am ce înseamnă. Bănuiesc că e nebun, nebun de legat. Este în aripa de psihiatrie de la Spitalul Ulleval. Nu că am avea vreun motiv să credem că va deveni mai vorbăreţ după asta. În acest moment, este încovrigat în poziţie fetală şi bombăne ca un copil. Mort de frică faţă de orice şi oricine.

— Foarte ciudat, spuse Hanne aşezându-se pe o bancă.

Bătu uşor cu palma locul rămas liber alături de ea, iar el se conformă.

— Ciudat să se întâmple doar după trei săptămâni, continuă ea. Adică, ştim cum este în celulele alea. Nu sunt chiar o tabără de vacanţă. Dar oamenii sunt mereu ţinuţi acolo prea mult. Ai mai auzit de cineva care să înnebunească acolo?

— Nu, dar probabil avea mai multe motive decât ceilalţi pentru a intra în panică. E străin, se simţea poate părăsit şi tot aşa.

— Dar chiar şi aşa...

Hakon învăţase să asculte când vorbea Hanne. Nu se îngrijorase foarte mult din cauza stării mentale a lui Han van der Kerch, doar înregistrase faptele cu resemnare; totuşi, încă o uşă li se închisese în nas într-o anchetă care bătea pasul pe loc.

— Ar fi putut fi ceva care să declanşeze asta? Ar fi putut să i se întâmple ceva în celulă?

Hakon nu răspunse, iar Hanne nu mai spuse nimic. Hakon avea acea senzaţie ciudată de stare de bine pe care o simţea mereu în prezenţa Hannei. Era ceva nou în comparaţie cu celelalte femei pe care le întâlnise, un soi de camaraderie şi relaţie profesională, împreună cu o

certitudine absolută că se plăceau şi se respectau reciproc. Îi răsări gândul că ar trebui să devină prieteni, dar îl alungă. Intuitiv, realiză că ea ar trebui să fie cea care să preia iniţiativa dacă ar fi să devină mai mult decât colegi. Cum stătea acolo, pe acea bancă rece ca gheaţa din Parcul Hanshaugen, într-o zi gri de octombrie, el era mai mult decât fericit trăind comuniunea cu această femeie, care era atât de aproape şi, totuşi, atât de departe, extrem de inteligentă şi vitală pentru sarcina pe care dorea s-o ducă la bun sfârşit. Spera doar ca şi ea să se simtă bine în compania lui.

— S-a găsit ceva interesant în celulă?

— Nu, din câte ştiu eu, şi ce naibii ar fi putut fi, oricum?

— Dar au căutat măcar un pic?

Ar fi trebuit să fie capabil să răspundă. Simţea că-i lipseşte implicarea ei şi acum începu să vadă de ce. Lui îi lipsea experienţa coordonării directe a unei anchete; chiar dacă formal era responsabil de toate cazurile pe numele lui, se întâmpla rar ca un procuror să fie direct implicat, aşa cum lucra el acum.

— Trebuie să admit că la asta nu m-am gândit, spuse el.

— Nu e prea târziu, îl consolă ea. Încă se mai poate face un control.

El îi acceptă semnul de încredere şi, ca să se revanşeze pentru reputaţia ştirbită de investigator, îi povesti despre ancheta asupra subiectului Jorgen Ulf Lavik.

Lavik avusese succes într-un timp foarte scurt. După câţiva ani petrecuţi cu Peter Strup, el îşi înfiinţă propria firmă împreună cu alţi doi proaspeţi avocaţi cam de aceeaşi vârstă cu el. Ei acopereau cam toate domeniile dreptului, iar Lavik însuşi avea un portofoliu de cazuri dintre care cam jumătate erau penale, iar cealaltă jumătate presupuneau munca în domeniul dreptului comercial. Îşi luase o nevastă de-a doua şi făcuse repede trei copii cu ea. Familia locuia într-o casă modestă, cu terasă, într-o zonă destul de respectabilă a oraşului. Cheltuielile lor nu păreau, la prima vedere, a fi mai multe decât îşi putea permite un om ca Lavik: două maşini, un Volvo de un an vechime şi o Toyota de şapte ani pentru nevastă-sa. Nu aveau nici cabană de vară, nici barcă. Nevasta stătea acasă, lucru de înţeles, cu cei trei băieţi de unu, doi şi cinci ani.

— Sună destul de tipic pentru un avocat din Oslo, spuse Hanne pe un ton resemnat. Spune-mi ceva ce nu ştiu, amice.

Hakon se gândi că părea epuizată. Respiraţia ei în aerul

rece era din ce în ce mai accelerată, deşi stătuseră pe loc o vreme. El se ridică, îşi trecu mâinile peste turul pantalonilor, ca şi cum ar fi vrut să scuture o zăpadă imaginară, şi îşi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Nu era necesar, dar ea acceptă.

— Cercetează un pic aspectele comerciale ale activităţii lui, îşi instrui ea superiorul. Şi obţine o listă a infractorilor care i-au fost clienţi în ultimii câţiva ani. Pun pariu că o să găsim lucruri interesante.

— Şi, de asemenea, adăugă ea, reuneşte cele două dosare. Sunt ale mele amândouă, de vreme ce eu am început să mă ocup de primul.

Părea destul de bucuroasă la acest gând.

Luni, 19 octombrie

Se făcuseră de-abia opt zile de când Hanne Wilhelmsen trecuse prin brutala confruntare cu atacatorul ei. Ea ar fi trebuit să fie în concediu medical, cel puţin încă o săptămână. Luând în considerare felul în care se simţea, admise că ar fi de bun simţ să procedeze aşa. Avea încă o uşoară durere de cap şi episoade de ameţeală şi greaţă dacă se suprasolicita. Dar ea le jură tuturor, inclusiv lui Cecilie, că se simţea perfect. Doar puţin obosită. Consimţi ca, timp de o săptămână, să lucreze doar jumătate de normă.

Atunci când intră în sala de mese, care servea şi ca spaţiu de conferinţă, o întâmpinară cu aplauze, iar ea se simţi cam jenată. Dar zâmbi şi strânse toate mâinile care i se întinseseră. Au fost şi câteva observaţii despre coafura ei; ea întâmpină comentariile amicale cu autoironie, şi toată lumea râse. Încă purta plasturi, iar partea de jos a feţei mai păstra diverse nuanţe de galben şi verde. Asta o protejase de îmbrăţişări, până când intră în sală şeful de

secţie, care-şi aruncă braţele în jurul umerilor ei şi îi trase o îmbrăţişare plină de exuberanţă.

— Bravo, fato! îi suflă el în ureche. Dumnezeule, Hanne, ce sperietură ne-ai mai tras!

Hanne trebui să repete încă o dată că se simţea bine şi promise să-i trimită raportul pe care îl aştepta. Căzură de acord asupra unui loc şi moment, iar inspectorul-şef Kaldbakken fu de acord.

Deodată, Billy T. apăru în uşă. La cei o sută nouăzeci de centimetri plus cizmele, capul lui ras atingea pragul de sus. În ciuda rânjetului său larg, era o apariţie intimidantă.

— Te-a făcut KO din prima rundă, Hanne? Credeam că eşti în stare să ai grijă de tine mai bine de-atât, spuse el pe un ton de dezamăgire ironică. El era cel care o antrenase pe Hanne în tehnici de autoapărare.

— Ai de gând să stai toată ziua aici, lăsându-i să te ridice în slăvi, sau ai şi câteva minute pentru treburile care contează?

Da, avea. Biroul ei era dominat de un buchet uriaş de flori. Era superb, dar vaza cam strica efectul. Nu era suficient de mare, iar atunci când o ridică, foarte atentă pentru a o aşeza pe pervazul ferestrei, se răsturnă. Vaza îi alunecă şi se zdrobi de podea. Florile şi apa ajunseră peste

tot. Billy T. izbucni în râs.

— Ia uite ce se întâmplă când arătăm şi noi puţină apreciere aici, în birou, spuse el.

El o dădu pe Hanne la o parte, prinse florile într-o mână uriaşă şi încercă să măture apa către perete cu cizmele. Dar fără prea mult succes. Luă loc, înghesuind florile într-un colţ.

— Cred că am ceva pentru tine, declară el, trăgând două bucăţi de hârtie din buzunarul de la spate. Erau curbate, de forma feselor lui, ca portofelul unui bărbat. Evident, stătuseră acolo ceva vreme.

— Am pus mâna pe ele săptămâna trecută, spuse el, în timp ce inspectorul criminalist Hanne Wilhelmsen le despăturea. Când am făcut un raid într-un apartament. A fost a doua oară când l-am prins. Douăzeci de grame de heroină, patru grame de cocaină. Dar a fost chiar un noroc chior, înainte nu-l mai prinseserăm decât pentru delicte minore. Acum e băgat până în gât. Îşi flutură braţul cu o reverenţă, către fereastră, arătând spre spatele clădirii.

— Şi o să stea aici până la audierea principală, poţi fi sigură – ceea ce s-ar putea să dureze ceva, adăugă el, pe un ton de mare satisfacţie.

Cele două foi erau foarte asemănătoare cu bucata de

hârtie găsită lângă înregistrarea porno a lui Olsen. Nimic altceva decât rânduri de cifre, în grupuri de câte trei numere. Ambele erau scrise de mână şi aveau ca titlu „Borneo”, respectiv „Africa”.

— De vorbit, nu se codeşte, dar se ţine de povestea lui cum că nu ştie ce înseamnă bileţelele astea. L-am presat destul de tare, şi ne-a oferit o mulţime de informaţii utile. De fapt, chiar mai multe decât era necesar. Ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva spune adevărul când susţine că nu are nici cea mai vagă idee ce ar putea însemna numerele alea.

Stăteau şi se uitau la foile de hârtie ca şi cum secretul urma să iasă brusc, dintre ele, şi să-i lovească între ochi dacă se concentrau suficient de tare.

— A spus ceva despre cum a pus mâna pe ele?

— Da, susţine că le-a găsit din întâmplare şi că le păstrase ca pe un fel de asigurare. N-am mai putut obţine nimic de la el, nici măcar ce vrea să zică atunci când spune *din întâmplare.*

Hanne observă textura ciudată a hârtiei. Avea un înveliş ca o pudră, cu câteva amprente disparate, slab conturate pe movul pal.

— Le-am dat deja la testat pentru amprente. Nimic de

folos pe ele, spuse îndatoritor Billy T.

El îi luă paginile din mână şi ieşi din încăpere, întorcându-se peste câteva minute şi înmânându-i o copie a fiecăreia, calde încă.

— O să păstrez eu originalele. Le poţi avea dacă e nevoie de ele.

— Mersi, Billy.

Recunoştinţa ei era autentică, în ciuda zâmbetului obosit.

În primul rând, îl asigură că era tratat ca un martor, şi nu ca un suspect. Asta nu prea conta pentru el, din moment ce era deja acuzat de altceva, fără scăpare. Apoi i se dădu o Coca-Cola, aşa cum ceruse. I se permisese să facă un duş înainte de a fi adus sus. Hanne Wilhelmsen era prietenoasă şi deschisă şi reuşise să-i sugereze că un suspect într-un caz ar putea beneficia din faptul că era un bun martor într-altul. El nu părea prea impresionat. Pălăvrăgeau. Era un bun prilej să mai scape de plictiseala din celulă; arăta de parcă se distra, de-a dreptul. Hanne, în schimb, se amuza mai puţin. Migrena ei era puternică, şi atunci când tresări din cauza durerii, copcile ce acopereau rănile se traseră şi durerea deveni şi mai rea.

— Îmi dau seama că o să primesc câţiva ani pentru asta.

Părea mult mai încrezător decât lăsase Billy T. să se înţeleagă.

— Hai să ţi-o spun pe cea dreaptă: nu mă interesează cazul tău. Ăla te priveşte, şi basta. Vreau să vorbesc cu tine despre documentele care s-au găsit asupra ta.

— Documente? Nu sunt documente. Sunt nişte bucăţi de hârtie cu numere pe ele. Documentele au ştampile pe ele, şi semnături, şi chestii de-astea.

Deja băuse o sticlă de Coca şi ceru alta. Hanne apăsă butonul de comunicare internă şi o comandă.

— Aveţi aici şi room-service! Minunat! Nu se compară cu locul unde stau eu, ştiţi?

— Documentele acelea, sau foile acelea de hârtie... încercă ea din nou, dar fu întreruptă.

— Habar n-am. Ăsta e adevărul. Pur şi simplu, le-am găsit pe undeva. Le păstrez ca poliţă de asigurare. E bine să fii prea precaut în meseria mea, înţelegeţi?

— Asigurare pentru ce?

— Asigurare pur şi simplu, nu pentru ceva anume. Aţi fost bătută, sau ce-ai păţit?

— Nu, aşa m-am născut.

După o muncă de trei ore, ea începu să înţeleagă de ce doctorul fusese aşa de insistent în privinţa unui concediu

medical prelungit. Cecilie o avertizase în legătură cu durerile de cap şi cu greaţa şi îi descrisese scenarii înfricoşătoare despre cum i se va croniciza starea dacă nu o va lua mai uşor. Hanne începu să se întrebe dacă partenera ei nu avea, totuşi, dreptate. Îşi masă cu delicateţe tâmplele în zonele care nu aveau plasturi.

— Nu vă pot spune nimic, înţelegeţi?

Brusc el păru puţin mai maleabil. Structura sa osoasă începu să tremure. Vărsă puţină Cola, în timp ce încercă să bea din noua sticlă ce sosise în câteva minute.

— Vedeţi, intru în sevraj. Trebuie să mă duceţi acolo, la puşcărie. Îs multe droguri acolo, ştiţi? N-aţi putea aranja ceva pentru mine?

Hanne Wilhelmsen se uită la el. Înduioşător de palid şi de slab, ca o fantomă. Barba lui rară nu era suficientă pentru a-i ascunde toate coşurile; avea o piele anormal de urâtă pentru un bărbat în jur de treizeci de ani. Trebuie că fusese frumos cândva. Ea şi-l putea imagina cum va fi fost el un băieţel de cinci ani, îmbrăcat frumos pentru poză, cu un costum de marinar şi cârlionţi strălucitori – un copil dulce. Auzise avocaţii de la poliţie plângându-se cu dispreţ de tot felul de absurdităţi puse pe tapet de avocaţii apărării. Copilării distruse, abandonaţi de societate, taţi

beţivi, mame care beau ceva mai puţin doar ca să rămână suficient de treze pentru a împiedica asistenţa socială să-i ia copilul, până când, la vârsta de treisprezece ani, era deja total incontrolabil şi dincolo de influenţa autorităţilor pentru protecţia copilului sau a altor suflete cu intenţii nobile. Erau cei care nu avuseseră nicio şansă. Hanne ştia că avocaţii apărării aveau dreptate. Înţelesese de multă vreme că, cu zece ani de frustrări în spate, ai suficiente motive să devii un om rău. Toţi au avut o viaţă groaznică. Probabil şi tipul ăsta.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el începu să se vaite cu o voce tremurândă.

— Am avut o viaţă ca dracu', să ştiţi.

— Da, ştiu, replică ea tern. Nu te pot ajuta cu asta acum. Îţi dai seama de ce. Dar e posibil să te mutăm astăzi acolo unde vrei tu, dacă îmi spui de unde ai aceste documente.

Era, în mod clar, tentant. Văzu cum el socotea pe nişte degete imaginare. Asta presupunând că, într-adevăr, ştia să numere.

— Le-am găsit. Nu pot să spun mai mult. Cred că ştiu ale cui erau. Ei sunt foarte periculoşi, să ştiţi. Ăştia te ajung din urmă, oriunde ai fi. Iar hârtiile alea sunt încă o

asigurare bună, aşa cred. Prefer să stau deoparte; probabil că deja sunt pe lista neagră, de cinci zile sunt pe lista lor.

Inspectorul detectiv Wilhelmsen nu mai avea puterea de a continua. Îi spuse să-şi bea şi restul de Coca-Cola. El ascultă, bând-o pe drum, până la celula de arest. Îi întinse sticla goală în faţa uşii de la propria celulă.

— Am auzit despre dumneavoastră, să ştiţi. Că sunteţi corectă şi fără ocolişuri, asta se spune despre dumneavoastră. Mulţam de Cola!

Bărbatul osos fu transferat la închisoare în aceeaşi zi. Hanne mai avu încă energia pentru a trage nişte sfori înainte de a ieşi din tură. Chiar dacă nu putea scoate din joben un spaţiu în plus într-o închisoare supraaglomerată, ea putea convinge autorităţile. Bărbatul fu şi mai încântat, când, mai târziu, în aceeaşi zi, după ce se instală într-o celulă cu fereastră şi ceva care aducea izbitor de bine cu un pat, primi vizita avocatului lui.

Erau singuri într-o cameră: avocatul, îmbrăcat la patru ace, şi bărbatul, cu simptome de sevraj. Era o încăpere mai retrasă, lângă spaţiul mai mare unde se întâlneau norocoşii cu familiile lor şi cu prietenii, un spaţiu mohorât, inospitalier, care încerca în zadar să facă o impresie bună prin prezenţa unui loc de joacă pentru mai tinerii vizitatori.

Avocatul răsfoi printre documente. Servieta lui era pe masă. Era deschisă, iar capacul ei stătea ca un scut între cei doi. El însuşi părea mai agitat decât deţinutul, un lucru pe care starea drogatului îl împiedică să îl observe. Avocatul închise capacul şi-şi scoase o batistă. O despături şi scoase la iveală conţinutul.

Acolo zăcea salvarea, tot ceea ce îi trebuia bărbatului slăbit pentru a obţine câteva ore de binemeritată euforie.

El întinse mâna să apuce conţinutul, dar avocatul i-o înşfăcă cu viteza luminii.

— Ce le-ai spus?

— Niciun cuvânt! Mă ştii! Niciodată băiatu’ nu spune mai mult decât trebe.

— Ai ceva în apartament care să le dea informaţii poliţiştilor? Cine ştie ce...

— Nu, nu, nimic. Doar nişte echipament. Al dracului ghinion, ştii, au venit tocma când mă apucam de livrări. Nu-s de vină.

Dacă mintea bărbatului nu ar fi fost aşa de înceată după douăzeci de ani de abuz de stimuli artificiali, ar fi spus, poate, altceva. Dacă licărirea salvatoare din servieta avocatului nu i-ar fi întunecat şi puţina judecată pe care o mai avea, ar fi mărturisit poate că era în posesia unor

documente compromiţătoare, a unor hârtii pe care le găsise pe jos într-o altă cameră de vizită, după un alt arest. Dacă nu i-ar fi fost mintea plecată cu sorcova, şi-ar fi dat seama, probabil, că, pentru ca documentele sale să-şi poată îndeplini rolul de poliţă de asigurare, el ar fi trebuit să anunţe că le avea. Ar fi putut chiar pretinde că totul va fi dat în vileag la poliţie dacă i se întâmpla ceva. Cel puţin ar fi obţinut un avantaj. Poate că i-ar fi cruţat viaţa, poate că nu. Dar mintea lui era acum prea confuză.

— Continuă să-ţi ţii gura, spuse avocatul şi-l lăsă pe deţinut să se servească din conţinutul batistei. Tot acolo mai era şi un cilindru cam de dimensiunea unui cartuş de trabuc şi, cu mâinile din ce în ce mai tremurătoare, dependentul nerăbdător strecură proviziile în el. Fără nicio jenă, îşi trase pantalonii în jos şi, cu o grimasă, îşi împinse cartuşul în rect.

— Mă caută înainte de a mă închide în celulă, dar niciodată nu m-ar scotoci în fund după vizita unui avocat. Zâmbi fericit.

Cinci ore mai târziu, fu găsit mort în celula lui. Supradoza îl trimisese la Doamne-Doamne, cu un zâmbet extatic pe faţă. Rămăşiţele dozei erau pe podea, câteva fire de heroină într-o punguţă de plastic. În iarba udă de

toamnă, două etaje mai jos sub fereastra cu gratii a celulei, căzuse o cutie în formă de trabuc. Nimeni n-o căută, şi avea să stea acolo în ploaie şi vânt până când un gardian o va descoperi şase luni mai târziu.

Mama în vârstă a bărbatului nu află despre moartea lui decât peste două zile. Ea vărsă lacrimi amare şi dădu peste cap o sticlă de rachiu pentru alinare. Sosirea nedorită pe lume a băiatului îi provocase numai nefericire şi toată viaţa se plânsese de asta. Acum plângea că se dusese. În rest, nu mai exista nimeni, absolut nimeni căruia să-i fie dor de Jacob Frastrup.

Bărbatul mai în vârstă păruse ameninţător data trecută când se întâlniseră, dar acum faţa îi era deformată de o mânie abia înfrânată. Întâlnirea, ca şi cea dinainte, avu loc într-o parcare sus, departe, în Maridalen, spre partea de nord a oraşului. Cei doi bărbaţi îşi parcară maşinile arătoase la capete opuse ale parcării, făcându-le să apară foarte suspect, deoarece nu erau decât trei vehicule în toată parcarea, toate aşezate una lângă cealaltă. Fiecare dintre ei merse separat în pădure, cel mai în vârstă îmbrăcat formal, ca şi la întâlnirea precedentă, cel tânăr îngheţând într-un costum şi pantofi din piele neagră.

— Ce naiba faci, apărând îmbrăcat aşa? izbucni cel în

vârstă după ce intraseră cam 100 de metri în pădure. Încerci în mod intenţionat să atragi atenţia asupra ta?

— Relaxează-te, nu m-a văzut nimeni.

Îi clănţăneau dinţii. Părul negru era deja ud, iar ploaia îi udase umerii. Arăta ca Dracula, o asemănare întărită de caninii săi foarte ascuţiţi, acum mai vizibili, chiar şi cu gura închisă, din cauză că buzele îi erau strânse de frig.

Nu departe, auziră zgomotul unui tractor. Se ascunseră imediat după două trunchiuri de copac, o precauţie inutilă, fiindcă ei se aflau la cel puţin o sută de metri de cărare. Zumzetul tractorului pieri în depărtare.

— Ştii că noi n-ar trebui să ne întâlnim niciodată, sări bărbatul mânios. Acum a trebuit să mă întâlnesc cu tine de două ori în momente foarte apropiate. Ţi-ai pierdut minţile de tot?

Întrebarea era retorică. El era ud leoarcă şi abătut. Aspectul său deznădăjduit contrasta şi mai tare cu costumul scump şi freza stilată, ambele dezintegrându-se treptat. El nu răspunse.

— Adună-te, omule!

Absolut livid, bătrânul îşi prinse companionul de revere şi-l scuturã. Tânărul nu opuse rezistenţă, capul bălăbănindu-se ca al unei păpuşi de cârpă.

— Acum ascultă la mine.

Cel mai în vârstă schimbă tactica. Îi dădu drumul şi vorbi rar şi clar, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil.

— Gata, s-a terminat. Cade ideea despre care vorbiserăm acum câteva luni. Ne facem bagajele. Auzi? Dar tu trebuie să-mi spui cum stăm. Deţinutul tău ştie ceva despre noi?

— Da. Despre mine. Nu şi despre tine, desigur.

Tonul de părinte cicălitor dispăru instantaneu când bărbatul mai în vârstă ţipă:

— Atunci ce dracu’ ai vrut să spui când mi-ai zis că nu ai fost la fel de idiot ca Hansy? Te lăudai că nu ai avut contact cu niciunul dintre cărăuşi!

— Am minţit, spuse el calm. Cum dracului să îi recrutez altfel? Le-am dat droguri în închisoare. Nu mult, dar suficient cât să îi pot controla. Aleargă după droguri ca un dulău după o căţea în călduri.

Bătrânul ridică pumnul pentru a-l lovi, dar fu prea încet pentru a-l surprinde pe celălalt. Tânărul făcu un pas înapoi, înfricoşat, alunecă pe frunzele ude şi ateriză pe un şold, pe pământ. Nu se ridică. Cel în vârstă îl lovi dispreţuitor peste picioare, în timp ce zăcea pe jos.

— Mai bine ai rezolva odată încurcăturile astea.

— Le-am şi aranjat, veni un scâncet dintre frunzele putrede. Le-am rezolvat deja.

Vineri, 23 octombrie

Chiar dacă nu-l deranja să stea singur, acum parcă îi era un pic urât. Vocea crainicei de la Ştirile de la ora şase, răspicată şi neafectată, era o companie acceptabilă. Moştenise fotoliul de la bunica lui. Era confortabil, aşa că-l păstrase chiar dacă bunica lui se dusese să-şi întâlnească Creatorul exact din acel scaun. Pe unul dintre braţe erau încă două pete de sânge, de la bunica lui. Se presupune că se lovise la cap de raftul cu cărţi, iar inima îi cedase. Erau imposibil de şters, ca şi cum ea ar încerca din răsputeri să îşi revendice dreptul de proprietate din noua ei existenţă din lumea de dincolo. Hakon Sand, însă, prefera acel fotoliu modest. Bunica lui fusese încăpăţânată ca un catâr când fusese în viaţă, iar petele de sânge care se estompau de pe tapiseria din velur bleu îi aminteau de doamna în vârstă, splendidă, care câştigase Războiul Mondial cu o singură mână, având grijă de bolnavi şi de neajutoraţi, care fusese eroina copilăriei lui şi care-l convinsese să studieze dreptul, în ciuda, hai să spunem cu blândeţe, unei

minţi prea încete pentru studiul academic.

Apartamentul era mobilat fără gust, fără nicio continuitate sau încercare de a crea un stil omogen. Culorile se potriveau ca nuca-n perete, dar, paradoxal, micul lui refugiu avea un aer prietenos, cochet. Fiecare obiect avea o istorie proprie, unele erau moştenite, altele, aduse de la talcioc, salonul şi mobila din sufragerie, de la Ikea. Era o casă de bărbat, dar mai ordonată şi mai curată decât te-ai fi aşteptat. Hakon, ca unicul fiu al unei spălătorese, deprinsese aptitudini domestice de mic. Chiar îi făcea plăcere să deretice.

Şeful procuraturii profera atacuri vehemente la adresa felului în care erau tratate în presă cazurile de infracţiuni. Prezentatoarea emisiunii Ştirile de la ora şase avea probleme să-i ţină pe participanţi sub control, iar Hakon stătea cu ochii închişi, puţin interesat de dezbatere. Presa nu ar fi permis să fie supusă controalelor, oricum, se gândi el, şi era aproape adormit, când sună telefonul.

Era Karen Borg. Urechile începură să-i ţiuie. Încercă să înghită în gol, de câteva ori. Nu-i fu de niciun ajutor; gura îi era uscată ca după o noapte de pomină.

După ce se salutară, conversaţia amuţi. Era jenant să stai la telefon în tăcere, fără să spui nimic, aşa că el îşi

drese glasul puţin cam exagerat pentru a umple golul.

— Sunt singură acasă, spuse Karen, într-un final. N-ai vrea să treci un pic pe la mine? Sunt cam neliniştită, adăugă ea, ca şi cum ar fi vrut să dea o explicaţie.

— Dar Nils?

— Este la un curs. Pot găti ceva interesant. Am şi ceva vin. Putem vorbi despre caz. Şi despre vremurile trecute.

El era dornic să vorbească despre orice cu ea. Era nerăbdător, fericit, plin de speranţă şi speriat. După un duş rapid şi un drum de douăzeci de minute cu taxiul, ajunse în Grunerlokka, la un apartament cum nu mai văzuse niciodată în viaţa lui.

Fluturii din stomac se liniştiră curând, simţindu-se înşelaţi. Karen îl întâmpină fără prea multă căldură. Nici măcar o îmbrăţişare nu-i oferi, în schimb îi oferi unul din zâmbetele ei formale de care avusese parte aşa de des în trecut. Curând ei ajunseră la un ton de conversaţie natural, iar pulsul lui se normaliză. Hakon era obişnuit ca speranţele să-i fie zdrobite.

Mâncarea nu era mare scofală. El ar fi făcut-o mai bună. Pulpele de miel fuseseră fripte prea mult înainte de a fi puse în caserolă. Recunoscu reţeta, şi ştia că era vin alb în sos. Karen pusese prea mult vin, aşa că sosul era pregnant

şi acid. Dar vinul roşu din pahare era superb. Vorbiră despre una-alta şi despre foştii colegi. Amândoi erau în gardă. Conversaţia curgea uşor, dar în limite bine conturate, Karen alegând traseul.

— Aţi mai făcut vreun progres?

Terminaseră deja de mâncat. Desertul se dovedise un rateu, o îngheţată de lămâie care refuza să stea ţeapănă mai mult de treizeci de secunde. Hakon o lăsă să se topească şi mâncă supa rece de lămâie cu un zâmbet fals.

— Avem sentimentul că suntem pe urmele a ceva, dar suntem la distanţă de ani-lumină de nişte dovezi clare. Strângem tot ce ar putea avea o semnificaţie şi apoi le răscolim ca să vedem dacă este ceva folositor pe acolo. Pe moment, nu avem nimic legat de Jorgen Lavik, dar cred că în câteva zile vom afla mai multe despre viaţa lui.

Karen îl întrerupse ridicându-şi ochelarii. El luă o gură mare de vin şi tuşi involuntar înainte de a termina de înghiţit. Vinul roşu se răspândi pe faţa de masă, iar el căuta înnebunit solniţa, încercând, disperat, să repare lucrurile. Ea îi luă mâinile, îl privi în ochi şi-l linişti.

— Relaxează-te, Hakon. Mă ocup eu mâine-dimineaţă. Continuă să-mi povesteşti despre evoluţia anchetei.

El puse solniţa pe masă şi ceru scuze de câteva ori

înainte de a continua discuţia.

— Dacă ai şti cât de tracasant este! Nouăzeci şi cinci la sută din munca pentru un caz de crimă este lipsită de rezultate. Să explorezi fiecare fir posibil. Slavă Domnului, eu am scăpat de asta – de partea pur practică, adică. Dar trebuie să citesc totul. Până acum am intervievat douăzeci şi doi de martori. Douăzeci şi doi! Niciunul dintre ei nu a contribuit cu nimic la caz. Puţinele dovezi palpabile pe care le avem un ne spun nimic. Glonţul care l-a terminat pe Hans Olsen provine de la o armă care nici măcar nu se vinde în ţara asta. Ceea ce nu ne duce prea departe. Credem că vedem un tipar, ici-colo, dar nu putem detecta numitorul comun, piesa lipsă care ne-ar da ceva la care să lucrăm.

El încercă să frece sarea cu vârfurile degetelor, până intră în material, în speranţa că acest remediu bătrânesc ar putea fi eficient.

— Poate că pornim dintr-un unghi complet greşit, continuă el, cu un ton de resemnare. Ne-am gândit că l-am apucat pe Dumnezeu de un picior când am văzut în registre că Lavik fusese în arestul poliţiei chiar în ziua în care clientul tău şi-a pierdut minţile. Mă bucurasem că făcusem această legătură, dar gardianul şi-a amintit vizita

în detaliu şi era gata să jure că avocatul niciodată nu a vorbit cu nimeni altcineva decât cu clientul său. Fusese acompaniat, ca toţi ceilalţi vizitatori.

Hakon nu voia să vorbească despre caz. Era vineri, fusese o săptămână lungă, obositoare, iar vinul începea să i se urce la cap. Se simţea mai în largul său şi o căldură plăcută se împrăştia prin corpul său încetinindu-i mişcările. Se întinse spre farfuria ei, împinse cu grijă resturile în farfuria lui, puse ambele tacâmuri deasupra şi fu pregătit să se ridice şi să ducă totul la bucătărie.

Atunci se întâmplă ceva neprevăzut. Ea se ridică brusc şi înconjură masa solidă din pin, lovindu-se cu şoldul de colţul rotunjit. Trebuie să fi fost dureros, dar nu o distrase de la ţinta ei. Se aşeză în poala lui. El stătea într-o tăcere neajutorată. Mâinile îi erau transpirate şi atârnau ca şi cum ar fi avut greutăţi de plumb la capete, flasce şi slăbite; ce ar trebui să facă cu ele?

Ochii i se umeziră de trepidaţie şi dorinţă, iar el deveni şi mai agitat când ea îi dădu jos ochelarii cu mişcări foarte precise. El clipi confuz, iar o lacrimă i se rostogoli involuntar pe obraz, mică şi solitară, dar ea o observă, îşi puse mâna pe obrazul lui şi o şterse cu degetul mare.

Îşi lipi buzele de ale lui şi-l sărută timp îndelungat, cât o

eternitate. Fu destul de diferit faţă de atingerea uşoară de la birou; acesta fu un sărut plin de promisiuni, dorinţă şi pasiune. Fu sărutul la care visa Hakon, după care tânjea şi pe care îl alunga din minte ca nefiind altceva decât un vis idilic. Era exact cum îşi imaginase el. Total diferit de toate celelalte săruturi pe care le primise în cei cincisprezece ani de burlăcie. Acesta era opusul, răsplata pentru că iubise o singură fiinţă şi numai pe ea, chiar de la prima lor întâlnire, la un curs, cu paisprezece ani în urmă. Paisprezece ani! îşi putea aminti acea întâlnire mai bine decât întâlnirea de ieri de la prânz. Intrase precipitat în amfiteatrul din aripa stângă, cu cinci minute întârziere, şi voise să se aşeze pe un scaun rabatabil în faţa unei blonde atrăgătoare. Când trăsese scaunul în jos ca să se aşeze, prinsese degetele de la picioare ale fetei – ea îşi sprijinise labele pe scaunul din faţă. Ţipase de durere, iar Hakon bâlbâise nişte scuze, tresărind la auzul râsetelor şi al băşcăliei celorlalţi studenţi; dar când s-a uitat la victima sa, a fost copleşit de un sentiment de iubire din care nu a mai reuşit niciodată să-şi revină. De-a lungul acestor ani, nu a spus nimic. Aşteptarea sa plină de răbdare fusese dureroasă şi melancolică, văzându-i pe iubiţii lui Karen venind şi plecând. Sentimentul de resemnare îl condusese

la convingerea că femeile erau ceva care l-ar fi putut interesa doar pentru o lună sau două, atât timp cât noutatea încă mai impulsiona jocurile din pat. Mai mult de atât îşi pierdea interesul. Cel puţin cu alte femei.

Timp de câteva momente, rămase pasiv, dar, treptat, sărutul fără sfârşit deveni reciproc. Curajul îi crescu, iar mâinile lui nu mai erau atât de neajutorate, le simţea mai puţin grele şi începu s-o mângâie pe spate în timp ce-şi mişcă picioarele uşor pentru a o lăsa să se aşeze mai confortabil.

Au făcut dragoste câteva ore. Au făcut dragoste cu un sentiment minunat de intimitate, prieteni vechi cu ani de zile de experienţe împărtăşite, dar care nu se atinseseră niciodată, nicicând în acest fel. Era ca o excursie într-un peisaj preţuit greu de recunoscut într-un anotimp nefamiliar. Cunoscut şi totuşi necunoscut, totul era aşa cum trebuia să fie, dar într-o lumină diferită – un peisaj neexplorat şi străin.

Şi-au şoptit cuvinte tandre şi confidenţe având sentimentul că sunt în afara realităţii. Undeva, departe, un tramvai zornăi. Zgomotul îşi forţă intrarea în intimitatea caldă a podelei din living, adulmecă zorii şi dispăru din nou în depărtare, ca un bun prieten care le dorea binele.

Karen şi Hakon erau din nou singuri; ea, confuză, epuizată şi entuziasmată; el, doar foarte, foarte fericit.

Hanne Wilhelmsen îşi dedica vinerea seara unor cu totul alte scopuri. Stătea cu Billy T. într-o maşină de poliţie fără însemne, cu luminile stinse, pe marginea străzii, în sus la Grefsenkollen, pe dealurile de la nord-est de centru. Şoseaua era îngustă, iar ca să nu obstrucţioneze puţinul trafic ce se derula târziu, vinerea seara, ei parcară aşa de departe de ea, încât maşina stătea înclinată într-un unghi cam incomod. Coloana ei vertebrală protesta fiindcă trebuia să stea cu o fesă mai jos decât cealaltă, încercă să se îndrepte, dar inutil.

— Poftim, spuse Billy T., întinzându-se după o geacă de pe scaunul din spate şi dându-i-o. Pune asta dedesubt!

O ajută, cel puţin pentru moment. Mâncau ce adusese ea, frumos împachetat în folie, şase felii pentru Billy T. şi două pentru ea.

— Ăsta da picnic!

Billy T. era de un entuziasm zgomotos. Se servi cu cafea din termos.

— O vineri seară relaxantă, spuse Hanne rânjind cu gura plină.

Se făcuseră deja trei ore de când stăteau acolo. Era a treia seară de veghe în faţa casei cu terasă unde Jorgen Lavik locuia cu familia sa. Casa era de o culoare maro ternă, dar avea perdele frumoase şi o strălucire blândă, caldă ce ieşea prin ferestre. Familia se duse târziu la culcare, iar ei priviră luminile stingându-se în jurul miezului nopţii. Până acum, pânda lor în maşina îngheţată fusese o sarcină fără satisfacţii. Familia Lavik avea o rutină zilnică implacabilă. Prin fereastra livingului, se putea vedea pâlpâitul albastru al unui televizor, care mergea de la programele pentru copii până la ştirile de noaptea târziu. În două camere de la etaj, care presupuneau ei că erau dormitoarele copiilor, luminile fuseseră stinse în jur de opt. Doar o dată apăruse cineva de după uşa lăcuită, cu ornamente reprezentând nişte gâşte gâgâind mesaje de bun-venit scrise în litere gotice. Probabil era doamna Lavik, aruncând gunoiul. Fusese dificil să o vadă foarte clar, dar le făcea impresia unei femei suple, stilate, bine îmbrăcate, chiar dacă avea să petreacă seara acasă.

Amândoi erau plictisiţi. Radiourile şi casetofoanele fuseseră interzise în maşinile de poliţie. Radioul poliţiei, cu relatările sale despre infracţiunile de vineri noaptea din capitală, fie ele majore sau minore, nu era prea distractiv.

Dar ofiţerii de poliţie erau răbdători.

Începuse să ningă. Fulgii erau mari şi uscaţi, iar maşina fusese parcată aşa de multă vreme, încât zăpada nu se mai topea când atingea capota. Curând fu complet acoperită. Billy T. dădu drumul la ştergătoare ca să mături de câteva ori parbrizul pentru o vizibilitate mai bună.

— E timpul de nani, spuse el, arătând spre casă în timp ce luminile se stingeau cameră cu cameră. O lampă continuă să strălucească de la una dintre ferestrele de sus, câteva minute, dar apoi nu mai rămase decât un soi de lampadar lângă uşa de la intrare ca să lumineze conturul casei învăluite în întuneric.

— Ei bine, acum o să vedem dacă prietenul nostru Jorgen are şi alte lucruri mai bune de făcut decât să se cuibărească sub pătură într-o vineri seara, spuse Hanne, fără ca vocea ei să sune prea optimistă.

Trecu o oră. Încă ningea, liniştit, alene. Hanne toc mai îşi dădu cu părerea că ar fi cazul să termine pe ziua respectivă. Billy T. fornăi cu dispreţ. Nu mai fusese niciodată într-o misiune de supraveghere? El rămase neclintit în ideea sa: vor mai sta acolo cel puţin două ore.

Deodată, cineva ieşi din casă. Perechea din maşină aproape că ratã momentul, stând acolo somnoroşi şi cu

pleoapele grele de somn. Silueta – era a unui bărbat – se scutură de frig şi bâjbâi pe la încuietoare o perioadă care păru o eternitate. Purta o haină neagră, lungă. Când se întoarse, avea gulerul ridicat şi-şi ţinea mâinile încrucişate pe piept. Aproape fugea spre garaj, care era mai jos de casă, lângă drum. Uşile garajului se deschiseră înainte ca el să ajungă la ele. Evident, o telecomandă.

Volvoul era bleumarin, dar cu luminile aprinse era uşor de urmărit. Billy T. păstra o distanţă serioasă; traficul era aşa de rar la ora aceea din noapte, încât pericolul de a scăpa maşina din ochi era minim.

— Este o nebunie să faci o urmărire cu o singură maşină de poliţie, mormăi Billy T. Tipii ăştia sunt paranoici. Ar trebui să avem cel puţin două.

— Nu sunt bani, replică Hanne. Din fericire, tipul ăsta nu este obişnuit cu jocul de-a filajul; nu se uită deloc în urmă.

Conduseră în jos spre intersecţia principală de la staţia de metrou Storo. Semafoarele aveau sclipiri inutile de chihlimbar, ca nişte ciclopi înguşti la minte ce-i atrăgeau pe automobilişti în capcana lor. Două maşini erau aşezate de-a curmezişul drumului de pe inelul principal, una cu botul grav avariat. Ofiţerii de poliţie nu putură să intervină, aşa încât continuară să se îndrepte spre Sandaker.

— S-a oprit, strigă Hanne brusc.

Volvoul, cu motorul încă pornit, era parcat lângă o cabină telefonică în Torshov. Lavik avea probleme cu intratul în cabină; balamalele trebuie să fi fost înţepenite cu tot îngheţul şi zăpada asta. Dar reuşi în cele din urmă să se strecoare înăuntru. Billy T. conduse calm cotind la următorul colţ şi făcu o întoarcere în U cu o îndemânatică alunecare pe zăpadă. El se întoarse către intersecţie şi parcă la aproximativ cinci sute de metri de bărbatul din cabina telefonică. Lumina părea că îl deranjează: se aplecă în faţă pentru a-şi proteja ochii. Stătea cu spatele către maşina fără însemne de poliţie.

— Telefonează din cabină. Aşa deci. Şi e şi vineri seara. Suspiciunile noastre au fost corecte, spuse Billy T. Cu o plăcere nedisimulată.

— Ar putea avea, pur şi simplu, o relaţie extraconjugală, spuse Hanne, încercând, dar fără succes, să-i mai tempereze din entuziasm.

— Şi o sună de la un telefon public la două dimineaţa? Fii serioasă, Hanne! spuse el batjocoritor, cu o convingere născută din experienţa profesională.

Păstrară tăcerea un timp. Strada era aproape pustie, doar ocazional mai trecea câte un beţivan rătăcit

împleticindu-se spre casă prin zăpada care acoperise acum totul şi care dădea nopţii de octombrie o notă de Crăciun.

Apoi, omul izbi receptorul şi ieşi din cabină. Era, evident, grăbit să ajungă undeva. Sări în maşină, iar roţile derapară în timp ce el se îndepărta în viteză spre Vogts Gata.

Maşina de poliţie trecu lin de intersecţie şi acceleră să o prindă din urmă. Următoarea oprire veni la fel de neaşteptat. Pe o străduţă laterală din Grunerlokka, Volvoul fu aproape aruncat într-un spaţiu de parcare gol. Ei parcară maşina de poliţie mai departe pe stradă. Jorgen Lavik dispăru după colţ. Hanne şi Billy T. se uitară unul la altul şi ieşiră din maşină printr-o înţelegere tacită. Billy T. îşi luă colega de după umeri, sugerând în şoaptă că se vor preface că sunt iubiţi, şi se plimbară strâns înlănţuiţi către străduţa unde îl văzuseră dispărând pe avocat. Era alunecuş, iar Hanne trebui să se ţină bine de Billy T., ca să nu cadă. Cizmele ei aveau tălpi din piele.

Dădură colţul şi îi depistară imediat. Lavik stătea în picioare având o conversaţie în surdină cu un alt bărbat, dar gesturile lor lăsau să se înţeleagă câte ceva din conţinutul ei. Nu părea să fie o discuţie prea prietenoasă. Era o distanţă de vreo sută de metri între cei doi bărbaţi şi

poliţişti. O sută de metri în lungime.

— Îi ridicăm acum, murmură Billy T., nerăbdător ca un setter irlandez care tocmai ce adulmecă un miros de potârniche.

— Nu, nu, şuieră Hanne. Eşti nebun? Cu ce acuzaţie? Nu există nicio lege împotriva conversaţiilor nocturne!

— Acuzaţie? Ce naiba e aia? Noi oprim zilnic oamenii bazându-ne doar pe o bănuială!

Simţi cum tovarăşul ei se strângea în jurul ei şi ea se încleştă de haina lui. Ceilalţi doi îi văzuseră. Erau suficient de aproape pentru a le auzi vocile, dar fără să fie capabili să le distingă şi cuvintele. Lavik reacţionă la prezenţa spectatorilor ridicându-şi gulerul şi întorcându-se spre maşină. Hanne şi Billy T. se camuflară într-o îmbrăţişare pasională şi auziră zgomotul paşilor stingându-se în spatele lor, îndreptându-se spre Volvoul bleumarin. Bărbatul necunoscut rămăsese pe loc. Deodată, Billy T. se smulse din braţele lui Hanne şi se luă după el. Lavik dăduse deja colţul pe partea cealaltă a străzii şi ieşise din raza vizuală. Străinul o luă la fugă, iar Hanne rămase acolo, în picioare, neştiind ce să facă.

Billy T. era într-o formă foarte bună, aşa că recupera distanţa faţă de prada sa cu un metru pe secundă. După

cincizeci de metri, străinul găsi o uşă de acces, iar Billy T. fu la doar zece metri în spatele lui. Ajunse la uşă doar cu o secundă înainte ca aceasta să se închidă. Era clar că înainte nu fusese închisă, aşa cum era acum, după ce bărbatul o trânti în urma lui. Era mare şi masivă şi-l încetini pe Billy T. Când reuşi să intre, fugarul era de negăsit.

Alergă de-a lungul pasajului, care dădea într-o curte închisă. Era destul de mare, poate zece metri pătraţi, şi înconjurată de pereţi de trei metri înălţime. Unul dintre ei arăta ca şi cum ar fi fost partea din spate a unui garaj sau a unei magazii; un acoperiş în pantă pornea exact din vârf. Un pat de flori fusese aşternut într-un colţ, iar rămăşiţele aţoase ale câtorva flori se iţeau cu tristeţe prin zăpadă. Se mai afla un spalier făcut manual în spatele terenului de flori, dar era gol, plantele nereuşind să ajungă decât la prima bară de jos. În vârf era un bărbat care tocmai se pregătea să sară peste zid.

Billy T. traversă grădina din zece paşi. El înşfăcă o cizmă. Fugarul dădu din picior, iar călcâiul său lovi fruntea ofiţerului cu un pocnet. Dar Billy T. nu-i dădu drumul de tot – cu mâna liberă el încercă să apuce bine pantalonii. Dar avu ghinion: bărbatul se smuci cu putere şi se eliberă.

Stătea în picioare ţinând o cizmă în mână, simţindu-se cam caraghios, când auzi cea de-a doua cizmă lovind pământul de cealaltă parte a zidului. Îi luă doar trei secunde să se dezmeticească, dar suspectul său se folosise din plin de avantaj. Era deja ieşit şi se îndrepta spre o altă poartă, care dădea, de data asta, spre stradă, în timp ce ajunse la bolta din zidul casei, se întoarse cu faţa spre Billy T. Avea o armă în mâna dreaptă şi îl luase în ţintă.

— Poliţia! ţipă Billy T. E poliţia!

Se clătină pentru a se opri. Dar tălpile lui din piele nu-l ascultară şi i-o luară înainte. Silueta sa uriaşă mai dansă cinci sau şase paşi pentru a-şi redobândi echilibrul, cu braţele învârtindu-se ca o moară stricată. În zadar. Căzu pe spate pe pământ, cu un trosnet, şi doar zăpada proaspătă îl salvă de răni. Mândria sa, pe de altă parte, primi o importantă lovitură, iar el înjură în sinea sa când auzi poarta exterioară trântindu-se în urma fugarului.

Se ridică pe picioare, şi tocmai terminase de curăţat zăpada de pe el, când Hanne ateriză pe pământ, de pe zidul din spatele lui.

— Idiotule, spuse ea, cu reproş şi admiraţie în acelaşi timp. De ce anume l-ai fi acuzat pe tip dacă l-ai fi prins?

— De posesie ilegală de armă de foc, mormăi poliţistul rănit, curăţând zăpada de pe trofeul său, o cizmă bărbătească din piele, mărimea 44. El ordonă retragerea. Dar fără tragere de inimă.

Luni, 26 octombrie

O grămadă întreagă de mesaje galbene pe raftul de corespondenţă de la biroul ei. Hanne Wilhelmsen ura mesajele telefonice. Era mult prea conştiincioasă ca să le arunce, dar ştia că cel puţin jumătate din cele unsprezece telefoane care o căutaseră nu aveau nimic semnificativ de spus. Cea mai enervantă parte a sarcinii era că trebuia să răspundă la întrebările cetăţenilor: victime nerăbdătoare care nu înţelegeau de ce dura mai mult de şase luni să investighezi un viol comis de un atacator cunoscut, avocaţi irascibili întrebând despre deciziile procuraturii, martori care se închipuiau mai importanţi decât îi considera poliţia.

Două dintre mesaje erau de la aceeaşi persoană. „Sunaţi-o pe Askhaug de la Spitalul Ulleval”, scria alături de un număr de telefon. Hanne îşi aminti iritată de toate scanările pe care i le făcuseră craniului ei şi sună la numărul de telefon. Askhaug era acolo, chiar dacă Hanne trebui să fie transferată prin alte trei numere până când reuşi, în cele din urmă, să o prindă la telefon. Hanne se

prezentă.

— Sunt bucuroasă că aţi sunat, ciripi femeia de la celălalt capăt al firului. Sunt asistentă medicală în departamentul de psihiatrie.

Hanne scoase un oftat de uşurare. Cel puţin nu capul ei era problema.

— Am avut aici un pacient, un deţinut care a fost trimis înapoi la închisoare, continuă asistenta. Un olandez, cred că era. Mi s-a spus că dumneavoastră sunteţi responsabila cu acest caz. Este adevărat?

— Da.

— Acesta era într-o stare de psihoză atunci când a fost internat, şi a fost pus pe tratament cu neuroleptice câteva zile, înainte de a se vedea vreo îmbunătăţire, explică asistenta. În cele din urmă, am reuşit să-i readucem la un oarecare echilibru starea mentală, chiar dacă nu ştim cât timp va dura. La început, i-am pus nişte scutece pentru incontinenţă; ar fi fost prea greu altfel, înţelegeţi.

Vocea blândă, sudică, părea să ceară scuze, ca şi când ea ar fi fost singura responsabilă pentru starea lamentabilă în care se aflau serviciile medicale.

— Ştiţi, de regulă, infirmierele sunt cele care schimbă scutecele. Dar bărbatul fusese foarte constipat, până când

s-a întâmplat să fiu eu în schimbul de noapte. Şi, la nevoie, ne ocupăm şi noi de lucrurile astea. Aşa că am schimbat eu scutecele bărbatului. În mod normal, este treaba personalului auxiliar, mă înţelegeţi.

Hanne înţelegea prea bine.

— Mă rog, am observat o bucată albă, nedigerată, în scaunul său. M-am întrebat ce să fie, aşa că am luat-o. Ştiţi, purtăm mănuşi de plastic.

Hanne auzi un chicotit slab la capătul firului.

— Şi?

Hanne îşi pierdea răbdarea. Îşi masă rapid tâmpla cu degetele. Părul îi creştea la loc şi avea mâncărimi.

— Era o bucată de hârtie. De dimensiunea unei cărţi poştale, împăturită, dar scrisul era încă lizibil. Chiar şi după o mică băiţă. Am crezut că v-ar putea interesa, aşa că, vedeţi, v-am sunat. Ca să fim precauţi.

Hanne o lăudă din toată inima şi speră că va ajunge mai repede la subiect.

Într-un final mult aşteptat, ea află şi mesajul de pe hârtie.

— Ajung la dumneavoastră în cincisprezece minute, spuse Hanne prompt.

În cele din urmă, au aranjat un birou pentru operaţiuni

speciale. Suna cam pretenţios, până ce intrai în el. Douăzeci de metri pătraţi fuseseră lăsaţi la capătul îndepărtat al coridorului, după departamentul A.2.11, şi fuseseră împărţiţi în încăperi. Era un spaţiu impersonal şi aproape imposibil de folosit. Era utilat pentru cazuri mai grave şi se refereau la el ca la „biroul operativ”, adunând aici atât documentele, cât şi personalul la un loc. Era destul de funcţional. Două telefoane, aşezate pe cele două birouri aranjate spate în spate sub fereastră, cu aceleaşi picioare de metal ca şi cele din restul clădirii, cu blaturile în pantă în direcţii opuse ca un acoperiş ţuguiat. Pe muchie se afla în echilibru o scândură îngustă plină de creioane ascuţite, radiere şi pixuri ieftine. În spatele fiecărui birou, pereţii erau acoperiţi cu rafturi. Acestea erau goale, amintindu-le tuturor cât de puţine materiale aveau pentru acest caz. Un murmur monoton venea dinspre copiatorul vechi din camera mică de alături.

Inspectorul-şef Kaldbakken prezida întâlnirea. Era un bărbat subţire al cărui dialect făcea ca vorbele să-i rămână în gât, transformându-se într-un murmur indescifrabil.

Slavă Domnului, că toţi din încăpere erau obişnuiţi cu el şi puteau ghici ce spunea. Măcar atât.

Inspectorul detectiv Hanne Wilhelmsen dădea raportul.

Vorbea despre tot ceea ce ştiau, separând faptele de speculaţii, informaţia solidă de zvon. Din nefericire, majoritatea erau speculaţii şi zvonuri. Dar avură un impact. Aveau puţine probe fizice, prea puţine pentru a convinge pe cineva.

— Să-l arestăm pe Lavik, îi îndemnă un tânăr poliţist cu un nas cârn şi pistrui. Jucaţi totul pe o singură carte. O să cedeze!

S-ar fi putut auzi şi musca în tăcerea jenantă care se lăsă, ofiţerul roşu la faţă înţelese că se făcuse de râs. De ruşine, începu să-şi roadă unghiile.

— Tu ce crezi, Hakon? Ce dovezi avem, de fapt, pentru a continua ancheta?

Hanne era cea care întrebase. Arăta mai bine acum şi acceptase inevitabilul, tăindu-şi părul scurt. Era o îmbunătăţire vizibilă: stilul de păr inegal de săptămâna trecută fusese destul de caraghios. Hakon păru oarecum distrat, dar se concentră la loc.

— Dacă l-am putea face pe Lavik să dea o declaraţie de bunăvoie, ne-ar putea da, probabil, o pistă. Problema este că din punct de vedere tactic trebuie să fim siguri că interogatoriul va fi eficient. Ştim...

El se întrerupse, apoi reîncepu propoziţia suspendată.

— Credem că Lavik este vinovat: sunt prea multe coincidenţe. Întâlnirea din toiul nopţii cu un fugar înarmat, iniţialele de pe bancnotă, vizita la celule în ziua în care biletul de avertisment l-a înnebunit de frică pe Han van der Kerch. Şi încă un lucru: el îl vizitase pe Jacob Frostrup doar cu câteva ore înainte ca săracul tip să dea ortul popii.

— Asta nu dovedeşte nimic, de fapt, spuse Hanne. Ştim cu toţii că închisorile sunt pline de droguri. Gardienii, de exemplu, pot veni şi pleca destul de liber, fără niciun fel de control, direct de afară până la o celulă individuală dacă vor.

— Incredibil, adăugă ea, după un moment de gândire. Este absurd ca personalul unui centru comercial să trebuiască să fie supus la percheziţii pentru a preveni furtul de marfă, în timp ce personalul închisorii să nu fie percheziţionat pentru a stopa eventualul trafic de droguri.

— Să nu uităm de sindicate, mormăi Kaldbakken.

— Iar groaza de închisoare a lui Han van der Kerch poate avea ceva de-a face cu asta. Poate că el îi suspectează pe cei din interiorul sistemului de închisori, continuă Hanne, fără să ia în seamă vederile politice ale inspectorului-şef. Mie mi se pare puţin probabil ca Lavik să-şi fi asumat un asemenea risc de a fi oprit cu o servietă

plină de droguri. Moartea lui Frostrup este un indiciu clar că frica de închisoare a lui Van der Kerch este mai mult decât justificată. În plus, acest bileţel este opera lui Lavik. Măcar de atât sunt sigură, spuse ea, ridicând un plic de plastic ce conţinea avertismentul nedigerat.

Scrisul era vag şi pe jumătate şters, dar nimeni nu avea nicio dificultate în a citi mesajul.

— Arată ca o glumă jalnică, interveni din nou bărbatul cu părul roşu. Bucăţi de hârtie ca asta se potrivesc în romanele poliţiste, nu în realitate. Râse. Era singurul care o făcu.

— Ar putea fi cineva cu adevărat împins într-o stare psihotică din cauza unui asemenea bilet? întrebă Kaldbakken sceptic. În treizeci de ani nu se mai întâlnise cu aşa ceva.

— Da, el l-a scos, literalmente, din minţi, spuse Hanne. Nici înainte nu era într-o stare prea bună, desigur; un bilet ca acesta ar fi putut fi ultimul strop. Acum e mai bine, oricum, şi e înapoi în celulă. „Mai bine” e un fel de-a spune: stă într-un colţ şi refuză să vorbească. Nici Karen Borg nu poate scoate nimic de la el, din câte ştiu. Dacă mă întrebaţi pe mine, locul lui este în spital. Dar o să-l arunce din nou în închisoare, imediat ce-şi va putea aminti cum îl

cheamă.

Erau cu toţii foarte conştienţi de asta. Psihiatria de închisoare era un perpetuum mobile, un du-te-vino! Deţinuţii nu se făceau niciodată bine. Doar mai rău.

— Ce-ar fi să-l chemăm aici pe Lavik, pentru o discuţie? propuse Hakon. Am putea spera că va accepta şi e de văzut cum va rezista. Poate fi cel mai tâmpit lucru pe care-l facem, dar, pe de altă parte, are cineva vreo idee mai fezabilă?

— Dar cu Peter Strup cum rămâne? Era prima replică din partea inspectorului-şef de la Omucideri.

Hanne răspunse:

— Nu avem nimic despre el pentru moment; în notiţele mele, el este doar un mare semn de întrebare.

— Nu-l lăsa deoparte la nesfârşit, o sfătui şeful ei, închizând şedinţa. Aduceţi-l pe Lavik, dar nu-l presaţi prea tare. Nu ne dorim ca întregul barou să ne cadă pe cap. Cel puţin, nu momentan. Între timp, tu – arătă spre flăcăul cu nasul cârn, şi-şi mişcă degetul mai departe – şi tu... şi tu... puteţi să vă ocupaţi de sarcinile de rutină. Veniţi cu mine să vă primiţi îndatoririle. Avem o mulţime de lucruri de verificat. Vreau să ştiu totul despre cei doi avocaţi. Ce mănâncă, cu ce parfum se dau, cu ce partid votează şi cu

ce femei le place să iasă. Căutaţi mai ales elementele comune.

Inspectorul-şef plecă, însoţit de băiatul cu părul roşu şi de ceilalţi doi, cam de aceeaşi vârstă, care avuseseră decenţa să rămână tăcuţi în timpul şedinţei. Nu-l scuti pe niciunul – cei mai tineri primeau întotdeauna treburile de rutină.

Hanne Wilhelmsen şi Hakon Sand părăsiră sala ultimii. Ea observă cu voce tare că în ciuda situaţiei el părea foarte satisfăcut.

— Da, chiar mă simt bine, îi răspunse el la întrebarea prietenoasă şi surprinsă. De fapt, mă simt al naibii de bine!

Hakon Sand o implora să-l lase şi pe el. Inspectorul detectiv Wilhelmsen era departe de a da un răspuns pozitiv, încă nu uitase gafa pe care o făcuse cu Han van der Kerch.

— Îl cunosc pe tip, susţinea el. Prezenţa mea l-ar putea face să se mai relaxeze. Habar nu ai ce putere cred că au avocaţii competenţi asupra celor inepţi. O să-l ajut să se umfle în pene.

În fine, ea fu de acord, în schimbul unei promisiuni clare de la Hakon că o să-şi ţină gura închisă. Avea voie să vorbească doar dacă ea îi făcea semn, dar şi atunci va

trebui să se rezume doar la propoziţii neutre sau la comentarii nesemnificative, nimic despre adevăratul conţinut al cazului.

— Hai să facem schema poliţist bun-poliţist rău, spuse ea, la sfârşit, cu un rânjet.

Ea avea să fie cea nervoasă, iar el putea contribui cu câte o bătaie încurajatoare pe spate.

— Dar nu fi prea agresivă, o avertiză Hakon. Există riscul ca el să se ridice şi să plece pur şi simplu, iar noi nu avem niciun motiv legal pentru a-l reţine.

El veni la întrevedere de bunăvoie. Fără servietă, dar bine îmbrăcat, la patru ace, în costum şi cu pantofi eleganţi, poate cu prea mult stil pentru străzile mocirloase din Oslo. Manşetele pantalonilor erau ude, iar pielea maro deschis a pantofilor săi avea o bandă mai întunecată pe laterale, ceea ce probabil însemna că-l pândea un frig buclucaş de toamnă. Umerii hainei sale din tweed erau uzi şi Hakon se uită la eticheta exclusivistă de pe căptuşeală atunci când Lavik se dezbrăcă de ea şi o scutură înainte de a căuta un cui sau un cuier. Nu găsi niciuna, nici alta, aşa că o lăsă pe spătarul scaunului său. Era relaxat şi cooperant, nearătând niciun semn de îngrijorare.

— Trebuie să admit că sunt destul de intrigat, spuse el

cu un zâmbet, dându-şi părul pe spate. Acesta îi căzu de îndată înapoi pe ochi.

— Sunt suspect de ceva? întrebă el zâmbind chiar şi mai larg.

Hanne îl asigură:

— Nu pentru moment.

Hakon se gândi că ea deja risca. Dar cu experienţa lecţiei anterioare proaspătă în minte, nu spuse nimic. Nici el, nici Hanne nu aveau nimic de scris la ei. Amân doi ştiau că şirul vorbirii putea foarte uşor fi întrerupt la vederea unui reportofon sau a unor instrumente de scris.

— Urmărim diferite piste de investigaţie cu privire la unul sau două cazuri cu care avem probleme, admise ea. Credem că ai putea să contribui şi tu cu ceva. Doar câteva întrebări. Eşti liber să pleci oricând vrei.

Nu era deloc nevoie să-i spună asta.

— Sunt perfect conştient de asta, spuse el, cu bună dispoziţie, deşi ei putură detecta o oarecare gravitate în ton. O să stau până când o să cred că e cazul să plec. Este bine?

— E bine, spuse Hakon, sperând că nu şi-a depăşit atribuţiile. Voia să spună şi el ceva, chiar numai pentru a-şi îndepărta senzaţia că era în plus. Dar nu-i fu de folos.

— Îl cunoşteai pe Hans E. Olsen? Avocatul care a fost ucis recent?

Hanne merse direct la ţintă, dar, evident, Lavik anticipase asta.

— Nu, nu pot spune că-l ştiam, replică el calm. Nici prea rapid, nici prea nesigur. Nu-l cunoşteam, deşi, desigur, ocazional stătusem de vorbă cu el. Lucrăm în acelaşi domeniu – ca avocaţi de drept penal, vreau să spun. Cred că am dat peste el în sala de judecată de câteva ori şi probabil la şedinţele de la Asociaţia Avocaţilor Apărării. Dar, cum spuneam, nu-l cunoşteam efectiv.

— Cum vi se pare crima asta?

— Vă referiţi la uciderea lui Hans Olsen?

— Da.

— Păi, ce să zic...

Ezitarea era firească, vocea lui părea a cuiva pus pe gânduri, ca şi când ar fi încercat să fie de ajutor, ca o persoană nevinovată care dădea o declaraţie la poliţie.

— Ca să fiu cinstit, nu m-am gândit prea mult la toată chestia asta! Mi-a trecut prin minte că poate fi vorba despre nişte clienţi nemulţumiţi, ceea ce ar cadra şi cu profesia, ca să spun aşa.

— Dar Jacob Frostrup?

Hanne şi Hakon căzură de acord, după aceea, că văzuseră aproape sigur o undă de nesiguranţă în atitudinea avocatului când se făcu referire la nefericitul lui client. Dar din moment ce nu aveau nicio probă palpabilă pentru impresia lor, trebuiră să conchidă că fusese mai mult proiecţia unei speranţe decât o apreciere obiectivă.

— În privinţa lui Jacob, este un mare păcat. A avut o viaţă groaznică încă de la naştere. A fost clientul meu mulţi ani, dar nu a fost niciodată arestat pentru ceva important. Nu înţeleg de ce i-a trebuit să se implice în ceva de genul acesta acum. Nu o mai ducea mult; avea SIDA de mai bine de trei ani, cred.

În timp ce vorbea se uită pe geam. Asta fusese o schimbare imperceptibilă faţă de începutul conversaţiei. Dându-şi probabil seama de asta, el îşi întoarse din nou faţa către intervievatori.

— Am auzit că a murit în aceeaşi zi în care l-am vizitat eu. Foarte neplăcut. Cu siguranţă, mi s-a părut teribil de deprimat. Vorbea despre cum îşi va lua viaţa, nu mai voia să trăiască cu toată durerea şi ruşinea. Iar acum, colac peste pupăză, şi cu acuzaţia asta. Am încercat să-l mai înveselesc puţin şi i-am spus să nu renunţe. Dar trebuie să admit că vestea morţii sale nu m-a luat complet prin

surprindere.

Lavik îşi clătină capul cu părere de rău. Se scutură pe umăr pentru a îndepărta câteva fire inexistente de mătreaţă; părul lui era des şi strălucitor, iar scalpul era mai sănătos decât se putea lăuda Hakon. Parcă simţind nevoia să se apere, Hakon se uită în jos la jacheta lui neagră şi scutură repede zăpada albă care ieşea aşa de jenant în evidenţă pe fundalul închis la culoare. Avocatul îi aruncă un zâmbet înţelegător şi extrem de condescendent.

— A spus ceva despre motivul pentru care avea la el o rezervă aşa de mare de droguri?

— Sincer, spuse Lavik pe un ton de reproş, chiar dacă este mort, mi se pare foarte greşit să stau aici şi să repet pentru poliţie ceea ce mi-a spus.

Cei doi ofiţeri îi acceptară această decizie în tăcere.

Hanne îşi adună gândurile înainte de a-şi juca şi ultima carte. Ea-şi trecu degetele peste zona rasă de la tâmplă, un obicei pe care îl dobândise în ultimele câteva zile. Era aşa de linişte în cameră, încât îşi imagină că se auzise sunetul de păr proaspăt ras pe care îl provocase gestul ei.

— De ce te-ai întâlnit cu un bărbat în Grunerlokka la trei dimineaţa vinerea trecută?

Tonul ei era incisiv, ca şi cum ar fi încercat să adauge un plus de dramatism cuvintelor ei. Dar el era deja pregătit pentru asta.

— O, tipul ăla! Tipu ăla era un client. Era într-o mare încurcătură şi voia urgent ajutor. Poliţia încă nu este implicată, dar el se teme că va fi prins în curând. A trebuit să-i ofer consiliere.

Lavik zâmbi sigur pe sine, ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit pentru el să se târască jos din pat în toiul nopţii pentru a avea rendez-vous-uri cu clienţii în cartierele rău famate ale oraşului. Toate făceau parte dintr-o zi normală de muncă, părea să spună. Şi dintr-o noapte normală de muncă.

Hanne se aplecă spre el şi bătu darabana cu degetele mâinii stângi pe birou.

— Şi vrei să te cred? spuse ea cu voce joasă. Chiar vrei să te cred?

— Nu contează pentru mine ce crezi tu, spuse Lavik zâmbind din nou. Ceea ce contează este că spun adevărul. Dacă tu ai altă părere, va trebui să încerci s-o dovedeşti.

— Exact asta am de gând să fac, replică Hanne. Acum poţi pleca. De data asta eşti liber.

Lavik îşi îmbrăcă haina, le mulţumi şi spuse la revedere

prieteneşte, închizând uşa cu grijă şi politicos.

— Ai mai vorbit de n-ai mai putut! îi spuse Hanne enervată colegului ei. Nu prea mi-a fost de folos să te am aici.

Rana de la cap o făcea să fie mai irascibilă. Hakon o ignoră. Dispoziţia ei era pur şi simplu rezultatul frustrării create de modul excelent în care Lavik i-a parat toate întrebările. Se mulţumi cu un rânjet.

— Mai bine să spui mai puţin decât prea mult, i-o întoarse ca să se apere. Oricum, acum ştim un lucru. Posesorul cizmei trebuie să fi vorbit cu Lavik după episodul de vineri noapte. Era bine pregătit. Şi, apropo, de ce nu i-ai spus nimic despre bucata de hârtie?

— Vreau să păstrez informaţia aia ca rezervă, zise ea gânditoare. Merg acasă, să mă întind. Mă doare capul.

— Ei nu ştiu nimic!

Lavik era total mulţumit de sine însuşi, şi, chiar şi prin bruiajul liniei telefonice, bărbatul mai în vârstă putu auzi cum exulta. Fusese îngrijorat pentru colegul lui mai tânăr, care, la ultima lor întâlnire din Maridalen, arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a ceda. O confruntare cu poliţia ar fi putut avea repercusiuni catastrofale. Dar Lavik era extrem de stăpân pe sine. Poliţia nu ştia nimic. O femeie rasă în

cap şi un prostănac de student tomnatic, un fost coleg de-al lui – păreau încurcaţi şi fără niciun atu. Desigur, evenimentele de vineri noapte nu fuseseră foarte fericite, dar ei puseseră botul la explicaţia pe care le-o dăduse, era sigur. Lavik era absolut încântat.

— Jur că habar nu au de nimic, repetă el. Şi cu Frostrup mort, cu Van der Kerch plecat cu sorcova şi cu poliţia care nu bănuieşte nimic, suntem curaţi!

— Uiţi un element, spuse celălalt. O uiţi pe Karen Borg. N-avem idee ce ştie ea, dar cu siguranţă că ştie ceva. Cel puţin poliţia asta crede. Dacă ai dreptate şi dacă ei nu au nicio pistă, asta înseamnă că ea nu a vorbit încă. Nu ştim cât de mult ar mai putea dura această situaţie.

Lavik nu avu prea multe de spus la asta, iar entuziasmul lui se mai temperă, cumva.

— Ei ar putea să se înşele, spuse el mai timid. Poliţia poate încurca borcanele. S-ar putea ca ea să nu ştie nimic. Ea şi Sand erau nedespărţiţi atunci când eram studenţi. Pun pariu că i-ar fi spus dacă ar fi avut ceva de zis. De fapt, sunt al naibii de sigur că i-ar fi spus deja.

Era din nou sigur pe el, dar bărbatul mai în vârstă nu părea convins.

— Karen Borg este o problemă, începu el cu gravitate.

Ea este şi va fi o problemă.

Urmară câteva minute de tăcere înainte ca bărbatul mai în vârstă să termine conversaţia.

— Nu mă mai suna. Nici de la telefonul public, nici de pe mobil. Nu mai suna niciodată. Foloseşte metoda obişnuită. O să verific din două în două zile.

El trânti receptorul. Lavik sări în sus la capătul celălalt al firului, atunci când zgomotul îi ajunse la ureche. Ulcerul îi trase un junghi. Scoase din buzunarul interior un pachet de pudră contra acidităţii, îi muşcă vârful şi supse conţinutul. Îi rămăsese un mic rest alb pe buză care va sta acolo pentru tot restul zilei, dar în câteva secunde avea să se simtă mai bine. Se uită cu atenţie în stânga şi în dreapta când ieşi din cabina telefonică. Euforia lui se evaporase, şi, râgâind din când în când, se îndreptă către biroul lui.

Joi, 29 octombrie

— Lăcomia, se gândi el. Lăcomia este cel mai temut inamic al infractorilor. Moderaţia este cheia succesului.

Era un frig muşcător, iar zăpada deja se aşternuse de câteva săptămâni aici, în munţi. Îşi pusese cauciucurile de iarnă la Dokka, la capătul nordic al lacului Randsfjorden, după ce avusese câteva derapaje îngrijorătoare ajungând pe contrasens. Dar tot avea greutăţi cu panta abruptă, lungă a drumului forestier. Mai avea doar un kilometru până la cabană. În cele din urmă, trebui să meargă cu spatele. Numai o singură dată i se mai întâmplase să aibă atâta bătaie de cap cu accesul la cabana ce aparţinea familiei de mai bine de douăzeci de ani. Erau de vină condiţiile de trafic sau îşi pierdea cumpătul? Micul loc de parcare era gol, iar el putea distinge doar conturul întunecat al cabanelor învecinate. Nu erau lumini care să indice prezenţa vreunei persoane, dar luna îi veni în ajutor când trebui să traverseze cele două sute de metri până la uşa cabanei în tălpigii lui pentru zăpadă. Mâinile îi

îngheţaseră şi cheia îi căzu de vreo două ori până când reuşi, în cele din urmă, să descuie uşa.

Mirosea a stătut şi a aer închis. Încuie uşa după el, deşi îşi dădu seama că nu era necesar. Avu probleme să aprindă fitilul lămpii cu parafină; acesta părea umed de la aerul rece, nu de la parafină. După câteva încercări reuşi să-l aprindă, dar o cantitate mare de particule de funingine ţâşniră spre tavan. Unitatea de energie solară nu avea niciun pic de energie stocată, şi nu înţelegea de ce. Probabil era ceva în neregulă cu ea. Atârnă felinarul de tavan, îşi scoase haina şi se îmbrăcă cu un pulover gros.

După o oră, totul era organizat. Încălzitorul cu parafină pâlpâia cu chiu, cu vai, iar, în final, el îl abandonă în favoarea unui foc de modă veche în şemineu. Era încă departe de a fi cald, mai ales după ce deschisese şi uşa o jumătate de oră ca să se aerisească. Dar focul ardea sălbatic, iar hornul trăgea bine. Aragazul cu gaz funcţiona, iar el se tratăcu o ceaşcă de cafea. Se hotărî să-şi amâne treaba până ce în cabană avea să se facă o temperatură rezonabilă. Treaba avea să implice umezeală şi frig. Într-un coş erau o grămadă de reviste cu benzi desenate, iar el luă una dintre ele şi începu să întoarcă paginile cu mâinile lui reci. O citise de sute de ori, dar era numai bună ca să-l

ţină ocupat un timp. Ardea de nerăbdare să se apuce de treabă.

Se făcuse miezul nopţii când se schimbă şi ieşi din nou afară. Luă o salopetă din şifonier şi cizmele lui militare, care încă i se potriveau, treizeci de ani după ce le furase din dotarea armatei. Luna plină era încă sus pe cerul înspre sud, aşa că, la început, lampa fu inutilă. Avea atârnată pe umăr o sfoară încolăcită şi în mână o lopată din aluminiu pentru zăpadă. Îşi lăsase tălpigii de zăpadă sprijiniţi de zidul cabanei – putea străbate cei patruzeci de metri de zăpadă până la fântână în cizmele lui.

Şopronul puţului stătea ca o bornă uriaşă sub nivelul cabanei, într-o zonă care ar fi putut fi descrisă drept mlaştină. Fuseseră avertizaţi să nu folosească apa de acolo, dar nu fuseseră niciodată afectaţi de asta. Avea mereu un gust proaspăt şi dulce, cu o aromă distinctă în fiecare anotimp. Patru stâlpi zdraveni erau legaţi la vârf, ca un cort lapon rudimentar. Panouri din placaj fuseseră bătute în cuie pe fiecare latură, tăiate în forma literei A, cu o deschidere într-unul dintre ele. Era o deschizătură pe post de uşă, închisă cu un lacăt. Iniţial fusese prea mică, de abia intra o găleată, dar el o tăiase mai mare acum patru ani. Acum, un bărbat putea să se târască înăuntru;

familia considerase inutilă această schimbare, dar era, cu siguranţă, mai uşor să scoţi apă.

Îi luă aproape un sfert de oră să sape în jurul uşii suficient pentru a o elibera. Transpira, iar respiraţia îi devenise grea. El lovi uşa cu fermitate, fixând-o în zăpadă în poziţia deschisă. Se lăsă pe burtă şi se strecură înăuntru. Cea mai joasă parte a adăpostului avea puţin peste un metru pătrat, iar tavanul din lemn nu era suficient de înalt cât să se ridice în picioare. Se zbătu puţin ca să pună lampa astfel încât să lumineze suprafaţa apei. Era neagră ca noaptea şi nemişcată. O veche rană de la umăr îl junghie atunci când se aplecă într-o poziţie nefirească, iar el scăpă un vânt şi un geamăt din cauza presiunii. În sfârşit, focaliză raza de lumină pe colacul îngust, aproape de suprafaţa apei. Îşi coborî piciorul într-o doară, şi se aştepta să simtă că pervazul era alunecos ca un săpun. Lovi la suprafaţă de câteva ori şi, în final, îşi putu sprijini vârful degetelor. Repetă mişcarea în partea opusă până când ajunse să stea cu picioarele desfăcute, deasupra apei, şi într-o poziţie oarecum stabilă. Îşi scoase mănuşile şi le puse pe o grindă orizontală din faţa sa. Apoi încercă să-şi suflece salopeta cât de sus se putea. Nu era uşor, materialul era destul de gros, iar degetele deja îi

îngheţaseră. În cele din urmă, renunţă, se aplecă şi îşi băgă braţul drept în apa îngheţată în timp ce cu mâna stângă se ţinea de cârligul pentru găleată. Braţul îi amorţi instantaneu, iar el deveni conştient de bătăile inimii, tot mai rapide, şi de o gheară în piept. Pipăi cu degetele pereţii puţului la o jumătate de braţ sub apă. Nu putu să găsească ce căuta, înjură şi fu nevoit să-şi scoată braţul. Îi fu de ajutor să ruleze salopeta la loc şi îşi frecă mâneca de piele, suflând în mâna degerată. Aşteptă câteva minute, după care îndrăzni să mai facă o încercare.

De data asta se descurcă mai bine, punând mâna aproape imediat pe cărămida netencuită. El o trase cu grijă şi o ridică la suprafaţă. Spatele îi transpirase, braţul îi îngheţase, iar inima bătându-i asurzitor încerca să-l convingă să abandoneze sarcina, dar, încleştându-şi dinţii, el îşi înfipse din nou mâna în apă. Acum că localizase punctul, fu capabil să tragă cu atenţie un obiect de mărimea unei casete mici, dar robuste. Era un mâner pe unul dintre capete, şi se asigură că s-a prins bine de el înainte de a o trage afară din cavitatea secretă.

Atunci când caseta, de fapt, o cutie mare, ajunse la suprafaţă, degetele lui amorţite nu mai cooperau. Dădu drumul capturii şi se aplecă înainte într-o încercare

disperată de a o prinde. Dar se dezechilibră, piciorul îi alunecă de pe margine, iar el dispăru sub apă, împreună cu cutia.

Nu mai vedea nimic, iar urechile, gura şi nasul îi erau pline cu apă. Salopeta împovărătoare se îmbibă rapid şi putu să simtă cum cizmele şi hainele îl trăgeau în jos, către fund. Intrase complet în panică, o frică nu atât pentru el însuşi, cât pentru cutie. Dar cum căderea acesteia fu blocată de trupul lui, fu capabil să reacţioneze suficient de rapid pentru a o salva. Cu un efort suprem, se întinse şi apucă muchia uşii de deasupra şi aşeză cutia în zăpadă. Acum era cu adevărat înspăimântat. Se zbătu de colo-colo, dar îşi simţea deja mişcările îngreunate, braţele şi picioarele nemaisupunându-se comenzilor. Cu un alt efort supraomenesc, el prinse din nou cârligul pentru găleată, sperând din tot sufletul ca şuruburile din placajul subţire să reziste. Trăgându-se în sus, reuşi să ajungă suficient de sus pentru a-şi întinde un braţ peste deschizătura uşii. Se hotărî să dea drumul cârligului şi-şi târî partea superioară a corpului prin deschizătură. Peste câteva clipe, era în picioare, ud leoarcă şi cu respiraţia întretăiată. Inima sa îşi intensificase protestele şi el fu nevoit să apese pe piept pentru a mai uşura durerea

insuportabilă. Lăsând uşa puţului deschisă, luă cutia şi se îndreptă clătinându-se spre cabană.

Îşi smulse hainele de pe el, rămânând gol în faţa focului. Parcă îi venea să se arunce direct în el, dar se ghemui cu inima cât mai aproape de flăcări. În cele din urmă îi veni ideea să aducă o pătură. Era rece şi aspră, dar cel puţin nu avea să moară îngheţat. Gheara din piept dispăru, iar pielea îi ardea şi îl înţepa. Dinţii îi clănţăneau ca şi cum ar fi fost posedat – consideră asta ca pe un semn bun. Deja erau cincisprezece grade Celsius în cameră, iar într-o jumătate de oră îşi revenise suficient cât să-şi pună pe el un vechi costum de vânătoare, un pulover, şosete de lână şi papuci din fetru. Îşi mai luă o ceaşcă de cafea şi se instală pentru a deschide cutia. Era din metal, dar avea un sigiliu din cauciuc şi izolaţie şi încuietoare rezistente la apă.

Totul era acolo. Douăzeci şi trei de pagini de cod, un document de nouă pagini, o listă cu şaptesprezece nume. Totul era într-un plic din plastic, o măsură inutilă de siguranţă, din moment ce cutia însăşi era rezistentă la apă. Scoase plicul. Sub el, cutia era plină-ochi cu şapte grămezi de bancnote, fiecare de două sute de mii de coroane. Cinci erau de-a latul, şi alte două de-a lungul. Un

milion patru sute de mii de coroane.

El luă un sfert dintr-un pachet, la întâmplare, lăsând restul acolo. Încuie cutia cu grijă şi o lăsă jos pe podea.

Hârtiile erau complet uscate. Prima oară se uită la lista cu nume, şi apoi o aruncă în foc. O ţinu până ce fu cuprinsă de flăcări şi trebui să-i dea drumul rapid, ca să nu-şi frigă degetele încă amorţite. Apoi se opri la documentul de nouă pagini şi începu să-l răsfoiască.

Organizaţia nu putea fi mai simplă de atât. El era naşul necunoscut din fundal. El îi selectase pe cei doi asistenţi cu mare atenţie. Hansy Olsen, deoarece avea o relaţie bună cu infractorii, un simţ înnăscut al banilor şi o atitudine flexibilă faţă de lege. Jorgen Lavik, pentru că păruse să fie opusul absolut al lui Olsen: inteligent, de succes, sobru şi rece ca gheaţa. Isteria recentă a tânărului părea să indice că se înşelase. Începuse demersurile de racolare pas cu pas, cu o mare băgare de seamă, ca şi când ar fi sedus o virgină. O remarcă echivocă ici, câteva cuvinte ambigue colo, iar în final îi prinsese în laţ pe amândoi. El însuşi nu luase niciodată parte la niciun fel de muncă. El era creierul şi avea capitalul de investit. Ştia toate numele şi plănuia toate mişcările. După o experienţă lungă în drept penal, ştia care era adevăratul punct slab.

Lăcomia. Lăcomia era cea care-i pierdea pe toţi. Să faci trafic de droguri era uşor. Aflase dinainte de unde venea marfa şi pe ce conexiuni se putea baza. Extrem de mulţi clienţi îi povestiseră cu tristeţe despre acea mică greşeală care-i doborâse: lăcomia excesivă. Soluţia era să păstrezi operaţiunea în limitele cuvenite. Să nu ţinteşti prea sus. Era mai bine să ai un flux constant de bani decât să fii tentat să dai „marea lovitură”.

Nu, problema nu era partea de importuri; riscurile apăreau la distribuţie. Într-un mediu plin de informatori, cumpărători drogaţi şi plasatori avari, trebuia să păşeşti cu atenţie. Acesta era motivul pentru care el nu avusese niciodată o implicare directă faţă de eşaloanele inferioare ale organizaţiei.

Doar o dată sau de două ori lucrurile merseseră prost. Cărăuşii fuseseră prinşi, dar operaţiunea descoperită fusese aşa de mică, încât poliţia nu suspectase niciun aranjament de proporţii în spatele ei. Flăcăii îşi ţinuseră gurile, îşi acceptaseră bărbăteşte sentinţele şi li se promisese un bonus semnificativ când aveau să iasă în viitorul nu prea îndepărtat. Patru ani fusese cea mai lungă sentinţă, dar ei ştiau că pentru fiecare an petrecut la zdup primeau un salariu bunicel. Chiar şi când cărăuşii ar fi ales

să ciripească, nu ar fi avut prea multe de spus. Cel puţin aşa credea el până cu puţin timp în urmă, când îşi dădu seama că cei doi prinţi încoronaţi îşi depăşiseră atribuţiile.

Spălase o cantitate considerabilă de bani. În afara veniturilor legale considerabile, aceste sume îl îmbogăţiseră. Folosise treptat o parte din ele, cu mare precauţie, dar niciodată într-un fel ce nu ar fi putut fi justificat de veniturile sale licite. Banii din fântână erau ai lui. De asemenea, mai era o sumă egală ascunsă într-un cont din Elveţia. Dar partea cea mai importantă a surplusului era într-un cont pe care nu-l putea folosi el însuşi. Putea depune bani în el, dar nu-i putea scoate. Contul acela era pentru Cauză. Se simţea mândru de asta. Plăcerea de a fi capabil să contribuie la Cauză îi suprimase efectiv credinţa de o viaţă pe care o avusese în bine şi rău, în infracţiune şi legalitate. Se considera ca fiind unul dintre cei aleşi, şi îşi închipuia că acţiunile sale erau cât se poate de juste. Soarta, care-şi ţinuse mâna protectoare deasupra operaţiunilor lor atâţia ani, fusese de partea lui. Cele câteva greşeli pe care le făcuseră erau inevitabile, iar cele mai recente erau doar un avertisment din partea aceleiaşi Soarte, care-i cerea să-şi închidă afacerea. Asta nu putea însemna decât că sarcina sa fusese îndeplinită. Bărbatul

încărunţit privea Soarta ca pe un bun prieten şi era atent la prevestirile ei. Câştigase nenumărate milioane; acum alţii puteau prelua ştafeta.

Bonusurile pentru curierii ghinionişti sărăciseră, cumva, capitalul, dar meritase. Doar cei doi colegi ai săi ştiau cine era el. Olsen era mort. Lavik păstra tăcerea. Cel puţin pentru moment. Avea să ia lucrurile încetişor – avea planuri alternative pentru toate situaţiile.

Hansy Olsen fu prima sa victimă în vreme de pace. Fusese incredibil de uşor. Şi fusese imperios necesar, cu nimic diferit de întâmplarea cu cei doi soldaţi germani care căzuseră în faţa sa, în zăpadă, fiecare cu o gaură sângerândă în uniformă. Atunci avea şaptesprezece ani şi voia să fugă în Suedia. Ecoul împuşcăturilor încă-i mai răsuna în urechi în timp ce îi căută de valori, după care, plin de fervoare naţională, îşi croi cu greu drumul spre Suedia şi spre libertate. Era chiar înainte de Crăciun, în 1944, şi el ştia că era de partea câştigătorilor. Omorâse doi duşmani; şi nu avea nicio remuşcare.

Nici uciderea lui Hans E. Olsen nu-i pricinui vreun sentiment de vinovăţie. Fusese pur şi simplu o necesitate. Trăise un fel de euforie, de bucurie destul de asemănătoare cu sentimentul de triumf pe care-l avusese

după un raid în livada de mere a vecinului în urmă cu peste cincizeci de ani. Arma era veche, neînregistrată, dar într-o stare excelentă, cumpărată de la un client mort de mult.

Terminase de citit documentul. Îl rulă şi-l învârti ca pe un şurub înainte de a-l arunca în flăcări. Codul de douăzeci şi trei de pagini luă acelaşi drum. Zece minute mai târziu nu mai existau nicăieri în lume documente care ar fi putut să-l lege de vreo activitate dubioasă. Nu lăsase pe nicăieri nici semnături, nici înscrisuri de mână, nici amprente care să-l incrimineze. Nicio dovadă.

Se ridică în picioare şi aduse nişte haine uscate din şifonier. Să pună cutia la loc în fântână era o treabă mai simplă decât să o scoată. El aruncă resturile de zaţ de cafea în foc înainte de a se schimba la loc în hainele cu care venise, apoi atârnă hainele ude într-un adăpost de afară şi încuie cabana. Era ora două şi avea să se întoarcă înapoi în oraş la timp pentru a face un duş şi a ajunge la birou. A doua zi merse la serviciu obosit şi îngheţat, dar cu o figură acceptabilă. Cel puţin, aşa credea secretara lui.

Marţi, 3 noiembrie

Fredrick Myhreng era în cea mai bună formă. Pe când Hans Olsen mai trăia, îi dăduse informaţii pentru câteva articole rezonabile de trei coloane, în schimbul a câtorva beri. Îi căuta pe jurnalişti cu entuziasmul unui băieţel care colecţionează sticle returnabile. Chiar şi aşa, Myhreng îl prefera mort. Se bucura de deplina încredere a editorului său, fusese eliberat de alte sarcini pentru a se concentra pe cazul cu mafia şi primi încurajările colegilor, care vedeau cum îşi croia domeniul său de expertiză, „încerc să-mi fac nişte contacte, asta fac”, rânjea el, când oamenii îl întrebau ce lucra de fapt.

Îşi aprinse o ţigară, iar fumul se amestecă cu gazele de eşapament care formau o ceaţă deasă ce se înălţa la trei metri deasupra şoselei. Se sprijini de un stâlp de iluminat, îşi ridică gulerul jachetei de piele şi se imagină ca fiind James Dean. Inhală o bucăţică de tutun care îi rămase în trahee, făcându-l să tuşească aşa de violent, încât ochii îi lăcrimară, ochelarii i se aburiră şi nu mai putea vedea

nimic. James Dean dispăruse, iar el îşi scutură capul cu forţă, deschizând ochii larg pentru a vedea prin lentile.

Pe partea opusă a străzii aglomerate era biroul lui Jorgen Ulf Lavik. O placă solidă din alamă anunţa că Lavik, Saetre & Villesen ocupau etajul secund al impozantei clădiri de cărămidă, de la începutul secolului. Foarte central şi foarte practic, la numai o aruncătură de băţ de curţile de judecată.

Persoana lui Lavik îl interesa. Myhreng cercetase până atunci şi alţi oameni. Dăduse nişte telefoane, verificase vechi registre de taxe, vizitase câteva baruri şi, în general, se făcuse cât mai puţin vizibil. Se uită la cele douăzeci de nume de pe notes; acum mai erau cinci. Nu fusese uşor să le sorteze şi o făcuse, în principiu, din instinct. Lavik devenise din ce în ce mai vizibil, iar în cele din urmă deveni capul de listă. Cu o linie groasă dedesubt. Cheltuia dubios de puţini bani. Poate că era doar foarte zgârcit, dar şi asta avea o limită. Casa lui şi maşinile ar fi putut aparţine mai degrabă unui asistent de avocat cu venit mediu, nu unui asociat al firmei. Nu avea nici barcă, nici cabană, în ciuda faptului că declaraţiile de venit din anii precedenţi arătau că firma prospera. Avea ceva bani dintr-un proiect hotelier în Bangkok în care era încă implicat.

Părea că avea să fie o investiţie pentru clienţii săi norvegieni, ceea ce condusese şi la alte proiecte în străinătate, majoritatea producând dividende frumoase, atât pentru investitori, cât şi pentru Lavik însuşi.

Ca avocat pledant părea că avea succes. Reputaţia sa între colegi era bună, statistica achitărilor era impresionantă şi era greu de găsit cineva care să-l vorbească de rău.

Myhreng nu era excepţional de inteligent, dar era suficient de deştept cât să ştie toate astea. Şi mai era şi inventiv şi intuitiv. Fusese iniţiat de un editor şiret şi uns cu toate alifiile al unui ziar local şi ştia că jurnalismul de investigaţie consta mare parte în ipoteze elaborate şi în piste false. „Adevărul este întotdeauna bine ascuns, Fredrick, e al naibii de bine ascuns”, îl avertizase bătrânul ziarist. „Este mult bălegar până dai de el. Îmbracă-te elegant, nu renunţa niciodată şi fă o baie sănătoasă după ce termini”.

Nu-i strica deloc dacă reuşea să stea de vorbă cu Lavik. Cel mai bine era să-l viziteze neprogramat. Să-l ia prin surprindere. Îşi aruncă ţigara, scuipă în canal şi traversă strada în zigzag, printre maşini care claxonau şi un camion ce staţiona.

Femeia de la recepţie era surprinzător de urâtă. Era înaintată în vârstă şi îi amintea de o bibliotecară dintr-un film american pentru copii. Recepţionerele se presupune că trebuie să fie atrăgătoare şi prietenoase – ea era o excepţie. Arăta de parcă urma să-i spună să tacă din gură, după ce se împiedicase de prag şi intrase împleticindu-se în sala de aşteptare. Dar la fel de neaşteptat, ea îi zâmbi. Dinţii îi erau identici şi nefiresc de egali. Evident, avea proteză.

— Uşa este prea înaltă, se scuză ea. Le spun mereu. Este de mirare că nu a avut loc vreun accident mai grav. Cu ce vă pot ajuta?

Myhreng îşi puse pe faţă zâmbetul pentru măgulirea femeilor în vârstă, de care ea îşi dădu seama imediat, iar gura i se strânse într-un model de încreţituri severe ca nişte mici săgeţi furioase.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Lavik, spuse el fără să renunţe la zâmbetul ineficient. Ea consultă registrul, dar, evident, nu putu să-i găsească numele acolo.

— Nu aveţi programare?

— Nu, dar este destul de important.

Fredrick Myhreng spuse cine era şi ea îşi strânse buzele şi mai mult. Fără niciun cuvânt, apăsă un buton de pe

telefonul ei şi trimise mesajul lui, probabil bărbatului în chestiune.

Nu închise imediat, dar, odată convorbirea încheiată, îi indică printr-un gest desuet un şir de scaune rugându-l să aştepte. Dl Lavik avea să-l vadă, dar nu era liber decât peste câteva minute.

De fapt, aşteptă o jumătate de oră.

Biroul lui Lavik era luminos şi spaţios. Camera avea podea cu parchet şi doar trei tablouri pe pereţi. Acustica era slabă şi mai multe decoraţiuni pe pereţi ar fi fost de ajutor. Biroul era remarcabil de degajat şi de ordonat, cu doar trei sau patru dosare pe el. Mai era un dulap din lemn masiv într-un colţ lângă un mic seif. Fotoliul pentru oaspeţi era confortabil, dar Myhreng putu să vadă că era luat de la un lanţ comun de magazine de mobilă şi că era mai ieftin decât părea. Avea şi el acelaşi tip de scaun. Biblioteca nu conţinea prea multe, iar Myhreng presupuse că biroul trebuie să aibă propria sa bibliotecă. I se păru destul de bizar că un raft era plin de cărţi vechi pentru copii, într-o condiţie de invidiat, dacă era să judece după cotoare.

El se recomandă din nou. Lavik îi aruncă o privire întrebătoare: transpiraţia de deasupra buzei de sus era probabil cauzată de nefuncţionarea termostatului din

cameră. Şi lui Myhreng îi era cald şi-şi lărgi gâtul puloverului.

— Este vorba despre un interviu? întrebă avocatul prietenos.

— Nu, este mai mult legat de câteva întrebări preliminare.

— Despre ce?

— Despre legătura dumneavoastră cu Hans Olsen şi despre cazul de droguri în care poliţia crede că fusese implicat.

Ar fi putut să jure că sesizase o reacţie. O înroşire uşoară, de-abia perceptibilă, a gâtului şi o mişcare a buzei de jos pentru a suge câteva broboane de transpiraţie de pe buza de sus.

— Legătura mea?

Un zâmbet tresări pe faţa lui, dar părea mai degrabă forţat.

— Da, legătura dumneavoastră.

— Nu am avut nimic de-a face cu Olsen! Era implicat în afaceri cu droguri? Ziarul dumneavoastră sugerează că a fost victima unor criminali implicaţi în traficul de droguri, nu că el însuşi...

— Nu putem spune altceva deocamdată, dar avem şi noi

pistele noastre. Şi poliţia le are pe ale ei, cred.

Lavik avu timp să-şi adune gândurile. Zâmbi din nou şi păru puţin mai relaxat acum.

— Păi, chiar că te îndepărtezi de ţintă dacă încerci să mă legi pe mine de asta. Îl cunoşteam foarte puţin pe acel bărbat. Evident, îl întâlneam, pe ici, pe colo. Dar nu puteam spune că-l cunosc. Desigur, a murit într-un mod tragic. Nu avea copii?

— Nu, nu avea. Ce faceţi cu banii dumneavoastră, domnule Lavik?

— Banii mei?

Vocea îi sună cu adevărat surprinsă.

— Da, câştigaţi suficient, şi, cum aţi fost băiat ascultător, aţi dat toată informaţia şi la administraţia financiară. Aproape un milion şi jumătate de coroane anul trecut. Unde au dispărut?

— Asta nu te priveşte în niciun fel! Conştiinţa mea este complet curată şi cum îmi investesc veniturile legale este departe de a fi treaba ta.

El se opri brusc; bunăvoinţa sa se terminase. Se uită sus la ceas şi spuse că trebuie să se pregătească pentru o întâlnire.

— Dar mai am o mulţime de întrebări de pus, domnule

Lavik, o mulţime, protestă jurnalistul.

— Iar eu nu mai am răspunsuri de dat, spuse Lavik ferm, ridicându-se şi arătându-i uşa.

— Pot reveni într-o altă zi, când este mai convenabil pentru dumneavoastră? insistă Myhreng pe când traversa camera.

— Aş prefera să sunaţi mai întâi. Sunt o persoană foarte ocupată, replică avocatul, terminând conversaţia şi închizând uşa după el.

Fredrick Myhreng rămase singur cu bibliotecara. Ea observă atitudinea negativă a şefului ei şi dădu impresia că avea de gând să-l refuze când Myhreng ceru permisiunea să meargă la toaletă. Dar amabilitatea învinse.

Observase mai înainte o fereastră opacă în holul exterior, lângă uşa de la intrare. În timp ce aştepta în sala de aşteptare, îşi dăduse seama că trebuia să fie o toaletă. Acest lucru se dovedise a fi corect doar pe jumătate. În spatele uşii marcate de o inimioară din porţelan se afla o anticameră cu o chiuvetă, după care venea o uşă batantă ce ascundea toaleta propriu-zisă. El deschise şi închise uşa mobilă, dar, în loc să intre, îşi scoase briceagul elveţian scurt şi îndesat. Avea trei capete tip şurubelniţă şi nu fu

deloc greu să slăbească cele şase şuruburi ale cadrului ce fixa fereastra. Ştia suficiente despre tâmplărie ca să se bucure când văzu că fereastra avea şuruburi doar pe interior; ar fi trebuit să fie prinse şi pe partea cealaltă, altfel avea să se deformeze. Nu fusese prinsă, probabil, datorită faptului că era o fereastră de interior şi nu era expusă la umezeală. Se asigură că şuruburile erau încă prinse la capete şi merse în linişte în toaletă, după care trase apa din bazin. După ce-şi spălă mâinile, zâmbi drăguţ către recepţioneră, care nici măcar nu se sinchisi să-i spună la revedere când părăsi clădirea. Nu avea de gând să piardă prea mult timp supărându-se din cauza asta.

Seara era destul de târzie şi groaznic de rece. Dar Fredrick Myhreng nu era nerăbdător să intre la căldură. Era mai curând îngrijorat. Încrederea de sine exacerbată de dimineaţă fusese înlocuită de o nesiguranţă în creştere. Nu învăţase nimic despre pătrunderea prin efracţie sau despre alte activităţi ilegale la Facultatea de Jurnalism. Ba, din contră. Nici măcar nu ştia de unde să înceapă.

Clădirea avea birouri pe trei etaje, şi apartamente la ultimele două, cel puţin aşa înţelegea din numele din dreptul soneriilor. În filme, hoţul le-ar fi încercat pe toate,

spunând „Salut, sunt Joe!”, în speranţa că cineva ar şti vreun Joe şi ar deschide uşa. Dar aşa ceva nu mergea aici. Uşa de la intrare din exterior, care dădea spre curte, era foarte zdravăn închisă. Căutând o soluţie alternativă, scoase un şperaclu din jacheta lui de blană de oaie.

Să intre fu o bagatelă. Trase de două ori şi uşa cedă. Nici măcar nu scârţâi din balamale când o deschise cât să se strecoare înăuntru. La stânga era o altă uşă, la capătul a trei trepte micuţe din granit, deja pline de sare împotriva îngheţului de peste noapte. El se gândi că mai avea un obstacol de trecut, dar, pentru a fi sigur, apăsă clanţa înainte de a fixa ranga. Cineva pesemne că uitase să o încuie, deoarece se deschise spre exterior aşa de uşor şi de neaşteptat, că făcu involuntar un pas înapoi, ajungând cu talpa piciorului în aer, şi scheună când se prăbuşi pe fund. Dar asta nu-l împiedică să savureze uşurinţa cu care mergea totul.

Parcurse scările în jumătate din timpul de care avusese nevoie cu câteva ore mai devreme. Se opri în dreptul ferestrei opace şi rămase în picioare un minut ca să-şi tragă sufletul şi să verifice dacă l-a auzit cineva. Nu detectă nimic, cu excepţia unui ţârâit în urechile lui, aşa că peste o clipă scoase un tub de plastilină şi presă o bucată

moale pe geam, folosindu-şi degetele mari pentru a o frământa în forma potrivită în jurul marginilor. Era dificil să-şi dea seama câtă presiune putea pune pe geam fără ca fereastra să se prăbuşească, dar, după ce fu satisfăcut, repetă operaţiunea cu o altă bucată de plastilină mai jos Apoi apucă cele două protuberanţe şi împinse cu putere. Fereastra nu cedă.

Începea să transpire şi simţea nevoia să renunţe la jachetă. Îi încetinea şi mişcările, aşa că, după cea de-a doua încercare cu fereastra, o dădu jos de pe el. În ciuda mănuşilor, prinsese bine plastilina. Când îşi puse toată greutatea corpului în cea de-a treia încercare, simţi şuruburile cum cedară. Din fericire, se slăbi întâi partea de jos a ferestrei, iar el putu să ridice cadrul în timp ce se strecura peste pervaz în cămăruţă. Fereastra fu complet scoasă într-o singură bucată. Îşi luă şi jacheta înainte de a dezlipi plastilina şi de a da drumul ferestrei ca să revină în poziţia iniţială.

Atent, deschise uşa holului. Nu era aşa de prost încât să creadă că nu aveau alarmă. Nu părea prea sofisticată: văzu o cutiuţă cu o mică luminiţă roşie deasupra ferestrei.

Se aplecă şi se târî pe burtă până la uşa biroului lui Lavik. Lanterna era înfiptă la curea şi îl lovea dureros cu

fiecare mişcare. Uşa era deschisă. Cercetă la lumina lanternei de jur-împrejurul camerei căutând o cutie de alarmă care să corespundă celei din anticameră. Nu era. Sau, cel puţin, lumina lanternei lui nu detectă nimic. Riscă şi se ridică în picioare imediat ce trecu de pragul uşii.

Fireşte, nu avea nicio idee despre ce căuta. Nu se gândise la asta, iar acum se simţea cam ridicol stând acolo în biroul în care nu avea niciun drept legal să se afle, comiţând prima infracţiune din viaţa lui, dar neavând niciun obiectiv clar. Seiful era încuiat. Cum altfel putea fi? Fişetul era însă descuiat, şi, trăgând sertarele, găsi câteva dosare, fiecare având o mică etichetă într-un colţ, cu un nume scris elegant de mână. Numele nu-i spuneau nimic.

Sertarele biroului conţineau lucruri comune. Postituri galbene pentru mesaje, markere roz, o grămadă de pixuri cu tuş şi câteva creioane. Acestea erau într-o tavă, sprijinită de marginile sertarului, pentru a lăsa loc dedesubt hârtiilor, aflate în sertarul propriu-zis. Ridică tava, dar documentele nu erau de interes. Broşura de iarnă a celor de la Star Tours, o agendă şi un set de facturi precompletate. Plus un morman de hârtii liniate. Puse tăviţa cu pixuri înapoi şi închise sertarul. Dedesubt era un dulăpior independent pe role, care era încuiat.

Îşi trecu apoi mâinile cu mănuşi pe dedesubtul biroului. Era fin şi lucios, iar degetele lui nu întâmpinară nicio rezistenţă. Dezamăgit, se întoarse din nou la fişetul din colţul camerei. Traversă camera până la el, se aplecă şi pipăi pe dedesubt, în acelaşi fel în care o făcuse şi cu biroul. Nimic. Stătu întins şi lumină sistematic cu lanterna dintr-o parte într-alta.

Aproape că o ratase, din cauză că nu se aştepta să o găsească. Raza de lumină deja trecuse până când creierul lui înregistră ceea ce văzuse, iar în confuzia sa scăpă lanterna, dar era suficient de aproape ca să localizeze acea chestie întunecată. O scoase şi se ridică în picioare. Lumina din stradă arunca o strălucire palidă în cameră, suficient cât să îi arate imediat ce era. O cheie, destul de mică, ce fusese lipită de fundul dulapului cu scotch.

Fu extrem de mulţumit şi era gata să pună cheia în buzunar, când avu o idee cu mult mai bună. Scoase o bucată de plastilină din tubul din buzunar, o încălzi pe obrazul său şi o modelă în două forme ovale şi teşite. Presă cheia pe una dintre ele, îndelung şi cu putere. Îşi dădu mănuşile din nou jos, pentru a o scoate fără a strica amprenta. Apoi făcu acelaşi lucru cu cealaltă parte a cheii, iar la final luă o amprentă a diametrului în vârful primei

bucăţi de plastilină.

Scotch-ul era refolosibil, iar el fu convins că putea pune cheia la loc exact în aceeaşi poziţie în care o găsise, îşi puse geaca pe el, se târî afară, aşa cum venise, şi fixă fereastra înapoi pe interior fără să lase urme vizibile de la şurubelniţă. Trecu mâna peste ramă pentru a mătura posibilele fragmente de material şi se opri în pragul sălii de aşteptare pentru a-şi recăpăta respiraţia pentru marele sprint. Numără invers de la zece în jos şi la zero ţâşni ca o rachetă către uşa de la intrare, o deschise şi o închise în urma lui. Trecuse de jumătatea scărilor când auzi sunetul strident al alarmei. Dăduse deja colţul următoarei alei, înainte ca oarecine din bloc să apuce să-şi pună măcar papucii.

— Asta o să le dea ceva de gândit, îşi spuse el triumfător. Niciun semn de intrare prin efracţie, nimic luat, nimic atins. Doar o uşă de intrare neîncuiată.

Fredrick Myhreng era de felul său mulţumit de sine. Dar asta le în trecuse aproape pe toate. Fredona în timp ce se îndepărta, ca un copil care trăsese cuiva o păcăleală reuşită, şi, cu un strigăt după conductor şi cu un rânjet mare pe faţă, reuşi să prindă ultimul tramvai spre casă.

Vineri, 6 noiembrie

Îşi făcuse un obicei din a-şi vizita nefericitul client în fiecare vineri după-amiază. El nu spunea nimic, dar părea că, într-un fel straniu, aceste întâlniri erau foarte valoroase pentru el. Zgribulit de frig şi slab ca un băţ, avea aceeaşi privire goală în ochi, dar ea avea impresia că putea detecta o urmă de zâmbet de fiecare dată când se vedeau. Chiar dacă Han van der Kerch se opusese cu îndărătnicie să fie transferat acolo pe când mai avea capacitatea mentală de a spune ce voia, acum el ajunse în penitenciarul din Oslo. Karen Borg avea permisiunea de a-l vizita în celula lui, din moment ce nu era inutil să-l aducă într-o cameră de interogatoriu. Era mai multă lumină aici, iar gardienii păreau mai rezonabili şi mai atenţi, într-atât cât le permitea regulamentul. Uşa era încuiată în urma ei în timpul fiecărei vizite, iar ea avea un sentiment de siguranţă când se vedea încuiată înăuntru, cam acelaşi sentiment pe care îl avea atunci când, copil fiind, se ascundea în dulapul de sub scări, acasă, în Bergen, atunci când lumea i se părea potrivnică. Vizitele la închisoare deveniseră un moment de contemplare. Stătea acolo faţă în faţă cu bărbatul tăcut şi asculta omul de serviciu zdrăngănind cu servanta sa, ecoul unor ţipete şi râsete obscene, şi zornăitul greoi al cheilor de fiecare dată când

un gardian deschidea poarta.

Astăzi nu mai arăta aşa de palid. Îşi ţinu ochii aţintiţi asupra ei tot timpul cât merse până la pat, unde se aşază alături de el. Când îi luă mâna, îl simţi cum o strânge ca răspuns; aproape imperceptibil, dar era sigură că detectase o uşoară presiune. Cu un optimism ezitant, ea se aplecă înainte şi-i îndepărtă părul de pe frunte. Crescuse prea lung, şi, imediat, căzu la loc. Ea continuă să-i mângâie sprâncenele, trecându-i degetele prin păr. Era clar că-l alina, deoarece el închise ochii şi se sprijini de ea. Rămaseră în poziţia aceasta câteva minute.

— Roger, murmură el, cu vocea lui sunând ca un croncănit răguşit, nemaifiind folosită de atâta vreme.

Karen Borg nu reacţionă. Ea continuă să-l mângâie şi nu puse nicio întrebare.

— Roger, spuse olandezul din nou, puţin mai tare, de data asta. Tipul din Sagene cu maşinile second-hand. Roger.

Apoi adormi. Respiraţia îi deveni mai regulată şi presiunea pe corpul ei crescu. Ea se ridică uşor în picioare, îl aşeză într-o poziţie mai confortabilă şi nu se putu abţine să-l sărute cu blândeţe pe frunte.

— Roger din Sagene, îşi repetă ea, ciocănind încet în

uşă pentru a i se deschide.

— Nimic, absolut nimic.

Hakon Sand prinse bine dosarul gros şi-l trânti pe birou. Îi scăpă din mână şi hârtiile se răspândiră pe podea.

— La naiba! exclamă el, aplecându-se să le adune. Hanne i se alătură, aşezându-se în patru labe. Ei stătură acolo în genunchi uitându-se unul la altul.

— Nu o să mă pot obişnui niciodată. Niciodată!

Vorbi cu o vehemenţă subită.

— Cu ce?

— Cu faptul că aşa de des ştim că ceva este în neregulă, că cineva a comis o infracţiune, ştim chiar şi cine a făcut-o şi când a făcut-o, ştim al dracului de multe. Dar o putem dovedi? Nu, şi stăm aici ca eunucii, impotenţi, cu sorţii împotriva noastră. Ştim, suntem siguri, dar dacă riscăm să mergem la tribunal cu ceea ce ştim, cazul va fi disecat de vreun avocat al apărării care va aduce o justificare raţională pentru fiecare probă adusă de noi. Dărâmă o probă, desfiinţează o alta, şi, în final, tot ceea ce ştiam devine o zeamă de fapte incerte, suficientă cât să fie pus totul sub semnul îndoielii. Şi cât ai zice peşte, vrabia a zburat, iar litera legii e pusă în practică. Spre folosul cui? Al meu în niciun caz. Litera legii a fost transformată într-o

nenorocită de unealtă folositoare celor vinovaţi. Înseamnă a băga cât mai puţini la închisoare. Asta nu-i lege! Şi cum rămâne cu toţi care au fost ucişi, violaţi, supuşi abuzurilor copii fiind sau tâlhăriţi şi furaţi? La dracu', ar fi trebuit să fiu şerif în Vestul sălbatic. Ei acţionau direct atunci când ştiau cine a făcut-o. Legau o funie de cel mai apropiat copac şi-l spânzurau pe făptaş. O stea de şerif şi o pălărie de cow-boy ar fi fost o mult mai bună literă de lege decât şapte ani la Facultatea de Drept şi zece juraţi bătuţi în cap. Inchiziţia. Asta e ceea ce numesc eu un proces adevărat – judecător, procuror şi avocat, toţi într-unul singur. Atunci chiar se făcea dreptate, nu era doar o trăncăneală despre lege favorizând infractorii şi gangsterii.

— Nici tu nu crezi ce zici, Hakon, spuse Hanne cu blândeţe, culegând şi ultima foaie de hârtie. Trebuise să se întindă aproape complet pe podea ca să ajungă la o transcriere a unui interogatoriu care era sub un raft mobil.

— Nu vorbeşti serios, repetă ea, pe jumătate băgată sub birou.

— Mă rog, nu în întregime. Dar totuşi...

Amândoi se simţeau frustraţi. Era o după-amiază târzie de vineri. Fuseseră prea multe zile lungi, cu muncă până seara, cu care ea se descurcase mai bine decât el. Se

aşezară pentru a sorta paginile în ordinea iniţială.

— Hai să recapitulăm, o rugă el când terminară.

Nu dură mult. El ştia cât de puţine dovezi palpabile aveau, iar investigaţiile lor măreţe se poticniseră. În total, fuseseră cercetaţi patruzeci şi doi de martori. Niciunul dintre ei nu putu să arunce o lumină asupra cazului, nici măcar să ofere o pistă vagă pe care să o urmărească.

— A ieşit ceva din filajul lui Lavik? întrebă Hakon, punând hârtiile într-o parte. El luă o sticlă caldă de bere dintr-o pungă de supermarket şi-i desfăcu capacul de marginea biroului. Lemnul se despică puţin, iar el şterse câteva aşchii de pe gâtul sticlei. Este weekend, spuse el ca scuză, ducând sticla la gură. Berea care făcea spumă ameninţa să-i curgă pe haine, aşa că se aplecă înainte şi-şi feri picioarele. Se şterse la gură şi aşteptă un răspuns.

— Nu, cu resursele pe care le avem, este imposibil să faci supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru asupra tipului. Sunt tot atâtea şanse ca şi la un joc de ruletă. Nu are rost să-l urmărim dacă nu avem rezultate. Nu face decât să devină şi mai enervant totul.

— Dar activităţile din afara jobului său?

— Ar fi o sarcină imposibilă să le dăm de capăt. Avusese câteva proiecte hoteliere în Orientul Extrem. În Bangkok.

Ceea ce nu este foarte departe de pieţele de heroină. Dar investitorii pentru care a lucrat sunt destul de respectabili, iar hotelurile sunt deja construite. Aşa că nu este nimic suspect legat de afacerea în sine. Dacă ai putea deconta cheltuielile, aş fi încântată să merg în Thailanda şi să investighez mai departe.

Ea făcu o faţă care arăta clar ce credea despre o asemenea extravaganţă bugetară. Afară se făcuse întuneric, iar oboseala pe care amândoi o simţeau şi mirosul slab de bere dădeau micului birou un aer aproape plăcut.

— Mai suntem în timpul programului?

Ştia ce voia ea să spună, aşa că dădu din cap zâmbind şi-i întinse o bere, pe care o deschisese în aceeaşi manieră ca şi pe prima. Din nou, biroul suferi, dar de data aceasta, gâtul sticlei rămase intact. Ea luă berea, apoi o puse jos şi dispăru fără niciun cuvânt. Se întoarse în câteva minute şi se luptă să aşeze două lumânări drepte pe biroul lui. În cele din urmă, reuşi, după ce cursese ceară peste tot, şi fiecare dintre ele era înclinată într-un unghi diferit. Ea închise lumina de tavan, iar Hakon întoarse lampa de birou spre perete, aşa încât să dea o lumină difuză în încăpere.

— Dacă intră cineva acum, vor începe să circule

zvonurile.

El aprobă printr-o mişcare a capului.

— Dar ar fi spre avantajul meu, spuse el glumind.

Ciocniră sticlele puţin cam prea tare.

— Asta a fost o idee grozavă. Este permis?

— Fac ce vreau în biroul meu la şase şi jumătate într-o seară de vineri. Nu sunt plătit pentru ore suplimentare şi, în curând, o să iau metroul ca să merg acasă. Iar acolo nici nu mă aşteaptă nimeni. Pe tine te aşteaptă cineva?

Intenţia lui fusese de a pune o întrebare amicală. Era doar o încercare impulsivă şi bine intenţionată de a exploata atmosfera neobişnuită. Dar era clar că ea o interpretase ca pe o depăşire a limitei: se îmbătoşă în scaun şi puse sticla de bere jos. Îi veni să se ia la palme când observă schimbarea ei de atitudine.

— Dar Peter Strup? spuse el după o tăcere stingheritoare.

— Nu prea l-am cercetat. Poate că ar trebui să o facem. Dar nu prea ştiu ce putem găsi acolo pe care să punem degetul. Sunt mai interesată de ceea ce ştie Karen Borg.

Chiar şi în lumina jucăuşă a lumânărilor, ea îl văzu roşind. El îşi scoase ochelarii ca să-i distragă atenţia, şi-şi şterse lentilele cu puloverul din bumbac.

— Ştie mai mult decât spune, asta este evident. Presupun că şi despre alte infracţiuni decât cea pentru care l-am reţinut acum pe Van der Kerch. Noi îl acuzăm de crimă. Testele de la Criminalistică sunt complete şi suficiente pentru a-l condamna. Dar dacă ipotezele noastre sunt corecte, el ar putea fi implicat până peste cap în traficul de droguri. Nu ar fi prea plăcut pentru sentinţa lui să i se adauge aşa ceva la crimă. Ea are un cod de confidenţialitate şi este o femeie cu principii, crede-mă. O cunosc. Sau cel puţin o cunoşteam.

— Ei bine, măcar nu pare că acel memoriu ce mi-a fost furat să-i fi făcut vreun rău, spuse Hanne. A observat ceva neobişnuit sau îngrijorător?

— Nu.

Nu era la fel de încrezător pe cât părea vocea lui. Nu vorbise cu ea de două săptămâni. Nu că nu încercase. Deşi îl sărutase ca o pecetluire a promisiunii că nu o va suna, el rupse angajamentul după câteva zile după ce plecase de la ea, foarte devreme, sâmbăta dimineaţa.

Încercase numărul de la birou luni dimineaţa, dar fusese refuzat de o femeie a cărei voce suna prietenos de la centrală. Karen Borg era ocupată, dar da, îi va transmite că el a sunat-o. Şi de atunci mai transmisese încă patru

mesaje, dar niciunul nu primise vreun răspuns. Acceptase totul cu vechiul lui sentiment de resemnare, dar, chiar şi aşa, simţea o amară dezamăgire de fiecare dată când suna telefonul, iar el sărea să răspundă, însă avea de fiecare dată confirmarea că ea se ţinea de promisiunea de a nu vorbi cu el timp de cel puţin o lună. Mai erau trei săptămâni.

— Nu, întări el, ea nu a observat nimic nefiresc.

Lumânările făcuseră cercuri mari de ceară pe birou.

Hakon puse mâna protector, dar inutil, în spatele flăcării şi le stinse, apoi se ridică şi aprinse lumina din tavan.

— Cam asta a fost cu preludiul nostru, spuse el cu o veselie artificială. Acum să ne vedem fiecare de weekendul său!

Sâmbătă, 7 noiembrie

Chiar dacă iarna îşi zornăia sabia, iarba muşcată de gheaţă fiind prima victimă, ea trebui să capituleze în faţa unei toamne mohorâte, dar normale. Rămăşiţele acestor încăierări mature duraseră câteva zile, în care petice de alb murdar apăruseră pretutindeni; dar acum toate dispăruseră. Ploaia era cu două sau trei grade prea caldă pentru zăpadă, dar se simţea mult mai rece. Asfaltul, care cu puţin timp înainte strălucea în întuneric ca şi cum ar fi fost presărat cu milioane de diamante negre, se întindea acum ca un monstru plat care saliva, înghiţind fiecare geană de lumină în momentul în care atingea pământul.

Hanne şi Cecilie se întorceau spre casă de la o petrecere grozavă. Cecilie băuse prea mult şi era în dispoziţie de flirt, îndrăznind să o ţină pe Hanne de mână. Ele merseră braţ la braţ câţiva metri, între doi stâlpi de iluminat, dar când ajunseră sub lumină, Hanne se îndepărtă.

— Laşo, o tachina Cecilie.

Hanne zâmbi şi îşi trase mâinile în mâneci, protejându-le

astfel de alte posibile avansuri.

— Aproape că am ajuns acasă, spuse ea.

Părul le era deja ud, iar Cecilie se plânse că nu poate vedea nimic prin lentile.

— Atunci ia-ţi nişte lentile de contact.

— Păi, nu prea am cum să-mi iau acum, nu? Şi acum aş avea nevoie de ele! Aşa că sunt nevoită să te ţin de braţ. Fie asta, fie o să-mi rup gâtul şi vei rămâne singură pe lume.

Merseră cu braţele lipite. Hanne nu voia să rămână singură pe lume.

Parcul dinaintea lor era foarte întunecos. Amândouă se temeau de întuneric, dar ar fi salvat cinci minute, aşa că se hotărâră să rişte.

— Uneori eşti tare hazlie, Hanne. Chiar eşti, sporovăia Cecilie, ca şi cum sunetul vocilor lor le-ar proteja de puterile malefice care le pândeau în acea noapte de toamnă. Glumele tale mă fac să mor de râs. Spune-mi-o pe cea despre Teatrul Naţional din Gryllefjord. Este de fiecare dată tot mai amuzantă. Şi este şi destul de lungă. Spune-o!

Hanne începu destul de binevoitoare. Dar atunci când ajunse la partea despre cea de-a doua reprezentaţie de la

sala din Gryllefjord, se opri brusc. Făcu un gest scurt şi poruncitor şi o trase pe Cecilie în spatele unui arţar gigantic. Cecilie înţelese greşit gestul ei şi îi oferi buzele pentru un sărut.

— Termină, Cecilie, stai calmă şi nu mişca!

Ea se desprinse din îmbrăţişarea nedorită, se sprijini de copac şi începu să se uite cu atenţie.

Cei doi bărbaţi se aşezaseră destul de neprevăzători, sub unul dintre puţinii stâlpi de iluminat din întregul parc cufundat în întuneric. Femeile erau cam la treizeci de metri distanţă şi nu puteau auzi ce spuneau. Hanne putea vedea spatele unui bărbat, stând cu mâinile în buzunare şi lovindu-şi picioarele unul de altul ca să se încălzească. Asta putea însemna că era acolo de ceva vreme. Toţi patru rămaseră pe poziţie un timp lung ce păru o eternitate, bărbaţii conversând pe ton scăzut, femeile în tăcere în spatele copacului. Cecilie realiză, în cele din urmă, că era o chestiune serioasă şi acceptă că nu era momentul pentru explicaţii.

Bărbatul care stătea cu spatele spre ele purta haine obişnuite de zi. Blugii îi erau băgaţi într-o pereche de cizme scâlciate. Geaca, tot de blugi, avea o imitaţie de blană la manşete şi pe guler. Avea părul scurt, tuns

aproape militărește.

Bărbatul căruia Hanne îi vedea fața purta un trenci ușor bej și avea și el capul descoperit. Nu vorbea mult, dar părea că asculta concentrat fluxul de cuvinte al interlocutorului. După câteva minute, el luă o mică mapă de la celălalt, posibil un dosar subțire. Îl răsfoi rapid și părea că pune întrebări despre conținut. De câteva ori arătă spre documente și le puse sub felinar ca să le poată vedea amândoi. În cele din urmă, el le împături pe lungime și le îndesă cu greutate într-un buzunar interior.

Lumina, căzând direct de deasupra, ca un soare slab la apus, îi transforma fața într-o caricatură, dându-i un aer aproape diabolic. Chiar și așa, Hanne îl recunoscu imediat. Pe când cei doi dădură mâna și plecară în direcții opuse, Hanne dădu drumul copacului și se întoarse spre partenera ei.

— Știu cine este ăla, spuse ea, cu o mare satisfacție în voce.

Bărbatul în trenci se îndepărta în grabă, cu umerii încovoiați, spre capătul parcului, unde își lăsase mașina.

— Este Peter Strup, declară ea. Peter Strup, avocatul.

Luni, 9 noiembrie

Tablourile atârnau pe pereţi din abundenţă. Făceau o impresie plăcută, chiar dacă erau cam înghesuite. Ea recunoscu unele dintre semnături. Artişti binecunoscuţi. Într-o seară ploioasă, îi oferise proprietarului o sumă frumuşică pentru un tablou de aproape un metru pătrat al lui Olaf Ryes Plass. Era pictat în acuarelă, dar era deosebit de orice acuarelă pe care o văzuse vreodată: arăta de parcă fusese făcut pe o hârtie maro care nu absorbise vopseaua. Era nefinisat şi violent, plin de viaţă urbană şi vigoare. În fundal se putea vedea blocul unde locuia ea. Dar tabloul nu era de vânzare.

Mesele erau prea apropiate una de cealaltă, iar acesta era singurul aspect neplăcut al localului. Era dificil să ai o conversaţie privată când masa vecină era atât de aproape. Nu erau mulţi clienţi într-o zi de luni; era aşa de linişte, încât ei refuzară masa la care fuseseră conduşi şi insistară să o ocupe pe una din partea cealaltă a sălii. Pentru moment, nu aveau vecini de masă în apropiere.

Muşamaua neagră care acoperea masa era într-un contrast elegant cu şervetele din damasc alb, iar paharele de vin erau perfecte, fără decoraţii înzorzonate. Vinul ca atare era superb; ea mersese pe mâna lui în privinţa alegerii făcute.

— Nu te laşi deloc, spuse Karen Borg cu un zâmbet după ce îl gustă.

— Nu, şi sunt renumit pentru că nu mă las niciodată bătut, cel puţin nu în faţa femeilor frumoase!

Ar fi fost o replică banală, ba chiar impertinentă dacă ar fi venit din partea altcuiva. Dar Peter Strup o făcea să sune a compliment, iar ea îşi dădu seama – nu fără un anumit grad de remuşcare – că se simţea flatată.

— Nu aş fi putut spune „nu” unei invitaţii scrise, răspunse Karen. Au trecut ani buni de când am primit ultima oară aşa ceva.

Invitaţia ajunsese în vârful grămezii ei de corespondenţă chiar în ziua aceea. Un carton de calitate din Al voen, de culoare ocru, tivit cu chenar şi pe antetul căruia era tipărit cu litere fine: *Peter Strup, avocat la înalta Curte.*

Textul în sine era scris de mână, cu un scris bărbătesc, dar ordonat şi lizibil. Era o umilă cerere de a se întâlni la cină la un anumit restaurant, destul de convenabil, aflat la

o distanţă de două străzi de locuinţa ei. Ora propusă era în aceeaşi seară, iar el adăugase în final:

Aceasta este o invitaţie în cel mai nobil sens. Cu refuzul dumneavoastră foarte proaspăt în minte, las la latitudinea dumneavoastră să vă decideţi. Nu este nevoie să mă anunţaţi, dar dacă acceptaţi, eu voi fi acolo la ora 7 seara. Dacă alegeţi să nu veniţi, promit că nu veţi mai auzi de mine – cel puţin nu în această chestiune!

Semnase cu numele mic, ca un gest de familiaritate american. Părea un pic îndrăzneţ, dar numai sub acest aspect. Biletul în sine era de bun-gust şi îi dădea libertatea de a alege. Ea putea să apară dacă simţea acest impuls. Şi a făcut-o. Dar, înainte de a lua decizia finală, îl sună pe Hakon.

Trecuseră mai mult de două săptămâni de când îl rugase să stea la distanţă. De atunci ea tot oscilase între dorinţa puternică de a-l suna şi panica stârnită de ceea ce se întâmplase. Fusese cea mai frumoasă noapte din viaţa ei. Dar ameninţa tot ceea ce realizase până atunci şi îi arăta că ceva din interiorul ei nu putea fi controlat, tentând-o să iasă din existenţa sigură de care era atât de dependentă. Nu voia să aibă o relaţie extraconjugală, dar nici nu voia să divorţeze. Singura concluzie raţională era

că Hakon trebuia ţinut departe. Dar, în acelaşi timp, era bolnavă de dorinţă şi slăbise câteva kilograme tot luptându-se să ia o hotărâre ale cărei ramificaţii nu şi le putea imagina.

— Sunt Karen, spuse ea când reuşi, după a treia încercare, să dea de el.

El înghiţi aşa de brusc, încât începu să tuşească. Îl auzi mutând receptorul mai departe, dar ceea ce nu putea auzi erau tusea şi surescitarea iscate de telefonul ei care îl făcuseră să vomite, iar el trebui să înşface coşul de gunoi. Gustul amar încă îi ardea gura când fu, în sfârşit, în stare să vorbească.

— Mă scuzi, spuse el, dregându-şi vocea. A intrat pe partea greşită. Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

— Nu vreau să vorbim despre asta acum, Hakon. O să discutăm despre acest lucru, dar mai târziu. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să-mi lămuresc anumite lucruri. Fii băiat bun. Mai dă-mi puţin răgaz.

— Atunci de ce ai sunat?

Un amestec de disperare şi de vagă speranţă îl făcu să sune cam nerăbdător. Îşi dădu şi el seama şi speră ca linia telefonică să atenueze această nerăbdare din tonul lui.

— Peter Strup m-a invitat la cină.

Se aşternu o tăcere totală. Hakon fusese luat total pe neaşteptate şi deveni excesiv de gelos.

— Înţeleg.

Ce altceva ar fi putut spune?

— Înţeleg, repetă el. Şi ai acceptat? Ţi-a dat vreun motiv pentru invitaţia sa?

— Nu încă, răspunse ea. Dar sunt sigură că este ceva legat de caz. Sunt tentată să mă duc. Crezi că ar trebui să merg?

— Nu, sigur că nu ar fi bine să mergi! Ar fi ceva suspect într-o anchetă penală serioasă! Ţi-ai ieşit complet din minţi? Dumnezeu ştie ce pune la cale! Nu, nu te poţi duce. Auzi ce-ţi spun?

Ea oftă şi realiză ce greşeală făcuse telefonându-i.

— Ştii că nu ar fi ceva suspect, Hakon. Haide, recunoaşte. Nu ai absolut nicio probă împotriva omului! Faptul că a arătat un interes straniu faţă de clientul meu nu este suficient pentru a-l suspecta. De fapt, sunt chiar dornică să aflu ce i-a stârnit curiozitatea, iar cina cu el mi-ar putea da un răspuns. Asta ar fi avantajos şi pentru tine, nu? Promit să-ţi spun tot ce aflu.

— Avem mai multe probe împotriva lui, contră Hakon, demn de milă. Avem mai mult decât o încercare de a-ţi

fura clientul. Dar nu-ţi pot spune nimic acum. Va trebui pur şi simplu să mă crezi pe cuvânt.

— Eu cred că eşti gelos, Hakon.

Din ce auzi, îşi dădu seama că zâmbea, fir-ar să fie.

— Nu sunt câtuşi de puţin gelos, strigă el, iar sucurile gastrice începură să-i ajungă din nou în gură. Am o preocupare strict profesională pentru siguranţa ta.

— Bine, bine, spuse ea. Dacă o să dispar în seara asta, îl poţi aresta pe Peter Strup. Mă duc. M-am decis.

— Stai. Unde te întâlneşti cu el?

— Nu te priveşte, Hakon, dar dacă vrei să ştii cu adevărat, e vinăria de pe Markveien. Nu mă suna. Te voi suna eu. Peste o vreme. În câteva zile sau săptămâni.

Ea închise şi un ton monoton şi ironic îi luă locul. La naiba, murmură Hakon. Scuipă din nou în coşul de hârtii şi apoi scoase sacul de plastic, îl înnodă strâns şi plecă să arunce conţinutul urât mirositor.

* * *

Mâncarea era dementială. Karen savura o masă bună. Propriile ei eforturi culinare repetate erau de regulă un dezastru. Un metru de cărţi de bucătărie pe raft nu aduseseră nicio schimbare vizibilă. De-a lungul anilor împreună cu Nils, el preluă treptat gătitul. Putea face

delicatese din supă instant, iar ea putea ruina o friptură clasa întâi.

Văzându-l din nou, ea se gândi că Peter Strup era mai atrăgător decât în fotografiile din ziare. Conform presei, el avea şaizeci şi cinci. Arăta mult mai tânăr în fotografii, dar probabil datorită faptului că numeroasele riduri fine nu se vedeau. Şezând acum faţă în faţă, îşi putea da seama că viaţa nu-l tratase cu bunăvoinţa pe care şi-o închipuise iniţial. Fără îndoială, ridurile de pe faţă îi confereau o şi mai mare prestanţă, îl făceau să pară mai experimentat. Părul său gri-închis, impresionant îi acoperea capul ca un coif de oţel. O căpetenie vikingă cu o licărire de granit în ochi.

— Cum îţi place să fii avocat de apărare? întrebă el cu un zâmbet, când ajunseră la vinul de Porto, după trei feluri şi o prăjitură cu brânză.

— Este în regulă, răspunse ea secretos.

— Clientul tău este în aceeaşi stare psihotică?

Cum de ştia despre starea de sănătate a olandezului? Dar întrebarea dispăru din mintea ei la fel de rapid cum apăru.

— Da, ce păcat de tânărul acesta! Chiar e păcat. Nici măcar nu au programat examenul medical pentru

înfăţişarea de la proces – este prea dus cu pluta pentru ca ei să se deranjeze. Ar fi cazul să fie dus la azil. Dar ştii cum e... e frustrant. Nu prea pot face nimic pentru el.

— Îl vizitezi?

— Da, în fiecare vineri. Am impresia că ceva din profunzimea creierului lui tulburat înregistrează încă informaţiile. Ciudat.

— Nu, nu este aşa de ciudat, spuse Peter Strup, îndepărtând cu delicateţe fumul de la ţigara lui Karen.

— Scuză-mă, te deranjează? întrebă ea ca şi cum s-ar scuza, stingând ţigara pe jumătate fumată.

— Nu, câtuşi de puţin, o linişti el, luându-i pachetul şi scuturându-l pentru a-i oferi o altă ţigară. Nu mă deranjează deloc.

Ea refuză ţigara şi puse pachetul în poşetă.

— Nu este deloc surprinzător că se bucură de vizitele tale. Toţi se bucură. Probabil că eşti singura de care se mai poate cumva lega. Este ca o rază de lumină în existenţa lui, ceva pe care-l aşteaptă cu nerăbdare şi ceva care-l ţine pe linia de plutire până data viitoare. Oricât de psihotic ar fi, el încă înregistrează ceea ce se întâmplă. Vorbeşte?

Era o întrebare complet inocentă, destul de naturală în

context. Dar o puse imediat în gardă, distrugând atmosfera plăcută şi confortul indus de uşoara ameţeală produsă de cele trei pahare de vin.

— Numai bolboroseli fără sens, spuse ea pe un ton sec. Dar zâmbeşte când intru. Sau cel puţin face o grimasă care ar putea fi interpretată drept zâmbet.

— Deci nu spune nimic, continuă Peter Strup lejer, privind-o pe deasupra paharului cu vin de Porto. Şi despre ce bolboroseşte, de fapt?

Maxilarul lui Karen se încleştă. Simţea că se afla la interogatoriu şi nu-i plăcea. Până în acel moment se bucurase de masă şi se simţise relaxată în compania unui bărbat curtenitor, versat şi şarmant. El îi spusese anecdote din viaţa sportivă şi juridică, bancuri cu straturi triple de înţelesuri, condimentând totul cu o atitudine prevenitoare care ar fi măgulit şi o femeie mai frumoasă decât Karen. Şi ea se deschisese, mai mult decât de obicei, şi făcu o serie de confidenţe despre neajunsurile vieţii de avocat al celor bogaţi şi puternici.

Acum el o interoga. Ea nu avea să se lase prinsă.

— Nu vreau să vorbim despre cazurile mele. Cu atât mai puţin despre acesta. Am o datorie faţă de client de care ţin cont. Oricum, mi se pare că-mi datorezi o explicaţie pentru

curiozitatea ta aşa de evidentă.

Ea-şi încrucişa braţele pe piept, aşa cum făcea mereu când se simţea nervoasă sau vulnerabilă. Acum trăia ambele sentimente.

Peter Strup puse paharul pe masă şi adoptă aceeaşi postură ca o imagine în oglindă, dar masculină, cu braţele îndoite şi cu privirea fixă înfiptă în ochii ei.

— Mă interesează pentru că mi se pare că ar fi aici ceva care mă priveşte. Ca avocat, dar şi ca persoană. Există posibilitatea ca eu să te pot proteja de ceva care *ar putea* fi periculos. Lasă-mă să preiau eu cazul.

Îşi desfăcu braţele şi se aplecă spre ea. Faţa îi era prea aproape de a ei, şi, involuntar, ea încercă să se dea puţin în spate – în zadar, deoarece în curând capul ei ajunsese să se proptească în zid.

— Poţi interpreta asta ca pe un avertisment. Fie mă laşi să mă ocup de olandez, fie va trebui să accepţi consecinţele. Te pot asigura de un singur lucru: cu siguranţă, ţi-ai face un mare bine dacă te-ai retrage. Poate că nu este încă prea târziu.

Se făcuse foarte cald în încăpere. Karen îşi simţea obrajii înroşindu-se şi o mâncărime începu să apară pe gât, de la uşoara ei alergie la vinul roşu. Sârmele de sub cupele

sutienului îi intrau în carnea moale de sub sâni. Se ridică brusc, ca şi cum ar fi vrut să fugă de toate.

— Iar eu te pot asigura pe tine de un lucru, spuse ea cu voce joasă, în timp ce îşi căuta geanta, fără să-şi ia ochii de la el. Nu voi renunţa la apărarea acestui bărbat nici moartă. El a cerut serviciile mele; am fost numită de Curte; am să-l ajut. Indiferent de ameninţări, fie că vin de la infractori, fie de la avocaţi pledanţi.

Chiar dacă ea vorbise pe un ton jos, scena atrăsese atenţia comesenilor. Cei câţiva clienţi din cealaltă parte a sălii tăcuseră şi îi priveau deschis pe cei doi avocaţi. Ea coborî vocea şi mai mult şi spuse aproape şoptind.

— Multe mulţumiri pentru masă. A fost foarte bună. Nu mă aştept să mai aud de tine vreodată. Dacă mai aud un cuvânt despre acest caz, te voi reclama la Asociaţia Avocaţilor.

— Nu sunt membru, zâmbi el, ştergându-şi buzele cu şervetul mare şi alb.

Karen Borg se năpusti spre garderobă, îşi aruncă pe ea haina şi ajunse acasă într-un minut şi patruzeci şi cinci de secunde. Era furioasă rău.

Noaptea era încă în toi, când se trezi. Cifrele digitale ale radioului cu ceas luminau spre ea cu o strălucire roşie ora

02: 11. Respiraţia lui Nils era încetinită şi uniformă, cu nişte mici sforăituri caraghioase din patru în patru respiraţii. Încercă să ţină şi ea ritmul lui, să se alăture în odihnă siluetei mari şi adormite de lângă ea, să respire la unison, să-şi forţeze plămânii ei cu capacitatea mai mică să aibă acelaşi tempo ca al lui. Ei protestară făcând-o să se simtă ameţită, dar ea ştia din experienţă că, după ameţeală, de obicei, somnul o cuprindea din nou.

Dar nu şi în noaptea asta. Inima ei refuza categoric să-şi încetinească ritmul, iar plămânii îi hârâiau în semn de protest faţă de schimbarea ritmului. Oare ce visase? Nu-şi amintea, dar sentimentele de tristeţe şi neputinţă şi agitaţie indescriptibilă erau aşa de copleşitoare, încât presupuse că trebuie să fi fost ceva destul de sinistru.

Treptat se trase până la marginea patului şi se aplecă să găsească firul telefonului de pe noptieră şi-l scoase din priză. Apoi alunecă jos din pat cât de delicat putu, fără să-l trezească pe Nils – avusese nenumărate nopţi de antrenament – şi ieşi din dormitor în vârful picioarelor, oprindu-se în dreptul uşii pentru a-şi lua halatul.

Doar o lămpiţă de deasupra măsuţei de telefon făcea posibil să vezi ceva pe hol. Karen pipăi în jurul telefonului fără fir şi-l ridică cu băgare de seamă de pe suportul lui.

Apoi merse drept prin uşa de pe latura cealaltă a livingului intrând în ceea ce ei numeau birou. Lumina era aprinsă; cărţi de psihologie acopereau biroul care era prins de două suporturi pătrate ce coborau din tavanul în pantă. Rafturi cu cărţi acopereau pereţii de sus până jos. Dar rafturile erau insuficiente; în diverse locuri, grămezi de cărţi de câte un metru înălţime stăteau pe podea.

Această cameră era cea mai dezordonată din casă, şi tot acolo erau un fotoliu cu un taburet pentru picioare şi o lampă de citit, într-un colţ. Karen se aşeză.

Îi ştia numărul de telefon pe dinafară, în ciuda faptului că sunase doar o singură dată în viaţă, cam cu două săptămâni înainte. Încă ţinea minte numărul pe care-l avusese ca student, căci îl sunase cel puţin o dată pe zi în cei şase ani. Din cine ştie ce motiv, părea un act de trădare mai mare să-l sune cu Nils sforăind în dormitor, la trei camere distanţă, decât să facă dragoste cu el pe podeaua livingului cu Nils plecat din oraş. Stătu cu privirea fixă pe telefon câteva minute, înainte ca degetele ei să aleagă cifrele corecte, aproape ca şi cum s-ar fi mişcat din proprie iniţiativă.

După două apeluri şi jumătate, ea auzi un „alo” înfundat.

— Bună, sunt eu.

Nu-i veni altceva mai original.

— Karen, ce s-a întâmplat?

Deodată, vocea lui suna pe deplin trează.

— Nu pot dormi.

Un zgomot de arcuri îi arăta că el se ridică în capul oaselor în pat.

— Dar chiar şi aşa, asta nu este o scuză că te-am trezit, spuse ea cu regret în voce.

— Ba da, este în regulă. Sincer, mă bucur că ai sunat. Mă poţi suna oricând simţi nevoia. Oricând. Unde eşti?

— Acasă.

Se lăsă liniştea.

— Nils a adormit, explică ea, anticipându-i întrebarea. Am tras firul de la extensia telefonică din dormitor. Oricum, el mereu doarme buştean la ora asta din noapte. S-a obişnuit cu mine să mă trezesc şi să mă plimb pe aici. Nu cred că va fi îngrijorat.

— Cum a mers cina?

— A fost plăcut până la cafea. Apoi a început să o ţină una şi bună. Nu înţeleg de ce este aşa de interesat de acel băiat. A fost destul de tupeist, aşa că a trebuit să-l pun cu botul pe labe. Nu cred că voi mai auzi vreodată de el.

— Da, păreai destul de albă la faţă când ai plecat.

— Când am plecat? Cum de ştii?

— Ai plecat din restaurant la 22: 04, hotărâtă şi aproape alergând te-ai îndreptat spre casă, părând destul de enervată.

El scoase un mic hohot de râs, aproape ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Bestie! Mă spionai?

Karen era atât indignată, cât şi recunoscătoare.

— Nu, nu te spionam, doar aveam grijă de tine. A fost un mod cam friguros de a-mi petrece timpul. Trei ore într-un gang din Grunertokka nu este exact ceva de care să te bucuri.

Trebui să se oprească şi strănută de două ori.

— La naiba, se pare că am răcit. Ar trebui să fii recunoscătoare.

— De ce nu te-ai arătat atunci când am ieşit?

Hakon nu răspunse.

— Credeai că o să mă enervez?

— Da, exista o posibilitate. Aşa cum ai fost ieri, la telefon.

— Eşti dulce. Eşti foarte dulce. Cu siguranţă cred că mi-aş fi ieşit din minţi. Dar sunt foarte impresionată când mă

gândesc că tu ai stat acolo tot timpul acela şi m-ai vegheat. Erai tu sau poliţistul din tine?

În întrebare era şi o subtilă invitaţie. Dacă ar fi fost zi, i-ar fi dat un răspuns diplomatic, deştept, aşa cum ştia că i-ar fi plăcut ei. Dar era în toiul nopţii. Fără să realizeze exact ce făcea, el spuse ceea ce gândea cu adevărat.

— Un procuror nu face treburi de bodyguard, Karen. Un procuror stă la birou şi nu-şi bate capul cu nimic altceva decât cu documente şi cazuri penale. Am fost eu însumi cel care te-a supravegheat. Eram gelos şi eram îngrijorat. Pentru că te iubesc. Acesta a fost motivul.

Se simţea satisfăcut şi calm. Oricare avea să fie reacţia ei. Şi îl lovi ca un fulger, şocându-l, destabilizându-l complet.

— Probabil că şi eu sunt puţin îndrăgostită de tine, Hakon.

Brusc ea izbucni în lacrimi. Hakon nu ştia ce să spună.

— Nu plânge!

— Ba plâng, dacă am chef, se smiorcăi ea. Plâng pentru că nu ştiu ce să fac.

Începu să suspine convulsiv. Hakon avea greutăţi în a înţelege ce spunea, aşa că aşteptă până când ea se opri.

Dură zece minute.

— Nu ar fi trebuit să-mi irosesc minutele pe asta, oftă ea, într-un final.

— Poţi vorbi la nesfârşit la telefon la preţul de o unitate pe noapte. Îţi poţi permite.

Era mai liniştită acum.

— Plănuiesc să plec, spuse ea. La cabană, de una singură. O să iau câinele şi câteva cărţi. Mi se pare că nu pot gândi aici, în oraş. Cel puţin, nu aici, în apartament, iar la birou nu-mi văd capul de treabă. De-abia mă mai descurc.

Începu din nou să-şi tragă nasul.

— Când pleci?

— Nu ştiu. Promit că voi suna înainte. O să mă retrag o săptămână sau două. Dar trebuie să îmi promiţi că nu mă suni. Ai fost extrem de răbdător.

— Promit. Pe cuvânt de onoare. Dar... ai putea să mai repeţi chestia aia pentru mine?

După o scurtă pauză, îi făcu pe plac.

— S-ar putea să fiu şi eu puţin îndrăgostită de tine, Hakon. S-ar putea. Noapte bună.

Marţi, 10 noiembrie

— Ne-am cam pierdut vremea, mi se pare.

Hanne Wilhelmsen legă cu grijă două benzi elastice groase în jurul dosarelor de caz. Arătau mai degrabă ca un cadou de Crăciun atrăgător. Un pachet care ar fi rezistat la orice, chiar şi la a fi aruncat. Aşa că îl puse la încercare. *Poc.*

— Am aflat tot ce s-a putut despre Olsen şi Lavik. Rezultatul: zero.

— Nimic? Absolut nimic?

Hakon Sand era destul de mirat. Ce era ieşit din comun era că nu găsiseră absolut nimic în neregulă, nicio infracţiune, cât de mică. Puţini oameni ar fi ieşit complet curaţi după o cercetare riguroasă a poliţiei, de vreme ce fiecare are ceva de ascuns.

— Dar e ceva care mă nedumereşte, spuse Hanne. Nu avem acces la contul lui Lavik, deoarece nu l-am pus sub acuzaţie. Dar uită-te la declaraţiile de venit din ultimii ani.

Ea puse o foaie plină cu cifre fără sens în faţa lui Hakon.

Acestea nu-i spuneau nimic – doar că tipul avea un venit anual care ar face ca orice angajat al procuraturii să se înverzească de invidie.

— Pare că banii dispar pur şi simplu, spuse Hanne ca explicaţie.

— Dispar?

— Da, pur şi simplu nu există o corelaţie între suma pe care o declară el şi averea lui. Fie cheltuielile sale de zi cu zi sunt exorbitante, fie a depus banii în altă parte.

— Dar de ce ar ascunde bani care sunt câştigaţi cinstit?

— Nu există decât un singur motiv pentru asta: evitarea taxei pe avere. Dar cu cuantumul taxei pe avere din ţara asta ar fi şi prostesc, şi greu de crezut. Nu mi se pare plauzibil ca el să rişte nereguli la plata taxelor pentru câteva coroane. Conturile lui sunt în regulă şi aprobate de un auditor în fiecare an. Dar aici e ceva ce nu înţeleg.

Erau aşezaţi pe scaune şi se uitau unul la altul. Hakon băgă în gură un sul de tutun de mestecat.

— Ai reluat acest obicei dizgraţios? întrebă Hanne cu scârbă.

— O să mă împiedice să mă reapuc de fumat. E pur şi simplu o măsură temporară, spuse el ca scuză, scuipând vechiul tutun în coş.

— O să-ţi distrugă dinţii. În orice caz, miroase scârbos.

— Nu am pe nimeni care să mă miroasă, replică el. Hai să vedem câteva ipoteze. Ce te-ar face pe tine să-ţi ascunzi banii?

— Aş face asta dacă ar fi bani câştigaţi din comerţul la negru sau iliciţi. I-aş ascunde în Elveţia, probabil. Ca în poveştile poliţiste. Nu avem nicio putere de-a controla băncile elveţiene. Conturile nici măcar nu trebuie să fie înregistrate pe numele cuiva, un număr e suficient.

— Ai găsit vreo excursie în Elveţia?

— Nu, dar nu era nevoie să se ducă până acolo. Băncile elveţiene au multe sucursale în ţările pe care le-a vizitat.

Şi nu pot abandona ipoteza că trebuie să se ascundă ceva şi în legăturile sale cu Orientul Extrem. Droguri, poate. Asta s-ar potrivi cu ipoteza noastră. Păcat, însă, că are un motiv valabil pentru călătoriile sale acolo – hotelurile lui.

Cineva bătu la uşă şi un poliţist cu părul blond intră fără să aştepte un răspuns. Asta îl enervă pe Hakon, dar nu comentă.

— Poftim hârtiile pe care le-ai cerut, îi spuse el inspectoarei şi-i înmână cinci foi scoase la imprimantă, ieşind, din nou, fără să închidă uşa. Hakon se ridică şi o

închise în locul lui.

— Tinerii din ziua de azi n-au maniere.

— Hakon, ascultă: dacă aş avea sume mari de bani câştigaţi ilegal, dacă aş folosi un cont într-o bancă elveţiană, şi dacă aş fi zgârcit, nu aş lua şi surplusul legal şi l-aş trimite tot acolo?

— Zgârcit? Da, chiar ai putea să-i spui aşa.

— Vezi ce viaţă spartană duce! Oamenii de genul ăsta mor de plăcere să aibă o evidenţă completă a banilor lor. Pun pariu că a pus totul în acelaşi cont!

Nu era o ipoteză prea convingătoare. Dar în lipsa a ceva mai bun, mergea şi asta. Dorinţa de bani îi împinge şi pe cei mai inteligenţi oameni să facă gafe. Deşi „gafă” nu era chiar un cuvânt potrivit – avea să fie dificil să demonstrezi ceva ilegal în faptul că avea mai puţini bani decât apăreau în conturile lui.

— De acum înainte, vom porni de la premisa că Lavik are bani ascunşi în Elveţia. O să vedem unde ne va duce. Nu mult prea departe, mă tem. Dar Peter Strup? Ai înregistrat vreun progres în cercetarea lui de când cu misterioasa întâlnire din parcul Sofienberg?

Ea îi întinse un plic subţire. Hakon observă că nu avea scris pe el niciun număr de caz.

— Dosarul meu secret, explică ea. Este o copie pentru tine. Ia-o acasă la tine şi păstreaz-o într-un loc sigur.

El aruncă o privire printre hârtii. CV-ul lui Peter Strup era impresionant. Activ în Rezistenţă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în ciuda faptului că nu avea decât optsprezece ani când s-a ajuns la pace. Membru al Partidului Muncii încă de atunci, dar nu a avut vreun rol important în anii ce au urmat. În orice caz, a rămas în legătură cu foştii tovarăşi de arme, iar acum avea un cerc de cunoştinţe în poziţii influente. Prieten apropiat al câtorva dintre liderii de partide, în termeni buni cu regele, cu care navigase pe vremuri (Dumnezeu ştie cum avusese timp pentru toate), şi se întâlnea cu subsecretarul parlamentului la Ministerul de Justiţie o dată pe săptămână, căci lucraseră împreună într-o etapă timpurie a vieţii lui. Mason de gradul zece, având astfel acces la toate coridoarele puterii... Se căsătorise cu o fostă clientă, o femeie care-şi ucisese soţul după doi ani de iad şi care executase o sentinţă de optsprezece luni, după care ieşise în sunetul clopoţeilor de nuntă pentru a se bucura de soarele ce răsărise pe strada ei. Mariajul era, se pare, unul fericit şi nimeni nu putuse să-l acuze vreodată de vreo aventură extraconjugală. Câştigurile lui erau mari, în ciuda

faptului că erau plătite în mare parte din buzunarul public. Îşi plătea taxele de bunăvoie, conform repetatelor sale declaraţii din ziare, şi nu erau sume deloc mici.

— Nu e chiar imaginea unui mare infractor, spuse Hakon, închizând dosarul.

— Nu, dar nici să-ţi dai întâlniri cu oamenii pe aleile întunecate ale parcurilor noaptea târziu nu prea se pupă cu respectul pentru lege.

— Întâlnirile nocturne cu clienţii par a fi o caracteristică a acestui caz, comentă el ironic, împingând tutunul la locul lui cu limba.

— Trebuie să fim prevăzători, Peter Strup are prieteni sus-puşi.

— Prevăzători? Păi suntem deja atât de precauţi, că nu mai avem curajul să mişcăm un deget.

Cu asta, el renunţă la lupta cu tutunul recalcitrant şi-l scuipă în coşul de gunoi. Îşi pierduse exerciţiul.

Era extraordinar de frumoasă şi era singurul obiect de lux al lui Hanne Wilhelmsen. Ca majoritatea obiectelor de lux, nu fusese acoperit din salariul de inspector de poliţie. Dar cu o contribuţie datorată unei moşteniri, ea putu să trăiască din plin, câte şase luni pe an, libertatea oferită de o Harley-Davidson din 1972. Era roz. Roz peste tot. Roz ca

un Cadillac, cu crom strălucitor polisat. Pentru moment stătea parţial dezmembrată în pivniţă, într-un atelier cu pereţi galbeni şi o sobă veche al cărei cămin îl spărsese fără să ceară permisiunea asociaţiei de locatari. Rafturi de la Ikea de-a lungul pereţilor, pline de scule, şi un televizor portabil pe ultimul raft.

202

Întregul motor zăcea bucăţi în faţa ei, iar ea îl curăţa cu tampoane de vată. Ce putea fi mai bun pentru o Harley? Martie părea tare îndepărtat, se gândi ea, simţind deja un fior de plăcere la perspectiva primei ei ieşiri cu motorul la primăvară. Avea să fie o vreme splendidă, călduţă, cu băltoace murdare pe drum. Cecilie va sta în spate, iar torsul constant al motorului le va mângâia auzul. Dacă nu ar fi nemernica de cască! Călătorise de pe o coastă pe cealaltă a Americii cu ani în urmă, purtând o bentiţă cu inscripţia „La naiba cu obligativitatea căştii”.

Aici, acasă, era poliţistă şi nu avea de ales. Erau situaţii complet diferite. O parte din libertate îi lipsea: acea parte de plăcere dată de pericol, contactul cu vântul şi cu toate mirosurile sale.

Se întrerupse cu greu din reverie şi dădu drumul la TV ca să vadă programul ştirilor de seară. Începuse deja, şi

ajunsese la un fel de punct culminant. Trei ziarişti publicaseră împreună o carte despre relaţia dintre Partidul Laburist şi Serviciile Secrete, şi, desigur, făcuseră diverse acuzaţii care erau total neplăcute pentru anumite persoane. Doar unul dintre autori era prezent şi avea mult de furcă. Acuzaţii de speculaţie şi de afirmaţii nedocumentate, de jurnalism de amatori sau mai rău, curgeau pe calea undelor. Ziaristul, un bărbat frumos cu părul alb, la vreo patruzeci de ani, răspundea cu o voce aşa de măsurată, încât, după numai câteva minute, Hanne fusese convinsă de el. Privise emisiunea un sfert de oră, timp în care întorsese spatele muncii ei la motor. Valvele erau cam murdare după un sezon lung.

Deodată, emisiunea îi captă iar atenţia. Crainicul, care părea să fie de partea autorului, îi adresă o întrebare unuia dintre criticii acestuia. El voia o asigurare că tot ce se întreprindea sau se cumpăra de către Serviciile de Spionaj se făcea doar cu bani din bugetul oficial. Bărbatul, un personaj gri într-un costum gri-cărbune, îşi desfăcu braţele în mod expresiv, în timp ce afirmă:

— De unde Dumnezeu am putea să luăm alţi bani? întrebă el retoric.

Cu acestea, discuţia se termină, iar Hanne îşi continuă

munca, până când Cecilie apăru în prag.

— Vino, sunt nerăbdătoare să mă bag în pat, spuse ea zâmbind.

Miercuri, 11 noiembrie

El era complet scos din sărite şi sătul de toate. Cazul lui, Marele Caz, cam trena. Nu fusese capabil să stoarcă nimic de la poliţie. Motivul probabil era că poliţia era împotmolită. Ca şi el. Editorul său era nemulţumit şi îi ordonase să se reapuce de sarcinile normale. Îl plictisea să tot meargă la magistratură şi să vâneze detalii triviale de la un ofiţer de poliţie taciturn despre istorii care abia umpleau o singură coloană.

Cu picioarele puse pe birou, arăta foarte cătrănit, ca un băieţel încăpăţânat de trei ani. Cafeaua era amară şi cam rece. Chiar şi ţigările aveau un gust oribil. Iar carneţelul îi era gol.

Se ridică aşa de brusc, încât răsturnă ceaşca de cafea. Conţinutul ei negru se răspândi peste ziare, notiţe şi o carte care era pusă cu faţa în jos pentru a nu uita pagina la care se oprise. Fredrick Myhreng se uită la mizeria făcută pentru câteva secunde, după care decise să nu facă absolut nimic pentru a curăţa. Îşi puse haina şi ieşi în

grabă, trecând prin birourile editoriale, înainte ca cineva să apuce să-l oprească.

Micul magazin era condus de un prieten vechi din şcoala primară. Myhreng mai apărea din când în când, pentru a mai face câte un set de chei în plus pentru vreo cucerire recentă – ele nu i le returnau niciodată – sau pentru a-şi da bocancii la reparat. Ce avea de-a face reparatul pantofilor cu multiplicarea cheilor era de neînţeles pentru el, dar prietenul său de liceu nu era singurul din oraş care combina cele două afaceri.

De fiecare dată se gratulau cu aceleaşi replici: „Bună”, „Mă bucur să te văd” şi „Bate palma”. Fredrick Myhreng avea un sentiment de disconfort la gândul că patronul se simţea mândru că ştia un jurnalist de la un ziar naţional, dar accepta ritualul. Micul spaţiu era gol, iar proprietarul era ocupat cu o cizmă neagră şi foarte purtată.

— Încă o cucerire, Fredrick? Curând o să fie o sută de seturi de chei pentru apartamentul ăla al tău care vor bântui prin oraş!

Avea un rânjet larg pe faţă.

— Nu, sunt cu aceeaşi femeie de data trecută. Am venit să-ţi cer ajutorul pentru altceva.

Scoase o cutiuţă din metal din buzunarul său larg

Deschizând-o, luă cu atenţie cele două mulaje de plastilină. Din câte îşi putea da seama, amprentele erau tefere. Le întinse prietenului lui.

— Deci, ai început să te bagi în activităţi ilegale?

În glasul său era o urmă de gravitate, iar el continuă:

— Este o cheie protejată? Nu fac copii pentru astfel de chei. Nici măcar pentru tine, bătrâne.

— Nu, nu este protejată. Poţi vedea asta din amprentă.

— Amprenta nu e o garanţie. Din câte ştiu, poţi oricând şterge numărul de identificare de pe amprentă. Dar eu te cred pe cuvânt.

— Asta înseamnă că poţi face o copie?

— Da, dar va dura ceva. Nu am echipamentul aici. Eu folosesc chei brute, la fel ca majoritatea celor din branşă. Le tai şi le modelez cu acest utilaj modern controlat de computer.

El mângâie cu afecţiune o ditamai maşina acoperită cu butoane şi întrerupătoare.

— Vino cam peste o săptămână. Ar trebui să fie gata atunci.

Fredrick Myhreng îi mulţumi pentru că îl salvase şi se îndrepta spre ieşire când se întoarse şi întrebă:

— Poţi să-ţi dai seama ce tip de cheie este?

Lăcătuşul se gândi un moment.

— Este mică. Nu cred că este pentru o uşă mare. Poate un dulap? Sau poate un vestiar. Mă voi gândi la asta!

Myhreng se întoarse la biroul de la ziar, simţindu-se mult mai vesel.

Poate că tipul ce trăia în lumea lui nebuloasă ar fi apreciat puţin aer proaspăt. Hanne Wilhelmsen era tentată să mai facă o încercare. Rapoartele din închisoare indicau că starea olandezului se îmbunătăţise puţin. Dar asta nu însemna mare lucru.

— Scoateţi-i cătuşele, ordonă ea, întrebându-se în mintea ei dacă tinerii poliţişti erau capabili să gândească şi singuri. Silueta slabă, scheletică şi apatică din faţa ei nu ar fi putut să facă prea multe împotriva celor doi poliţişti puternici. Nici măcar nu era în stare să alerge. Cămaşa îi atârna largă, cu gâtul proeminent amintind de un bosniac ţinut ostatic de sârbi. Pantalonii poate că i se potriviseră odată, acum ei erau ţinuţi de o curea prinsă într-o gaură suplimentară care fusese dată cu câţiva centimetri după celelalte. Gaura nu era chiar pe centru, iar capătul curelei era proiectat în sus, iar apoi atârna sub propria greutate, ca o erecţie nereuşită. Nu purta şosete. Era palid, nepieptănat şi arăta cu zece ani mai bătrân decât ultima

oară când îl văzuse. Îi oferi o ţigară şi o pastilă pentru gât. Auzise de obiceiul lui de la Karen, iar el îi zâmbi puţin.

— Ce mai faci? îl întrebă ea în mod prietenesc, fără să se aştepte la vreun răspuns. Şi nici că primi vreunul. Îţi pot oferi ceva? O Coca-Cola, ceva de mâncare?

— O ciocolată.

Vocea lui era slăbită şi stinsă. Probabil că nu prea vorbise de câteva săptămâni. Ea comandă trei ciocolate la interfon. Şi două căni de cafea. Nu pusese nicio hârtie în maşina de scris. Nici măcar nu era băgată în priză.

— Poţi să-mi spui ceva, orice?

— O tabletă de ciocolată, şopti el.

Aşteptară apoi şase minute. Niciunul dintre ei nu mai spuse niciun cuvânt. Ciocolata şi cafelele erau servite de una dintre femeile din birou, uşor iritată că trebuia să facă pe chelneriţa. Ea fu dezarmată de expresia de recunoştinţă pe care o arborase Hanne.

Era o privelişte remarcabilă felul în care olandezul mânca ciocolata. Prima dată el o desfăcu cu grijă, de-a lungul îmbinării lipite, încercând să nu deterioreze staniolul. Apoi sparse ciocolata meticulos în pătrăţele, puse staniolul pe birou şi le aşeză acolo la distanţe egale, de câte un milimetru. Începu să le mănânce după un

model, ca într-un joc de copii, începând dintr-un colţ, apoi mergând pe diagonalele de deasupra acestuia şi făcându-şi drum în zigzag până în vârf. De acolo, servi din bucăţelele de jos după o schemă similară, până când ciocolata dispăru. Îi luă cinci minute. La final, linse ambalajul până îl curăţă complet, îl netezi cu degetele şi-l împături după un model precis.

— Am mărturisit deja crima, spuse el în cele din urmă.

Hanne fu surprinsă. Era complet absorbită de ritualul mâncatului.

— Nu, la drept vorbind, încă nu ai făcut-o, spuse ea. Evitând mişcările bruşte, ea puse în maşina de scris o coală pe care deja o pregătise în lucrurile personale aflate în colţul din dreapta sus.

— Nu e nevoie să faci nicio declaraţie, spuse ea calm. Şi, de asemenea, ai dreptul să îţi aduci avocatul.

O făcea ca la carte. Avu impresia că vede o licărire de zâmbet traversându-i faţa atunci când îi aminti de avocata lui. Un zâmbet radios.

— O placi pe Karen Borg, remarcă ea cordială.

— E drăguţă.

El desfăcuse a doua ciocolată şi urma aceeaşi procedură ca şi pentru prima.

— Ai dori ca ea să fie aici, sau este în regulă să avem o mică discuţie singuri?

— Da.

Ea nu era complet sigură dacă el se referise la prima sau la a doua alternativă, dar interpretă în favoarea ei.

— Deci tu ai fost cel care l-a ucis pe Ludvig Sandersen.

— Da, spuse el, mai degrabă preocupat de modelul pătrăţelelor de ciocolată. Scosese o bucată din linie şi stricase conturul, ceea ce, în mod evident, îl supăra.

Hanne oftă şi se gândi pentru sine că interviul acesta nu părea să ducă nicăieri. Dar merita să mai facă o încercare.

— De ce ai comis-o, Han?

El nici măcar nu se uită la ea.

— Nu vrei să-mi spui de ce?

Niciun răspuns. Ciocolata era pe jumătate mâncată.

— Mai este ceva ce ai vrea să-mi spui?

— Roger, spuse el tare şi clar, cu o privire fixă pentru o fracţiune de secundă.

— Roger? Roger a fost cel care ţi-a spus să-l omori?

— Roger.

Avea iar privirea pierdută în ochi, iar vocea îi revenise la aceea a unui bătrân sau a unui copil.

— Se mai numeşte şi altfel decât Roger?

Dar comunicativitatea sa ajunsese la sfârşit. Deveni total distant. Hanne îi chemă pe cei doi ofiţeri musculoşi, le interzise să-i pună cătuşele, şi-i dădu olandezului şi ultima ciocolată să o ia cu el. El arăta mulţumit şi plecă zâmbind liniştit.

* * *

Bucăţica de hârtie cu numărul de telefon scris pe ea era atârnată pe panoul din plută. Îi răspunse imediat, iar ea se recomandă. Karen Borg avea o voce prietenoasă, chiar dacă fusese luată prin surprindere. Vorbiră câteva minute înainte ca Hanne să treacă la subiect.

— Nu eşti obligată să răspunzi, dar trebuie să te întreb. A pomenit vreodată Han van der Kerch numele unui anumit Roger în prezenţa ta?

Era o mişcare riscantă. Karen tăcea. Nici Hanne nu mai spunea nimic.

— Tot ce ştiu e că s-ar putea să locuiască în Sagene. Încearcă acolo. Poţi căuta un vânzător de maşini. Nu ar fi trebuit să-ţi spun asta. Consideră că nu ţi-am spus nimic.

Hanne îi confirmă că nu auzise nimic de la ea, îi mulţumi din suflet, încheie conversaţia şi formă un număr din trei cifre pe telefonul interior.

— Billy T. este acolo?

— Azi e liber, dar cred că o să treacă pe aici mai târziu.

— Roagă-l să ia legătura cu Hanne când ajunge.

— S-a făcut.

Şiroaiele de apă loveau oblic geamurile maşinii, ca nişte furioase invective mâzgălite căzute de sus, lapoviţa lipindu-se de geam în ciuda eforturilor susţinute ale ştergătoarelor. Toamna fusese neobişnuită, alternând între zile prea friguroase pentru momentul acela, cu zăpadă şi ploaie, şi temperaturi mai mari de opt grade. Timp de câteva zile, termometrele înţepeniseră sfidător undeva la mijloc, trăgând spre zero.

— Vrei cam multe în numele unei vechi prietenii, Hanne.

El nu era supărat pe ea, doar voia să-i amintească.

— Eu lucrez pentru echipa de intervenţii speciale. Nu sunt băiatul bun la toate al Alteţei Sale Regale Hanne Wilhelmsen. Şi azi era ziua mea liberă. Cu alte cuvinte, îmi datorezi o zi liberă. Să nu uiţi asta.

Era nevoit să se aplece cu trupul său uriaş peste volan ca să vadă pe unde mergea. Dacă nu ar fi fost silueta sa masivă şi capul său ras, l-ai fi putut lua drept una dintre doamnele acelea din zona rezidenţială a oraşului care tocmai îşi luaseră carnetul de conducere la patruzeci de ani şi se puseseră imediat la volanul unui BMW.

— O să-ţi rămân pe veci îndatorată, îl asigură ea, săltând de pe scaun când el frână brusc din cauza unei umbre care-i apăru deodată în faţă şi care se dovedi a fi un adolescent imprudent.

— Nu văd nimic, la naiba, spuse el, încercând să şteargă aburul care se tot forma pe interiorul parbrizului imediat ce îl ştergea.

Hanne regla termostatul, dar fără un efect vizibil.

— Mizeriile tipice din serviciul public, murmură ea, notându-şi în minte numărul maşinii astfel încât data viitoare, când va mai avea de făcut vreo excursie prin ploaie, să o poată evita.

— Am găsit un singur Roger în afacerile de automobile din Sagene, aşa că nu va trebui să vânăm prea departe, spuse ea, încercând să-l consoleze.

Maşina se lovi de trotuar, iar Hanne fu proiectată în portieră, lovindu-şi cotul de maneta de la geam.

— Hei, ai de gând să mă omori? strigă ea, până să-şi dea seama că ajunseseră.

Billy T. parcase lângă un zid gri din beton pe care se etala un imens semn de „parcare interzisă”. El opri motorul şi rămase cu mâinile în poală.

— Şi ce avem de făcut, de fapt?

— Doar aruncăm o privire. Să-l facem să se îngrijoreze puţin.

— Sunt poliţist sau hoţ?

— Client, Billy, eşti client. Asta până la noi ordine.

Ea coborî şi încuie portiera, un gest cam de inutil; Billy T. trânti doar uşa fără alte bătăi de cap.

— N-o să fure nimeni rabla asta, spuse el, ridicându-şi gulerul pentru a se proteja de ploaia care se năpustea direct peste ei de după colţul clădirii.

— „Sagene Car Sales”. În engleză. Ea ghici numele, chiar dacă unele dintre literele de neon fuseseră de mult scoase din funcţiune. În semiîntunericul crepuscular, ea putu vedea doar „Sa ene Ca S les”.

— Afacere internaţională, asta e sigur!

Un clopoţel sună undeva în spate când intrară pe uşă. Era un miros de Volvo mai vechi, un parfum sufocant care emana dinspre cea mai mare selecţie de aşa-zise odorizante pe care o văzuse Hanne vreodată. Patru pomi de Crăciun din carton, de cincizeci până la şaizeci de centimetri înălţime, stăteau unul lângă altul pe tejgheaua lungă de cinci metri. Pomii erau decoraţi cu pomişori mai mici atârnaţi pe fire strălucitoare şi cu femei ademenitoare dezbrăcate caraghios şi împletite pe aceleaşi fire. O

armată de broaşte ţestoase din plastic emanând parfumul Magic Tree înconjurau trunchiul pomilor ca nişte cadouri micuţe de Crăciun, făcând tot posibilul pentru a se asigura că aerul din preajma casieriei era cel mai pur din tot oraşul. Capetele broscoilor erau montate pe arcuri, şi toate dădeau din cap în semn de bun venit din cauza curentului făcut de uşa de la intrare.

Restul spaţiului era plin cu toate fleacurile pentru vehiculele pe patru roţi. Găseai sisteme de evacuare şi capace pentru benzină, huse din nailon imitaţie de blană de leopard, zaruri din blană şi bujii. Între corpurile rafturilor, unde nu mai era loc pentru nicio altă etajeră, atârnau pagini din calendare vechi cu femei semidezbrăcate. Sânii ocupau trei sferturi din imagine, iar calendarul propriu-zis era redus la o bandă îngustă, superfluă, în josul paginii.

Un bărbat apăru din camerele din spate la câteva clipe după ce sunase clopoţelul. Hanne îşi înfipse unghiile în palmă ca să nu izbucnească în râs.

Bărbatul era întruparea stereotipului. Era scund şi îndesat, abia dacă atingea un metru şaizeci. Purta pantaloni maro de trening cu pliuri. Cusătura se destrămase la genunchi prezentând un aspect comic: tivul

arăta ca un crenvurst lunguleţ. Pantalonii trebuie că erau de prin anii şaptezeci – atunci fusese ultima oară când văzuse un astfel de tiv. Cămaşa era pe albastru-deschis, cu buline, iar cravata, tot albastru-deschis, aleasă, evident, pentru a se asorta. Şi peste toată această combinaţie luxoasă, purta un sacou în carouri, căruia îi lipsea un nasture – dar nu avea nicio importanţă, pentru că îi era prea mic, pentru a se închide. Părul său îi amintea de un arici.

— Vă pot ajuta, cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu o voce tare şi afabilă, uitându-se cu neîncredere la matahala cu cercel. Prezenţa lui Hanne, însă, îi calmă suspiciunile, căci faţa i se lumină când se întoarse către ea şi-şi repetă salutul.

— Da, am vrea să ne uităm la nişte maşini second-hand, spuse Hanne destul de ezitantă, privind peste umărul micuţului printr-o uşă cu geam din sticlă ce nu mai fusese spălată de cel puţin doi ani. Ea bănui că probabil dădea în showroom.

— Maşini second-hand... păi, aţi nimerit la locul potrivit, spuse bărbatul cu un zâmbet şi mai prietenos, ca şi cum la început ar fi crezut că tot ce voiau erau nişte bujii, iar acum întrezărea şansa unei vânzări mult mai importante.

— Urmaţi-mă, doamnă, domnule! Urmaţi-mă!

El îi conduse prin uşa mizeră, iar Billy T. observă o uşă similară paralelă cu aceasta, deschizându-se într-un fel de birou.

Mirosul de ulei era bine-venit după toţi pomii aceia de Crăciun; mirosul adevărat de maşini adevărate. Era, evident, o afacere fără aspiraţii de a deveni un dealer specializat: avea modele de Lada, Peugeot, Opel şi câteva Mercedesuri de patru-cinci ani vechime, care păreau în stare bună.

— Uitaţi-vă pe îndelete şi alegeţi ce vă place! Pot să întreb cam la ce sumă vă gândiţi?

El zâmbi plin de speranţă şi aruncă o privire spre cel mai apropiat Mercedes.

— Trei sau patru mii de coroane, murmură Billy T., la care bărbatul îşi pungi buzele a nedumerire.

— Glumeşte, îl convinse Hanne. Avem în jur de şaptezeci de mii. Dar nu am fixat o limită.

— Părinţii mei ar putea contribui şi ei, îi şopti ea confidenţial la ureche.

Faţa vânzătorului de maşini se însenină, şi el o luă de braţ.

— Atunci, ar trebui să arunci o privire la acest Opel

Kadett, spuse el.

Părea într-o stare destul de bună.

— Din 1987, doar patruzeci de mii de kilometri pe ceas, garantat, şi doar un singur proprietar. E bine în treţinută. Îţi pot oferi un preţ frumos. Un preţ foarte frumos.

— Drăguţă maşină. Hanne aprobă din cap, aruncându-i presupusului ei soţ o privire cu subînţeles. El se prinse de schemă şi îl întrebă pe bărbatul împopoţonat dacă putea merge la toaletă.

— Pe aici, pe aici, răspunse el pe un ton binevoitor, iar Hanne se întrebă dacă avea cumva vreun defect de vorbire care-l făcea să repete totul. Un fel de bâlbâială sofisticată, poate. Billy T. ieşi.

— E agitat şi-l supără stomacul, explică ea. O să aibă azi după-amiază un interviu pentru o slujbă. Este al patrulea, săracul.

Vânzătorul o compătimi şi o convinse să intre în maşină. Cu siguranţă era un model drăguţ.

— Nu cunosc acest model, spuse ea. Vă deranjează dacă vă rog să staţi aici cu mine şi să-mi arătaţi comenzile?

— Niciun deranj, niciun deranj. El întoarse cheia în contact şi-i arătă toate atuurile.

— Un motor minunat, spuse el cu emfază. Bine întreţinut. Fie vorba-ntre noi, fostul proprietar era un pic zgârcit, dar asta înseamnă că s-a îngrijit de ea.

El mângâie bordul proaspăt lustruit, aprinse luminile, ajustă spătarul, porni radioul, puse o casetă cu Rod Stewart şi petrecu un timp infinit de lung punând centura de siguranţă în jurul lui Hanne.

Ea se întoarse spre el.

— Şi preţul?

Niciuna dintre maşini nu avea etichetă cu preţul, ceea ce i se păru ciudat.

— Preţul... Da, preţul...

El plescăi din buze şi trase aer printre dinţi o clipă, înainte de a-i adresa un zâmbet care, presupuse ea, se voia prietenos şi care inspira încredere.

— Aveţi şaptezeci de mii şi nişte părinţi cumsecade. Pentru dumneavoastră aş putea spune şaptezeci şi cinci. Asta include şi radioul, şi cauciucuri noi de iarnă.

Stătuseră înăuntru mai mult de cinci minute, iar ea începu să-şi dorească să se întoarcă Billy T. Avea o limită şi perioada de timp în care putea să se tocmească pentru o maşină fără să se trezească, deodată, că a şi cumpărat-o. După ce trecură alte trei minute, el bătu în geam.

— Ar fi mai bine să plecăm, trebuie să luăm copiii, spuse el.

— Nu, eu îi iau, tu ai interviul, îl corectă ea.

— O să vă sun în legătură cu maşina, îi promise ea bărbatului în trening, care abia putea să-şi ascundă dezamăgirea că tocmai pierduse o vânzare uşoară.

El îşi reveni şi-i dădu cartea lui de vizită. Era de prost gust, la fel ca proprietarul ei, hârtie lucioasă, albastru-închis cu numele lui scris în auriu, „Roger Stromsjord, din Gen”. Un titlu cam preţios.

— Eu sunt proprietarul acestui loc, explică el cu o ridicare modestă din umeri. Nu mai staţi pe gânduri! Maşini ca aceasta se dau ca pâinea caldă. Foarte cerute, să ştiţi. Foarte cerute, să ştiţi.

După ce dădură colţul, de data asta cu vântul în spate, se întoarseră la maşină şi izbucniră în hohote de râs.

Când Hanne îşi termină de şters lacrimile, întrebă:

— Ai găsit ceva?

El se aplecă în faţă la un unghi care să-i permită să tragă din buzunarul de la spate un carneţel şi i-l trânti în palmă.

— Singurul lucru de acolo mai interesant. Era în buzunarul trenciului său.

Hanne nu mai râdea.

— Billy, idiotule! Asta am învăţat noi la Şcoala de Poliţie? Şi este o mare tâmpenie, căci, dacă are date importante în el, n-o să-l mai putem folosi ca probă. Percheziţie ilegală! Cum o să explici asta?

— Ei, las-o baltă. Carneţelul ăsta n-o să bage pe nimeni la zdup. Dar ţi-ar putea fi de ajutor în anchetă. Poate. Nu ştiu ce e în el, am tras doar o privire rapidă. Numere de telefon. Fii puţin recunoscătoare, te rog.

Curiozitatea îi risipi furia. Ea începu să se uite prin el. În mod evident, mirosea a Magic Tree. Şi, într-adevăr, conţinea tone de numere de telefon, majoritatea scrise după nume, în ordine alfabetică, în primele cinci sau şase pagini, iar apoi absolut la întâmplare. Cele de la sfârşit nu mai aveau nici nume – câteva aveau iniţiale, majoritatea, câteva semne ilizibile.

Hanne fu dezamăgită. Unele dintre numere începeau cu cifre care nu existau ca prefixe în Oslo şi nu existau nici prefixe ale altor regiuni. Dând paginile, ea ajunse la patru iniţiale.

— H.V.D.K., exclamă ea. Han van der Kerch! Dar nu-i recunosc numărul...

— Verifică în cartea de telefon, spuse Billy T., dar o

înşfăcă din torpedou înainte ca Hanne să ajungă la ea. Oare este la litera *K,* de la *Kerch,* sau la litera *V,* de la *van?*

— Habar n-am, dar verifică-le pe amândouă.

Îl găsi la Kerch. Era destul de diferit de cel din carneţel. Hanne fu dezamăgită, dar se gândi că era ceva legat de cele două numere, ceva de care încă nu-şi dădea seama. Un gen de legătură, deşi erau complet diferite. Îi luă treizeci de secunde ca să înţeleagă.

— M-am prins! Numărul de telefon este numărul din carneţel, dar din fiecare cifră o scazi pe cea următoare, chiar şi când iese cu minus!

Billy T. nu înţelegea.

— Ce naiba tot spui?

— Nu ai jucat niciodată ghicitori din acelea cu numere? Ţi se dă o secvenţă de numere şi tu trebuie să găseşti tiparul după care sunt înşiruite, iar apoi să-l descoperi pe ultimul. Un fel de test de inteligenţă, dar eu personal le consider mai degrabă un fel de trucuri pentru petreceri. Uite: numărul din carnet este 93.24.35. Aşadar, 9 minus 3 egal 6; 3 minus 2 egal 1; 2 minus 4 este minus 2, dar lăsăm minusul deoparte; 4 minus 3 face 1; şi 3 minus 5 dă minus 2. Din 5 scădem acum prima cifră, pe 9, şi avem minus 4. Numărul din cartea de telefon trebuie să fie

61.21.24.

— Aşa este!

El fu foarte impresionat.

— Unde naiba ai învăţat să faci asta?

— Hmm, la un moment dat, voiam să studiez matematica. Numerele sunt fascinante. Şi aceasta nu poate fi o întâmplare. Căută numărul lui Lavik.

Ea folosi aceeaşi metodă, desigur cu succes. Numărul era codificat la pagina opt a carnetului. Billy T. porni maşina cu un muget atât de triumfător pe cât era posibil să scoţi dintr-un Opel Corsa obosit şi se năpusti în după-amiaza gri.

— Fie Jorgen Lavik cumpără o mulţime de maşini second-hand, fie asta este cea mai promiţătoare pistă pe care am găsit-o până acum, spuse Hanne, recăpătându-şi încrederea.

— Eşti un geniu, Hanne, spuse Billy T., rânjind cu gura până la urechi. Un geniu dat naibii!

Conduseră un timp în linişte.

— Ca să fiu sinceră, chiar mi-a plăcut Kadettul ăla, murmură Hanne cu nostalgie în timp ce pătrundeau în garajul de sub sediul poliţiei.

Joi, 12 noiembrie

Jorgeri Ulf Lavik era la fel de încrezător ca data trecută. Hakon Sand se simţea stingherit în pantalonii săi din catifea reiată şi în puloverul vechi de cinci ani împodobit cu un crocodil uzat, şifonat, care nu se adaptase foarte bine la viaţa din maşina de spălat. Costumul avocatului contrazicea orice impresie cum că stăpânul lui ar fi un zgârcit.

— De ce e şi el aici? întrebă Lavik, întorcându-se către Hanne şi indicându-l din cap pe Hakon. Credeam că doar adevăraţii poliţişti sunt cei care fac munca de jos.

Amândoi se simţiră ofensaţi. Asta şi intenţionase, probabil.

— Aşadar, în ce calitate m-aţi chemat azi? continuă el, fără să aştepte vreo explicaţie a prezenţei lui Hakon. Sunt suspect sau încă doar martor?

— În calitate de martor, replică Hanne scurt.

— Pot să vă întreb la ce anume se presupune că aş fi fost martor? Aceasta este a doua oară când sunt chemat

aici. Sunt foarte deschis către poliţie, după cum bine ştiţi, dar mă tem că va trebui să refuz alte întâlniri de acest gen, dacă nu veniţi cu întrebări mai concrete.

Hanne se uită la el timp de câteva secunde, iar el trebui să-i evite privirea, aşa că se întoarse dispreţuitor către Hakon.

— Care e marca maşinii tale, Lavik?

Bărbatul nu avu nevoie de timp de gândire.

— De parcă n-aţi şti! Poliţia m-a văzut doar întâlnindu-mă cu clientul noaptea trecută! Un Volvo din 1991. Soţia mea are o Toyota mai veche.

— Au fost cumpărate noi sau second-hand?

— Volvoul a fost cumpărat de nou. Modelul Standard Estate. Toyota avea un an, din câte îmi amintesc. Poate optsprezece luni.

Încă părea foarte sigur pe el.

— Bănuiesc că ai cumpărat Volvoul de la o reprezentanţă, spuse Hanne.

Aşa era. Iar Toyota fusese cumpărată de la un particular, printr-un coleg.

Fereastra biroului era crăpată cam de-un centimetru; vântul puternic sufla afară cu un şuierat plângăreţ, aproape ca un urlet îndepărtat, atunci când bătea în

pervazul din metal şi intra în cameră. Într-un fel, era chiar liniştitor.

— Cunoşti un tip care vinde maşini uzate în Sagene?

Regretă chiar în momentul în care deschise gura. Ar fi trebuit să fie mai circumspectă, să fi întins o capcană mult mai sofisticată. Cu asta, nu-l va prinde nicicând în plasă. Ce greşeală de începător! îşi pierdea oare abilităţile? îi afectase rana de la cap şiretenia de care era aşa de mândră? Gafa o făcu să-şi muşte unghia. Avocatul avu timp să-şi adune gândurile – de fapt, el se gândi ceva vreme, chiar mai mult decât ar fi fost necesar.

— În mod normal, nu dezvălui numele clienţilor mei, dar din moment ce ai întrebat – am un client vechi numit Roger care are o mică afacere cu maşini şi e foarte probabil să fie în Sagene. Nu am fost niciodată acolo în persoană. Şi aş prefera să nu spun mai multe. Clauza de confidenţialitate, înţelegi tu... Trebuie să fii discret în avocatură, altfel nu-ţi păstrezi clienţii.

Puse picior peste picior şi-şi prinse mâinile în jurul genunchiului. Victoria era a lui. Toţi o ştiau.

— Ciudat că ţine numărul tău de telefon codificat, încercă Hanne, dar fără să-l mişte întrucâtva.

Jorgen Lavik îi întoarse zâmbetul.

— Dacă ai şti cât de paranoici sunt unii oameni, nu te-ar mai surprinde deloc. Am avut odată un client care insista să-mi verifice biroul cu un detector de microfoane de fiecare dată când ne întâlneam pentru consultaţii. Îl ajutam cu un contract de închiriere. Un biet contract de închiriere!

Râsul lui fu tare şi zgomotos, dar nu molipsitor. Hanne nu mai avea întrebări. Nu luase notiţe. Trebuia să accepte înfrângerea. Lavik era liber să plece. În timp ce el îşi punea haina, ea se ridică rapid în picioare şi-şi aduse faţa foarte aproape de a lui.

— Ştiu că ai călcat strâmb, Lavik. Şi tu ştii că eu ştiu. Nu degeaba eşti avocat, înţelegi că noi, în poliţie, nu folosim niciodată tot ce ştim. Dar îţi promit un lucru: o să fiu cu ochii pe tine. Încă avem sursele noastre, informaţiile deja strânse şi faptele pe care nu le-am dezvăluit. Han van der Kerch este în custodia noastră. Eşti conştient de faptul că deocamdată nu spune multe. Dar are un avocat cu care a vorbit, un avocat de un cu totul alt calibru etic decât activităţile tale murdare şi promiscue. Nici nu ştii cât de multe a auzit ea, nici nu-ţi poţi imagina ce ne-a zis. Va trebui să trăieşti cu treaba asta. Aşa că fii atent ce faci, Lavik, sunt gata să te în fund.

Faţa lui se făcu roşie ca racul, dar palidă ca de mort în jurul nasului. Nu se depărtase nici măcar un milimetru de Hanne, dar ochii săi păreau că se afundaseră în orbite atunci când şuieră:

— Astea sunt ameninţări, poliţisto. Astea sunt ameninţări. O să depun o plângere oficială. Azi!

— Nu sunt poliţistă, Lavik. Sunt inspectoare-detectiv. Şi această inspectoare-detectiv o să te bântuie până cedezi. Aşa că depune reclamaţie, n-ai decât.

El arăta de parcă ar fi fost gata să o scuipe în faţă, dar se controlă şi părăsi biroul fără niciun cuvânt. Uşa se trânti în urma sa. Bufnetul reverberă în pereţi câteva secunde după aceea. Falca lui Hakon căzu: era tăcut ca o stană de piatră.

— Arăţi a mongoloid cu expresia asta!

El îşi reveni şi-şi închise gura cu un pocnet.

— Ce-ţi veni să spui toate alea? Vrei să îi pui în pericol viaţa lui Karen? O să facă plângere, să ştii!

— Las’ să facă.

În ciuda gravei sale erori de judecată, părea mulţumită de sine.

— L-am băgat în sperieţi serios, Hakon. Şi oamenii care sunt înspăimântaţi fac greşeli. Nu m-ar surprinde dacă

prietena ta, Karen, se va mai alege cu încă un avocat infractor printre peţitorii ei. Dacă aşa va fi, ar fi o mare gafă din partea lui.

— Dar dacă îi face ceva?

— Karen Borg nu va fi vătămată. Nu sunt ei aşa de proşti.

Timp de o secundă se îndoi şi ea de ceea ce spunea, dar îşi recăpătă imediat încrederea. Îşi frecă tâmpla şi bău restul de cafea. Din sertarul de sus al biroului ei, scoase o batistă şi o pungă din plastic resigilabilă şi luă cana de cafea din care băuse Lavik prinzând-o foarte atent de toartă.

— Şi-a înfăşurat mâinile în jurul întregii căni, spuse ea bucuroasă. A meritat să ţinem biroul mai răcoros. Probabil că voise să-şi încălzească sărmanele lui degeţele.

Cana ajunse în punga din plastic, iar batista, înapoi în sertar.

— Te deranjează ceva?

— Nu-ţi meriţi reputaţia. Nu acesta este modul în care luăm amprente.

— Articolul 160 din Codul penal, ripostă ea. Niciun ordin judecătoresc nu este necesar pentru a lua amprente, dacă individul este suspect de activităţi criminale. Eu îl

bănuiesc. Şi tu la fel. Aşa că am respectat legea.

Hakon dădu din cap.

— Asta este cea mai literală interpretare a legii pe care am auzit-o vreodată. Tipul are dreptul să ştie că i-am luat amprentele. Are chiar dreptul să-i fie distruse dacă suspiciunile se dovedesc nefondate!

— Asta n-o să se întâmple niciodată, spuse ea cu hotărâre. Înapoi la treabă!

Uitaseră să-i ia cureaua. Nu avea voie să păstreze nimic. De ce uitaseră de curea? Atunci când se pregătise să meargă la interogatoriul cu poliţista cu ciocolata, îi căzuseră pantalonii în vine când se ridică în picioare, încercă să-i ţină prinşi în faţă, dar după ce îi puseră cătuşele, pantalonii îi tot cădeau. Cei doi bărbaţi blonzi îl trimiseseră pe gardianul de serviciu să-i aducă centura şi îi dăduseră încă o gaură cu o foarfecă. A fost un gest frumos din partea lor. Dar de ce nu i-o luaseră înapoi după aceea? După toate probabilităţile, fusese o scăpare. Aşa că el o scoase şi o ascunse sub saltea. Se trezi de câteva ori în timpul nopţii să se asigure că era tot acolo şi că nu visase.

Devenise o micuţă comoară pentru el. Cureaua secretă îl făcu pe olandez să fie în al nouălea cer mai mult de douăzeci şi patru de ore. Era ceva despre care ceilalţi nu

ştiau, ceva ce el avea, deşi nu era permis. Se simţea ca şi cum Dumnezeu i-ar fi pus mâna în cap. De două ori în timpul zilei, imediat după verificarea făcută de gardian prin uşă, el o încercă rapid, fixând-o în grabă, şi sări prin cameră cu pantalonii bine ţinuţi la locul lor şi cu un zâmbet larg pe faţă. Dar doar timp de câteva minute, după care o scotea din nou şi sub saltea cu ea!

Încercase să răsfoiască revistele pe care i le dăduseră. *Men Today.* Se simţea mai stăpân pe situaţie, deşi incapabil să se concentreze, mintea sa fixându-se numai asupra a ceea ce avea de gând să facă. Dar prima dată trebuia să scrie o scrisoare. Nu dură mult timp. Spera că va fi mulţumită. Fusese drăguţă şi avusese mâini delicate. Ultimele două dăţi când fusese acolo, el adormise cu zâmbetul pe buze. Era atât de minunat să fii scărpinat pe spate, să fii atins!

Scrisoarea fu terminată. El mută scaunul lângă micul birou de lângă fereastra din partea de sus a peretelui. Întinzându-se cât de mult putu, fu în stare să treacă centura în jurul barelor. O legă cu un nod şi speră să ţină. Prima dată puse unul dintre capete prin cataramă, astfel încât să facă un laţ. Un laţ bun şi ţeapăn, uşor de trecut peste cap.

Ultimul său gând se îndreptă spre mama sa din Olanda. Pentru o fracţiune de secundă regretă decizia luată, dar deja era prea târziu. Scaunul se rostogolise deja sub el, iar cureaua se strânse într-o clipită. În cele cinci secunde pe care le avu la dispoziţie îşi dădu seama că nu-şi rupsese gâtul. Apoi totul deveni negru, pe măsură ce sângele care-i circula spre cap, prin artera carotidă, nu se mai putea întoarce la inimă, din cauza buclei strânse a curelei. În câteva minute, limba sa, vineţie şi umflată, îi atârnă afară din gură, iar ochii îi ieşiră din orbite, ca la un peşte strivit. Han van der Kerch murise, la frageda vârstă de douăzeci şi trei de ani.

Vineri, 13 noiembrie

Billy T. îl numise „apartament”, dar cuvântul era prea pretenţios pentru ce găsiseră acolo. Blocul putea în mod categoric să fie descris ca aflându-se într-una din cele mai proaste locaţii din Oslo. Construit în anii 1890, cu mult înainte ca cineva să-şi poată imagina monstruosul volum de trafic care avea să ducă mai târziu la diminuarea împrejurimilor, era înfipt între Mosseveien şi Ekebergveien, arătând ca un bol scuipat şi nedigerat, dar stând totuşi acolo, rezistând într-o stare total inacceptabilă pentru toată lumea, cu excepţia vagabonzilor ce dormeau pe băncile din parc şi pentru care alternativa ar fi fost un container din port.

Era un aer închis şi apăsător. Chiar lângă uşă se afla o găleată conţinând ceea ce păreau rămăşiţele unei vome antice şi încă ceva imposibil de definit, dar, probabil, de natură organică. Hanne Wilhelmsen ordonă poliţistului cu nasul cârn şi părul roşu să deschidă fereastra bucătăriei. El se opinti în ea şi o forţă, dar aceasta nici că se clinti.

— Fereastra n-a mai fost deschisă de ani, gâfâi el, primind o uşoară înclinare a capului drept răspuns. El interpretă asta ca pe o permisiune de a abandona încercarea sforţată.

— Ce magherniţă mai e şi locul ăsta! exclamă el, temându-se că, dacă se mişcă prea mult, va intra în contact cu vreun microb necunoscut şi mortal. Prea tânăr, se gândi Hanne, care văzuse mult prea multe astfel de hrube pe care unii le numesc casă. O pereche de mănuşi din cauciuc zbură prin aer.

— Uite, pune-ţi astea, spuse ea, scoţând unele şi pentru ea. Bucătăria era imediat în stânga holului îngust de la intrare. Erau vase murdare pretutindeni, vechi de săptămâni. Câţiva saci negri de gunoi stăteau pe podea, iar Hanne trebui să-şi folosească vârful piciorului ca să facă suficient spaţiu pentru a păşi. Putoarea umplu încăperea, făcându-l pe poliţist să icnească.

— Scuze, se înecă el, te rog să mă scuzi.

El se năpusti pe lângă ea şi o luă spre uşă. Ea rânji şi merse în living.

Nu avea mai mult de cincisprezece metri pătraţi, iar parte din ea era ocupată de un alcov improvizat. Era un stâlp chiar în centru, de la podea până la tavan, şi o

perdea din pânză maro ieftină trasă la perete şi prinsă în cuie de o grindă din tavan; toată improvizaţia era aşa de strâmbă, încât ar fi putut reprezenta opera unui beţiv.

În spatele perdelei era un pat improvizat, la fel de lung pe cât de lat era. Aşternuturile nu mai fuseseră spălate de ani de zile. Ea ridică pătura cu degetele înmănuşate. Cearşaful era ca o paletă de culori, cu nuanţe de maro amestecate cu pete roşii. O sticluţă de rachiu zăcea la piciorul patului. Era goală.

În spatele perdelei mai era şi un raft îngust. Destul de surprinzător, pe el erau cărţi, dar la o inspecţie mai atentă, se dovedi că erau exemplare de pornografie daneză. O parte din raft era ocupat de sticle pe jumătate pline sau goale, de câteva suveniruri din Suedia şi de o mică şi destul de ştearsă fotografie a unui băiat de vreo zece ani. Ea o luă şi o studie cu atenţie. Avea oare Jacob Frastrup un fiu? Exista oare pe lumea asta un băieţel care să fi ţinut de dependentul de heroină care-şi sfârşise zilele în penitenciarul din Oslo din cauza unei supradoze? Cu mintea absentă, ea şterse praful de pe sticlă cu mâneca hainei, şi făcând puţin mai mult spaţiu pentru fotografie, o puse la loc.

Singura fereastră din cameră era între alcov şi partea de

sufragerie. Şi chiar se deschidea. În curte, cu trei etaje mai jos, îl putu vedea pe tânărul ei coleg cum se sprijinea cu un braţ de perete cu faţa spre pământ. Avea încă pe mâini mănuşile din cauciuc.

— Cum îţi merge?

Ea nu primi un răspuns, dar el se îndreptă şi-i făcu plin de încredere cu mâna. Câteva clipe mai târziu, stătea din nou în cadrul uşii. Palid, dar refăcut.

— Am trecut şi eu de cinci-şase ori prin asta, spuse ea, cu un zâmbet consolator. Te obişnuieşti. Respiră pe gură şi gândeşte-te la zmeură. Ajută.

Nu le luă mai mult de cincisprezece minute să cerceteze apartamentul. Nu găsiră nimic interesant. Hanne nu fu surprinsă: Billy T. îi spusese că şi el căutase cu hotărâre şi că în casă nu era nimic. Mă rog, cel puţin nimic vizibil. Trebuiau să se apuce să scruteze invizibilul. Ea îl trimise pe tânăr la maşină să ia ustensilele. El păru recunoscător pentru o nouă oportunitate de a lua nişte aer proaspăt. Se întoarse în două-trei minute.

— De unde să începem?

— Nu trebuie să respiri pe gură când vorbeşti; nu trage aer în timp ce vorbeşti, bine?

— Ozăă mi ze facă răău dagă respir pe naz.

Începură cu panoul care părea cel mai nou, cu peretele din spatele sofalei. Tânărul apucă bine de el cu ranga şi transpiră puţin, dar îl scoase destul de uşor. Nimic. El îl prinse la loc lovindu-l cu ciocanul şi împinse sofaua înapoi.

— Covorul, ordonă Hanne, aplecându-se în colţ. Pesemne că odată fusese verde, dar acum avea crustă de mizerie şi noroi. Cei doi ofiţeri de poliţie fură nevoiţi să-şi ferească faţa de praful ce zbura în toate părţile. Dar reuşiră să-l aşeze rulat sus pe sofa. Scândurile de duşumea păreau antice şi probabil ar fi fost drăguţe după o raşchetare serioasă.

— Buite, aia-i baltfel, nu-i aza de neagră! exclamă poliţistul, arătând către o scândură scurtă, la vreo douăzeci de centimetri de perete.

Avea dreptate. Şindrila era în mod vizibil mai deschisă la culoare decât restul podelei împuţite. Iar murdăria solidă dintre celelalte scânduri care dădeau un aspect de nivelare lipsea complet de acolo. Hanne luă o şurubelniţă şi începu să slăbească scândura. O ridică foarte atentă şi dădu peste un mic compartiment, plin cu un conţinut împachetat într-o pungă de plastic. Poliţistul roşcat deveni aşa de surescitat, încât uită să mai respire pe gură.

— Sunt bani, inspectore Wilhelmsen, uite, sunt bani! Şi

al naibii de mulţi!

Hanne se ridică în picioare, îşi scoase mănuşile murdare, le aruncă într-un colţ şi-şi puse altele noi. Apoi se aşeză pe vine şi scoase pachetul. Avea dreptate. Erau bani. Un pachet gras de bancnote de mii de coroane. La o privire rapidă, estima că erau cel puţin cincizeci de mii de coroane. Poliţistul scoase o pungă de plastic din buzunar şi o ţinu deschisă pentru Hanne. Era exact potrivită ca mărime.

— Bine lucrat, Henriksen. Ai să fii un excelent Sherlock Holmes.

Lauda lui Hanne îi mai dădu curaj tânărului, iar în încântarea lui că vor ieşi din locul acela fetid, el se înseninã şi închise uşa după ei, luând-o la sănătoasa în jos, pe scări, după ofiţerul său superior, ca un căţeluş dând din coadă.

Joi, 19 noiembrie

Niciunul dintre ei nu aştepta să se ajungă până aici. Ca să spunem adevărul, nimeni, cu excepţia lui Hanne Wilhelmsen, nu mai aştepta, de fapt, nimic. Hakon Sand ignorase, joia trecută, ceaşca de cafea a lui Lavik cu o ridicare din umeri. Moartea lui Han van der Kerch trecuse toate celelalte într-un plan secund. Fusese un tărăboi al naibii legat de curea – mai degrabă inutil, din moment ce tipul şi-ar fi putut folosi la fel de bine cămaşa sau pantalonii în acelaşi scop. Experienţa arăta că era imposibil să opreşti un sinucigaş hotărât, odată ce îi intra în cap această idee. Şi Han van der Kerch fusese cu siguranţă un astfel de om.

— Esteee!

Ea se aplecă în faţă din talie, îşi încleştă pumnul şi aduse braţul în jos ca şi cum ar fi tras de fluierul unei locomotive cu aburi.

— Supeer!

Repetă mişcarea. Colegii din birou o priviră în tăcere,

oarecum jenaţi.

Inspectorul detectiv Hanne Wilhelmsen aruncă un document pe biroul din faţa deşiratului inspector-şef.

Kaldbakken îl luă calm, cu un reproş subînţeles la adresa izbucnirii ei emoţionale nepotrivite. Se uită pe îndelete când îl puse jos, schiţă un surâs pe faţa-i cabalină.

— Bună treabă, spuse el, dregându-şi vocea, bună treabă.

— Of, Doamne! Câtă lipsă de entuziasm!

Hanne ar fi fost bucuroasă de o reacţie mai puternică. Amprentele lui Jorgen Lavik, clar delimitate pe o ceaşcă de cafea, erau identice cu un set minunat şi complet de amprente de pe o bancnotă de o mie de coroane descoperită sub podeaua unui apartament scârbos din Mosseveien al unui dependent de droguri mort. Raportul de la Criminalistică era lipsit de ambiguitate şi imposibil de atacat.

— Nu-mi vine să cred!

Hakon Sand smulse raportul aşa de rapid, încât îl rupse la mijloc. Era adevărat.

— Acum l-am prins pe nemernic, ţipă tânărul agent cu păr roşcat, debordând de mândrie că şi el contribuise la descoperire. Nu ne rămâne de făcut decât să-l ridicăm!

Se înţelege, lucrurile nu stăteau chiar aşa de simplu. Amprentele nu dovedeau nimic concret, dar tot ofereau nişte indicii. Problema era că Lavik era cu siguranţă capabil să născocească o întreagă liotă de explicaţii. Legătura lui cu Frostrup nu fusese ilegală. Amprentele nu erau suficiente pentru a-l dovedi. Toată lumea din încăpere, poate cu excepţia tânărului poliţist foarte nerăbdător, era de acord cu asta. Hanne instală un panou de prezentare în faţa grupului şi luă un marker albastru şi unul roşu. Niciunul nu mergea.

232

— Poftim, spuse tânărul ei coleg, aruncându-i un marker negru nou peste capul celor prezenţi.

— Hai să facem o listă cu ceea ce avem, spuse Hanne, începând să scrie. În primul rând: explicaţia dată de Han van der Kerch avocatei lui.

— Ea ne-a spus ce i-a zis?

Kaldbakken fu, pur şi simplu, luat prin surprindere.

— Da. Vei găsi în Doc. 11.12. Olandezul a lăsat o scrisoare, un fel de bilet de rămas-bun pentru Karen Borg. Ea a fost astfel în poziţia de a ne spune ceea ce-i zisese – am stat de vorbă cu ea ieri, toată ziua. Era exact cum credeam noi, dar a fost excelent că am obţinut şi

confirmarea ei! Şi lucrul cel mai important este să aşternem acum totul în scris.

Fără alte comentarii, ea se întoarse către panou şi scrise:

1. **Declaraţia lui H.v.d. K. (Karen B.)**
2. **Legătura Lavik – Roger vânzăt. Maşini (nr. Tel. În agendă)**
3. **Ampren. Lavik pe bancnotă la Frostrup acasă (!!!)**
4. **Listă de coduri găsită la J.F. Acasă, la fel cu cea de la Hans Olsen**
5. **Vizita lui Lavik la închisoare în ziua când H.v.d. K a înnebunit**
6. **Vizita lui Lavik la închisoare în ziua supradozei lui Frostrup**

— Declaraţia lui Han van der Kerch este importantă, spuse ea, folosind o riglă ruptă ca arătător bătând primul rând de pe planşă. Singurul minus, şi aici chiar ar putea fi o problemă, este că nu o avem de la el însuşi. E o probă indirectă. Pe de altă parte: Karen Borg este un martor mai mult decât credibil. Ea poate depune mărturie că Van der Kerch a fost implicat în reţea mai mulţi ani. El a recunoscut, de asemenea, relaţia sa cu Roger, vânzătorul

de maşini, şi a auzit zvonuri despre avocaţi ascunşi în fundal. Zvonurile sunt irelevante ca temei pentru arestare, dar tot balamucul prin care a trecut pentru a-şi alege avocatul pare să indice că avea informaţii destul de credibile. Oricum, declaraţia lui Karen Borg înseamnă că îl avem pe Roger la mână.

Ea înlocui rigla cu un marker şi sublinie îngroşat numele lui Roger.

— Şi ne apropiem de prietenul nostru Jorgen.

Trase o linie groasă sub numele lui Lavik.

— Conexiunea de aici este foarte subţire, chiar dacă am stabilit că se cunosc. Lavik a recunoscut-o o dată, şi, fără îndoială, o va face din nou. El va spune în continuare că erau întâlniri cu clienţii, dar rămâne straniu faptul că păstrezi numerele de telefon codificate. E o mare bătaie de cap, care presupune existenţa unui motiv serios. De asemenea, adăugă ea apăsat şi încercuind numărul trei de pe listă pentru a da greutate cuvintelor, de asemenea, am descoperit amprentele lui Lavik pe bancnotele lui Jacob Frostrup. Faptul că el era un traficant de droguri a fost demonstrat de şaisprezece ori. În instanţă. În plus, eu am crezut întotdeauna că avocaţii sunt cei care primesc bani de la clienţi, nu invers. Lui Lavik îi va fi, cu siguranţă, greu

să găsească o explicaţie pentru asta. Cea mai tare carte a noastră, dacă mă întrebaţi pe mine.

Aşteptă, ca şi cum anticipa nişte obiecţii. Nu se ridică niciuna, aşa că trase concluziile.

— Punctul patru ne duce mai departe în necunoscut. Este foarte important pentru contextul mai larg şi sunt convinsă că aceste coduri ne-ar putea spune destul de multe dacă le-am putea sparge, naibii. Dar, din moment ce nu intenţionăm să-l acuzăm pe Lavik de crimă, nu sunt convinsă că ar trebui să punem prea mare accent pe ele acum. E posibil să avem nevoie de un as în mânecă într-o etapă ulterioară. În ce priveşte prezenţa lui Lavik în momentele critice din vieţile lui Van der Kerch şi Frastrup, şi asta este destul de arbitrară şi mai poate fi pusă în aşteptare. Pentru moment. Aşa că ne-am întors la punctele unu, doi, trei, ca bază pentru o posibilă arestare.

Ea făcu din nou o pauză.

— Ar fi suficient, Hakon?

El o privi şi ştia că ea ştia. Nu era nici pe departe suficient.

— Să îl arestăm pentru ce? Pentru crimă? Nu. Pentru trafic de droguri? Nu chiar. Nu avem nicio dovadă clară.

— Ba da, avem, obiectă Kaldbakken. Descoperirea de la

apartamentul lui Frestrup nu mi se pare deloc lipsită de semnificaţie.

— Atunci, foloseşte-ţi un pic imaginaţia, Hakon, i se adresă Hanne cu un zâmbet forţat. Ai putea scoate ceva de aici, nu-i aşa? Acuzaţiile cu care vii sunt adesea false şi pline de goluri, şi totuşi se pare că primeşti mandate de arestare cu sutele.

— Uiţi un lucru, spuse Hakon. Uiţi că acest om este el însuşi avocat. Nicio instanţă nu va ignora asta. Aici nu-i vorba de un delict de doi bani. Dacă încercăm să-l arestăm pe nenorocit, trebuie să fim siguri că o să şi rămână după gratii. Oricum va fi un mare tămbălău. Dacă e eliberat, ne-am ars.

În ciuda scepticismului lui Hakon, Kaldbakken o ţinu pe a lui. Şi nimeni nu-l putea contrazice pe inspectorul-şef autoritar şi irascibil în treburile poliţieneşti. Cei şapte ofiţeri revăzură din nou cazul, punct cu punct, scoaseră ceea ce nu se susţinea, făcură o listă cu ce le mai trebuia şi, în final, conturară un cap de acuzare.

— Pentru droguri, conchise inspectorul-şef. Pentru droguri trebuie să-l acuzăm. Nu trebuie să ne agităm prea tare în prima înfăţişare, poate că ar fi suficiente cele douăzeci şi patru de grame găsite acasă la Frostrup.

— Nu, avem nevoie de o acuzaţie mai solidă. Dacă mergem doar pe cantitatea aceea, nu vom putea folosi lucruri care nu sunt neapărat legate de asta. Dacă e să avem o şansă cât de mică, trebuie să aruncăm în joc tot ce avem. Sunt multe pe listă care, luate separat, sunt inutile. De aceea trebuie să le prezentăm în faţa Curţii.

Hakon părea mai încrezător acum. Inima îi bătea ca un motor de elicopter la gândul că, în sfârşit, erau pe punctul de a face un progres.

— O să schiţăm o acuzare mai generală, fără date şi cifre prea clare. Vom merge pe ipoteza reţelei de tip mafiot, bazându-ne pe declaraţia lui Han van der Kerch că de fapt s-ar afla o încrengătură în spatele afacerii. Mizăm totul pe o carte.

— Şi putem spune şi că am avut informaţii din interior! Tânărul poliţist cu nasul cârn nu se putu abţine. De regulă merge în cazurile cu droguri, aşa am auzit!

Urmă încă o tăcere penibilă. Hanne, calmă, interveni înainte ca inspectorul-şef Kaldbakken să-l desfiinţeze.

— Aici nu facem *niciodată* asta, Henriksen, spuse ea ferm. Presupun că te cam laşi dus de val. O să pun pe seama aceluiaşi motiv şi greaţa care te-a apucat când am

cercetat apartamentul. Dar nu vei trece niciodată de stadiul de novice dacă nu înveţi să gândeşti înainte de a deschide gura. O putem lua pe scurtătură, dar nu trişăm niciodată. Niciodată! Oricum, asta ar fi o minciună sfruntată. Şi e bine să ştii că judecătorii detestă informaţiile anonime, adăugă ea.

Flăcăul fusese muştruluit suficient, iar întâlnirea se aproapia de final. Hanne şi Hakon rămaseră pe loc.

— Despre asta va trebui să discutăm şi cu comisarul. Şi cu procurorul-şef. Şi ca să ne acoperim spatele, ar trebui să verificăm şi cu cineva de la Casa Regală.

Era foarte evident că Hakon nu era prea fericit de ceea ce urma să vină. Îl cuprinse un sentiment de descurajare imediat ce motorul elicopterului se potoli. Ce îşi dorea cel mai mult era să o întrebe pe Hanne dacă avea să facă cerere pentru un mandat de arestare.

Ea se aşeză lângă el pe canapeaua micuţă. Spre uimirea lui, ea-şi puse mâna pe genunchiul lui şi se lăsă familiar pe umărul lui. O aromă slabă de parfum pe care nu îl recunoscu îl făcu să tragă aer adânc în piept.

— Acum începe adevărata treabă, spuse ea cu voce joasă. Tot ce am făcut până acum a fost să adunăm mici fragmente, o bucăţică aici, una acolo, aşa de mici încât

nici nu merita să încercăm să potrivim piesele acestui puzzle. Dar acum trebuie să pornim în afară. Încă sunt o groază de elemente lipsă, dar măcar poţi vedea imaginea de ansamblu, nu-i aşa, Hakon? Nu renunţa! Noi suntem băieţii buni. Nu uita asta.

— Nu ştiu ce să mai zic, replică Hakon posac.

Puse mâna peste mâna ei care era încă pe genunchiul său. Spre şi mai marea lui uimire, ea nu şi-o retrase.

— Oricum, merită încercat, spuse el obosit, dându-i drumul la mână şi ridicându-se. Asigură-te că ai gata tot ce este necesar pentru arestare. Bănuiesc că vrei să-l arestezi tu însăţi.

— Fii sigur de asta, spuse ea cu vehemenţă.

Erau toţi acolo. Doamna comisar, într-o uniformă proaspăt călcată, serioasă şi cu spatele ţeapăn, ca şi când ar fi dormit întinsă într-o poziţie incomodă. Procurorul-şef, un tip micuţ şi slab într-o cămaşă de pilot cu nişte ochi mici şi ageri în spatele lentilelor groase, primise cel mai bun scaun. Şeful departamentului Antidrog – care era doar vicele, deoarece şeful plin preluase direcţia poliţiei din Honefoss, unde fostul şef fusese numit temporar judecător la înalta Curte – îşi călcase şi el uniforma pentru această ocazie. Cu toate astea, haina arăta cam veche, iar cămaşa

îi atârna dezordonat peste burtoi. Era genul bonom, cu faţă roşie şi rotundă şi păr cărunt rar şi cârlionţat. Zeiţa Justiţiei era pe masă, în poziţia ei obişnuită, cu talgerele atârnând şi cu sabia pregătită pentru execuţie.

Secretara bătu la uşă. Servi cafeaua fără niciun cuvânt, în căni de plastic. Hanne Wilhelmsen şi Hakon Sand fură serviţi ultimii. Şi nici nu primiră ceştile pline. Dar asta nu conta acum; Hanne nu apucă să soarbă nici măcar o gură, căci trebui să înceapă prezentarea. Dură cam jumătate de oră să expună cazul. Conţinutul era acelaşi cu ceea ce discutaseră mai devreme în aceeaşi zi, dar mai structurat. Dar de atunci, ea mai aflase încă un detaliu. Zâmbi pentru prima oară atunci când adăugă:

— Am pus un câine poliţist să miroasă banii!

Şeful trupei Antidrog dădu aprobator din cap, dar din moment ce atât doamna comisar, cât şi procurorul-şef păreau să nu înţeleagă, ea continuă să explice.

— Iar banii au fost în contact cu drogurile. Sau şi mai probabil: cineva a atins banii imediat după ce a pus mâna pe droguri. Aceasta era o piesă din puzzle de care chiar aveam nevoie. Din nefericire, nu este chiar bancnota pe care erau amprentele, dar chiar şi aşa...

— Că veni vorba de amprente, o întrerupse procurorul-şef. Din punct de vedere legal, nu aveţi amprentele lui Lavik. Deci nu vor putea constitui drept probă pentru obţinerea mandatului de arestare. Aţi luat asta în calcul?

Se uită la Hakon, care se ridică de pe scaun şi i se alătură lui Hanne lângă panou.

— Da, ne-am gândit. Îl ridicăm pentru un alt cap de acuzare, îi luăm amprentele imediat şi aranjăm cu cei de la Criminalistică să scoată un raport oficial luni dimineaţă. Cred că vom reuşi să ne coordonăm. Plănuim să-i arestăm pe Lavik şi pe Roger, vânzătorul de maşini uzate, mâine după-masă. Nimeni nu se va aştepta să scriem peste noapte, până sâmbătă, cererea pentru arestul preventiv într-un caz de o asemenea amploare. Aşa că am avea timp până luni la unu să întocmim o cerere beton. Din acest punct de vedere, vineri după-amiaza este momentul optim pentru arestare.

Se făcu linişte. Doamna comisar, care părea nervoasă şi indispusă, stătea dreaptă în scaunul ei fără să-şi sprijine spatele de spătar. Acest caz s-ar putea dovedi o povară pentru tot departamentul – era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Jobul de comisar se dovedea a fi mult mai dur decât îşi imaginase ea. Probleme şi critici în fiecare ziuliţă. Or,

cazul ăsta era o bombă cu ceas. O arteră îi pulsa incomod pe gâtul zbârcit.

Şeful brigăzii Antidrog arbora încă acel zâmbet nelalocul său. Cu rânjetul ca de oaie şi cu ochii porcini, nu dădea impresia unei mari inteligenţe. Procurorul-şef se ridică şi traversă încăperea spre fereastră. Rămase în picioare cu spatele către ei şi vorbi ca şi cum audienţa s-ar fi aflat pe schela de afară.

— Strict vorbind, ar trebui să avem aprobarea Curţii pentru această arestare, spuse el tare. Tot iadul se va revărsa peste voi dacă nu mergem mai întâi la Curte.

— Dar nu facem asta niciodată, protestă Hakon.

— Nu, spuse procurorul-şef întorcându-se. Dar ar trebui! Oricum... voi veţi încasa papara. V-aţi gândit cum o să vă apăraţi?

Destul de ciudat, Hakon începea să se simtă mai puţin nervos. De fapt, procurorul-şef era de partea lui.

— Ei bine, situaţia stă aşa: nu vom putea obţine aprobarea pentru mandatul de arestare dacă nu vom include amprentele; dar nu vom putea lua amprentele decât după ce-l vom aresta. Să sperăm că avocatul lui va avea alte treburi de făcut în weekend, ca să se mai preocupe şi de formalităţi. Sunt dispus să primesc orice

pedeapsă după aceea. Şi, din moment ce depinde de noi să decidem dacă apelăm la Curte pentru emiterea unui mandat de arestare, nu văd de ce ar trebui să fim muştruluiţi. O să ni se tragă poate o amendă. Eu pot îndura asta.

Micuţul în cămaşă de safari zâmbi şi i se adresă lui Hanne.

— Ţie cum îţi mai merge? Ţi-ai revenit complet după atac?

Ea se simţi aproape flatată, ceea ce o irită.

— Da, sunt bine, mulţumesc. Dar încă nu ştim cine a fost în spatele atacului. Presupunem că are o legătură cu cazul de faţă, aşa că poate vom mai descoperi nişte indicii pe parcurs.

Începea să se înnopteze, iar aerul umed de noiembrie lovea fereştele de la etajul al şaselea. Din adâncurile clădirii se auzea slab o muzică de marş. Fanfara poliţiei avea repetiţii. Se aşezară din nou cu toţii şi Hanne începu să-şi adune teancul gros de dosare.

— Încă ceva, Sand: te-ai hotărât cum vei formula acuzaţiile împotriva lui Lavik? Cantitate necunoscută, loc necunoscut, oră necunoscută şi aşa mai departe?

— O să-l acuzăm pentru cantitatea găsită acasă la

Frastrup. Douăzeci de grame de heroină şi patru grame de cocaină. Nu mult, dar mai mult decât suficient pentru a stabili o conexiune cu alte fapte. Şi suficient pentru a-l ţine în arest.

— Pune încă un capăt în acuzare, indică procurorul-şef. Pentru „că a importat în ultimii ani o cantitate necunoscută de droguri”. Sau ceva de genul acesta.

— Desigur, îşi dădu Hakon consimţământul.

— Încă un lucru, spuse procurorul-şef întorcându-se către liderul brigăzii Antidrog. De ce nu se ocupă şi echipa ta de acest dosar? Avem aici un caz clar de droguri, chiar dacă sunt implicate şi crime.

— De fapt, noi colaborăm, sări Hanne fără ezitare şi fără să aştepte un răspuns de la şeful brigăzii Antidrog Cooperăm foarte eficient. Iar cazurile de crimă sunt de bază aici, după cum ştiţi.

Şedinţa se sfârşise. Doamna comisar nu spusese o vorbă de când deschisese întrunirea. Ea strânse mâna procurorului-şef în timp ce îl conducea afară din cameră; ceilalţi trebuiră să se mulţumească doar cu o înclinare a capului. Hakon fu ultimul care plecă, iar în prag aruncă o privire înapoi către frumoasa sculptură. Doamna comisar observă şi zâmbi.

— Baftă, Hakon. Ţi-o doresc din toată inima.

După voce, părea sinceră.

Vineri, 20 noiembrie

Nu-i venea să creadă. Parcă tocmai ar fi văzut nişte marţieni mici, verzi şi cu ochii roşii. Chiar şi Hanne Wilhelmsen era asaltată de îndoială în momentul respectiv. Jorgen Ulf Lavik, cu ochii aproape ieşindu-i din orbite, stătea în picioare în biroul său de avocatură, când uitându-se la Hanne, când citind foaia albastră iar şi iar, scoţând câte-un icnet. Faţa îi era roşie şi umflată. Părea gata-gata să facă un atac de cord. Doi poliţişti în haine civile îşi ocupaseră poziţiile în faţa uşii închise a biroului, cu picioarele răşchirate şi mâinile la spate, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să o ia la fugă dintr-un moment într-altul pentru a evada spre o libertate pe care se temea că n-o va mai regăsi decât într-un viitor şters şi îndepărtat. Chiar şi lampa din tavan pâlpâia şi tremura în furia şi agitaţia ei, ca un camion greoi ce gonea în intersecţie pentru a prinde lumina galbenă.

— Ce dracu’ e asta? ţipă el, citind-o deja a şasea oară. Ce dracului înseamnă?!

Izbi cu pumnul în birou cu o lovitură puternică. Evident că îl duru, iar durerea îl făcu să-şi scuture involuntar mâna.

— Este un mandat pentru arestarea ta. Eşti arestat. Eşti reţinut, dacă preferi.

Hanne făcu un gest spre foaia de hârtie care era pe birou, aproape făcută bucăţele după izbucnirea avocatului.

— Motivaţia e scrisă acolo. O să ai tot timpul pe care-l doreşti ca să faci recurs. Tot timpul pe care-l doreşti. Dar acum vii cu noi.

Fierbând de furie, Lavik se luptă ca să se controleze. Bărbia îi tremura şi chiar şi bărbaţii postaţi la uşă puteau auzi cum îi scrâşneau dinţii. Îşi tot închidea şi deschidea palmele cu rapiditate, dar într-un final se calmă.

— Trebuie să-mi sun soţia. Şi va trebui să-mi găsesc un avocat. Vreţi să ieşiţi din cameră pentru o clipă?

Hanne zâmbi.

— De acum înainte şi pentru o bună perioadă de timp, mă tem că nu vei putea să vorbeşti cu nimeni fără prezenţa unui poliţist – desigur, excepţie făcând avocatul tău. Dar pentru asta va trebui să mai aştepţi până când ajungem la secţie. Îmbracă-te. Nu ne face probleme, nu ne va ajuta nici pe noi, nici pe tine.

— Dar trebuie s-o sun pe soţia mea! Tonul lui îţi făcea

milă. Mă aşteaptă acasă într-o oră.

Nu avea ce rău să facă dacă vorbea cu ea. I-ar fi scutit de critici, măcar în privinţa aceasta. Hanne ridică receptorul şi i-l înmână.

— Spune ce doreşti referitor la motivul pentru care nu ajungi acasă. Îi poţi spune că ai fost arestat, dacă doreşti, dar niciun cuvânt despre motivul arestării. Voi întrerupe convorbirea dacă spui ceva ce nu îmi convine.

Ea îi arătă întrerupătorul aparatului cu un deget ridicat ameninţător şi-i permise să formeze numărul. Conversaţia fu scurtă, iar el spuse adevărul. Hanne putu să audă o voce tânguitoare la celălalt capăt al firului întrebând „De ce? De ce?” în mod aproape admirabil, el reuşi să-şi menţină stăpânirea de sine şi termină promiţând că avocatul lui o va contacta în cursul serii. Trânti receptorul şi se ridică în picioare.

— Hai să terminăm şi cu farsa asta, spuse el înverşunat şi-şi îmbrăcă haina pe dos. Înjură când văzu ce făcuse şi le spuse celor doi bărbaţi de la intrare: Nu aveţi de gând să mă puneţi şi în cătuşe?

Ei se făcură că nu aud. Un sfert de oră mai târziu Lavik stătea într-o celulă din sediul poliţiei. Mai fusese acolo şi înainte. Doar că atunci călcase pragul poliţiei din motive

extrem de diferite.

Alegerea avocatului făcută de Jorgen Lavik îi surprinse pe toţi. Toţi se aşteptaseră la unul dintre cele două sau trei superstaruri şi se pregătiseră pentru o confruntare dură. Dar, pe la şase în seara aceea, Christian Bloch-Hansen se prezentă plin de curtoazie şi mieroşenie, îi salută pe Hanne şi pe inspectorul-şef Kaldbakken şi ceru politicos o întrevedere cu Hakon Sand înainte de a merge la clientul său. Ceea ce, desigur, îi fu permis. Luă un dosar subţire cu copii ale documentelor acuzării ridicând uşor din sprâncene, dar acceptă fără să se plângă explicaţia lui Hakon că, din nefericire, erau singurele documente pe care i le putea oferi fără a prejudicia ancheta. Bloch-Hansen nu părea enervat. Era în branşă de treizeci de ani şi era cunoscut şi respectat. Nu era un nume sonor, ce-i drept, deoarece nu căutase niciodată publicitatea. Într-adevăr, părea că evita şi acum în mod deliberat să atragă atenţia asupra lui, ceea ce îi întărise şi mai mult reputaţia. Aşa se face că autorităţile judiciare îi dăduseră de mai multe ori sarcini speciale pe care el le îndeplini cu migală şi competenţă profesională.

Uşurarea pe care o simţi Hakon imediat ce văzu adversarul apreciat de toţi se transformă treptat în

conştientizarea faptului că avea în faţă cel mai rău adversar posibil. Christian Bloch-Hansen nu era un avocat care să declame şi să bată câmpii; el nu dorea să umfle subiectul, ca în titlurile belicoase ale tabloidelor. Nici nu era preocupat de lucrurile neesenţiale: o să-i nimicească. Nimic nu-i va scăpa. Era expert în procese penale.

Într-o jumătate de oră, avocatul îngrijit, de vârsta a doua, adunase toată informaţia de care avea nevoie. Apoi merse să stea de vorbă cu clientul său într-o cameră separată timp de câteva ore. După ce termină, întrebă dacă interogatoriul lui Lavik putea fi amânat până a doua zi.

— Clientul meu este epuizat. Probabil că şi dumneavoastră. Şi eu am avut o zi lungă. Când v-ar conveni să începem?

Copleşită de manierele de gentleman ale lui Blochhansen, Hanne îl lăsă pe el să aleagă ora.

— La ora zece este prea târziu? întrebă el cu un zâmbet, îmi place să iau micul dejun mai târziu în weekenduri.

Pentru Hanne Wilhelmsen nu era nici prea târziu, nici prea devreme. Interogatoriul avea să înceapă la ora zece.

Sâmbătă, 21 noiembrie

Un sunet ascuţit şi enervant îl smulse din lumea viselor. La început, nu-şi putu da seama ce era, şi se rostogoli, confuz, ca să oprească ceasul cu alarmă. Avea un ceas deşteptător de modă veche, cu limbi şi cifre aşezate în cerc şi cu o cheie în spate care-i aducea aminte de jucăriile copilăriei lui. Trebuia să-l tragă bine în fiecare seară până când scrâşnea, dacă nu voia să se oprească pe la ora patru dimineaţa. Era şapte fără zece şi lovi cu putere clopoţelul din vârf. Dar soneria zbârnâia mai departe. Se ridică în pat ca să-şi limpezească mintea şi-şi dădu seama că de fapt suna telefonul. Bâjbâind neîndemânatic după receptor, răsturnă aparatul pe podea cu zgomot. În cele din urmă, reuşi să pună mâna pe el şi să se prezinte cu vocea somnoroasă.

— Hakon Sand. Cine este?

— Bună, Sand. Sunt Myhreng. Îmi cer scuze...

— Scuze?! Ce naiba vrei să obţii sunându-mă la şapte dimineaţa, de fapt, înainte de şapte, într-o sâmbătă

dimineaţa? Cine te crezi?

Poc! Nu putu să facă receptorul să stea la locul lui, aşa că, enervat peste culme, se ridică şi smulse contactul din perete. Apoi căzu înapoi în pat plin de indignare până când somnul îl cuprinse, la fel de adânc ca mai înainte. Dormi o oră şi jumătate. Apoi se auzi soneria furioasă a interfonului.

Opt şi jumătate era o oră acceptabilă de trezire. Oricum, nu se grăbi, în speranţa că oricine ar fi îşi va pierde răbdarea înainte ca el să ajungă să deschidă. În timp ce se spăla pe dinţi, se auzi iarăşi soneria interfonului. Chiar mai agresivă. Dar Hakon nu se grăbea. Se spălă încet pe faţă şi avu un sentiment de libertate relaxată şi ostentativă în timp ce-şi îmbrăca halatul de casă şi puse ceainicul pe foc înainte de a merge la interfon.

— Da?

— Bună, sunt Myhreng. Pot vorbi cu tine?

Tipul ăsta o ţinea pe-a lui. Dar şi Hakon Sand.

— Nu, spuse el, punând cu hotărâre receptorul la locul lui.

Dar peste o secundă, zgomotul hârâit reverberă din nou prin apartament ca un bondar înfuriat. Hakon se calmă puţin înainte de a ridica din nou receptorul interfonului.

— Du-te şi cumpără nişte chifle proaspete de la băcănia de după colţ. Şi suc de fructe. Din acela cu fructe adevărate în el. Şi ziare. Toate trei.

Se referea la *Aftenposten, Dagbladet* şi *VG.* Myhreng cumpără *Arbeiderbladet* şi ultimele două. De asemenea, uită şi de partea cu fructele adevărate.

— Al naibii de frumos apartamentul, spuse el, aruncând o privire în dormitor.

La fel de curios ca un poliţist, se gândi Hakon, închizând uşa camerei de dormit.

Îl conduse pe Myhreng în living şi se duse la baie să scoată o periuţă de dinţi în plus şi o sticlă de parfum feminin lăsată în urmă cu un an de o amantă de ocazie. Asta dădea bine.

Fredrick Myhreng nu venise degeaba în vizită. Cafeaua nici măcar nu începuse să fiarbă când el se revărsă.

— L-aţi arestat, nu-i aşa? Nu-l găsesc nicăieri. Secretara de la biroul lui îmi spune că e plecat la ţară, dar acasă îmi răspunde un băieţel care spune că tatăl lui nu poate veni la telefon. Nici mamă-sa. Mă întrebam dacă n-ar trebui să sun la Protecţia Copilului de vreme ce de zece ori în aceeaşi zi, nu-mi răspunde decât un copil de vreo cinci anişori.

Hakon îşi clătină capul, aduse cafeaua şi se aşeză.

— Eşti genul de persoană care maltratează copiii? Dacă te-ai gândit că e posibil să-l fi arestat pe Lavik, cum de nu ţi-ai dat seama că nu era chiar plăcut pentru băiat sau pentru restul familiei să fie hărţuiţi de tine la telefon?

— Jurnaliştii nu-şi pot permite să fie prea binevoitori, replică Myhreng, apucând o conservă de macrou în sos de tomate.

— Da, bine, o poţi deschide, spuse Hakon cu sarcasm, după ce jumătate din conţinutul conservei era deja pe chifla lui Myhreng.

— Burger de macrou! Genial!

Cu gura plină de mâncare şi cu sosul de roşii scurgându-i-se pe faţa de masă albă, el bâigui:

— Recunoaşte, l-aţi arestat. Pot să citesc asta pe faţa ta. Mereu am avut impresia că era ceva ciudat cu individul ăla. Mi-am dat seama de o mulţime de lucruri, să ştii.

Privirea din ochii lui, aruncată pe deasupra ochelarilor ridicol de mici, era provocatoare, dar nu complet sigură pe sine. Hakon îşi permise un zâmbet şi nu se grăbi să-şi ungă margarina.

— Dă-mi un motiv serios pentru care să-ţi spun ceva.

— Îţi pot da mai multe. Pentru început, informaţiile bune

sunt cea mai bună protecţie împotriva informaţiilor eronate. În al doilea rând, mâine toate ziarele vor fi pline cu ştirea asta, oricum. Şi poţi fi al naibii de sigur că celelalte ziare n-o să lase arestarea unui avocat să treacă neobservată mai mult de o zi. Şi în al treilea rând...

Se întrerupse, îşi şterse sosul de roşii de pe bărbie cu degetele şi se aplecă peste masă insinuant.

— Şi în al treilea rând, noi am lucrat bine împreună în trecut. Ar fi spre avantajul nostru reciproc să continuăm.

Hakon Sand dădu impresia că fusese convins. Fredrick Myhreng îşi aroga acest merit, deşi nu argumentele lui îl înduplecară. Având promisiunea unor informaţii incitante, el stătea şi aştepta, supus ca un şcolar, în timp ce Hakon făcea un duş lung şi revigorant. Dosarul pe care-l întocmise până târziu în noapte merse cu el în baie.

Duşul dură aproape un sfert de oră, iar în acel răstimp, Hakon îşi schiţă în minte o ştire de ziar care să semene teroarea printre persoanele care erau încă în libertate şi se frământau în această mohoreală de noiembrie. Pentru că el era convins că mai era cineva. Trebuia doar să ştii cum să-l momeşti. Mai bine zis, cum să-l bagi în sperieţi.

Luni, 23 noiembrie

Era ca la circ. Trei camere de televiziune, nenumăraţi fotografi de presă şi cel puţin douăzeci de ziarişti, plus o mulţime uriaşă de privitori curioşi care se adunaseră în holul de la intrarea de la parter a tribunalului. Ziarele de duminică încercaseră să se depăşească între ele, dar la o analiză atentă, nu spuseseră decât că un avocat de treizeci şi cinci de ani din Oslo fusese arestat pentru suspiciunea de a fi organizatorul unui cartel al drogurilor. Asta era tot ce ştiau ziariştii, chiar dacă articolele lor umpluseră mult spaţiu. Ei făcuseră un mare ospăţ din puţine ingrediente şi fuseseră ajutaţi din plin de colegii lui Lavik, care, în interviuri generoase, criticau aspru acţiunea monstruoasă a poliţiei de a aresta un camarad avocat respectat şi popular. Faptul că aceşti onorabili colegi de breaslă nu ştiau absolut nimic despre subiect nu-i împiedicase să profite în cel mai înalt grad de posibilitatea de a-şi exprima îngrijorarea. Singurul care păstrase tăcerea era de fapt cel care chiar ştia ceva: Christian

Bloch-Hansen.

Era dificil să-ţi faci loc prin mulţimea care obstrucţiona intrarea spre Sala de judecată nr. 17. Chiar dacă nu mai mult de doi sau trei ziarişti prezenţi l-ar fi putut recunoaşte, mulţimea reacţiona ca un cârd de pinguini când un reporter TV întinse un microfon spre el. Reporterul era ataşat cu cablul de la microfonul lui de un cameraman, un bărbat înalt de peste un metru nouăzeci care îşi pierdu echilibrul atunci când intervievatorul trase brusc de cablu. Se zbătu câteva secunde să-şi păstreze stabilitatea şi pentru o clipă fu ţinut drept de mulţimea din jurul său. Dar numai pentru scurt timp, căci apoi se dezechilibră şi trase după el încă vreo câţiva, dându-i lui Bloch-Hansen ocazia, în acel haos, de a se strecura în Sala de judecată nr. 17.

Hakon Sand şi Hanne Wilhelmsen nici măcar nu încercaseră să-şi croiască drum prin mulţime. Ei stătură în spatele geamurilor fumurii ale unei dube până când Lavik fu dus la intrarea din lateral, cu obişnuitul sacou tras peste cap. Aproape nimeni nu fu interesat de bietul Roger din Sagene, care arăta destul de amuzant cu geaca sa bej trasă până peste urechi. Toată mulţimea năvăli în tribunal după ei, iar Hanne şi Hakon putură să se strecoare prin uşa din spate rezervată poliţiei. Ei urcară de la subsol

direct în sala de judecată.

Un aprod slab era împiedicat să-şi facă treaba de a păstra ordinea în sală. Nu făcu decât o singură încercare: bărbatul mai în vârstă, îmbrăcat în uniformă, nu avea nici cea mai mică şansă de a ţine piept mulţimii de afară. Hakon văzu consternarea de pe faţa lui şi folosi telefonul de pe masa judecătorului pentru a chema întăriri de jos. Patru poliţişti reuşiră curând să îi scoată afară pe cei care nu aveau loc pe banca pentru public.

Judecătorul întârziase; şedinţa trebuia să înceapă la ora unu fix. El ajunse cu patru minute mai târziu, fără măcar să se uite la cineva. Îşi aşeză dosarul în faţă; era ceva mai gros decât cel pe care-l primise Bloch-Hansen cu trei zile înainte. Hakon se ridică în picioare şi-i dădu avocatului apărării câteva documente noi. Îi luase câteva ore să sorteze ceea ce voia să prezinte Curţii, care nu avea voie să aibă mai multe documente decât avea apărarea.

Întorcându-se către Hakon, judecătorul rugă să fie adus acuzatul. Hakon dădu din cap către avocatul apărării, care se ridică.

— Clientul meu nu are nimic de ascuns, spuse el cu o voce puternică, pentru a se asigura că toţi ziariştii îl aud, dar arestarea sa are, evident, un efect devastator atât

asupra lui, cât şi asupra familiei sale. Aş avea rugămintea ca procedurile de audiere să aibă loc cu uşile închise.

Un oftat de dezamăgire, chiar de resemnare, străbătu micul grup de spectatori. Nu din cauză că le pieriseră speranţele pentru o şedinţă publică, ci pentru că se aşteptaseră ca poliţia să fie cea care le va închide uşa în nas, cum se întâmpla adeseori. Acest avocat discret, laconic nu prevestea nimic bun. Singurul care reacţionă cu un zâmbet afectat fu Fredrick Myhreng, care ştia sigur că va fi, oricum, alimentat cu un flux de informaţii continuu. *Dagbladet* fusese ieri mai consistent decât concurenţa. Se bucurase de ora de dinaintea şedinţei de judecată, exultând datorită faptului că ceilalţi colegi mai în vârstă îi strecurau priviri interogatoare şi întrebări voalate, puţin dispuşi să admită că au pierdut startul, dar, în acelaşi timp, animaţi de o dorinţă clară pentru noi informaţii, ceea ce îi cam gâdila orgoliul.

Judecătorul lovi cu ciocănelul în birou şi goli sala pentru a discuta cu avocatul. Aprodul ieşi triumfător în urma ultimului ziarist revoltat şi agăţă pe uşă tăbliţa neagră pe care scria cu litere albe: „Proces cu uşile închise”.

Desigur, nu avu loc nicio discuţie. Cu o privire jucăuşă, judecătorul se ridică în picioare, făcu câţiva paşi până în

biroul anexat sălii de judecată şi se întoarse cu o decizie scrisă deja pregătită.

— Mi-am imaginat că aşa va fi, spuse el semnând hârtia. Apoi răsfoi dosarul cazului câteva minute, după care apucă decizia judecătorească şi ieşi să anunţe mulţimea ceea ce se ştia deja. Când se întoarse din nou, îşi dădu jos jacheta şi o agăţă de pupitru. Îşi ascuţi trei creioane foarte concentrat înainte de a se apleca spre interfon.

— Aduceţi-l sus pe Lavik, ordonă el şi zâmbi către femeia care stătea dreaptă în faţa computerului.

— O să fie o zi lungă, Elsa!

Chiar dacă Hanne îl avertizase dinainte, Hakon fu şocat de apariţia lui Lavik atunci când acesta intră prin uşa din spate în sală. Deşi era imposibil din punct de vedere fizic, ar fi putut să jure că Jorgen Lavik slăbise zece kilograme peste weekend. Costumul îi atârna şifonat şi el avea un aspect abătut. Faţa îi era alarmant de pământie, iar ochii îi erau roşii şi umflaţi. Avea aerul unui om care se îndrepta spre propria înmormântare, şi, din cât îşi dădea seama Hakon, ar fi putut fi mai aproape de ea decât îndrăzneau ceilalţi să presupună.

— I s-a dat să mănânce şi să bea? şopti el pe un ton îngrijorat spre Hanne, care dădu din cap abătută.

— Dar nu a vrut să bea decât puţină Cola. Nu a mâncat nimic de vineri, spuse ea încet. Nu e vina noastră, i s-a acordat un tratament special.

Chiar şi judecătorul păru îngrijorat de condiţia inculpatului. Îl măsură de câteva ori înainte de a le spune celor doi poliţişti de pază să-l scoată din boxa martorilor şi să-i aducă un scaun. Rigida operatoare pe computer se relaxă pentru o clipă, ieşi din boxa ei şi-i oferi lui Lavik un pahar din plastic cu apă şi un şerveţel de hârtie.

Atunci când judecătorul se convinse că Lavik nu era aşa de aproape de moarte pe cât sugera aspectul său, procedurile începură, în sfârşit. Hakon avea să vorbească primul, şi primi o bătaie încurajatoare pe coapsă de la Hanne când se ridică în picioare. Îl lovise mai tare decât intenţionase, şi asta îi produse senzaţia că îi venea să facă pipi.

După patru ore, atât acuzarea, cât şi avocatul apărării urmaseră exemplul judecătorului şi îşi scoaseră hainele. Hanne Wilhelmsen îşi scosese puloverul, dar Lavik arăta de parcă îngheţa de frig. Doar doamna de la computer părea să fie neafectată. Avuseseră o scurtă pauză cu o oră în urmă, dar niciunul nu riscă să se arate lupilor de pe coridor. De fiecare dată când se făcea tăcere în sala de

judecată, puteau auzi că afară aştepta încă o mulţime considerabilă.

Lavik era dornic să vorbească în apărarea sa, dar dură infinit de mult, căci fiecare cuvânt era cântărit cu multă grijă. Nu apăruse nimic nou în povestea lui – el negă totul şi rămase la declaraţia pe care o făcuse la poliţie. Avea chiar şi o explicaţie pentru amprente: clientul lui îl rugase pur şi simplu să-i dea un mic împrumut, ceea ce, susţinea Lavik, nu era ceva neobişnuit pentru el. La întrebarea acidă a lui Hakon dacă obişnuia să-şi împrumute în numerar toţi clienţii săi năpăstuiţi, el răspunse afirmativ. Avea chiar şi martori care să ateste acest lucru. Desigur, nu putea explica de ce o bancnotă câştigată legal de o mie de coroane ajunsese într-o pungă de plastic împreună cu banii de droguri sub o podea din Mosseveien, dar în acelaşi timp nu puteau să-l acuze pe el pentru faptele ciudate ale clientului său. Legătura cu Roger fusese explicată foarte limpede înainte: se întâmplase să îl ajute pe tip cu câteva chestiuni minore: returnări de taxe şi trei-patru amenzi de circulaţie. Problema lui Hakon era că şi Roger spusese exact acelaşi lucru.

Explicaţia pentru bancnota de o mie de coroane era, totuşi, destul de subţire. Deşi era imposibil să citeşti ceva

pe faţa impasibilă a judecătorului, Hakon era sigur că acest element din dosarul de acuzare avea să ţină. Dacă avea să fie suficient doar acest element, asta era o altă problemă, care avea să fie rezolvată într-o oră şi ceva; cazul avea să fie acceptat sau respins în funcţie de consistenţa dosarului. Hakon începu să pună lucrurile laolaltă.

Banii şi amprentele erau elemente vitale; după asta, trecu la relaţia misterioasă dintre Roger Stromsjord şi Lavik şi la numerele codificate de telefon. Către final, el petrecu douăzeci şi cinci de minute asupra declaraţiei făcute de Han van der Kerch lui Karen Borg, înainte de a conchide cu o tiradă pesimistă despre posibilitatea ca unele probe să fi fost ascunse sau distruse.

Asta era tot ce avea. Punct. Niciun cuvânt despre legăturile cu Hans Olsen prin Ludvig Sandersen, victima fără faţă. Nici despre listele de coduri găsite. Nimic despre prezenţa lui Lavik la sediul poliţiei în momentul în care Van der Kerch a luat-o razna sau în care Frostrup a luat supradoza fatală.

Ieri fusese sută la sută sigur. Discutaseră şi dezbătuseră, analizaseră şi argumentaseră. Kaldbakken voia să meargă înainte cu tot ce aveau, bazându-se pe

siguranţa absolută a lui Hakon de acum câteva zile. Dar inspectorul-şef renunţase, în cele din urmă; Hakon nu mai era acum la fel de încrezător şi convingător. Îşi storcea creierul să găsească replica de final – lovitura decisivă – pe care o repetase azi-noapte, dar aceasta i se şterse din memorie. Nemaiştiind ce să zică, rămase în picioare, înghiţind în gol de câteva ori, înainte de a se bâlbâi că poliţia îi susţinea demersurile. Apoi uită să se aşeze şi urmară câteva secunde stânjenitoare până când judecătorul îşi drese glasul şi îi spuse că nu era nevoie să rămână în picioare. Hanne îi zâmbi uşor încurajator şi-l lovi între coaste, mai delicat de data aceasta.

— Onorată instanţă, începu avocatul apărării chiar în momentul în care se ridica de pe scaun, suntem fără îndoială în pragul de a ne implica într-un caz extrem de delicat, unul care se referă la un avocat care a comis cele mai grave infracţiuni.

Cei doi adversari nu-şi puteau crede urechilor. Ce Dumnezeu însemna asta? Bloch-Hansen îşi înjunghia clientul pe la spate? Se uitară la Lavik să-i vadă reacţia, dar faţa lui palidă şi obosită nu trăda nicio emoţie.

— O regulă de bun simţ, spune să nu te grăbeşti să acuzi dacă n-ai probe suficiente, continuă el, punându-şi

sacoul din nou, pentru a-şi asuma caracterul formal al discursului ţinut în acea sală mare şi încinsă. Hakon regretă că nu făcuse şi el acelaşi lucru; ar fi făcut o impresie mult mai bună.

— Dar este destul de deplorabil...

El făcu o pauză pentru a pune în evidenţă cuvintele.

— Este destul de deplorabil, oricare ar fi circumstanţele, că o avocată precum Karen Borg, pe care o ştiu ca având o judecată corectă şi cu o reputaţie bună, să nu-şi fi dat seama că este vinovată de încălcarea Articolului 144 din Codul penal.

O altă pauză. Judecătorul căuta la secţiunea relevantă, iar Hakon era paralizat de frică. Îşi veni în fire când Bloch-Hansen îşi reluă pledoaria.

— Karen Borg se află sub incidenţa secretului profesional, continuă el. Ea l-a încălcat. Pot să-mi dau seama din documente că ea invocă în această gravă încălcare a legii cvasiconsimţământul clientului ei decedat. Asta nu poate fi de ajuns. Trebuie să accentuez, mai întâi şi mai presus de orice, starea psihotică a clientului ei, care îl făcea incapabil să-şi poarte singur de grijă. În al doilea rând, aş atrage atenţia Curţii asupra aşa-zisului bilet de adio, Documentul 17-1.

Făcu o pauză şi înmână copia nefericitei scrisori.

— Din cuvintele folosite nu reiese în mod evident mesajul său de scutire a avocatei de la obligaţia de confidenţialitate. Aşa cum o citesc eu, este doar o scrisoare de adio, o declaraţie mai degrabă emoţională de afecţiune către un avocat care, e drept, a fost extrem de bun şi sufletist.

— Dar omul este mort acum!

Hakon fu incapabil să-şi ţină gura, ridicându-se pe jumătate şi gesticulând cu mâna. Se lăsă înapoi pe scaun înainte ca judecătorul să-l admonesteze. Avocatul apărării zâmbi.

— Fac trimitere la sinteza deciziilor judecătoreşti din anul 1983, pagina 430, spuse el mergând spre bară şi punând o copie a speţei pe biroul judecătorului.

— Şi una pentru tine, spuse, oferindu-i o copie lui Hakon, care trebui să se ridice şi să se deplaseze pentru a o obţine.

— În opinia generală, clauza de confidenţialitate nu încetează atunci când clientul moare, explică el. Nu poate fi niciun dubiu referitor la acest subiect. Şi acum să revenim la această scrisoare de bun-rămas.

O ridică în faţa ochilor şi începu să citească: „Ai fost

foarte bună cu mine. Uită că ţi-am spus să ţii totul secret. Scrie-i mamei mele. Mulţumesc pentru tot”.

El puse scrisoarea înapoi lângă celelalte hârtii. Hanne nu ştia ce să creadă. Hakon avea părul măciucă şi-şi simţea scrotul contractându-se într-un bulgăre de masculinitate ca atunci când făcea baie în apa rece ca gheaţa.

— Asta, continuă Bloch-Hansen, asta este departe de a garanta scutirea de la clauza de confidenţialitate. Karen Borg, ca avocat, nu ar fi trebuit niciodată să facă o declaraţie în această chestiune. Dar, din moment ce ea a greşit, este esenţial ca instanţa să nu facă la fel. Aş atrage atenţia în această privinţă asupra Articolului 119 din Codul penal şi aş sublinia că ar însemna un conflict cu prevederile acestuia dacă Instanţa ar admite declaraţia lui Karen Borg.

Hakon dădu paginile extrasului pe care îl avea în faţă; mâinile îi tremurau aşa de tare, încât avea probleme să-şi coordoneze mişcările. Găsi pasajul relevant, în sfârşit. Sfinte Sisoe! O instanţă nu poate accepta o declaraţie de la un avocat care a obţinut informaţiile în cursul exercitării profesiei sale.

Acum chiar că era îngrijorat. Nu dădea o ceapă degerată nici pe Lavik, nici pe traficantul de droguri Jorgen Ulf Lavik.

Nu se gândea decât la Karen Borg. Se pare că era într-o mare încurcătură. Şi era în întregime vina lui. El fusese cel care insistase să-i ia o declaraţie. Este adevărat, ea nu protestase deloc, dar nici nu ar fi dat o asemenea depoziţie dacă el nu i-ar fi cerut-o. Totul era vina lui.

În capătul opus al sălii, avocatul apărării îşi strânsese hârtiile. Mersese la capătul barei, foarte aproape de judecător şi se înclină sprijinindu-se de bancă.

— Iar asta, Onorată Instanţă, lasă acuzarea total descoperită. Nicio semnificaţie anume nu poate fi atribuită numerelor de telefon din agenda lui Roger Stromsjord. Faptul că omul are o pasiune pentru jocul cu numere nu este o dovadă de infracţiune. Nici măcar nu este un indiciu pentru ceva neobişnuit – poate doar pentru faptul că e un excentric. Cât despre amprentele de pe bancnotă... Ştim foarte puţine despre asta. Dar, Onorată Instanţă, nu există nimic care să infirme că domnul Lavik spune adevărul! Ar fi putut să-i împrumute o mie de coroane clientului său de care îi părea rău. Nu că ar fi neapărat o idee înţeleaptă, din moment ce Frostrup avea probleme cu creditele nerambursate, dar împrumutul a fost, fără îndoială, un act de generozitate. Nici acest gest nu poate avea vreo relevanţă ca probă la dosar.

O mişcare a braţului semnală că era aproape de a trage concluziile.

— Nu o să mai comentez asupra gravei nedreptăţi de a-mi încarcera clientul. N-aş face decât să mă repet. Niciunul dintre elemente nu reprezintă temeiuri rezonabile pentru vreo suspiciune. Clientul meu trebuie eliberat imediat. Mulţumesc.

Îi luase exact opt minute. Hakon avusese nevoie de o oră şi zece minute. Cei doi poliţişti care îl flancau pe Lavik căscaseră tot timpul cât durase pledoaria audierii. În timpul intervenţiei lui Bloch-Hansen se înviorară considerabil.

Judecătorul era departe de a fi vioi. Nu făcea niciun efort să ascundă faptul că era epuizat, înclinându-şi capul dintr-o parte într-alta şi masându-şi faţa. Lui Hakon nici măcar nu i se oferi dreptul la replică. N-ar fi ajutat la nimic. Hakon simţea un gol sinistru în stomac şi nu era în stare să mai spună nimic. Judecătorul se uită la ceas. Era deja şase şi jumătate. Aveau să înceapă ştirile într-o jumătate de oră.

— O să continuăm cu Roger Stromsjord imediat. N-o să dureze prea mult, acum că instanţa este familiarizată cu faptele cazului, spuse el optimist.

Dură mai puţin de oră. Hanne ştia prea bine că săracul

Roger era văzut doar ca un accesoriu al lui Lavik. Dacă Lavik urma să fie condamnat, aceeaşi soartă îl aştepta şi pe Roger. Dacă Lavik era eliberat, la fel şi Roger.

— Veţi avea un verdict astăzi, sper, dar s-ar putea să nu fie gata până la miezul nopţii, declară judecătorul în timp ce audierea se apropia de final. Veţi aştepta aici, sau pot să iau un număr de fax de la fiecare?

Se înţelege, îi dăduse fiecare un număr de fax.

Roger fu escortat înapoi la subsol, după o scurtă conversaţie în şoaptă cu avocatul său. Judecătorul intrase deja în biroul alăturat, iar dactilografa îl urmă. Bloch-Hansen îşi puse venerabila, dar jerpelita servietă cu documente la subraţ şi merse către Hakon Sand. Părea mult mai prietenos decât te-ai fi putut aştepta.

— Nu cred că aţi avut prea multe împotriva lui, atunci când l-aţi arestat, vineri, spuse el cu vocea scăzută. Mă întreb ce aţi fi făcut dacă nu aţi fi găsit agenda şi dacă nu aţi fi avut noroc cu amprentele. Sau, ca s-o spun pe cea dreaptă, nu aveaţi niciun motiv rezonabil pentru a-l suspecta atunci când l-aţi arestat.

Hakon simţi că leşină. Poate că asta fu evident pentru celălalt, deoarece avocatul se grăbi să-l liniştească.

— Nu am de gând să fac valuri cu asta. Dar îţi pot oferi

un sfat prietenos: nu te băga în lucruri cărora nu le poţi face faţă. Asta e valabil în toate aspectele vieţii tale.

Avocatul apărării dădu din cap scurt, dar politicos şi ieşi pentru a se întâlni cu acei jurnalişti care nu-şi pierduseră încă răbdarea. Erau doar câţiva. Cei doi ofiţeri de poliţie rămăseseră singuri.

— Să mergem şi să mâncăm ceva, sugeră Hanne. Apoi o să aştept împreună cu tine. Sunt sigură că va fi bine.

Asta era o minciună evidentă.

* * *

Observă din nou aroma subtilă a parfumului ei. Îl îmbrăţişase în semn de consolare şi de încurajare, imediat ce rămaseră singuri. Dar asta nu-l încălzi cu nimic. Când ieşiră din marele şi vechiul tribunal, ea făcu o remarcă referitoare la cât de inspiraţi au fost să mai aştepte o jumătate de oră. Mulţimea plină de întrebări plecase acasă la căldurică. Cei de la televiziuni trebuiră să se supună orarelor lor fixe şi să se grăbească înapoi cu ceea ce reuşiseră să obţină. Reporterii de ziar dispărură şi ei, după ce obţinură o scurtă declaraţie de la avocatul apărării. Era deja opt şi un sfert.

— De fapt, nu am mâncat toată ziua, realiză Hakon uimit, simţind că pofta de mâncare începea să dea semne,

după ce se ascunsese într-un colţ al stomacului său timp de douăzeci şi patru de ore.

— Nici eu, răspunse Hanne, deşi nu era în totalitate adevărat. Avem o grămadă de timp. Judecătorul va avea nevoie de cel puţin trei ore. Hai să găsim un loc liniştit.

Merseră braţ la braţ coborând un deluşor, încercând să evite şiroaiele puternice de pe acoperişul unei clădiri vechi, şi reuşiră să găsească o masă retrasă într-un restaurant italian chiar după colţ. Un tânăr frumos cu părul negru ca abanosul îi însoţi la locurile lor, le aruncă un meniu pe masă şi-i întrebă mecanic dacă doresc ceva de băut. După un moment de ezitare, amândoi comandară bere. Fu adusă în timp-record. Hakon bău o jumătate de pahar dintr-o înghiţitură. Îl revigoră şi avu un impact imediat – sau poate era doar şocul produs stomacului său atrofiat.

— S-a dus totul naibii, spuse el, aproape vesel, ştergându-şi spuma de pe buza de sus. N-o să reuşim niciodată. O să-i elibereze şi o să se întoarcă la vechile lor afaceri. Ţine minte ce spun. Şi este din vina mea.

— O să ne facem griji despre asta atunci când o să se întâmple, spuse Hanne, deşi era incapabilă să ascundă faptul că îi împărtăşea pesimismul. Ea se uită la ceas. Încă

mai avem o oră sau două înainte de a trebui să ne recunoaştem învinşi.

Stătură acolo un timp destul de lung, fără să mai spună nimic şi cu privirile pierdute.

Paharele se goliseră când sosi mâncarea. Luaseră spaghete. Arătau apetisant şi erau bine condimentate.

— Nu este vina ta dacă o să iasă rău, spuse ea în timp ce se lupta cu şiruri lungi şi albe acoperite cu sos de roşii, îşi îndesase şervetul în guler, scuzându-se cu un surâs, pentru a-şi proteja puloverul de accidente inevitabile.

— Ştii că nu e vina ta, adăugă ea cu bunăvoinţă, scrutându-i faţa. Dacă merge prost, noi toţi am greşit. Am fost toţi de acord să încercăm să-l arestăm, nimeni nu te poate acuza doar pe tine.

— Cum să nu mă învinovăţească?

Lovi lingura de masă, iar sosul sări în toate părţile.

— Cum să nu mă învinovăţească? Sigur că eu voi fi vinovatul de serviciu! Nu ai fost tu, nici Kaldbakken, nici comisarul sau altcineva cel care s-a bâlbâit ore în şir acolo, înăuntru! Am fost chiar eu! Eu am fost cel care a dat-o în bară. Au tot dreptul să dea vina pe mine.

Brusc se simţi sătul şi împinse deoparte mâncarea pe jumătate neatinsă, aproape cu dezgust, ca şi când midiile

ar putea ascunde cine ştie ce ordin de eliberare nedorit.

— Nu cred că am mai fost vreodată atât de deplorabil în instanţă, crede-mă, Hanne.

Trase adânc aer în piept şi îi ceru tânărului cu părul lins o sticlă de apă minerală.

— Probabil aş fi avut o prestaţie mai bună dacă ar fi fost un alt avocat al apărării. Bloch-Hansen mă intimidează. Stilul său ultracorect şi eficace mă dă peste cap. De fapt, mă pregătisem pentru o luptă sângeroasă şi deschisă. Când, în schimb, adversarul meu mă provoacă la un duel elegant, devin inert ca un sac de cartofi.

Îşi scărpină faţa cu putere, rânji şi dădu din cap.

— Promite-mi că nu vei face comentarii răutăcioase despre prestaţia mea, o imploră el.

— Te asigur de asta pe cuvântul meu de onoare, promise Hanne, ridicând mâna dreaptă pentru a confirma. Dar, serios, nu a fost chiar *atât* de rău. Apropo, continuă ea, schimbând subiectul, de ce i-ai spus reporterului de la *Dagbladet* despre o posibilă a treia persoană încă aflată în libertate? A sunat de parcă ai fi avut pe cineva anume în minte. Cel puţin, presupun că de la tine are informaţia?

— Ţii minte ce ai spus când am fost şocat de felul în care l-ai tratat pe Lavik la ultimul interogatoriu, înainte de

a-l aresta?

Ea se încruntă încercând să-şi amintească.

— Nu prea.

— Ai spus că oamenii speriaţi fac greşeli. De aceea voiai să-l sperii pe Lavik. Acum este rândul meu să mă joc de-a omul negru. Ar putea fi o vorbă goală sau ar putea să ajungă la urechile cuiva care este liber şi speriat. Foarte, foarte speriat.

Nota sosi în câteva secunde după semnul discret al lui Hakon. Amândoi se întinseră după ea, dar Hakon fu mai rapid.

— Nici nu se pune problema, protestă Hanne. O să plătesc eu – sau, cel puţin, lasă-mă să plătesc jumătate.

Hakon strânse nota la piept cu o expresie rugătoare.

— Lasă-mă să mă simt măcar o dată pe ziua de azi ca un bărbat, se rugă el.

Nu o ruga mare lucru. El plăti şi rotunji suma cu un bacşiş de trei coroane. Ospătarul cu părul uleios îi conduse în întuneric cu un zâmbet şi îi asigură că spera să-i revadă cât de repede. Aerul său sincer nu era foarte convingător.

Epuizarea îi învăluia creierul ca o glugă neagră strâmtă, iar pleoapele îi cădeau ori de câte ori se oprea din vorbit câteva secunde. Scoase din sacou o sticluţă cu picături

pentru ochi, îşi lăsă capul pe spate, împinse ochelarii la rădăcina nasului şi picură lichidul fără să ţină cont de cantitate. Curând avea să termine toată sticluţa; de-abia o deschisese în dimineaţa aceea.

Hakon Sand îşi răsuci capul făcând un efort de a-şi relaxa muşchii gâtului, care erau încordaţi ca strunele unei harpe. Sucindu-l puţin cam prea mult, simţi brusc o crampă pe partea stângă care-l făcu să tresară.

— Aaau! strigă el, masând cu putere zona dureroasă.

Hanne se uită la ceas pentru a nu ştiu câta oară. Mai erau cinci minute până la miezul nopţii. Era imposibil să-ţi dai seama dacă era un semn bun sau rău faptul că dura aşa de mult să se ia o decizie. Judecătorul va trebui să fie extrem de meticulos dacă avea de gând să trimită un avocat la închisoare. Pe de altă parte, era clar că decizia avea să fie atacată în Apel, indiferent care ar fi fost.

Ea căscă aşa de larg, încât mâna ei subţire nu reuşi să acopere toată gura, şi, când se lăsă pe spate, Hakon observă că ea nu avea deloc amalgam în molari.

— Ce părere ai despre plombele astea albe? întrebă el, iar ea se uită la el uimită din cauza întrebării total rupte de context.

— Plombe albe? Ce vrei să spui?

— Am văzut că nu ai deloc amalgam pe măsele. Mă gândeam să scap şi eu de plombele mele din amalgam, fiindcă am citit un articol despre câte prostii sunt în cele din „argint”, mercur şi altele de felul ăsta. Am citit că unii chiar s-au îmbolnăvit de la ele. Dar dentistul meu nu este de acord cu plombele din compozit şi susţine că amalgamul este mult mai rezistent.

Ea se aplecă spre el cu gura larg deschisă, iar el văzu clar că totul era perfect alb.

— Nicio carie, spuse ea zâmbind cu un pic de mândrie. Desigur, sunt puţin cam bătrână ca să aparţin generaţiei „fără carii”, dar aveam apă de fântână unde am crescut. Mult fluor natural. Probabil periculos, dar eram şaisprezece copii în zonă care am crescut fără să mergem vreodată la dentist.

Dinţii. Era şi ăsta un subiect de pălăvrăgeală. Hakon se duse din nou să verifice faxul. Era încă aprins şi funcţiona bine, la fel cum fusese şi ultima oară când verificase. Luminiţa verde se uita arogant la el, dar, ca să fie sigur, trebui să mai verifice încă o dată dacă era hârtie în tavă. Sigur că era. Simţi cum îi venea să caşte, dar el se controlă încleştându-şi fălcile. Îi dădură lacrimile. Luă un pachet de cărţi de joc uzate şi aruncă o privire

întrebătoare spre Hanne. Ea dădu din umeri.

— Nu mă deranjează, dar hai să jucăm ceva diferit. Poker, de exemplu.

Terminaseră deja două jocuri când faxul începu să emită un tril promiţător. Beculeţul verde se schimbă în galben şi, câteva secunde mai târziu, maşina trase pagina albă de deasupra teancului. Aceasta rămase în maşină o clipă, după care capătul îi apăru pe partea cealaltă, cu atentul Tribunalului din Oslo.

Amândoi simţiră cum le creşte pulsul. Un fior neplăcut îi trecu pe spate lui Hakon, iar el trebui să se scuture.

— Să le scoatem pagină cu pagină, sau să aşteptăm până când iese tot mesajul? întrebă el cu un zâmbet forţat.

— Hai să ne luăm câte o cană de cafea, şi, când ne întoarcem, mesajul va fi deja aici. Mai bine decât să stăm aici în picioare aşteptând să iasă pagină cu pagină.

Aveau sentimentul că erau absolut singuri atunci când ieşiră din sală şi merseră pe hol. Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Dar cafeaua din anticameră dispăruse, aşa că cineva trebuie să fi fost pe acolo, fiindcă Hanne pusese o capsulă nouă cu mai puţin de o oră în urmă. Hakon merse în biroul lui, deschise fereastra şi aduse o pungă de plastic care fusese atârnată de un cui pe dinafară. Scoase două

sticle de jumătate de litru de oranjadă.

— „Gândeşte la rece”, cită el sardonic.

Ciocniră sticlele într-un toast mohorât. Hakon nu făcu nimic pentru a-şi controla un râgâit consistent şi sonor, în timp ce Hanne scoase un mic sughiţ. Se întoarseră în biroul de lucru. Foarte agale. Era un miros de lustru, iar podeaua strălucea mai mult decât de obicei.

Când intrară în cameră, diabolicul ochi verde îi luase din nou locul celui galben. Maşina îşi reîncepuse mormăitul ei somnolent, iar tava de ieşire conţinea acum câteva foi de hârtie. Hakon le luă cu o mână care tremura mai mult de la oboseală decât de tensiune şi citi repede ultima pagină. Se afundă în micuţa canapea şi citi cu voce tare:

— Inculpatul Jorgen Ulf Lavik va rămâne în arest până pe 6 decembrie a.c., excepţie făcând cazul în care procuratura dispune între timp altfel. Vizitele şi corespondenţa vor fi interzise pe durata detenţiei.

— Două săptămânii

Oboseala lui dispăru din cauza puseului de adrenalină.

— Două săptămâni pentru Lavik!

El sări de la locul lui, se împiedică de măsuţa de cafea şi-şi aruncă braţele în jurul lui Hanne, împrăştiind hârtiile.

— Dă-mi drumul, râse ea. Două săptămâni înseamnă în

realitate doar o jumătate de victorie; tu ai cerut patru.

— Durata va fi prelungită, sunt sigur. Vom lucra zi şi noapte. Şi jur – el lovi cu pumnul în masă înainte de a continua – pun pariu pe tot salariul meu că vom avea mai multe elemente despre nenorocit înainte să se termine cele două săptămâni!

Optimismul şi entuziasmul lui copilăresc nu o molipsiră pe Hanne. Ea strânse hârtiile şi le puse iar în ordine.

— Hai să vedem ce mai are de spus judecătorul.

La o privire mai atentă reieşi că decizia nu era nici măcar o jumătate de victorie. Cel mult o optime, poate.

Observaţia lui Christian Bloch-Hansen asupra declaraţiei, în calitate de martor, a lui Karen Borg găsise sprijin, chiar foarte mare. Instanţa prezentă interpretarea sa privitoare la scrisoarea de adio a lui Van der Kerch ca nefiind în sine o exceptare de la clauza de confidenţialitate. Intenţiile olandezului trebuiau să fie supuse la o analiză completă, o analiză în care accentul ar fi trebuit să fie pus pe întrebarea dacă dezvăluirea informaţiilor ar fi fost în avantajul acestuia. Erau indicii că nu aşa stăteau lucrurile în cazul lui, din moment ce declaraţia, de fapt, chiar îl incrimina într-o măsură semnificativă, iar acest lucru îi deteriora reputaţia

postumă. În opinia Instanţei, informaţiile obţinute de Karen Borg erau prea puţin relevante referitor la acest aspect. Prin urmare, Instanţa propunea să se ignore declaraţia avocatei în momentul de faţă, din moment ce aceasta ar putea intra în conflict cu procedurile legale.

În orice caz, cu anumite rezerve, Instanţa a găsit motive rezonabile de a suspecta comiterea unei infracţiuni. Dar numai în primul capăt de acuzare, referitor la cantitatea specificată de droguri care fusese descoperită în apartamentul lui Frastrup. În opinia Curţii, dată fiind neacceptarea declaraţiei lui Karen Borg, nu existau temeiuri pentru susţinerea altor bănuieli. Exista şi o frază în care judecătorul accepta că erau motive de a crede că acuzatul putea distruge dovezile. Reţinerea în arest timp de două săptămâni era proporţională cu severitatea acuzaţiilor. Douăzeci şi patru de grame de drog puternic erau o cantitate importantă, cu un preţ de stradă de circa două sute de mii de coroane. Două săptămâni după gratii, asta obţinură.

Roger Stromsjord avea să fie liber.

— O, la naiba, exclamară ei simultan.

Roger era acuzat doar pe baza informaţiilor obţinute de la Han van der Kerch. Din moment ce declaraţia lui Karen

Borg era inacceptabilă, Instanţa nu avea decât numerele de telefon codificate, care nu puteau constitui o probă în sine. El trebuia să fie eliberat.

Sună telefonul. Amândoi se repeziră, ca şi cum ţârâitul delicat ar fi fost o alarmă de incendiu.

Era judecătorul, care verifica dacă transmiterea faxului funcţionase corect.

— Bănuiesc că se va face recurs din ambele părţi, spuse el cu o voce epuizată, deşi Hakon avu impresia că detectă o urmă de ironie în ea.

— Da, eu vreau să fac recurs împotriva eliberării lui Roger Stromsjord, oricum, şi voi cere suspendarea măsurii de eliberare. Ar fi o catastrofă dacă el ar fi eliberat în seara asta.

— O să ai o suspendare a măsurii, promise magistratul. Dar acum e vremea să mergem la culcare, nu?

Acesta era singurul lucru asupra căruia se puteau pune cu toţii de acord. Fusese o zi lungă, lungă. Îşi puseră hainele, încuiară cu atenţie după ei şi lăsară sticlele de oranjadă pe jumătate goale stând într-o splendidă singurătate. Sloganul avea dreptate: trebuiau să gândească la rece.

Marţi, 24 noiembrie

Era ca şi cum se trezise cu o mahmureală groaznică. Hanne Wilhelmsen nu mai putuse să doarmă după ce ajunsese acasă. În ciuda laptelui fierbinte şi a masajului umerilor. După numai patru ore de aţipiri intermitente, fu aruncată în starea de trezie deplină de nemernicul de radio de la deşteptător. Reţinerea în arest a lui Lavik era subiectul zilei. Comentatorul considera audierile neconcludente şi se îndoia foarte mult de capacitatea poliţiei de a-şi susţine cazul mai departe. Desigur, el nu cunoştea motivele acestei decizii şi, prin urmare, pierdu câteva minute speculând asupra eliberării vânzătorului de maşini. Părerile erau foarte departe de adevăr.

Ea se întinse fără vlagă şi se forţă să se ridice din aşternuturile călduţe. Trebuia să sară peste micul dejun, fiindcă îi promisese lui Hakon că va fi la serviciu la opt. Părea că avea să fie iar una din zilele acelea lungi.

Sub duş, încercă să se concentreze asupra altor lucruri. Îşi odihni fruntea pe plăcile lucioase şi lăsă apa opărită să-i

curgă pe spate până când căpătă o culoare roz-deschis. Nu-şi putea scoate cazul din minte. Creierul ei intrase în trepidaţie şi o trăgea şi pe ea după el. Chiar în acest moment aproape că-şi dorea să fie transferată în alt departament. Trei luni la poliţia rutieră ar fi fost ideal. Poate că nu era genul care să fugă de o sarcină dificilă, dar acest caz îi confiscase întreaga viaţă. Nu avea pace, toate pistele dezlânate se tot întortocheau, întreţesându-se în noi soluţii, noi ipoteze. Chiar dacă Cecilie nu se plângea, Hanne îşi dădea seama că în momentul de faţă nu putea fi nicio bună prietenă, nicio adevărată iubită. La petreceri stătea pe scaun şi se holba taciturnă la pahar, rezumându-se la a fi politicoasă şi formală. Sexul devenise rutină, fără prea multe dovezi de pasiune sau de implicare.

Apa era aşa de fierbinte, încât spatele îi amorţise. Se îndreptă şi ţipă de durere când îi curse pe sâni. Pe când regla robinetul pentru a evita să fiarbă de vie, îi veni brusc un gând.

Bocancul. Trofeul lui Billy T. Evident, trebuie să aibă un frate geamăn pe undeva. Să localizezi un bocanc de iarnă, mărimea 44, în Oslo, în această perioadă a anului, ar putea părea o acţiune fără speranţă, chiar dacă posesorul încă nu o abandonase. Totuşi numărul celor care purtau

măsura 44 nu putea fi aşa de mare – deci merita încercat. Dacă ar fi reuşit să pună mâna pe celălalt bocanc, ar fi dat cu siguranţă de cineva implicat în toată chestia asta. Apoi ar mai vedea ei cât de tare se ţinea tipul. Loialitatea nu fusese niciodată punctul forte printre traficanţii de droguri.

Bocancul. Trebuia să fie găsit.

Ziua era abia la răsăritul zorilor. Deşi soarele nu se ridicase încă deasupra orizontului, lumina de după dealul Ekeberg dinspre sud-estul oraşului părea să promită o zi frumoasă şi rece de noiembrie. Temperatura coborâse sub zero grade. Posturile de radio locale transmiteau avertismente pentru automobilişti şi preziceau întârzieri şi supraaglomerări ale autobuzelor şi tramvaielor. Câţiva muncitori care se îndreptau spre o altă zi de trudă se opriră în faţa birourilor ziarului *Dagbladet* ca să se uite peste paginile acestuia, expuse în fereastră.

Încă o dată, cazul lui dădea titlul de deschidere. Myhreng făcuse o evidenţă secretă în agenda sa, chiar în acea dimineaţă, şi era cea de-a douăsprezecea oară când deschidea prima pagină în mai puţin de un an. Poate că se grăbea, dar era bine să aibă o privire de ansamblu, se gândi el cu mândrie. La urma urmelor, postul lui era doar temporar. Aproape ca o perioadă de probă.

Cheia îi ardea buzunarul. Fără să rişte nimic, el mai făcu trei copii şi le ascunse bine. Prietenul său lăcătuşul nu-i fusese de prea mare ajutor când vru să afle la ce se potrivea acea cheie. Dar nu ceva mai mare decât un dulap de depozitat bagajele. Poate un dulăpior, dar cu siguranţă nu era pentru o uşă de mărime standard. Aşa că era destul de neclar ce fel de încuietoare căuta.

Încercase în locurile cele mai frecventate. Cheia nu se potrivise nici la Gara Centrală, nici la cele două aeroporturi şi nici în marile hoteluri. Şi din moment ce nu era niciun număr pe cheie, probabil că nici nu era folosită pentru vreun loc public.

Să i-o dea, oare, lui Hakon Sand? Poliţia era, se pare, sub presiune acum, din moment ce două săptămâni nu înseamnă mult şi, ţinând cont şi de recursul care urma, era posibil ca nici măcar atât să nu dureze.

Erau destule motive pentru a ajuta poliţia. Ei aveau resurse şi asta însemna că ar fi fost mult mai eficient ca ei să descopere încuietoarea la care să se potrivească nenorocita de cheie. De asemenea, avea nevoie de bunăvoinţa lor. Categoric. Ar putea face o înţelegere profitabilă. De fapt, după ce se mai gândi la asta, înţelese că nu era foarte înţelept să ţină asupra sa ceva care ar

putea fi o probă crucială într-un caz aşa de important. Crimă şi altele. Era o încălcare a legii care se pedepsea? Era o tăinuire de probe? Cine ştie...

Pe de altă parte, cum să explice posesia cheii? Intrarea prin efracţie în biroul lui Lavik era o infracţiune în sine. Dacă editorul său ar auzi despre asta, şi-ar putea lua adio de la slujbă. Pentru moment, nu se putea gândi la o poveste care să stea în picioare.

Concluzia era evidentă: trebuia să se descurce singur. Dacă reuşea să găsească dulapul sau vestiarul, orice ar fi, avea să meargă la poliţie. Sigur, dacă ar conţine ceva interesant. Atunci poate că metodele sale dubioase ar fi trecute cu vederea. Da, cel mai de bun-simţ lucru era să ţină cheia la el.

Îşi netezi pantalonii şi intră în clădirea mare şi gri unde îşi avea sediul ziarul lui.

Toată suprafaţa biroului era complet acoperită cu ziare. Peter Strup ajunsese la birou de la şase şi jumătate. Şi el fusese trezit de ştirile despre decizia instanţei. Cumpărase şapte ziare diferite pe drumul spre serviciu, toate dedicând titluri de-o şchioapă cazului. În mare, articolele nu aveau prea multe de spus, dar toate priveau din unghiuri diferite. *Klassekampen* descria mandatul de reţinere ca o victorie a

legii şi avea un articol despre cât de reconfortant era că, din când în când, Curtea demonstrează că nu se rezumă doar la a perpetua justiţia de clasă. Ciudat, se gândi el mohorât, cum aceiaşi oameni care criticau la greu nevoia primitivă a unei societăţi corupte de răzbunare prin încarcerare schimbă placa atunci când acelaşi sistem ia în colimator pe cineva din straturile mai însorite ale societăţii. Tabloidele aveau mai mult fotografii decât text, cu excepţia titlurilor uriaşe. *Aftenposten* venea cu un reportaj sobru, prudent chiar. Cazul merita, în mod cert, o acoperire mai mare decât avea – poate că se temeau că vor fi acuzaţi de calomnie. Părea că mai e drum lung până la o condamnare şi era evident că Lavik avea să se răzbune crunt dacă urma să fie găsit nevinovat.

Stiloul său demodat zgâria hârtia în timp ce el îşi lua notiţe cu viteza luminii. Era dificil să urmăreşti argumentele legale din articolele de ziare. Jurnaliştii confundau conceptele şi se învârteau prin peisajul legal ca nişte găini turbate. Doar *Aftenposten* şi *Klassekampen* erau suficient de competente ca să înţeleagă că recursul urma să se facă împotriva unei hotărâri a Curţii, şi nu contra unei condamnări.

În cele din urmă, împături la un loc toate ziarele, mai

puţin tăieturile. Tot mormanul merse la gunoi. Prinse cu o agrafă tăieturile şi notele sale scrise de mână şi le puse într-un dosar de plastic într-un sertar încuiat. O sună pe secretară şi o rugă să anuleze toate întâlnirile pentru azi şi mâine. Ea fu uimită şi obiectă la început, până când se resemnă.

— Foarte bine, atunci. Să reprogramez totul în alte zile?

— Da, te rog să reprogramezi. Să spui că a intervenit ceva absolut neprevăzut. Acum trebuie să dau vreo două telefoane importante şi nu vreau să fiu deranjat. De absolut nimeni.

Se ridică în picioare şi încuie uşa care dădea în hol. Apoi scoase un mic celular şi merse lângă fereastră. După câteva apeluri, cineva îi răspunse la celălalt capăt.

— Bună, Christian, sunt Peter.

— Bună dimineaţa.

Vocea lui era sobră, mohorâtă, deloc în acord cu salutul.

— Ei bine, nu este chiar bună pentru niciunul dintre noi. Dar ar fi cazul să te felicit, dacă am înţeles bine din ziare. Unul eliberat, celălalt arestat pentru o jumătate din timpul cerut de procuror – rezultatul ar putea fi privit ca unul favorabil.

Vocea îi era ternă şi lipsită de expresivitate.

— Este o mare încurcătură, Peter, o încurcătură al naibii de nenorocită.

— Sunt de acord.

Niciunul nu mai spuse nimic, iar fâşâitul de pe fir deveni enervant.

Peter Strup se întrebă dacă nu cumva se întrerupsese convorbirea.

— Alo, mai eşti acolo?

— Da, sunt aici. Sincer să fiu, nu ştiu ce este mai bine pentru el: să fie eliberat sau să rămână în arest. O să vedem. Cât despre hotărârea în urma recursului, nu va apărea cu mult înainte de sfârşitul zilei. Poate chiar mâine. Tipii ăia nu sunt recompensaţi pentru orele suplimentare.

Peter Strup îşi muşcă buza. Mută telefonul în cealaltă mână, făcu stânga-mprejur şi se aşeză cu spatele la geam.

— Există vreo şansă să oprim toată această avalanşă? într-un mod respectabil, vreau să spun.

— Cine ştie? Pentru moment mă pregătesc pentru orice. Dacă o să explodeze, va fi cea mai mare lovitură de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace. Sper să pot evita să fiu prin apropiere când se va întâmpla. Chiar acum, sincer, îmi doresc să nu mă fi implicat.

— Nu puteam altfel, Christian. Faptul că Lavik te-a ales

pe tine a fost o întâmplare norocoasă în toată această nenorocire. Cineva pe care mă pot baza cu adevărat. În mod absolut.

Strup nu avusese deloc intenţia de a suna ameninţător. Totuşi, vocea lui Christian Bloch-Hansen păru mai tăioasă.

— Uite care-i treaba, vreau să clarific ceva, spuse el cu fermitate. Bunătatea mea nu este inepuizabilă. Trebuie să aibă o limită. Am crezut că am fost suficient de clar duminică. Nu uita.

— N-am cum să uit, răspunse Peter Strup rece, terminând conversaţia.

Rămase acolo unde era şi se sprijini cu spatele de sticla rece a ferestrei. Nu era doar o încurcătură, era de-a dreptul o fundătură. Dădu şi celălalt telefon, care se sfârşi în două-trei minute. Apoi ieşi să ia micul dejun, neavând absolut deloc poftă de mâncare.

Karen Borg stătea la o masă de pin lângă o fereastră cu gratii şi cu perdele roşii în dungi, mâncând cu mare poftă. A treia felie de pâine unsă era deja pe drum spre stomac, iar câinele ei boxer stătea cu capul pe labe uitându-se la stăpâna lui cu o expresie melancolică şi rugătoare.

— Nu mai cerşi, îl admonestă ea, întorcându-şi privirea din nou la romanul din faţa ei. Sunetele discrete ale

programului de dimineaţă făceau un bun companion din demodatul radio portabil de pe raftul din bucătărie.

Cabana era pe o culme stâncoasă, cu o privelişte pe care, de când era copil, şi-o imaginase ca întinzându-se până departe, în Danemarca. Când avea opt ani îşi închipuia terenul plat, dinspre sud, şi chiar îl putea *vedea,* cu fagii şi oamenii săi drăguţi. Imaginea refuza să dispară, în ciuda tachinărilor fratelui ei mai mare şi încercărilor tatălui ei de a o convinge, pe căi ştiinţifice, că totul era numai în mintea ei. Pe la vârsta de doisprezece ani, imaginea începuse să pălească, iar în vara de dinainte de începerea gimnaziului, întreaga Danemarcă se scufundase în mare. Fusese una dintre cele mai dureroase experienţe ale maturizării: înţelegerea faptului că lucrurile nu sunt aşa cum şi le închipuise.

Nu avusese nicio problemă să obţină o temperatură confortabilă în cabană. Era bine izolată împotriva frigului iernii şi era conectată la un generator; şi încă se păstra şi din căldura de duminică, prima zi când încălzise bine toată cabana. Nu îndrăznise să dea drumul pompei de apă, deoarece se gândea că poate ţevile îngheţaseră. Dar nu conta, din moment ce fântâna era la doar doi paşi de uşă. După două zile, era mai relaxată, aşa cum nu fusese de

săptămâni întregi. Telefonul mobil era deschis, desigur, ca să o facă să se simtă mai în siguranţă, dar numai cei de la birou şi Nils îi ştiau numărul. El o lăsase acum în pace. Ultimele săptămâni fuseseră o povară pentru amândoi. Se cutremura când îşi amintea privirea lui rănită şi iscoditoare, încercările lui neajutorate de a o înţelege. Îşi făcuse un obicei din a-l ţine la distanţă. Îşi vorbeau politicos despre slujbele lor, despre ştiri şi despre lucrurile necesare, de zi cu zi. Dar fără intimitate, fără o comunicare reală. Poate că el simţise chiar o uşurare când se hotărâse ea să plece, deşi încercase să protesteze cu lacrimi în ochi şi rugăminţi de a nu-l părăsi. În orice caz, nu mai dăduse niciun semn de viaţă de când ea îi telefonase pentru a-l asigura că ajunsese cu bine la destinaţie. Oricât de bucuroasă ar fi fost că el îi respectase dorinţa de a fi lăsată în pace, o durea puţin să se gândească la faptul că el renunţă aşa de uşor s-o mai caute.

Dădu din umeri şi-şi turnă nişte ceai. Câinele îşi ridică botul la mişcarea bruscă, iar ea îi aruncă o bucată de brânză pe care o prinse în aer.

— Nu mai primeşti! spuse ea gonind câinele de acolo, dar neputând să-l convingă să renunţe la speranţa de a mai prinde încă o bucată între fălcile sale băloase.

Deodată, sări în picioare şi dădu mai tare volumul radioului. A cam îmbătrânit, se gândi ea, judecând după trosnetul făcut atunci când răsuci butonul.

Lavik reţinut! Doamne, ce triumf pentru Hakon. Un alt bărbat de cincizeci şi doi de ani fusese eliberat, dar amândouă deciziile fuseseră contestate. Acela trebuie să fie Roger. De ce îl eliberaseră pe unul şi-l reţinuseră pe celălalt? Ar fi jurat că amândoi primeau aceeaşi hotărâre.

Radioul nu-i oferi alte lămuriri.

Încet-încet, fu cuprinsă de remuşcări. Îi promisese lui Hakon că o să-l sune înainte de a pleca undeva. Nu o făcuse. Nu se putea împăca cu ideea. Poate că o să-i telefoneze diseară. Poate.

Termină micul dejun, iar câinele mai primi câteva resturi. Avea să spele vasele înainte de a merge un kilometru şi ceva până la magazinul care avea şi ziare. Voia să ţină pasul cu ceea ce se întâmpla.

— Unde naiba-i femeia asta?

El aruncă receptorul pe birou. Îl sparse.

— Ah, la naiba, spuse el, uitându-se prosteşte şi puţin temător la el. Îl puse la ureche pentru a-l testa: da, încă se putea auzi tonul. O bandă de cauciuc avea să fie de ajuns ca reparaţie temporară. Nu înţeleg, spuse el, calmându-se.

Cei de la birou spun că nu va fi disponibilă o vreme. Acasă nu răspunde nimeni.

Şi n-o să-l sun pe Nils nici în ruptul capului, se gândi în sinea lui. Unde ar putea fi Karen?

— Trebuie să o găsim, spuse Hanne ca să se afle şi ea în treabă. Avem nevoie de o nouă declaraţie, urgent. Ar fi fost ideal să o obţinem azi. Dacă avem noroc, rezultatul recursului nu va fi anunţat până mâine, iar noi putem să le dăm o nouă declaraţie, nu-i aşa?

— Cred că da, murmură Hakon.

Nu ştia ce să creadă. Karen promisese să-l anunţe dacă avea să plece la cabană. Cu o stăpânire de sine vrednică de laudă, el îşi respectase partea sa de înţelegere. Nici nu o sunase, nici nu o contactase. Era neobişnuit pentru ea să nu fie la fel de promptă. Poate că într-adevăr plecase din Oslo. Era destul de probabil. Din partea lui, şi-ar fi dorit să fie la o întâlnire discretă cu vreun client. Ceva de care să nu se îngrijoreze. Însă avusese o suspiciune neplăcută care-l rodea încă de duminică. În cele din urmă, sentimentul reconfortant că era în acelaşi oraş cu Karen dispăruse complet.

— Are un mobil cu un număr secret. Foloseşte toată presiunea de care e capabilă poliţia şi fă rost de el. Vezi la

compania de telecomunicaţii, la biroul ei, nu contează unde. Doar fă-mi rost de număr. N-ar trebui să fie aşa de greu.

— Şi eu voi continua căutarea bărbatului fără un bocanc, oricât de zadarnic pare acest demers, spuse Hanne şi se întoarse în biroul ei.

Bărbatul cu părul grizonant se temea. Frica era un duşman necunoscut pentru el, căruia îi rezistase cu încăpăţânare. Chiar dacă scormonise toate ziarele, era imposibil să-ţi faci o idee despre ceea ce ştia poliţia cu adevărat. Articolul din *Dagbladet* de duminică fusese foarte alarmant. Dar nu putea să aibă dreptate. Jorgen Lavik îşi susţinea nevinovăţia – cel puţin asta era clar. Deci era imposibil să fi vorbit. Nimeni altcineva nu-i mai cunoştea identitatea. Aşadar nu era cu putinţă ca să-i dea cineva de urmă.

Totuşi teama ce îl consuma nu putea fi domolită aşa de uşor; nişte gheare sângeroase îi prinseseră inima în menghină, iar durerea era intensă. Respiraţia se redusese pe moment la o serie de şuierături scurte, iar el se lupta să-şi revină în fire. Căutând febril după sticluţa cu medicamente din buzunarul de la piept, el bâjbâi să-i scoată capacul şi scutură conţinutul pentru a pune o pilulă

sub limbă. Eliberarea veni imediat. Respiraţia îi deveni mai regulată din nou, iar el fu în stare să-şi suprime panica.

— Doamne, Dumnezeule, ce se întâmplă?

Secretara sa îngrijit îmbrăcată stătea îngrozită în prag, apoi se repezi spre el.

— Sunteţi bine? Sunteţi cam palid.

Îngrijorarea ei părea sinceră, şi chiar era. Ea îşi idolatriza şeful şi avea oroare faţă de pielea palidă, mai ales de când murise soţul ei lângă ea în pat, acum cinci ani.

— Sunt mai bine acum, o asigură el, dându-i la o parte mâna de pe fruntea lui. Sincer. Mult mai bine.

Ea se năpusti afară după un pahar cu apă, iar atunci când se întoarse, îi reveni culoarea în obraji. Bău apa cu poftă şi cu un zâmbet slab mai ceru unul. Se repezi afară să i-l umple, şi-l goli şi pe acesta cu aceeaşi sete.

După mai multe asigurări că era bine acum, secretara sa se retrase în încăperea ei alăturată. Fără tragere de inimă şi cu o încruntătură îngrijorată, ea lăsă uşa întredeschisă, presupunând că ar trebui să facă măcar puţin zgomot înainte de a muri. El se ridică cu greutate şi închise uşa după ea.

Trebuia să se adune. Poate că i-ar face bine câteva zile libere. Dar vital era să menţină o atitudine complet

detaşată faţă de evenimente. Nu-l puteau aresta. Era esenţial să nu lase să-i alunece masca. Atât timp cât era omeneşte posibil. Trebuia, chiar *trebuia* să afle ce ştia poliţia.

— De fapt, câţi bani aduce traficul de droguri?

Întrebarea era surprinzătoare, dat fiind că venea din partea unui anchetator care lucrase de săptămâni bune la un caz cu droguri. Dar lui Hanne Wilhemsen nu i-a fost niciodată ruşine să adreseze întrebări evidente, iar ea începu să fie preocupată de acest aspect abia recent. Când bărbaţi extraordinar de respectabili cu venituri generoase erau dornici să rişte totul de dragul unor bişţari în plus, sumele implicate trebuie că erau destul de importante.

Billy T. nu fu deloc luat prin surprindere. Drogurile erau un concept vag şi imprecis pentru majoritatea oamenilor, chiar şi dintre cei care lucrau în poliţie. Însă, pentru el, era suficient de evident: bani, decădere şi moarte.

— Toamna asta diversele trupe antidrog din ţările scandinave au ridicat unsprezece kile de heroină în decurs de şase săptămâni, răspunse el. Am arestat treisprezece cărăuşi în toată Scandinavia. Toate, rezultatul spionajului norvegian de narcotice.

În vocea lui răsuna mândria şi avea şi motive să se fălească.

— Un gram asigură cel puţin treizeci şi cinci de doze individuale. O doză costă două sute cincizeci de coroane pe stradă. Aşa că poţi calcula şi tu despre ce fel de bani vorbim aici.

Ea zgârie cifrele pe un şerveţel, rupându-l în timp ce calcula.

— Cam opt mii şapte sute de coroane pe gram! Asta înseamnă...

Cu ochii închişi şi buzele mişcându-se în surdină, ea renunţă la şerveţel şi calculă în minte.

— Opt virgulă şapte milioane de coroane pe kil, spuse ea, deschizând ochii. Aproape o sută de milioane pentru unsprezece kile. Doar unşpe kile! Nu e mult mai mult decât o încărcătură de rufe pentru maşina de spălat! Dar există oare o piaţă pentru nişte cantităţi aşa de mari?

— Dacă nu ar fi fost piaţă pentru ele, nu ar fi fost aduse, spuse Billy T. sec. Şi este al dracului de uşor să le introduci în ţară. Graniţele noastre sunt extrem de vulnerabile, cu debarcări fără număr de pe mare, cu atâtea zboruri, ca să nu mai vorbim de volumul traficului rutier care se năpusteşte pe la posturile de frontieră. Este teoretic

imposibil să ţii pasul şi să aplici procedurile efective de control. Dar, din fericire, distribuţia este partea problematică pentru ei. Trebuie să opereze într-un mediu putred până în măduva oaselor – şi aici ne cad în mână. În anchetele legate de droguri, depindem la greu de informatori. Şi, mulţumesc lui Dumnezeu, sunt destui.

— Dar de unde vine?

— Heroina? în principal din Asia. Pakistan, de exemplu. Şaizeci, poate şaptezeci la sută din heroina norvegiană provine de acolo. Ca regulă, va fi făcut un tur al Africii, mai întâi, înainte de a ajunge în Europa.

— Africa? Păi e o rută ocolitoare!

— Geografic, poate, dar acolo sunt o mulţime de cărăuşi disponibili. Pur şi simplu, e o exploatare crudă a africanilor loviţi de sărăcie care nu au nimic de pierdut. În Gambia, îi învaţă chiar şi cum să facă! „Şcoala gambeză de înghiţit”. Băieţii ăia pot înghiţi cantităţi uriaşe din chestia asta. Mai întâi fac nişte biluţe mici de aproximativ zece grame fiecare, le învelesc în folie alimentară, apoi le încălzesc pentru a le lipi. Apoi umplu un prezervativ cu ele, îl ung cu grăsime şi îl înghit aşa întreg. Este aproape fenomenal ce pot băga în ei. Apoi, după una, două sau trei zile, iese pe la capătul celălalt; îl scot din rahat şi poftim: bogăţii din

belşug!

Billy T. vorbea cu un amestec de pasiune şi dezgust. Aproape terminase de mâncat, un teanc mare de felii groase de pâine neagră. Singurele lucruri pe care şi le luă la cantină fură două jumătăţi de lapte şi o cană de cafea. Băgă la ghiozdan într-un timp-record.

— Cum spunea Galen: „Mâncatul lent înseamnă să te hrăneşti raţional!”

Billy T. se opri din mestecat o clipă şi o privi uimit.

— Coranul, spuse Hanne.

— Aha, Coranul...

El reluă mestecatul în viteză.

Hanne nu avusese timp să ia micul dejun în dimineaţa aceea, nici să-şi pregătească un prânz la pachet. Un sandviş uscat, desfăcut, cu creveţi decorticaţi pe pâine albă, zăcea neterminat pe farfuria din faţa ei.

— Nu cred că te-ai săturat, remarcă Billy T. cu un gest din cap spre sandvişul risipit. Maioneza era veche. Dar foamea i se mai potolise cât de cât. Restul putea să aştepte.

— Cocaina, pe de altă parte, de regulă vine din America de Sud. Sunt regimuri întregi acolo care se bazează pe faptul că în societatea noastră creşte nevoia pentru

droguri. Comerţul cu droguri la nivel mondial este o afacere de multe miliarde de dolari. Chiar şi în ţara noastră rulajul trebuie să se învârtă în jurul a câteva miliarde de coroane pe an. Aşa credem noi. Cu şapte mii de dependenţi care îşi întreţin un obicei care costă până la două mii de coroane pe zi, totul se ridică la o sumă destul de mare. Sigur că nu ştim exact care e suma. Dar e clar că e vorba de mulţi bani? Poţi să bagi mâna în foc pentru asta. Dacă nu ar fi fost ilegală, aş fi intrat şi eu în afacerea asta. Fără ezitare!

Nu avea nicio îndoială; era foarte conştientă de contribuţiile sale împovărătoare la pensia alimentară. Doar că aspectul acestuia l-ar fi transformat într-o ţintă perfectă la trecerea graniţei. El ar fi fost cu siguranţă primul pe care ea l-ar fi oprit.

Cantina începea să se umple. Se făcea ora prânzului. Din moment ce un număr mare de oameni păreau că se îndreaptă în direcţia lor, Hanne hotărî că era timpul să se întoarcă la muncă. Înainte de a pleca, Billy T. îi promise solemn să caute bocancul lipsă.

— O să zgâim ochii, rânji el. Am distribuit o fotografie a obiectului în cauză la toate unităţile. Vânătoarea bocancului uriaş a început!

El îi adresă un rânjet şi mai larg şi un salut de cercetaş cu două degete duse la scăfârlia chealã.

Hanne îi răspunse cu un zâmbet. Tipul ăsta numai a poliţist nu arăta.

Biroul era, garantat, lipsit de microfoane. Şi era evident să fie aşa. Era chiar la capătul culoarului, la nr. 16.

Platou Gata, la etajul doi. Clădirea arăta total neinteresantă şi fără personalitate pe exterior, o impresie confirmată celor cărora le era permis accesul înăuntru. Era sediul Serviciilor Secrete încă din 1965. Era mică şi înghesuită, dar potrivită pentru scopul ei. Şi suficient de discretă.

Biroul propriu-zis nu era nici el prea mare. Nu avea nimic în el cu excepţia unei mese pătrate şi laminate, în centru, cu patru scaune tubulare din inox pe fiecare latură. Se mai afla acolo un telefon, pe podea, într-un colţ. Pereţii erau simpli şi de un galben murdar, reflectând ecoul vocilor celor trei bărbaţi din jurul mesei.

— Există o cât de mică posibilitate ca voi doi să preluaţi cazul?

Bărbatul care întrebă, blond, în jur de patruzeci de ani, era un angajat al Serviciilor. La fel şi bărbatul cu părul închis la culoare, în pulover şi blugi. Cel de-al treilea, mai

în vârstă decât ceilalţi doi şi purtând un costum gri din flanel, era în Unitatea Specială a Poliţiei. Stătea cu coatele pe masă, lovindu-şi ritmic buricele degetelor unele de altele.

— Prea târziu, spuse el concis. Probabil că am fi putut să o facem acum o lună, înainte de a ajunge la atâtea ramificaţii. Acum este categoric prea târziu. Ar atrage prea multă atenţie.

— Dar se mai poate face ceva?

— Nu prea. Atâta vreme cât nici noi nu ştim care va fi întreaga amploare a cazului, nu pot recomanda decât să menţineţi legătura cu Peter Strup, să fiţi cu ochii pe prietenul nostru şi, în general, să încercaţi să fiţi cu un pas înaintea celorlalţi. Dar nu mă întrebaţi cum.

Nu mai erau multe de spus. Picioarele scaunelor zgâriam podeaua în semn de protest în momentul în care cei trei se ridicară simultan. Înainte de a se îndrepta spre uşă, vizitatorul strânse mâna gazdelor ca şi cum ar fi fost prezenţi la o înmormântare.

— Asta nu e de bine. Absolut deloc. Mă rog la Dumnezeu să te înşeli. Mult noroc.

Peste zece minute era înapoi la etajul ultim şi inaccesibil din sediul poliţiei. Şeful său îl asculta deja de o jumătate

de oră; apoi se uită la colegul său experimentat peste un minut, fără să spună un cuvânt.

— Ce încurcătură a naibii, spuse el vehement.

Doamna comisar se simţea uşor mâhnită că subsecretarul Parlamentului nu voia să cedeze. Pe de altă parte, poate că în realitate folosea cazul ca un pretext pentru a o contacta. Ce idee măgulitoare. Se uită în oglindă şi gura i se ridică într-o grimasă: nu-i plăcu ceea ce văzu. Deprimant. Cu cât slăbea mai mult, cu atât mai bătrână arăta. În ultimele luni începuse să fie tot mai nervoasă înainte de menstruaţie, fiecare ciclu devenind puţin mai neregulat decât anteriorul. Îi întârzia de fiecare dată şi nu mai ştia când să se pregătească. De asemenea, se redusese considerabil numărul de zile, de la patru zile de hemoragie la două zile cu câteva picături. Şi durerile se diminuaseră, şi îi era dor de ele. Era îngrozită să observe că apăruseră frecvent bufeuri. Văzu în oglindă o femeie pe care natura o redusese nemiloasă la statutul de bunică. Cu o fiică de douăzeci şi trei de ani, era departe de această calitate, chiar şi teoretic. Fu scuturată de un fior involuntar la gândul acesta. Dar ce putea să facă? Doar să meargă mai departe.

Din sertarul de la birou scoase o cutie cu cremă

hidratantă. Se chema „Diferenţă vizibilă”. Cu câteva săptămâni în urmă, pe când se rădea, soţul ei comentase cu un rânjet sarcastic: „Diferenţă invizibilă”. Ea-i dăduse un pumn aşa de puternic, încât îşi tăiase buza de sus.

Ea se întoarse acum la oglindă şi masă crema uşor, până îi intră în piele. Dar nu remarcă nicio diferenţă.

Subsecretarul trebuie să fie încă însurat, desigur. Revistele săptămânale nu dăduseră nicio informaţie contrară. Oricum, nu trebuia să se grăbească cu concluziile, întoarsă pe scaunul ei, se uită din nou la fax înainte de a suna. Era semnat de ministrul însuşi, deşi i se cerea să-l sune pe subsecretar.

Vocea lui era joasă şi atrăgătoare. Era din Oslo, dar avea o pronunţie foarte distinctivă a anumitor cuvinte, o trăsătură ce făcea ca vocea sa să sune special şi uşor de recunoscut, aproape muzicală.

El nu sugeră nicio întâlnire la cină. Nici măcar la un nenorocit de prânz. Era tăios şi impersonal şi se scuză pentru că fusese nevoit să o deranjeze. De fapt, ministrul de justiţie îl tot cicălise. Ar fi posibilă o scurtă informare? Presa începuse să-l bată la cap pe ministru. O întâlnire ar fi o bună idee. O întrevedere cu ea sau cu şeful departamentului responsabil. Dar nu pomeni nimic despre

prânz.

Bine. Dacă subsecretarul era aşa de lipsit de maniere, atunci putea şi ea să fie la fel.

— O să-ţi trimit un fax cu rechizitoriul.

Asta a fost totul.

— Bine, răspunse el, şi, spre dezamăgirea ei, nici măcar nu se obosi să mai replice. Mie, personal, mi-e indiferent. Dar să nu vii la mine după ajutor, atunci când ministrul însuşi te va lua la întrebări. Nu mai vreau să aud despre asta. La revedere.

Ea rămase în linişte privind către receptor, simţindu-se teribil de respinsă. Nu va da niciun fel de informaţii. Niciun nenorocit de cuvinţel.

Miercuri, 25 noiembrie

Sunetul soneriei fu aşa de neaşteptat, încât aproape căzu din pat de confuzie. Ea era încă trează şi citea, chiar dacă se făcuse deja ora două dimineaţa. Nu pentru că ar fi fost o carte extrem de captivantă, ci pentru că dormise dusă vreo trei ore după cină. Pe noptiera de pe partea ei, pe care ea însăşi şi-o bricolase cu mulţi ani în urmă, erau o lumânare şi un pahar de vin roşu. Sticla de lângă el era aproape goală. Karen Borg era pe jumătate beată.

Se căţără pe pat, dând cu capul de panta tavanului. Nu duru. Mobilul ei era la încărcat în priza de lângă uşă. Îl luă cu ea în pat sub aşternuturi înainte de a răspunde.

— Alo, Hakon, spuse ea, înainte de a şti cine era. Îşi asumase un risc destul de mare, din moment ce era mai probabil să fie Nils. Dar instinctul ei nu o înşelă nici de data asta.

— Alo, spuse o voce blândă la capătul celălalt. Ce mai faci?

— Ce mai faci tu? i-o întoarse ea. Cum a mers recursul?

Deci ea era la curent.

— Rezultatul încă nu a venit astăzi. Sau, mai bine zis, ieri. Încă mai avem speranţe. Doar câteva ore până când va începe ziua de lucru, iar apoi decizia va fi anunţată destul de repede. Pur şi simplu nu pot adormi.

Îi luă o jumătate de oră să-i explice ce s-a întâmplat. Nu se cruţă nici pe el şi îi povesti inclusiv despre pledoaria sa jalnică.

— Nu se poate să fi fost atât de rău, spuse ea, fără prea mare convingere. La urma urmelor, ai câştigat instanţa de partea ta, obţinând reţinerea suspectului principal.

— Da, dar pentru o perioadă limitată, răspunse el morocănos. Mai mult ca sigur că o să pierdem mâine. Ce-o să facem atunci, habar n-am. Şi ce e mai rău este că te-am făcut şi pe tine să comiţi o infracţiune: încălcarea clauzei de confidenţialitate a clientului.

— Nu-ţi face griji despre asta, spuse ea, punând capăt acestui subiect delicat. M-am gândit la chestia asta înainte şi am parcurs legea împreună cu colegul meu cel mai înţelept şi cu cea mai mare experienţă.

Hakon fu tentat să remarce că nici judecătorul cazului nu era deloc neexperimentat, nici Christian Blochhansen nu era tocmai un novice în drept penal. Se îndoia, mai

degrabă, de competenţa firmei Grerverud & Co. În acest domeniu, dar îşi ţinu gura. Dacă ea nu-şi făcea griji, era mai bine să o lase aşa.

— De ce nu m-ai contactat înainte să pleci? întrebă el brusc şi acuzator.

Nicio replică nu fu rostită. Ea nu ştia de fapt de ce – de ce nu-l anunţase, nici de ce nu putea să răspundă acum. Aşa că nu spuse nimic.

— Ce vrei de fapt de la mine? continuă el, enervat de tăcerea ei. Mă simt ca un yo-yo. Tu faci regulile pentru ce am voie să fac, iar eu încerc cu toată puterea mea să le respect. Dar tu nu faci asta! Ce ar trebui să cred?

Nu-i putea da un răspuns simplu. Ea se uită fix la reproducerea de deasupra patului, ca şi cum soluţia acestei enigme ar fi fost ascunsă în peisajul albastru-gri. Dar nu era acolo. Deodată, i se păru că era prea mult. Aşa că nu mai putu vorbi cu el. În loc să-i spună asta, ea puse uşor un deget pe întrerupător. Când îl ridică, toate acuzaţiile dispăruseră. Era numai un bâzâit uşor, relaxant care răzbătea din receptor şi mici mormăieli dinspre câinele care dormea făcut covrig pe covoraş.

Telefonul îşi făcu din nou simţită prezenţa pe un ton melancolic. Sună mai bine de zece ori înainte ca ea să

răspundă.

— Bine, spuse vocea de departe, foarte departe, nu e nevoie să mai vorbim despre noi. Anunţă-mă doar atunci când vrei să o facem. Oricând vei dori.

Sarcasmul lui nu trecu prin pojghiţa subţire şi protectoare de alcool care o învăluia.

— Ideea este că acum avem nevoie de o nouă depoziţie. Poţi să te întorci în oraş pentru puţin timp?

— Nu, aş prefera să nu... Nu pot. Adică... nu pot face faţă. Am două săptămâni de vacanţă acum şi intenţionez să nu mă întâlnesc cu nimeni, cu excepţia bătrânului de la magazinul local. Te rog, nu mă mai băga iarăşi în chestia asta.

Oftatul lui tânguitor străbătu zeci de kilometri prin eter. Karen nu avu niciun chef să reacţioneze la el. Făcuse mai mult decât ar fi fost de aşteptat pentru acest caz îngrozitor. Acum ea voia să uite toată tărăşenia, să-l uite pe sărmanul tânăr olandez, să uite de oribilul cadavru desfigurat, să uite de droguri, de crimă şi de toate nedreptăţile acestei lumi, să se gândească doar la ea şi la viaţa ei. Era mai mult decât suficient. Mult mai mult decât suficient.

Reflectând un moment, Hakon veni cu o alternativă.

— Atunci am să o trimit pe Hanne Wilhelmsen la tine. Vineri. Îţi convine?

Vineri nu-i convenea deloc. Dar nici joi sau sâmbătă nu erau mai potrivite. Dar, de vreme ce alternativa era să meargă la Oslo, trebuia să accepte.

— E în regulă, fu ea de acord. Cunoşti drumul. Spune-i că am să marchez cotitura cu un steag norvegian, ca să nu o rateze.

Într-adevăr, ştia drumul. Mai fusese acolo de patru sau cinci ori, împreună cu diverşi iubiţi de-ai lui Karen. Nu doar o dată trebuise să recurgă la dopuri pentru urechi noaptea, ca să nu mai fie torturat de zgomotele din camera ei, de gemetele de plăcere şi de scârţâitul arcurilor de la pat. Se făcea covrig şi aştepta răbdător ca un câine în patul îngust şi-şi împingea dopurile de ceară aşa de adânc în urechi, încât a doua zi abia de reuşea să le mai scoată. Nu dormise niciodată bine în cabana părinţilor lui Karen. Şi deseori lua micul dejun singur.

— Bine, spune-i lui Hanne să vină pe la douăsprezece, îţi doresc o noapte bună în continuare.

Nu fusese deloc o noapte bună, şi nici în continuare nu avea să fie. Dar cuvintele ei de încheiere îl făcură pe Hakon să se simtă puţin mai bine.

— Nu mă părăsi, Hakon, spuse ea încetişor. Noapte bună.

Vineri, 27 noiembrie

Era inutil să încerce să obţină decontarea călătoriei. Două sute douăzeci de kilometri într-o maşină de serviciu distrusă şi fără căldură sau radio era prea puţin tentant, încât se hotărî să meargă pe cont propriu. O cerere de decont ar fi însemnat să o apuce pe eternele căi administrative şi ar fi sfârşit prin a primi, probabil, un răspuns negativ.

Cânta Tina Turner, destul de tare, „We don’t need another hero”. Se potrivea: nu se simţea în mod special o eroină. Cazul bătea pasul pe loc, deocamdată. Curtea de Apel pecetluise eliberarea lui Roger şi redusese arestarea lui Lavik la doar o săptămână. Speranţa lor iniţială, că şi Curtea de Apel va fi de părere că exista un motiv întemeiat pentru a-l suspecta pe Lavik de infracţiuni, se evaporă în câteva ore. Pesimismul le şterse curând rânjetele de pe feţe. Moralul lor era acum la pământ. Din acest punct de vedere, era minunat să evadeze pentru o zi. În departament erau cu toţii înfometaţi de noi progrese

în privinţa cazului, fiind tentaţi să-şi descarce nervii pe ceilalţi colegi. Termenul-limită de luni se ivi ca un zid în faţa lor, pe care nimeni nu se simţea suficient de puternic pentru a-l escalada. La şedinţa de dimineaţă, la care Hanne participă înainte de a pleca, doar Kaldbakken şi Hakon fuseseră cei care mai aveau o urmă de încredere că totuşi le mai rămânea o şansă. În ceea ce-l privea pe Kaldbakken, încrederea era probabil autentică; el nu era genul de om care să renunţe înainte de final. Tenta de bravadă a lui Hakon era mai degrabă o încercare de a da bine în faţa celorlalţi, credea ea. Faţa lui era ridată şi ochii roşii de nesomn, şi era posibil să fi pierdut şi câteva kilograme. Acest din urmă aspect era, totuşi, un lucru bun pentru el.

Cu totul, acum erau paisprezece anchetatori pentru acest caz, dintre care cinci din echipa antidrog. Chiar dacă ar fi fost o sută, ceasul ar fi ticăit la fel de inexorabil către ziua de luni, acel interval de timp nemilos de scurt impus de cei trei bătrâni judecători de la Curtea de Apel. Decizia fusese una aspră. Dacă poliţia nu avea să vină cu mai mult decât strânsese până acum, Lavik avea să fie din nou un om liber. Analize de laborator, rapoarte-postmortem, liste de călătorii în străinătate, un bocanc vechi, coduri

ininteligibile, analiza drogurilor lui Frostrup – totul zăcea claie peste grămadă în biroul de anchetă, ca nişte fragmente de realitate ale unui model pe care îl recunoscuseră, dar pe care nu-l puteau reconstitui într-un mod în care să convingă şi pe altcineva. O analiză grafologică a ameninţării teribile cu moartea pe care o primise Van der Kerch nu adusese la lumină niciun răspuns clar. Aveau câteva note de la biroul lui Lavik ca bază de comparaţie şi o bucată de hârtie pe care îl puseseră să scrie acelaşi mesaj. El le oferise mostra fără niciun protest, palid, şi aparent neînţelegând ce se întâmpla. Grafologul fusese nesigur. Crezuse că ar fi putut exista câteva asemănări pe ici, pe colo, dar, la sfârşit, trase concluzia că nu se putea stabili nicio asemănare clară. În acelaşi timp, el insistă că nu *excludea* posibilitatea ca Lavik să fi fost cel care scrisese biletul de ameninţare. Era posibil ca el să fi fost prudent şi să-şi fi modificat scrisul de mână. Un cârlig în partea de sus a T-ului şi o buclă neobişnuită la *U* ar fi putut fi indicii în acest sens. Dar ca probă nu avea absolut nicio valoare.

Ea părăsi drumul principal pe când se apropia de Sandefjord. Micuţul orăşel de vacanţă nu părea prea atrăgător în ceaţa de noiembrie. Era aşa de tăcut de parcă

hiberna, cu doar câteva suflete curajoase îmbrăcate în haine de iarnă şi înarmate împotriva vântului şi ploii ce veneau razant dinspre mare. Vântul puternic era aşa de intens, încât fu nevoită să prindă cu putere şi mai mare volanul, de câteva ori, căci rafalele făceau maşina să se clatine şi ameninţau să o arunce în şanţ.

Un sfert de oră mai târziu, pe un drum de ţară şerpuitor şi greoi, ea văzu un steguleţ. Flutura energic în roşu, alb şi albastru, ca şi cum ar fi adus cu încăpăţânare un omagiu ţării sale natale, prins de un copac aparent imperturbabil la agitaţia lui. Acela era, fără niciun dubiu, un mod de a marca un drum forestier, dar, cumva, ea resimţi această expunere a steagului naţional la forţele naturii ca pe o desacralizare, aşa că se opri ca să-l ia cu ea la adăpost.

Găsi drumul foarte uşor. Prin ferestre se revărsa o strălucire îmbietoare, în contrast binevoitor cu cabanele închise şi dezolante din jur.

Cu greu o recunoscu. Karen Borg era îmbrăcată într-un combinezon vechi şi şleampăt, care o făcu pe Hanne să zâmbească atunci când îl văzu. Era albastru, cu o inserţie din material alb care mergea de la umeri până la piept, unde forma un V. Era foarte asemănător cu unul pe care-l avusese şi ea când fusese copil; îl folosise la joacă, dar şi

pe post de combinezon sau pijama, până când îl deteriorase de tot, dovedindu-se imposibil de înlocuit.

În picioare, Karen purta o pereche de botoşei din lână uzaţi, cu găuri la ambele călcâie. Părul îi era nepieptănat şi nu era machiată. Eleganta, bine îmbrăcata avocată intrase în pământ, iar Hanne trebui să se oprească din scrutat camera în căutarea ei.

— Scuze pentru ţinută, spuse Karen cu un zâmbet, dar asta face parte din libertatea de a fi aici.

Lui Hanne îi oferi o cafea, dar refuză. Un pahar de suc de fructe ar fi bun, totuşi. Au stat de vorbă o jumătate de oră, apoi Hanne fu condusă într-un tur de prezentare a cabanei, iar ea îşi exprimă, fără entuziasm, admiraţia faţă de ceea ce vedea. Ea nu avusese nicio legătură cu vreun loc de la ţară; părinţii ei preferaseră să meargă în vacanţe în străinătate. Ceilalţi copii de pe stradă erau invidioşi, dar ea ar fi preferat să stea câteva luni la ţară cu o bunică. Nu avea decât o bunică, o actriţă ratată şi alcoolică din Copenhaga.

În cele din urmă se aşezară la masa din bucătărie. Hanne scoase din cutia ei maşina de scris portabilă şi se pregăti să-i ia declaraţia. Le-a luat patru ore. În primele trei pagini, Karen descrise starea mentală a clientului ei,

relaţia acestuia cu avocata sa, şi propria ei interpretare a ceea ce el şi-ar fi dorit cu adevărat. Apoi urmă o relatare de cinci pagini care era, în mare, cam aceeaşi ca şi vechea depoziţie. Paginile fură cu grijă semnate în colţul de jos, iar ultima fu semnată sub text.

Trecuse deja bine de prânz, iar Hanne se uită la ceas, ezitând, înainte de a accepta invitaţia la masă. Era flămândă şi calculă că ar avea timp să mănânce şi să se şi întoarcă în oraş înainte de opt.

Mâncarea nu fu prea sofisticată: chifteluţe din carne de cerb din conservă asezonate cu cartofi şi cu o salată de castraveţi. Castravetele nu se prea potrivea cu restul, îşi spuse Hanne, dar măcar se săturase.

Karen îşi luă pe ea o haină de ploaie galbenă şi nişte cizme de cauciuc înalte şi verzi pentru a o însoţi pe Hanne până la maşină. Vorbiră despre împrejurimi o clipă, după care Karen, urmând un impuls, o îmbrăţişă pe Hanne şi-i ură mult noroc. Hanne zâmbi şi-i ură, la rândul ei, o vacanţă plăcută.

Porni maşina, dădu drumul radiatorului şi lui Bruce Springsteen la maximum, şi începu să se îndepărteze pe drumul denivelat. Karen rămase în picioare şi-i făcea cu mâna, iar Hanne încă vedea în oglindă silueta galbenă

devenind din ce în ce mai mică, până când dispăru din vedere după ce maşina coti. Asta, îşi spuse ea în gând cu un zâmbet larg, asta trebuie să fie marea dragoste a lui Hakon. Era absolut sigură.

Sâmbătă, 28 noiembrie

— Aţi auzit-o pe aia cu tipul care s-a dus la bordel fără niciun ban?

— Da, da, gemură ceilalţi, iar glumeţul Gunnar se cufundă tăcut în scaun şi-şi termină ursuz vinul roşu. Era a patruzecea glumă deocheată pe care o încerca. Dar nu părea să aibă succes. Tăcerea sa nu dură mult. Îşi turnă încă un pahar, îşi umflă pieptul şi încercă din nou.

— Ştiţi ce spun fetele când au un mare...

— Da, ştim, ţipară ceilalţi cinci în cor, şi, din nou, comediantul fu nevoit să tacă din gură.

Hanne se aplecă peste masă şi-l sărută pe obraz.

— Nu poţi lua o pauză de la bancurile astea, Gunnar? Nu mai sunt aşa de amuzante atunci când deja le-am mai auzit.

Ea zâmbi şi-i ciufuli părul. Se cunoşteau de treisprezece ani. El era pâinea lui Dumnezeu şi unul dintre cei mai respectuoşi tipi pe care-i ştia. În compania celorlalţi prieteni ai lui Hanne şi Cecilie, nu se putea controla, dar

părea să se potrivească perfect în acel mediu, gazdele lui îl iubeau şi cel mai important rol al său era cel de decor. Era ca un prieten vechi de familie, de modă veche. Deţinea apartamentul vecin cu al lor şi acesta era mereu dezordonat. Nu avea deloc gust, nu se prea ocupa de curăţenie şi i se părea mult mai plăcut să se lăfăie pe unul dintre fotoliile moi ale vecinelor decât să-şi petreacă seara în cocina proprie. Le vizita cel puţin o dată la două săptămâni şi se autoinvita, literalmente, la toate petrecerile lor.

În ciuda obositorului Gunnar şi glumelor sale, seara fusese splendidă. Pentru prima oară de la descoperirea cadavrului mutilat şi fără faţă lângă râul Aker, în seara aceea ploioasă de septembrie, Hanne se simţea relaxată. Era, acum, unsprezece şi jumătate şi cazul judiciar nu mai era decât un spectru palid şi uitat. E posibil să fi avut şi alcoolul un efect benefic. După aproape două luni de abstinenţă, cinci pahare de vin roşu erau suficiente ca să o facă să se simtă uşor ameţită şi surprinzător de şarmantă. Contactul persistent cu piciorul lui Cecilie pe sub masă o tentase să încerce să spargă petrecerea, dar nu reuşise. Oricum, se simţea bine. Apoi, sună telefonul.

— Pe tine te caută, Hanne, strigă Cecilie de pe hol.

Hanne se împiedică de propriul ei picior în timp ce se ridică de la masă, chicoti şi merse să vadă cine îndrăznea să o sune aproape de miezul nopţii într-o sâmbătă seara. Închise uşa livingului în urma ei şi era încă suficient de trează cât să observe expresia abătută de pe faţa partenerei sale. Cecilie puse o mână peste microfonul receptorului.

— Este de la serviciu. O să-mi ies naibii din minţi dacă pleci acum.

Cu o privire care anunţa deja un reproş, ea-i înmână lui Hanne telefonul.

— N-o să-ţi vină să crezi, l-am prins pe nenorocit, Hanne!

Era Billy T. Ea-şi frecă nasul încercând să-şi limpezească mintea, dar fără un efect evident.

— Care nenorocit? Pe cine aţi prins?

— Tipul cu bocancul, normal! L-am ginit. E speriat de se cacă pe el, ar trebui să-l vezi şi tu.

Nu putea să fie adevărat. Era greu de crezut. Cazul nu numai că era lipsit de orice speranţă, dar aproape îl închiseseră. Şi acum, asta. Poate că era marea descoperire. O persoană în carne şi oase, cu adevărat implicată şi arestată. Cineva care ar putea să le ofere nişte

informaţii reale. Cineva pe care ei să-l poată apuca de ouă. Cineva care să-l doboare pe Lavik în aceeaşi mocirlă în care şi poliţia se scăldase. Un informator. Exact ce le trebuia.

Ea-şi scutură capul şi întrebă dacă putea să vină să o ia. Să conducă ea însăşi nici nu încăpea vreo discuţie.

— Ajung acolo în cinci minute.

— Mai bine un sfert de oră. O să fac mai întâi un duş rapid.

Paisprezece minute mai târziu ea-şi săruta prietenii de la revedere şi-i ruga să petreacă în continuare până când se întorcea. Cecilie merse cu ea până la uşă, Hanne dădu s-o îmbrăţişeze de rămas-bun, dar ea se trase înapoi.

— Uneori urăsc munca asta a ta, spuse ea cu o voce serioasă. Nu tot timpul, dar câteodată...

— Cine stătea singură noapte după noapte în locul acela uitat de Dumnezeu din Nordfjord când tu erai de serviciu? Cine a avut o răbdare infinită timp de patru ani cu turele tale de seară şi de noapte de la spitalul din Ullevâl?

— Tu, spuse Cecilie, cu jumătate de gură, dar cu un zâmbet conciliant.

Şi, în final, se lăsă îmbrăţişată.

— Este curat ca un nou-născut. Nici măcar o nenorocită

de amendă de circulaţie.

Bătea darabana cu degetele sale neîngrijite pe foaia de hârtie, care zici că era cazierul primului-ministru. Absolut curat.

— Şi acum, spuse Billy T., şi un rânjet i se ivi pe faţă, cu acest cazier curat, haide să vedem cu ce poveste al naibii de convingătoare va veni ca să explice de ce flutura arma spre poliţişti pe stradă şi de ce stă acolo tremurând ca peştele.

Bună observaţie. Se puteau afla o mulţime de lucruri despre oameni atunci când erau arestaţi. Cei nevinovaţi erau, şi ei, speriaţi, dar era vorba despre o frică ţinută sub control, o emoţie care putea fi ţinută în frâu prin simpla reamintire a faptului că, din moment ce era vorba despre o neînţelegere, lucrurile aveau să se clarifice curând. Nu dura niciodată mai mult de un sfert de oră ca să calmezi un nevinovat. Or, observă Billy T., acest tip era încă speriat şi chiar la două ore de la arestare.

Nu avea niciun rost să înceapă un interogatoriu în noaptea aceea. Ea nu era prea lucidă, iar aşteptarea nu-i putea dăuna suspectului. Fusese acuzat pentru ameninţare la adresa forţelor de ordine, ceea ce era suficient pentru a-l închide până luni.

— Cum l-ai găsit?

— Nu eu, ci Leif şi Ole. Noroc chior. N-o să-ţi vină să crezi.

— Ia s-aud!

— Aveam sub urmărire un alt tip de ceva vreme. Niciodată nu-l prinseserăm cu nimic. Este student la medicină şi nu face probleme nimănui. Trăieşte o viaţă frumoasă şi respectabilă în Rea, într-o casă normală. Conduce o maşină care este prea frumoasă şi prea respectabilă pentru condiţia lui şi se înconjoară cu tot felul de dame care numai respectabile nu sunt. Echipa de supraveghere era destul de sigură că avea un mic butic în apartament, aşa că băieţii noştri se hotărăsc să arunce o privire. Bingo! Au găsit patru grame, plus o halcă bună de haşiş. Ole şi-a dat seama că avea să ajungă acasă mai târziu, fiindcă o percheziţie completă a apartamentului necesita oameni şi timp. Tipul nu avea telefon, foarte surprinzător, aşa că Ole a mers la vecinul de vizavi, un tip cam de treizeci de ani. Născut în 1961, mai exact.

Degetele sale băteau din nou toba pe prinţul pe care-l scosese din baza de date a poliţiei.

— Mă rog, poate fi stresant să îţi sune poliţia la uşă la nouă şi jumătate într-o sâmbătă seara, dar nu atât de

traumatizant încât să fii paralizat de groază şi să-i trânteşti uşa în nas agentului.

Hanne se gândi în sinea ei că nu era deloc surprinzător ca să-i trântească cineva uşa în nas lui Ole Andersen. Avea părul lung până la talie şi se lăuda că-l spăla o dată la două săptămâni, „chiar dacă nu era murdar”. Avea cărare pe mijloc, ca un hipiot în vârstă, şi printre perdeaua de păr se proiecta un nas incredibil de mare şi de plin de coşuri deasupra unei bărbi pentru care l-ar fi invidiat Karl Marx însuşi. Era normal să te temi, se gândi ea, dar păstră o tăcere diplomată.

— A fost cel mai tâmpit lucru pe care l-ar fi putut face. Ole a sunat la uşă şi a doua oară şi săracul tip a trebuit să deschidă. Din păcate, a reuşit să câştige câteva minute singur în apartament, dar lucrul uimitor a fost că, în cele din urmă, el a deschis totuşi uşa...

Billy T. se cutremura de râs, devenind din ce în ce mai isteric, până când Hanne începu şi ea să chicotească, chiar dacă încă nu era în stare să priceapă unde era poanta. Biily T. îşi reveni.

— Când, în cele din urmă, a deschis uşa, ţinea mâinile sus!

Izbucni din nou în hohote de râs. De data asta, îl

acompanie şi Hanne.

— Ţinea mâinile sus, ca într-un film, şi, înainte ca Ole să spună ceva – avea doar legitimaţia de poliţist la vedere – tipul stătea deja cu picioarele depărtate şi cu mâinile pe perete. Ole habar n-a avut ce se întâmpla, dar era deja de suficient timp în branşă ca să-şi dea seama că ceva era suspect. Şi acolo, pe suportul de pantofi era şi bocancul mult căutat. Ole a luat apoi fotocopia de la mine cu cealaltă pereche şi le-a comparat. Se potriveau perfect. Tipul stătea acolo nemişcat, cu palmele lipite de perete.

Amândoi se prăpădiră de râs, până le dădură lacrimile.

— Şi Ole nu voia decât să folosească telefonul!

Poate că nu era deloc amuzant, dar era toiul nopţii, şi trebuiau şi ei să se relaxeze cumva.

— Uite ce au găsit în apartamentul lui, spuse Billy, aplecându-şi corpul stângaci ca să ia o pungă de la picioarele lui.

Un pistol de calibru mic căzu pe masă, urmat de un bocanc scâlciat, măsura 44.

— Mă rog, bănuiesc că nu doar asta l-a adus într-o asemenea stare de panică, spuse Hanne cu satisfacţie. Trebuie să aibă şi altceva pentru noi.

— Oferă-i o tratаţie specială à la Hanne Wilhelmsen. De

dimineaţă. Hai să te ducem înapoi acasă acum, ca să-ţi continui petrecerea.

Şi exact asta făcu.

Duminică, 29 noiembrie

— Tremuri ca un peşte, ca o piftie, ca frunza, tremuri aşa de tare, că dacă n-o să capeţi un certificat medical care să ateste că ai Parkinson, o să cred că faci pe tine de frică.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Fără niciun zgomot, o baltă apăru sub scaunul lui, mărindu-se treptat, până când cuprinse toate cele patru picioare. Ea oftă sonor, deschise fereastra şi se hotărî să-l mai lase puţin să stea cu pantalonii uzi. Începuse să şi plângă. Un bocet amărât şi demn de milă care nu trezi niciun fel de compasiune în ea, ci, dimpotrivă, o irită teribil.

— Termină cu smiorcăiala. Nu am de gând să te omor.

Această asigurare nu ajută la nimic; el continuă să se miorlăie, fără lacrimi şi într-o manieră supărătoare, ca un copilaş irascibil şi încăpăţânat.

— Am puteri depline, minţi ea, pot să-ţi fac ce vreau. Eşti în mare bucluc. Lucrurile vor fi mult mai uşoare pentru tine dacă o să cooperezi. Să facem un mic schimb de

informaţii. Spune-mi care este legătura ta cu Jorgen Lavik, avocatul.

Era a douăsprezecea oară când îl întreba. Nici de data asta nu primi niciun răspuns. Resemnată, ea-l pasă lui Kaldbakken, care până atunci stătuse în tăcere într-un colţ. Poate că el va scoate ceva de la tip. Deşi nu era prea convinsă de asta.

Hakon, după cum era de aşteptat, se deprimă când Hanne spuse că nu prea pot să scoată nimic de la tipul ăsta. Se părea că bărbatul din Roa prefera torturile iadului eventualelor represiuni din partea lui Lavik şi a reţelei. Dacă aşa era, poliţia nu făcuse acea descoperire crucială despre care Hanne şi Billy T. vorbiseră noaptea precedentă cu aşa mult entuziasm. Dar bătălia nu era încă pierdută.

Peste cinci ore, era însă pierdută. Kaldbakken se ridică în picioare. Îl lăsă singur pe suspectul plângăreţ şi o scoase pe Hanne pe hol.

— Nu mai putem continua prea mult, spuse el în şoaptă, cu o mână pe clanţă de parcă ar fi vrut să se asigure că nu o s-o fure nimeni. Este mort de oboseală. Ar trebui să-l lăsăm să se odihnească. Şi ar trebui să aducem un doctor să-l consulte: tremuratul ăsta nu pare normal. O să mai

încercăm mâine-dimineaţă.

— Mâine poate fi prea târziu!

Hanne începea să dispere. Dar nu avu succes: Kaldbakken nu renunţă la decizia sa.

Hanne fu cea care-i dădu veştile proaste lui Hakon. El le primi fără niciun cuvânt. Hanne stătu acolo uşor nehotărâtă, dar apoi se gândi că era cel mai bine să-l lase singur.

— Apropo, am pus declaraţia lui Karen Borg în dosarul tău, spuse ea înainte de a pleca. Nu am avut timp să fac copii vineri seara. Poţi să o fotocopiezi tu înainte de a pleca? Mă duc. Este prima duminică de Advent.

Fusese o scuză de care nu era nevoie. El îi făcu cu mâna în semn de la revedere. Când uşa se închise după ea, îşi lăsă capul pe braţele aşezate pe birou.

Era epuizat. Voia să meargă acasă. Lucrul enervant fu că uitase să ia o copie a declaraţiei. Îşi aduse aminte când era la jumătatea drumului spre casă, în maşină. Ei bine, putea să aştepte şi până mâine.

Deşi era aproape de pensionare, se mişca agil ca un sportiv. Era patru dimineaţa într-o zi de luni, oră la care nouăzeci şi cinci la sută din populaţie dormea. Un pom de Crăciun uriaş, cu beculeţele proaspăt aprinse, clipea din

luminiţe pentru a se ţine treaz în holul de la intrare. Prin pereţii de sticlă ai camerei de serviciu, se mai vedea strălucind o lumină bleu pal. În rest, totul era în întuneric. Tălpile lui din cauciuc nu făceau niciun zgomot în timp ce se deplasa rapid pe hol. Înşfăcă atent impresionantul său mănunchi de chei, ca să nu zdrăngăne. Când ajunse la biroul cu numele lui Hakon Sand scris pe plăcuţă, găsi aproape imediat cheia potrivită. Închizând uşa după el, scoase o lanternă din cauciuc solid. Avea o lumină extrem de puternică şi, pentru o clipă, îl ameţi.

Totul părea mult prea simplu. Dosarul era chiar în faţa lui pe birou, iar declaraţia pe care o căuta era exact deasupra. Frunzări rapid prin restul dosarului, dar părea că nu mai erau copii ale acesteia. Cel puţin nu în dosarul acesta. Plimbă lumina lanternei în susul şi în josul paginii. Era originalul! îl împături în grabă şi îl împinse în buzunarul adânc al jachetei sale încăpătoare din tweed. Mai aruncă o privire în jur ca să fie sigur că totul arăta exact ca atunci când intrase, merse spre uşă, stinse lanterna şi se strecură afară pe hol, încuind uşa după el. Mai departe pe hol deschise o altă uşă, cu o nouă cheie. Şi pe acest birou era un dosar la vedere, deschis şi cu foile aşezate în două teancuri neglijente, ca şi cum ar fi istovit şi ar fi căzut

răpus de somn. Părea că îi va lua mai mult timp să-l cerceteze. Declaraţia nu era acolo unde ar fi trebuit, conform ordinii documentelor. Continuă căutarea, dar când nu putu să găsească nicăieri documentul de opt pagini, începu o inspecţie sistematică a restului încăperii.

Renunţă după un sfert de oră. Nu era nicio copie. Avu o bănuială îmbucurătoare şi nu tocmai lipsită de logică. Potrivit rapoartelor, Hanne Wilhelmsen nu se întorsese la birou mai devreme de şapte şi jumătate, vineri. Poate că nu mai avusese chef să aştepte douăzeci de minute sau cât dura să se încălzească un copiator.

Ipoteza sa fu susţinută şi de rezultatul căutării în cel de-al treilea birou şi ultimul, în mica vizuină a lui Kaldbakken. Dacă nici Wilhelmsen, nici inspectorul-şef nu aveau copii, era foarte probabil ca documentul să existe doar în original. Care acum era în posesia sa.

Câteva minute mai târziu nu mai exista nici măcar acesta. Prima dată îl trecu prin maşina de tăiat hârtie până când deveni o încâlceală deformată şi dezordonată de spaghete, iar apoi le puse într-un vas doar atât cât fusese necesar pentru ca flăcările să-l distrugă complet, în cele din urmă, rămăşiţele fură adunate într-o bucată de hârtie igienică şi aruncate la toaletă din baia de la capătul holului

etajului invizibil din clădirea sediului poliţiei. Folosind o veche perie de toaletă, după ce trase apa, bărbatul de la Unitatea Specială îndepărtă şi ultimele particule de cenuşă din toaletă. Cu asta, excursia ploioasa a lui Hanne Wilhelmsen în districtul Vestfold fu cu totul distrusă.

Întors în birou, bărbatul luă un mobil şi sună la numărul unuia dintre tipii cu care se întâlnise în Platou Gata cu câteva zile înainte.

— Am făcut tot ce se putea face, spuse el cu voce scăzută, ca un semn de respect pentru clădirea somnoroasă. Declaraţia lui Karen Borg nu mai există. Este al naibii de neplăcut să fac asta unui coleg. Va trebui să aveţi singuri grijă de voi de acum înainte.

Termină conversaţia fără să mai aştepte vreun răspuns. În schimb, se duse la fereastră şi stătu în picioare privind panorama oraşului Oslo. Oraşul se întindea greoi şi obosit sub el, ca o balenă toropită strălucind de la fosforescenţa mării. Şi el se simţea bătrân şi obosit. Mai bătrân decât se simţise ani la rând. După o vreme, începu să simtă de parcă avea nisip în ochi şi trebui să se frece ca să liniştească luminiţele care dansau departe în zare. Oftă şi se întinse pe o canapeluţă foarte incomodă, aşteptând începutul unei noi zile de muncă. Înainte de a adormi, se

mustră la gândul că putuse să le facă aşa ceva.

Luni, 30 noiembrie

— Nu e de mirare că banda asta mafiotă a reuşit să ţină pe picioare afacerea asta atâta vreme. Au o asemenea putere asupra oamenilor lor cum nu am mai văzut niciodată. Cel puţin, nu în lumea drogurilor. Foarte ciudat, încă nu a făcut nicio mărturisire?

Kaldbakken era realmente uimit. Lucrase şase ani în unitatea Antidrog şi ştia despre ce vorbea.

— Păi, nu prea avem cu ce să-l înfundăm, spuse Hanne Wilhelmsen cu părere de rău. Ameninţările împotriva angajaţilor publici, fie ei forţe de poliţie, nu se pedepsesc cu mai mult decât o vacanţă scurtă într-o celulă micuţă şi drăguţă. Din acest punct de vedere, are numai de câştigat dacă-şi ţine gura. Pare să fie scos din minţi de frică, dar încă nu atât de mult încât să nu-şi păstreze capul limpede. Este suficient de inteligent încât să admită că el este cel care a îndreptat pistolul spre Billy T. Va trebui să-l lăsăm să plece azi; nu avem niciun motiv să-l mai reţinem. Omul deja şi-a recunoscut fapta.

Desigur, îl mai puteau ţine sub observaţie câteva zile. Dar pentru cât timp? Douăzeci şi patru de ore de supraveghere a lui Roger din Sagene deja le ocupaseră o mare parte din mijloace. Dacă Lavik avea să fie eliberat azi, ei ar fi avut o problemă serioasă cu resursele. Ar putea fi rezolvată în scurt timp, dar tipii ăştia era greu de crezut că aveau să facă ceva prostesc în următoarele zile sau săptămâni. Probabil că avea să dureze luni de zile până când să-şi înceapă activităţile interesante. Poliţia avea să le rateze, din cauza bugetului care nu permitea o asemenea extravaganţă. Nici măcar pentru un caz cu asemenea ramificaţii. Era o situaţie nedreaptă. Ca de obicei.

Hakon nu spusese nimic. Se instală apatia. Era nervos, sătul şi profund dezamăgit. Tâmplele lui încărunţite deveniseră şi mai albe, aciditatea gastrică şi mai acidă, mâinile lipicioase şi mai lipicioase. Acum tot ce avea era declaraţia lui Karen. Puţin probabil ca asta să fie suficient. Se ridică resemnat şi părăsi şedinţa fără niciun cuvânt. O tăcere apăsătoare se instală după plecarea sa.

Declaraţia nu mai era unde o pusese. Încercă şi alte câteva sertare cu mintea absentă. Să fi încuiat-o pe undeva? Nu, tot ce găsi fură câteva lucruri insignifiante, pe

care le dosise ca să nu mai cugete la ele. Acum nu era momentul să-şi bată capul cu ele.

Declaraţia nu era nicăieri în biroul lui. Ciudat – era convins că o pusese chiar acolo, deasupra grămezii celei mari. Cu o cută adâncă între sprâncene, el rememora ziua precedentă. Avea de gând să meargă şi să facă nişte copii; apoi uitase. Sau fusese la copiator? Merse să verifice.

Aparatul funcţiona la capacitate maximă, iar o femeie mică şi îndesată de vreo şaizeci de ani îi confirmă că nu găsise nimic acolo atunci când sosise ea. Ca să fie absolut siguri, se uitară şi după aparat, şi dedesubt, dar nu era nici urmă de declaraţie.

Hanne nu o luase. Kaldbakken ceruse deja o copie şi dădu din umeri cu tristeţe, jurând că nu o văzuse niciodată.

Hakon începea să se îngrijoreze. Documentul era singura speranţă pe care o aveau pentru a obţine o prelungire a arestării. Înainte de a pleca acasă în noaptea precedentă, el aruncase o privire peste ea, atât cât îi permiseseră ochii lui roşii. Era exact ceea ce-şi dorea. Drept la subiect şi incisivă. Convingătoare şi cu o exprimare bună. Dar ce naiba se întâmplase cu ea?

Era timpul să dea alarma. Era nouă şi jumătate, iar

cererea pentru prelungire trebuia să fie gata de depus la tribunal până la prânz. Audierea ar fi trebuit să aibă loc de fapt la opt şi jumătate dimineaţă, dar vineri, Christian Bloch-Hansen ceruse o amânare de câteva ore, ceea ce le convenise de minune poliţiştilor. Avea un proces la care trebuia să ajungă dimineaţă şi nu dorea să trimită un asistent la importanta audiere privind arestarea lui Lavik. Mai erau două ore şi jumătate, adică suficient timp pentru Hakon să dicteze dactilografei cererea de reţinere, dar nu destul pentru a începe o căutare generală. Dar, dacă n-avea declaraţia, îşi putea lua adio de la ordinul de reţinere.

Abandonară efortul pe la zece şi jumătate. Declaraţia dispăruse complet. Hanne era supărată şi îşi luă asupra ei toată vina; ar fi trebuit să facă imediat copiile. Faptul că ea se autoculpabiliza fără rezerve nu-l ajută deloc pe Hakon. Toţi ştiau că el fusese ultimul care avusese hârtiile.

Karen ar putea veni şi repeta declaraţia. El ar putea obţine o amânare de o oră, ceea ce ar fi fost aproape suficient pentru ca ea să se întoarcă de la cabană. Ea *trebuia* să accepte.

Dar nu răspundea la telefon. Hakon sună de cinci ori. Se instală panica, croindu-şi drum în sus pe şira spinării. Era o senzaţie extrem de neplăcută. El îşi scutură capul violent

ca şi cum l-ar fi putut ajuta cu ceva.

— Sună la postul din Sandfjord sau la cel din Larvik. Pune-i să o aducă. Imediat.

Tonul poruncitor nu-i putea ascunde nervozitatea. Dar asta nu mai conta acum: Hanne era la fel de înfricoşată. După ce vorbi cu poliţia din Larvik, având impresia greşită că ei ar fi fost mai aproape, ea se grăbi să ajungă înapoi în biroul lui Hakon. Era morocănos şi distant şi ocupat să ticluiască o cerere de reţinere care să dea impresia de soliditate. Nu era uşor cu materialul de mâna a doua şi imperfect pe care-l aveau.

Nemernicul ăla de tip cu bocancii lui cu tot! Hakon era gata-gata să se ducă la celulă şi să-i ofere o sută de mii ca să verse tot. Dacă nu mergea aşa, ar fi putut să-l bată. Sau poate să-l ucidă. Din pură şi simplă furie. Pe de altă parte, atât Frostrup, cât şi Van der Kerch îşi cumpăraseră singuri biletele pentru călătoria spre dincolo, aşa că, cine ştie, poate că poliţia va avea curând în mâini un alt caz de suicid. Doamne fereşte. Oricum, ar fi trebuit să-l elibereze în cursul zilei. Trebuiau să mai tragă puţin de timp.

Peste o oră nu se mai putea face nimic. Secretarei îi luă douăsprezece minute să dactilografieze ceea ce-i dictase el. Citi cererea cu o amărăciune care creştea cu fiecare

rând. Ea îi aruncă o privire compătimitoare, dar nu spuse nimic. Şi bine făcu.

— Karen nu este la cabană.

Hanne stătea în uşă.

— Maşina ei este acolo şi este lumină în bucătărie, dar niciun semn de câine sau de vreo persoană. Probabil că a ieşit la plimbare.

La plimbare. Iubita lui, Karen, singurul pai de care se mai putea agăţa. Femeia care l-ar putea salva de la o umilire totală, ar putea salva poliţia de titluri scandaloase prin ziare, care ar putea salva ţara de baronii drogurilor şi de criminali. Şi ea ieşise la o plimbare! Probabil că în acest moment se plimba pe malul portului Ula, aruncând beţe pentru câine şi trăgând în piept aer proaspăt de mare la sute de ani-lumină depărtare de biroul ticsit şi claustrofobic din sediul poliţiei, cu pereţi care începuseră să se mişte, contractându-se şi ameninţând să-l sufoce. Parcă o vedea cu ochii minţii, în vechea ei haină galbenă de ploaie, cu părul ud şi nemachiată, aşa cum arăta mereu în zilele ploioase când era la cabană. Afară la plimbare. Ieşită la o nenorocită de plimbare în ploaia de rahat!

— Pot să facă şi ei o plimbare! Cei de la poliţia locală! Nenorocita aia de zonă nu este aşa de mare!

Era nedrept să se răzbune pe Hanne şi el regretă imediat. Încercă să-şi tempereze ieşirea cu un zâmbet vag şi o mişcare deznădăjduită a capului.

Hanne răspunse calm că deja îi rugase să facă asta. Încă era timp şi, prin urmare, mai aveau o speranţă. O privire rapidă la ceas o făcu să-l întrebe dacă întocmise o cerere de amânare.

— Am cerut o amânare până la ora trei; am primit una de maximum două. Mai avem o oră. Am să obţin mai mult dacă pot promite că ea o să vină. Dacă nu, audierea va începe la ora două.

Departe, foarte departe o siluetă galbenă se plimba singură lângă marea iarnă arctică ce se repezea hămesită spre mal, hrănindu-se cu pietre. Boxerul se arunca tot mereu în valurile puternice, tremurând de frig cum numai câinii fac şi totuşi necedând, obligat de instinctele sale canine să urmărească orice obiect care i se arunca. Nu avusese niciun fior până atunci, dar acum tremura violent. Karen Borg se opri şi scoase un pulover vechi din rucsac şi-l puse pe câine ca să-l încălzească. Arăta caraghios cu mohairul roz înfăşurat în jurul labelor din faţă şi atârnându-i sub burta suplă, dar, cel puţin, îi opri tremuratul.

Ajunsese la sfârşitul plajei şi căuta acel loc drăguţ şi

adăpostit unde se refugia deseori în zile ca aceasta, dar pe care întotdeauna avea probleme să-l localizeze. Iată-l. Se aşeză pe o saltea izolantă pe care o adusese cu ea şi scoase termosul. Ciocolata fierbinte căpătase o aromă distinctă de la cafeaua impregnată de mulţi ani, dar nu conta. Ea stătu acolo mult timp, adâncită în gânduri, cu urechile pline de zgomotul mării şi cu vântul fluierând de jur-împrejurul pietrei imense. Câinele era întins la picioarele ei, arătând ca un pudel roz. Din diverse motive, se simţea tulburată. Venise să găsească pacea aici, afară, dar nu prea reuşea. Ciudat: liniştea sufletească venea întotdeauna de bunăvoie să o întâlnească acolo, pe promontoriu. Poate că în acea zi se întâlnise cu altcineva, iar pe ea o uitase.

Poliţia nu o găsi. Ea nu ajunse la Oslo în ziua aceea.

Nici măcar nu ştia că prezenţa ei era dorită acolo.

* * *

Erau condamnaţi la eşec. Fără nici cea mai mică urmă de dovadă, Hakon nu mai avea nimic de pus în discuţie. De data aceasta, lui Christian Bloch-Hansen îi luă douăzeci de minute să convingă instanţa că reţinerea era o măsură nejustificabilă şi disproporţionată. Munca avocăţească a domnului Lavik avea de suferit semnificativ, după cum era

evident, de pe urma arestării. Pierdea treizeci de mii de coroane pe săptămână. Nu doar el era grav afectat: avea doi angajaţi ale căror slujbe erau ameninţate de absenţa lui. Situaţia sa profesională şi socială făcea ca circumstanţele prezente să fie şi mai stresante, iar atenţia copleşitoare a mass-mediei nu însemna deloc o îmbunătăţire a stării de fapt. În împrejurările puţin probabile în care instanţa ar continua să creadă că există motive întemeiate pentru a-l bănui de comportament infracţional, aceasta ar trebui să ia în considerare povara uriaşă pusă pe umerii lui Lavik. Poliţia ar fi trebuit să aducă dovezi mai consistente într-o săptămână, dar nu a fost aşa. Lavik trebuia eliberat înainte de a i se distruge irevocabil reputaţia. De asemenea, sănătatea sa era în pericol. Instanţa putea vedea în ce stare era.

Într-adevăr, Curtea observase degradarea sa fizică. Lavik arătase demn de milă data trecută, nici acum nu părea mai bine. Nu trebuia să fii medic ca să îţi dai seama că era într-o stare proastă. Hainele se boţiseră ca şi chipul proprietarului lor, iar tânărul avocat de până mai ieri arăta acum ca un vagabond de pe stradă după o masă de Crăciun luată la cantină.

Instanţa luă decizia în unanimitate. Hotărârea fu dictată

atunci şi pe loc. Apăsarea profundă a lui Hakon se mai risipi când judecătorul reiteră ideea că existau baze legale pentru suspiciune. Dar inima i se strânse din nou când îl auzi condamnând poliţia în termeni neechivoci că eşuase să aducă dovezile promise, referindu-se mai ales la lamentabila lipsă de clarificare a declaraţiei lui Karen Borg.

Pericolul distrugerii probelor era de asemenea evident, dar, din nefericire, era la fel de evident pentru judecător că reţinerea ar fi fost o măsură disproporţionată, date fiind circumstanţele. Acuzatul avea să fie eliberat, dar avea să se prezinte la poliţie în fiecare vineri.

Să se prezinte la poliţie! Ce-o să-i mai ajute! De mare ajutor avea să fie asta. Hakon făcu imediat un recurs împotriva deciziei şi ceru o suspendare a punerii ei în aplicare. Asta, cel puţin, le va mai da încă o zi. O zi însemna totuşi ceva. Chiar dacă Roma nu fusese construită într-o perioadă aşa de scurtă, sunt multe lucruri care se pot rezolva în câteva ore în plus.

Lui Hakon cu greu îi veni să-şi creadă urechilor când îl auzi pe judecător că nu poate da curs cererii. Încercă să protesteze, dar se lovi de un refuz drastic. Poliţia a avut şansa ei, dar ea singură ratase avantajul pe care l-ar fi putut obţine. Acum aveau să fie nevoiţi să se descurce

fără ajutorul instanţei. Hakon răspunse agresiv că nu avea niciun rost să mai depună nicio cerere la Curtea de Apel şi rupse hârtia cu furie. Judecătorul se prefăcu că nu observă şi încheie sesiunea cu o observaţie sardonică la adresa lui Hakon.

— Cu puţin noroc, aţi putea scăpa de o plângere pentru daune. Dacă o să fie aşa, te poţi considera extrem de norocos.

Jorgen Ulf Lavik fu eliberat în aceeaşi seară. El îşi reveni de minune: îşi îndreptă spatele, îşi netezi costumul, crescu cu câţiva centimetri şi puse pe el câteva din kilogramele pierdute. Pe când părăsea sediul poliţiei, el surâse – pentru prima oară în zece zile.

Mult mai puţin zâmbitori fură Hanne Wilhelmsen şi Hakon Sand. De altfel, nimeni din clădirea mare şi curbată din Gronlandsleiret nu avea de ce să surâdă.

* * *

Mersese bine. Mersese foarte bine. Coşmarul luase sfârşit. Ei nu aflaseră nimic. Dacă ar fi aflat ceva, el ar fi fost încă închis. Dar ce ar fi putut să afle? După bunul plac al sorţii, doar cu două zile înainte de a fi arestat luase cheia de sub fişet şi găsise un loc sigur pentru ea. Poate că bătrânul avea dreptate şi îngerii erau de partea lor. Numai

zeii înşişi ar putea şti de ce.

Dar mai era un lucru pe care el nu-l înţelegea pe deplin. Dacă îl alesese pe Christian Bloch-Hansen ca avocat, era fiindcă acesta era cel mai bun. Cei vinovaţi au nevoie de cei mai buni; nevinovaţii pot lucra pe oricine. Bloch-Hansen se ridicase la înălţimea aşteptărilor, şi asta fusese bine. Chiar el însuşi ar fi omis, probabil, abordarea referitoare la încălcarea confidenţialităţii comisă de Karen Borg. Făcuse o treabă splendidă ca avocat al apărării şi fusese perfect corect şi politicos cu el. Dar fără căldură, compasiune sau bunătate. Păruse indiferent, făcându-şi treaba, în mod eficient, dar era ceva în ochii lui sfredelitori, o strălucire de antipatie, chiar dispreţ. Îl credea oare vinovat? Refuza să creadă în povestea sa convingătoare, aşa de convingătoare că aproape începuse s-o creadă el însuşi?

Lavik alungă acest gând. Acum nu mai avea nicio importanţă. Era un om liber şi nu avea niciun dubiu că în curând cazul în care era acuzat avea să fie închis. Avea să-l roage pe Bloch-Hansen să se asigure de acest lucru.

O mare gafă, bancnota aceea de o mie de coroane, dar, din câte ştia el, fusese singura greşeală pe care o făcuse vreodată. Niciodată, niciodată nu avea să se mai pună în

această situaţie. Mai rămăsese o singură sarcină de îndeplinit, dar avea timp destul pentru a o planifica. O putea rezolva în câteva zile. Trebuia, desigur, să-şi schimbe un pic planul şi fusese ca un adevărat cadou momentul în care Hakon Sand justificase lipsa de clarificare a declaraţiei lui Karen Borg pe seama faptului că ea plecase în vacanţă. Judecătorul fusese exasperat de faptul că poliţia avusese probleme să contacteze pe cineva din judeţul învecinat, ca şi cum ar fi fost la capătul celălalt al lumii. Sigur că nu era de negăsit. El ştia exact unde se afla. Acum nouă ani organizaseră o excursie pentru reprezentanţii studenţilor din comitetul facultăţii, indiferent de convingerile politice. Avusese sentimentul, la vremea aceea, că femeia ar putea fi puţin îndrăgostită de el, deşi prăpastia ideologică dintre ei ar fi făcut orice familiaritate imposibilă. Dar fusese în discuţie restricţia privind numărul de studenţi, iar ei toţi lăsaseră la o parte convingerile politice şi făcuseră front comun împotriva planului de reducere a locurilor pentru admitere. Karen se oferise să găzduiască la cabana ei întâlnirea istorică. Fusese mai mult vin decât politică, dar din câte îşi amintea avusese un weekend plăcut.

Trebuia să acţioneze rapid şi avea să fie dificil să scape

de enervanţii de ţânţari care, ştia el, o să tot bâzâie pe urmele sale pentru mult timp de acum înainte. Dar o să se descurce el cumva. Nu avea încotro. Dacă se putea debarasa de Karen Borg, nu mai aveau cu ce să-l prindă. Ea era ultimul obstacol între el şi libertatea totală.

Volvoul albastru-închis se opri în faţa garajului, derapând uşor pe aleea alunecoasă, dar găsindu-şi drumul spre casă ca un cal bătrân ce se întorcea la grajd după o zi de muncă obositoare. Lavik se aplecă peste soţia sa cea palidă de la volan, o sărută tandru şi-i mulţumi pentru susţinere.

— Totul va fi bine de-acum, draga mea, spuse el.

Nu părea să-l fi crezut pe de-a-ntregul.

Ar trebui să telefoneze sau nu? Ar trebui să se ducă acolo sau mai bine să o lase în pace? Rătăcea fără odihnă între pereţii micuţului apartament, care avea aerul că de ceva vreme nu mai era decât locul unde el venea doar ca să-şi ia haine curate şi să mai doarmă puţin. Acum nu mai avea nici haine curate şi nici nu-şi găsea somnul.

Ameţeala fu gata să-l doboare, iar el trebui să se prindă de bibliotecă pentru a-şi păstra echilibrul. Din fericire, în fundul dulăpiorului de bucătărie mai era o sticlă prăfuită de vin roşu. Peste o jumătate de oră fu goală.

Cazul era pierdut. Probabil şi Karen. Nu avea niciun rost să ia legătura cu ea. Totul se terminase.

Se simţea îngrozitor şi dădu gata o jumătate de sticlă de rachiu care stătuse în frigider de la Crăciunul precedent. Alcoolul îşi făcu, în cele din urmă, efectul: adormi. Un somn diabolic şi rău, cu coşmaruri în care era urmărit de avocaţi gigantici malefici şi de o micuţă siluetă galbenă care-l chema de pe un nor de la orizont. Încerca să fugă spre ea, dar picioarele îi erau ca de plumb şi nu putea să se apropie. În final, ea dispăru oricum: silueta galbenă zbură, lăsându-l întins pe pământ: un biet procuror înconjurat de vulturi care-i ciuguleau ochii.

Marţi, 1 decembrie

În sfârşit, toată vânzoleala şi toate luminiţele de Crăciun care-ţi săreau în ochi aveau acum o noimă – erau în decembrie. Se întorsese zăpada, iar comercianţii aflaseră cu surprindere că în Norvegia consumul personal se mărise cu câteva procente în timpul anului în curs. Asta făcu aşteptările să crească şi inspirase strălucitoare decoraţiuni pentru vitrinele magazinelor. Teii de pe Karl Johans Gata, goi şi plăpânzi, încărcaţi cu luminile de Crăciun, le ţineau locul suratelor conifere. Ceremonia iluminatului solemn al molidului uriaş din faţa universităţii avusese loc alaltăieri. Azi nu mai era pe acolo decât un oficial jerpelit din Armata Salvării care se bucura de privelişte stând în picioare şi bătând pasul pe loc. Zâmbea plin de speranţă către pietonii matinali care treceau grăbiţi pe lângă cutia lui pentru donaţii fără să stea o clipă pentru a admira maiestuosul copac.

Jorgen Lavik ştia că era urmărit. De câteva ori se opri brusc şi se întoarse. Era imposibil să-şi dea seama cine îl

urmărea. Toată lumea avea aceeaşi privire goală; doar unul sau doi îi aruncară o privire mai curioasă, ca şi cum l-ar fi recunoscut şi se întrebau unde îl mai văzuseră.

Fusese un noroc că fotografiile din media erau aşa de vechi şi de o calitate aşa de proastă, încât cu greu l-ar fi putut recunoaşte cineva.

Dar el ştia că erau pe urmele lui, ceea ce făcea lucrurile mai dificile, deşi, în acelaşi timp, îi ofereau un alibi perfect, dacă va putea să răstoarne situaţia în favoarea lui. Trase aer adânc în piept de câteva ori şi simţi cum i se limpezeşte mintea.

Vizita sa la birou fu scurtă. Secretara aproape că leşină la vederea sa, şi-i dădu o îmbrăţişare care mirosea a lavandă şi bătrâneţe. Era aproape înduioşător. După câteva ore consumate cu treburile urgente, el îi spuse că avea să petreacă restul săptămânii la cabana sa. Avea să fie disponibil la telefon şi luă cu el câteva dosare, computerul şi un fax portabil. Ar putea să apară vineri, din moment ce oricum trebuia să se prezinte la poliţie.

— Aşa că tu trebuie să rămâi pe poziţie, Caroline, la fel de bine cum ai făcut-o în ultimele zile, spuse el pe un ton admirativ.

Gura ei schiţă un zâmbet palid, iar încântarea ei pentru

laudele primite îi îmbujoră obrajii. Aproape că îi căzu în genunchi, dar se abţinu şi transformă gestul într-o reverenţă. Desigur, avea să fie pe poziţie, iar el chiar avea nevoie de o vacanţă. O merita!

Şi el credea acelaşi lucru. Dar înainte de a pleca, merse la toaletă să folosească telefonul mobil pe care-l înşfăcă din sertarul colegului lui. Ştia numărul pe dinafară.

— Am ieşit. Poţi să fii liniştit.

Şoaptele sale de-abia se auzeau din cauza bolboroselii jenante a bazinului defect.

— Nu mă mai suna, mai ales în perioada asta, şuieră celălalt, dar fără să închidă.

— Totul e în siguranţă. Stai liniştit, repetă el, dar fără rezultat.

— Asta-i părerea ta!

— Karen Borg este la cabana ei de la Ula. Nu va mai fi acolo pentru mult timp. O să fii în siguranţă. Doar ea mă poate da în vileag şi doar eu te pot da în vileag. Dacă eu sunt în regulă, şi tu vei fi.

El nu mai auzi răspunsul bătrânului; închisese deja telefonul. Jorgen Ulf Lavik se uşură, îşi spălă mâinile şi se întoarse înapoi la urmăritorii săi invizibili.

* * *

Curând trebuia să facă ceva legat de inima lui. Medicamentele pe care le lua nu mai aveau efect. În orice caz, nu mai erau la fel de eficiente. De două ori simţise gheara morţii, ca în criza aceea înfricoşătoare şi aproape fatală care-l doborâse cu trei ani în urmă. Exerciţiul fizic sistematic şi dieta lipsită de grăsimi îl ajutaseră cu siguranţă până acum, dar starea sa din ultimele câteva săptămâni nu mai putea fi remediată prin alergat şi câţiva morcovi.

Erau pe urmele lui. Într-un fel se aştepta la asta, încă de când bulgărele de zăpadă începuse să se rostogolească. Nu era decât o chestiune de timp. Chiar dacă descrierea din *Dagbladet* a presupusului conducător al organizaţiei fusese destul de vagă, şi s-ar fi putut potrivi câtorva sute de oameni, era puţin cam prea precisă pentru băieţii din Platou Gata. Într-o după-amiază mersese pe jos de la birou spre casă şi, deodată, fu flancat de către doi oameni identici, de aceeaşi înălţime, cu aceleaşi haine, la fel de anonimi ca munca pe care o făceau. Îl forţară să intre în maşină într-un mod prietenos, dar foarte ferm. Plimbarea a durat o jumătate de oră şi s-a terminat exact în faţa casei lui. El negase totul. Ei nu-l crezuseră. Dar ei ştiau că el ştia că era în interesul tuturor ca el să nu păţească nimic. Ceea

ce într-un fel îl linişti. Dacă ieşea la lumină felul în care se cheltuiseră banii, aveau să fie cu toţii terminaţi. Să admitem că el era singurul care ştia de unde veneau banii, dar toţi ceilalţi îi acceptaseră – şi-i folosiseră. Fără să întrebe nimic, fără să verifice, fără să investigheze măcar o dată sursa lor. Ceea ce făcea ca poziţia lor să fie extrem de delicată.

Adevărata bătaie de cap, pentru el, era Lavik. Îşi ieşise din minţi? Era foarte evident că avea de gând să o omoare pe Karen Borg. De parcă ar fi rezolvat ceva! El ar fi fost primul pe lista suspecţilor. L-ar fi săltat imediat. Pe lângă asta, cine ştie ce le spusese ea celorlalţi, sau ce dăduse în scris, iar ei nu găsiseră şi se afla în mâinile poliţiei? Omorârea lui Karen Borg nu avea să rezolve nimic.

A-l ucide pe Jorgen Lavik, pe de altă parte, ar rezolva aproape totul. În momentul în care gândul i se ivi, păru singura soluţie. Uciderea reuşită a lui Hans Olsen oprise eficient toate problemele în branşa aceea a reţelei. Lavik tocmai complicase şi mai mult lucrurile, făcându-le din ce în ce mai dificile pentru amândoi. Trebuia să fie oprit.

Ideea nu-l sperie. Dimpotrivă, avu un efect calmant. Pulsul i se stabiliză şi îi deveni regulat, pentru prima oară de zile întregi. Creierul părea să fie mai alert şi-şi putea

simţi capacitatea de concentrare mărindu-se.

Cel mai bun lucru ar fi să-l elimine înainte de a o trimite pe Karen Borg în paradisul avocaţilor. Uciderea unei avocate tinere, frumoase şi, pe deasupra, nevinovate ar fi avut prea multe repercusiuni. Desigur, nici moartea unui avocat disperat acuzat de trafic de droguri nu trecea neobservată, dar totuşi... O crimă era mai bună decât două. Dar cum să o facă?

Jorgen Lavik vorbise de Ula. O cabană. Asta înseamnă că se gândea să se ducă acolo. Cum avea el să scape de bărbatul în haine civile care-l ţinea constant sub observaţie, habar nu avea. Dar asta era problema lui Lavik. A lui era să dea de Lavik, să-l găsească fără să fie văzut de acei ofiţeri, şi, de preferat, înainte de a ajunge la Karen Borg. Nu avea nevoie de niciun alibi: el nu era în vizorul poliţiei, şi nici nu avea să fie. Dacă totul mergea bine.

Avea să-i ia mai puţin de o oră să găsească adresa precisă a cabanei lui Karen Borg. Putea să sune la birou la ea sau poate la primărie, unde aveau să caute în registrul cadastral. Dar asta era prea riscant. Câteva minute mai târziu, se decisese. Din câte-şi aducea aminte, nu era decât un singur drum spre Ula, un drumeag lăturalnic între

Sandefjord şi Larvik. Nu avea decât să aştepte acolo.

Uşurat că luase o hotărâre, el se dedică îndatoririlor celor mai urgente ale zilei. Mâinile îi erau liniştite, iar inima îi bătea regulat din nou. Poate că, la urma urmelor, nu avea nevoie de niciun nou medicament.

Era un pic mai mult decât o cabană de vacanţă – o casă veche din lemn şi vopsită în roşu, de prin anii treizeci, complet renovată. Chiar şi în mohorâtul decembrie, puteai admira nota pitorească a locului. Era destul de bine protejat împotriva furiei naturii, şi, deşi era ceva zăpadă împrejurul casei, pământul pietros din spatele ei era curăţat de vântul necontenit ce venea dinspre mare. Un pin se legăna neîncetat doar la câţiva metri de peretele de vest. Vântul reuşise să îndoaie trunchiul, dar nu şi să ucidă copacul. Stătea aplecat cu spatele la mal, ca şi cum ar fi tânjit să se alăture familiei sale din adâncul pădurii, dar nu-şi putea elibera rădăcinile. Puteai să-ţi imaginezi straturile de flori de vară de sub moviliţele de zăpadă de pe lateralele casei. Totul era curat şi bine întreţinut. Cabana nu era proprietatea lui Lavik, ci a unchiului său senil şi fără copii. Jorgen era nepotul favorit pe vremea când unchiul său nu-şi pierduse încă luciditatea. Îl vizita cu devotament pe când era copil, şi mergeau împreună la

pescuit, la călăfătuit bărci şi mâncau fasole cu şuncă. Jorgen era fiul pe care nu-l avusese niciodată. Avea să moştenească frumoasa cabană de vară când boala Alzheimer urma, în cele din urmă, să-şi întâlnească singurul adversar egal – moartea.

Jorgen Lavik cheltuise destul de mulţi bani cu locul acesta. Unchiul său nu era sărac şi investise şi el pentru întreţinerea cabanei. Dar Jorgen fusese cel care instalase o baie cu jacuzzi, o minisaună şi telefon. De asemenea, îi dăduse unchiului său o mică barcă drept cadou la a şaptezecea aniversare, ştiind cu siguranţă că avea să-i rămână tot lui.

În călătoria până în jos spre capătul peninsulei Hurum, nu reuşise niciodată să surprindă vreun urmăritor. Tot drumul fuseseră maşini în spatele său, dar niciuna dintre ele nu-l urmări suficient de mult pentru a da de bănuit. În orice caz, el ştia că trebuiau să fie acolo şi era mulţumit de asta. Nu se grăbi să parcheze maşina şi îşi demonstră intenţia de a sta o perioadă semnificativă acolo, cărându-şi bagajele în câteva drumuri. Se plimbă din încăpere în încăpere, aprinzând toate luminile, şi porni soba cu parafină din living pentru a suplimenta radiatorul electric.

După masă făcu o scurtă plimbare. Rătăci pe terenul

familiar, dar chiar şi acum nu reuşi să vadă sau să audă nimic suspect. Fu cuprins de nelinişte. Nu erau oare acolo? îl abandonaseră? Nu puteau face asta! Inima îi bătea rapid şi nervos. Nu, trebuiau să fie pe undeva, în apropiere. Se forţă să rămână calm. Poate că erau doar foarte îndemânatici. Probabil că asta era.

Erau câteva lucruri de aranjat. Trebuia să înceapă fără întârziere. Zăbovi în prag, întinzându-se şi scuturându-şi zăpada de pe pantaloni mai mult timp decât era cazul. Apoi intră şi începu preparativele.

Cel mai rău era că toată lumea îl trata cu simpatie. Fusese bătut pe spate cu mesajul „Cine nu riscă nu câştigă”, şi primi zâmbete de felicitări şi multe expresii prietenoase de susţinere. Chiar şi doamna comisar se deranj a să-l sune pentru a-şi exprima satisfacţia oferită de ceea ce reuşise el, în ciuda nefericitului rezultat. Hakon îi menţionă posibilitatea de a primi o plângere pentru daune, însă ea se mulţumi cu un fornăit. Nu credea niciun moment că Lavik va îndrăzni să ceară aşa ceva; la urma urmelor, era vinovat. Era mai curând fericit să fie din nou liber şi nerăbdător să uite toată afacerea cât de repede posibil. Hakon putea să fie sigur de asta; de fapt, ofiţerii care îl urmăreau pe Lavik raportaseră că acum era plecat

la o cabană din peninsula Hurum.

Dar toată această atitudine pozitivă nu reuşi să-i ridice prea mult moralul. Se simţea de parcă ar fi fost băgat într-o maşină de spălat rufe, supus forţei centrifuge a unui ciclu complet de spălare şi intrat la apă. Erau şi alte cazuri zăcând pe birou cu termene-limită apropiate, dar el era total incapabil de acţiune şi se hotărî să lase totul baltă până mâine-dimineaţă.

Doar Hanne ştia cum se simţea cu adevărat. Veni la el după-masă cu două căni de ceai fierbinte. El tuşi şi scuipă după ce gustă conţinutul, deoarece presupuse că era cafea.

— Ce facem mai departe, domnule procuror? întrebă ea, punându-şi picioarele sus pe birou. Frumoase picioare, se gândi el, nu pentru prima oară.

— Nu mă întreba pe mine.

El sorbi din nou din ceai, puţin mai precaut de data aceasta. De fapt, chiar nu era rău.

— Oricum, n-o să renunţăm. O să-l prindem. Nu a câştigat încă războiul, doar o mică bătălie.

Era imposibil de înţeles cum de era şi ea atât de optimistă. Sunase ca şi cum chiar ar fi crezut ceea ce spunea. Desigur, ar fi putut fi doar diferenţa dintre un

ofiţer de poliţie şi un oficial al serviciului de procuratură. Existau multe căi de retragere pentru el; ar fi putut găsi o altă slujbă la orice moment. Secretar-asistent la Departamentul pentru Pescuit, de exemplu, se gândi el mohorât. Hanne, pe de altă parte, era antrenată ca ofiţer de poliţie. Exista doar un singur angajator pentru ea: poliţia. Ea nu avea unde să se retragă.

— Acum, ascultă-mă, spuse ea, punându-şi picioarele înapoi pe podea. Avem mult mai multe de făcut! Nu-ţi poţi pierde acum spiritul de luptător! Când împrejurările îţi sunt potrivnice, ai şansa să arăţi ce poţi.

Banal. Dar probabil adevărat. În acest caz era un nevolnic. Cu siguranţă nu putea face faţă. Îi venea să plece acasă. Poate dacă va fi suficient de bărbat se va descurca cu câteva activităţi domestice...

— Sună-mă acasă dacă apar ceva schimbări, spuse el, părăsindu-şi colega stoică şi cana plină cu mai mult de jumătate din ceai.

— Uneori pierzi, alteori câştigi, o auzi strigând după el, în timp ce-şi târa picioarele pe hol.

Bărbaţii în haine civile care-l urmăreau, şase în total, îşi dădură seama că aveau să fie o seară lungă şi o noapte rece. Unul dintre ei, un tip inteligent cu umeri înguşti şi cu

privire pătrunzătoare, verificase spatele casei. La vreo trei metri de la zidul dinspre mare, pământul făcea o pantă abruptă până la o mică adâncitură cu o plajă nisipoasă. Avea doar cincisprezece până la douăzeci de metri şi era împrejmuită la ambele capete de un gard din sârmă ghimpată cu suporturi prinse direct de stâncă. Simţul proprietăţii nu era niciodată atât de ascuţit ca la malul mării, se gândi poliţistul, rânjind în sinea sa. De ambele părţi ale sârmei era câte o stâncă abruptă de cinci sau şase metri înălţime. Ar fi fost posibil să o escaladezi, dar cu greutate. În orice caz, Lavik tot trebuia să iasă pe drumul de lângă casă. Punctul era complet izolat de stradă, prin urmare trebuia să traversezi şoseaua pentru a părăsi zona.

Un om era amplasat la fiecare capăt al acestei bretele a şoselei şi unul în mijloc, iar din moment ce nu erau decât câteva sute de metri, acopereau vizual întreaga zonă. Lavik nu ar fi putut să treacă fără să fie văzut. Ceilalţi trei luaseră poziţie în jurul cabanei.

Lavik stătea înăuntru şi se amuza gândindu-se la oamenii de afară, oricâţi ar fi fost ei, care trebuie că îngheţau de frig. El era la căldură, îi era bine şi ardea de nerăbdare să se apuce de planul său. Avea în faţă un ceas

cu alarmă de modă veche, fără sticlă peste cadran. Cu puţin efort, reuşi să ataşeze un mic cârlig de limba cea mică a ceasului. Băgă faxul în priză, puse o foaie de hârtie în tavă şi făcu o încercare. Reglă limba mică chiar înainte de ora trei, poziţionă cârligul deasupra butonului de start al faxului, formă numărul de la biroul lui şi aşteptă. Trecu un sfert de oră şi nu se întâmplă nimic. Mai aşteptă câteva minute şi începu să se îngrijoreze că întreaga schemă va trebui să fie abandonată. Dar chiar atunci, exact când limba mică se mişcă uşor spre trei, totul funcţionă perfect. Cârligul de la capătul limbii apăsă uşor butonul de start, dar fu suficient. Faxul se supuse, trase foaia de hârtie înăuntru şi transmise mesajul.

Încurajat de acest succes, el se plimbă rapid prin casă şi băgă în priză întrerupătoarele cu cronometru pe care le adusese de acasă. Le folosea ca să economisească energia electrică, oprind automat radiatoarele la miezul nopţii şi punându-le din nou în funcţiune la şase dimineaţa, astfel încât casa să fie încălzită atunci când se trezeau. Curând treaba avea să fie terminată – era obişnuit să le programeze. Dar partea dificilă abia acum venea. Trebuia să dea impresia că în casă e activitate în timpul cât avea să fie plecat: luminile care se stingeau şi se aprindeau nu

erau suficiente. Se gândise la toate dinainte, dar nu testase ideea. Era greu de spus cum avea să meargă, odată pusă în practică. Ascuns vederii de perdelele trase, el întinse trei corzi subţiri de-a lungul livingului, legând un capăt la clanţa de la bucătărie şi pe celelalte două în puncte diferite din partea opusă. Apoi prinse un prosop de bucătărie de prima, un slip vechi de cea de-a doua şi un şervet de cea de-a treia. Îi luă ceva vreme să aşeze lumânările la locul potrivit: fiecare trebuia să stea exact dedesubtul unui fir, suficient de aproape pentru ca acesta să ia foc atunci când lumânarea avea să ardă. Tăie lumânările la înălţimi diferite şi le fixă pe o bază de ceară topită, punându-le în poziţie verticală pe câte o farfurie. Lumânarea de lângă sfoara cu şervetul era cea mai scurtă, doar cu o fracţiune de centimetru deasupra firului întins. Stătea şi privea plin de nerăbdare.

Funcţiona! în doar câteva minute, flacăra ajunsese suficient de jos pentru a cuprinde sfoara, care se aprinse şi apoi arse, astfel încât şervetul căzu pe podea, proiectând o umbră de mişcare pe draperiile de la fereastra dinspre drum. Perfect.

Întinse o nouă sfoară în locul celei arse şi scoase o lumânare mai lungă. Apoi fixă ceasul cu limba mică puţin

peste unu. În mai puţin de două ore, Jorgen Lavik avea să trimită, după toate aparenţele, un fax către un avocat din Tonsberg despre o chestiune urgentă pe care o întârziase din cauza împrejurărilor neaşteptate; el se scuza şi spera ca amânarea să nu fi produs vreo problemă.

Apoi se schimbă în haine de camuflaj, destinate vânătorii, dar ideale pentru scopul său. El aprinse lumânările din nou, cu grijă, şi se asigură încă o dată că erau bine înfipte pe poziţiile lor. Apoi coborî în pivniţă şi se strecură pe uşa din spatele casei.

Jos pe plajă, se opri şi aşteptă un moment. Luând peretele în braţe, simţi că se pierdea total în peisaj. Când îşi recăpătă respiraţia, se târî către un punct unde, cu multe veri înainte, tăiase gardul ca să ajungă mai uşor pe proprietatea vecină, pentru a se juca împreună cu un băiat de vârsta lui.

Se târî spre şosea. Probabil că ei o ţineau sub observaţie pe toată lungimea. Aproape de marginea crângului, rămase întins şi ascultă. Nimic. Dar ei ar fi trebuit să fie acolo. El continuă paralel cu şoseaua, cu vreo cinci metri înspre pădure, ascuns de copaci. Ajunse unde trebuia.

Ţeava uriaşă din ciment ducea un fir de apă în partea cealaltă a şoselei, creând un pod în locul unui vad. El se

strecurase prin ţeavă de nenumărate ori în copilăria sa, dar între timp mai pusese câteva kilograme şi vreo douăzeci de centimetri. Dar calculase corect că ţeava încă era suficient de mare încât să încapă. Desigur, se udă puţin, dar apa era doar un fir subţire; micul pârâu din pădurea de deasupra era, probabil, îngheţat. Ţeava se întindea cam la trei metri dincolo de şosea, deoarece ei avuseseră în vedere o promisă lărgire a drumului care nu se mai întâmplase niciodată. Cu capul ieşindu-i pe la capătul celălalt, el rămase întins câteva secunde pentru a asculta. Tot nimic. Respira greu şi simţea cât de mult îl slăbiseră zilele petrecute în închisoare. Totuşi, mult din pierderea puterii era compensată de adrenalina pompată în sistem pe când fugea rapid şi fără zgomot spre subteran, în partea cealaltă a şoselei.

Nu mai avu mult de fugit, şi ajunse în puţin mai mult de cinci minute. Se uită la ceas. Şapte şi jumătate. Perfect. Lemnul scârţâi puţin când deschise uşa colibei, dar poliţia era la o distanţă prea mare ca să audă ceva. El se strecură înăuntru exact în momentul în care o maşină trecu pe stradă la vreo douăzeci de metri distanţă. O alta o urmă îndeaproape, dar el deja stătea în Lada verde-închis şi aflase că, şi după câteva luni de nefolosire, bateria încă

avea destulă putere pentru a porni motorul care tuşea şi scuipa. Deşi unchiul se ramolise cu totul şi abia de îl mai recunoştea atunci când mergea în vizită la spital, era evident că el se distra conducând ocazional Lada pe care Jorgen i-o oferise. Aşadar, ca un gest de curtoazie faţă de unchiul său, Jorgen păstră Lada într-o stare bună. Acum el era cel care beneficia de acest lucru. Tură motorul de câteva ori, o scoase din garaj şi o luă în direcţia Vestfold.

Era un frig pătrunzător. Ofiţerul de poliţie trebui să bată din palme şi din picioare în timp ce rămânea nevăzut şi neauzit. Nu era uşor. Avea nevoie să-şi dea mănuşile jos pentru a folosi binoclul, ceea ce însemna că nu le folosea prea mult. Înjură şi îl invidie pe nenorocitul de avocat care stătea tolănit şi se bucura de căldură într-un loc care trebuia spionat stând afară. Cu o clipă înainte se aprinsese o lumină într-una din camerele de la etaj: sigur că nu avea de gând să se culce aşa de devreme. Era doar opt. La naiba, încă patru ore până la sfârşitul turei. Simţi o atingere de gheaţă la încheietura mâinii căci îşi lăsase ceasul descoperit, aşa că se grăbi să-şi tragă mâneca în jos.

Putea să încerce să folosească binoclul şi cu mănuşile în mâini. Nu era prea mult de văzut. Evident, Lavik trăsese

toate draperiile, ceea ce era de înţeles, doar nu era aşa de tâmpit încât să nu-şi dea seama că era urmărit. Din acest punct de vedere i se părea cam inutil faptul că făceau atâta efort să rămână invizibili. Oftă. Ce slujbă tracasantă. Era sigur că Lavik va rămâne în vizuină câteva zile, având în vedere genţile cu mâncare, plus un laptop şi un fax.

Deodată se îndreptă din spate. Clipi rapid ca să îndepărteze lacrimile cauzate de vântul îngheţat. Apoi îşi scoase mănuşile, le aruncă pe pământ şi focaliză binoclul mai clar.

Ce naiba erau acele umbre care dansau? Aprinsese un foc? Coborî binoclul pentru o clipă şi se uită la hornul conturat clar pe cerul întunecat al nopţii. Nu, nu ieşea fum deloc. Atunci ce ar putea fi? Puse din nou binoclul la ochi, iar acum putu vedea mai clar. Ardea ceva. Şi ardea cu putere. Dintr-odată, draperiile luară foc.

Aruncă jos binoclul şi se năpusti spre casă.

— Casa a luat foc! urlă el în staţie. Cabana e în flăcări!

Staţia era inutilă: îl puteau auzi cu toţii şi fără ea, şi doi dintre ei veneau deja în fugă. Primul care ajunse acolo deschise uşa cu o lovitură, văzu într-o clipă unde se afla extinctorul şi se năpusti în living. Fumul şi dogoarea îi înţepară ochii, dar el localiză imediat sursa focului şi-şi croi

drum prin cameră proiectând jetul de spumă ca o sabie lovind cu turbare înaintea lui. Draperiile în flăcări împrăştiau fragmente strălucitoare în aer şi unul ateriză pe umărul lui, aprinzându-i geaca. Bătu flacăra cu mâna, arzându-şi palma şi continuă hotărât. Colegii lui sosiră, şi unul dintre ei luă o pătură din lână de pe canapea, iar celălalt smulse fără prea mare consideraţie o splendidă tapiserie laponă de pe perete. În câteva minute, stinseră focul. Mare parte din încăpere fusese salvată. Nici chiar curentul nu se întrerupse. În schimb, Lavik, ia-l de unde nu-i.

Cei trei detectivi stăteau în picioare şi scrutau locul în timp ce îşi reveneau din agitaţie. Văzură cele două sfori rămase şi descoperiră micul mecanism care încă nu trimisese faxul.

— La dracu', înjură primul în şoaptă, scuturându-şi mâna care-l durea, al naibii avocat ne-a păcălit. Ne-a păcălit cu vârf şi îndesat.

— Nu se poate să fi plecat înainte de şapte. Echipa de supraveghere jură că l-a văzut uitându-se pe fereastră la şapte fără cinci. Cu alte cuvinte, nu putea avea mai mult de o oră avans, poate chiar mai puţin. Din câte ştim, e posibil s-o fi întins doar cu câteva minute înainte de a fi

descoperit.

Hanne Wilhelmsen încerca să calmeze agitaţia care pusese stăpânire pe Hakon, dar fără prea mare succes.

— Avertizează celelalte trupe din zonă. Trebuie oprit cu orice preţ.

Vorbea de parcă nu mai putea respira, şi tot înghiţea în sec.

— Hakon, ascultă. Habar nu avem unde este. E posibil să se fi dus acasă la Grefsen şi acum să se uite la vreo comedie cu nevastă-sa şi să bea un pahar de vin. Sau conduce prin oraş. Dar punctul crucial este că nu avem nimic pentru care să-l putem aresta. Faptul că echipa de supraveghere s-a lăsat expusă este evident o problemă, dar este problema noastră, nu a lui. Putem foarte bine să-l urmărim, dar nu face nimic ilegal dacă ne fuge de sub nas.

Chiar dacă Hakon era plin de nelinişte, trebuia să admită că Hanne avea dreptate.

— Okay, okay, o întrerupse Hakon în timp ce ea se pregătea să continue. Okay. Ştiu că nu putem face mai mult. Înţeleg ce spui. Dar trebuie să mă crezi: se duce s-o omoare. Totul ne conduce într-acolo: însemnarea despre Karen care a fost luată atunci când ai fost tu lovită, declaraţia ei care lipseşte. El trebuie să fie în spatele

tuturor acestor fapte.

Hanne oftă. Pe asta n-o mai auzise.

— Doar nu crezi cu adevărat că Jorgen Lavik a fost cel care m-a lovit? Şi că el a fost cel care s-a strecurat afară din celulă şi s-a dus în biroul tău să fure declaraţia, după care s-a întors înapoi închizând toate uşile în urma lui. Cred că glumeşti!

— Nu era nevoie să o facă el însuşi. Poate avea complici. Hanne, ascultă-mă! Ştiu că vrea s-o omoare!

Acum, Hakon era de-a dreptul disperat.

— O să te linişteşti dacă ne urcăm în maşină şi dăm o fugă până acolo?

— Credeam că n-o să mai spui niciodată asta... Ia-mă şi pe mine de lângă şcoala de călărie din Skoyen într-un sfert de oră.

Poate că toată tevatura nu era decât un pretext ca să o vadă pe Karen. Nu putea să jure că nu-l interesa şi asta. Pe de altă parte, groaza îl apăsa ca un nod dureros, chiar sub coaste: toate astea erau în mod cert mai mult decât un rod al imaginaţiei lui.

— Poţi s-o numeşti intuiţie masculină, spuse el ironic şi mai degrabă simţi decât văzu zâmbetul ei.

— Spune-i cum vrei, zise ea în bătaie de joc. Fac asta de

dragul tău, nu pentru că aş fi de acord cu tine.

Nu era în totalitate adevărat. De când vorbise cu el la telefon acum douăzeci de minute, începuse să aibă sentimentul că agitaţia lui ar putea fi justificată. Era dificil să spui exact ce anume o făcuse să se răzgândească. Poate siguranţa lui: trăise suficient de mult ca să nu ignore instinctele şi presentimentele oamenilor. Şi, în plus, Lavik păruse aşa de demoralizat şi de disperat ultima oară când îl văzuse, că ar fi putut fi capabil de orice. Şi nu-i plăcea nici faptul că, toată seara, Karen nu răspunsese la telefon – putea să nu însemne nimic, desigur, dar asta nu-i mirosea bine.

— Mai încearcă să o suni, spuse ea, punând o casetă nouă în casetofon.

Karen tot nu răspundea. Hanne aruncă o privire către Hakon şi-l bătu uşor pe coapsă.

— Relaxează-te, într-un fel e bine dacă nu e acolo. Oricum...

Se uită la ceasul de pe bord.

— Oricum, este imposibil ca el să fi ajuns deja acolo, chiar şi în cele mai pesimiste scenarii. În primul rând ar trebui să-şi găsească o maşină şi, în ipoteza nefericită că ar fi avut deja una pregătită lângă cabană, tot nu ar fi

putut ieşi înainte de ora şapte. Poate chiar mai târziu. Este opt şi douăzeci acum. Nu-ţi mai face griji.

Uşor de zis, greu de făcut. Hakon dădu drumul clapetei din dreapta scaunului şi se lăsă pe spate cât îi permitea.

— O să încerc, murmură el neconsolat.

Opt şi douăzeci. Îi era foame. La drept vorbind, nu mâncase toată ziua. Pregătirile lui elaborate îi domoliseră foamea, iar stomacul lui se dezobişnuise de mâncare după zece zile de semipost. Dar acum chiorăia insistent. Semnaliză şi trase de volan spre o zonă de parcare luminată. Era timp suficient ca să-şi ia de mâncare. Mai avea cam trei sferturi de oră de condus. Plus încă un sfert de oră să găsească drumul spre cabana potrivită. Poate chiar o jumătate de oră, căci trecuse destul de mult timp de la întâlnirea studenţească.

El parcă Lada între două Mercedesuri, dar maşina sa nu părea intimidată de aşa o companie aleasă. Lavik zâmbi, o bătu prietenos pe capotă şi intră în local. Era o construcţie neobişnuită, mai degrabă ca un OZN care prinsese rădăcini în pământ. Comandă un castron mare cu supă de mazăre şi îşi luă un ziar la masă. Acum nu se mai grăbea.

Trecuseră deja de Holmestrand şi caseta fusese ascultată pe ambele părţi. Hakon se plictisise de country şi

căuta alt gen în compartimentul ordonat dintre scaune. Nu vorbiseră prea mult în timpul călătoriei; nici nu fusese nevoie. Hakon se oferise să conducă, dar Hanne refuzase. El era mulţumit să nu o facă, dar nu era prea mulţumit de faptul că ea fuma ţigară de la ţigară de când trecuseră prin Drammen. Era mult prea frig ca să deschidă geamul, iar el începuse să se simtă rău. Nici faptul că mestecase şi el tutun nu-l ajutase. Folosi un şerveţel ca să scape de el, dar nu putu să evite înghiţirea ultimelor bucăţele.

— Te-ar deranja dacă mai iei o pauză cu fumatul?

Ea fu jenată şi îi păru rău, stingând ţigara pe care de-abia o aprinsese.

— De ce nu ai spus nimic până acum? îl întrebă ea cu un uşor reproş în voce, aruncând pachetul în coş.

— E maşina ta, murmură el, uitându-se pe fereastră.

Era un strat fin de zăpadă pe câmpuri şi din loc în loc erau lungi şiruri de baloţi de paie înveliţi în plastic alb.

— Arată ca nişte icre de peşte gigantice, remarcă el, simţindu-se şi mai rău.

— Ce anume?

— Acele rulouri din plastic. Fân sau ce o fi.

— Paie, cred.

El văzu cel puţin douăzeci de baloţi imenşi la o sută de

metri de drum pe stânga; de data asta erau în plastic negru.

— Icre negre, spuse el cu greaţa care creştea. Putem să oprim un pic? Am rău de maşină.

— Mai sunt doar cincisprezece minute. Nu te poţi abţine?

Vocea ei nu suna enervată, ci doar nerăbdătoare să ajungă acolo.

— Nu, nu pot, ca să fiu sincer, spuse el, punându-şi mâna la gură pentru a accentua gravitatea situaţiei.

Ea găsi un loc potrivit pentru a ieşi de pe şosea la câteva minute mai departe, o staţie de autobuz lângă un drumeag spre o căsuţă albă, care era cuprinsă de întuneric. Era un loc dezolant pe un drum lateral spre Vestfold. Treceau maşini grăbite la intervale regulate, dar niciun alt semn de viaţă nu se vedea nicăieri.

Aerul proaspăt şi rece îi făcu bine. Hanne stătu în maşină în timp ce el se plimbă pe aleea scurtă. Stătu câteva minute cu faţa în vânt; apoi, simţindu-se mai bine, se întoarse la maşină.

— Mi-a trecut, spuse el, punându-şi centura.

Maşina tuşi irascibilă trezindu-se la viaţă când ea răsuci cheia în contact, dar se opri imediat. Ea încercă de mai

multe ori, dar nu mai auzi nicio reacţie de la motor: motorul era complet mort. Surpriza fu atât de mare, încât niciunul dintre ei nu scoase niciun cuvânt. Mai încercă o dată. Niciun murmur.

— Apă în distribuţie, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Sau ar putea fi altceva. Poate nenorocita de maşină a dat în primire.

Hakon continuă să tacă, în mod deliberat. Hanne coborî brusc din maşină şi deschise morocănoasă capota. O clipă mai târziu fu înapoi lângă el, ţinând ceea ce el presupuse că era capacul de distribuţie; cel puţin arăta ca un capac pentru ceva. Luă câteva şerveţele din torpedou şi şterse interiorul capacului. Îi mai făcu o ultimă inspecţie amănunţită şi coborî din maşină ca să-l pună la loc. Curând treaba era terminată.

Dar nu conta. Maşina tot necooperantă era. După alte două încercări de pornire, ea lovi volanul cu furie.

— Tipic. Trebuia să ni se întâmple chiar acum. Maşina asta a mers ceas de când am cumpărat-o acum trei ani. N-aş fi putut găsi una mai bună. Iar acum trebuie să mă dezamăgească într-un moment ca ăsta. Te pricepi vreun pic la motoare de maşini?

Îi aruncă o privire plină de reproş, iar el ghici că ea ştia

deja răspunsul. Scutură încet din cap.

— Nu prea mult, spuse el eufemistic. Adevărul era că nu ştia absolut nimic despre maşini decât că aveau nevoie de benzină.

În orice caz, ieşi împreună cu ea să arunce o privire. Putea fi un sprijin moral: maşina ar putea fi convinsă dacă erau doi.

Judecând după înjurături, Hanne nu prea îi dădea de capăt. El se retrase discret şi simţi cum greaţa începea din nou să-l cuprindă. Era frig, iar el ţopăia când pe-un picior, când pe celălalt în timp ce privea cum maşinile treceau în viteză pe lângă ei. Niciuna dintre ele nu încetini măcar. Probabil că erau în drum spre casă şi nu-i trăgea aţa la compasiune umană într-o seară de decembrie aşa de neplăcută şi de mohorâtă. Erau uşor de remarcat, din moment ce lângă plăcuţa cu orarul din staţia de autobuz se afla un felinar singuratic. Apoi urmă o pauză în circulaţia nu foarte aglomerată, dar regulată. La mare distanţă putu să vadă luminile unei maşini care se apropia. De fapt, părea că respecta limita de viteză de şaptezeci de kilometri pe oră, spre deosebire de ceilalţi, motiv pentru care mai avea în spate patru maşini care-o urmau îndeaproape nerăbdătoare.

Apoi veni adevăratul şoc. Felinarul lumină pentru scurt timp şoferul în timp ce maşina trecu pe lângă ei. Hakon fu atent în mod special pentru că făcuse pariu cu sine că trebuia să fie o femeie la volan, de aceea conducea aşa de încet. Nu era nicio femeie. Era Peter Strup.

Impactul acestei imagini avu nevoie de o secundă ca să ajungă în partea relevantă a creierului său. Dar numai o secundă. Revenindu-şi din uimire, alergă la maşină, care stătea cu capota ca o gură larg deschisă în semn de mirare.

— Peter Strup! ţipă el. Peter Strup tocmai a trecut pe lângă noi!

Hanne sări în sus, lovindu-se cu capul de capotă.

— Ce-ai spus? exclamă ea, deşi îl auzise perfect.

— Peter Strup! Tocmai a trecut pe lângă noi! Chiar acum!

Aşadar, piesele începură să se potrivească, înţelesese totul dintr-odată. Greu de acceptat, întregul tablou era acum clar ca lumina zilei. Se făcu lividă. La urma urmelor, bărbatul fusese suspectat tot acest timp. Era candidatul cel mai evident. De fapt, singurul. De ce nu voise să vadă asta? Fusese oare din cauza reputaţiei nepătate a lui Strup, a manierelor corecte, a fotografiei din revistele

săptămânale, a căsniciei perfecte, a copiilor splendizi? Oare toate aceste elemente o făcuseră să ignore concluzia logică? Creierul îi spusese că era el, dar intuiţia sa de poliţist, nenorocita ei de intuiţie supraevaluată, protestase.

— Rahat, mormăi ea, trântind capota. Cam asta a fost cu instinctele mele nenorocite.

Nici măcar nu-l adusese pe tip la interogatoriu. Mare prostie!

— Opreşte o maşină! ţipă ea la Hakon care se supuse ordinului ei imediat, luând poziţia potrivită pe marginea şoselei şi fluturându-şi ambele braţe în aer. Hanne se întoarse la vehiculul ei inutil, îşi luă haina, ţigările şi portofelul şi o încuie. Apoi se alătură colegului ei surescitat şi panicat.

Nici măcar o singură maşină nu arătă vreo intenţie de a fi de ajutor. Fie treceau pe lângă ei făcându-se că nu-i observă pe cei doi oameni care săreau şi gesticulau lângă drum, aproape atingându-i, fie îi claxonau cu furie şi reproş ca pe nişte pericole pentru trafic şi îi ocoleau ca pe nişte stâlpi de telegraf.

După aproape treizeci de maşini, Hakon era în culmea disperării, iar Hanne realiză că trebuia întreprins ceva. Era mult prea periculos să stea aşa în mijlocul străzii. Dacă

telefonau după ajutor, avea să fie prea târziu, probabil. Se uită spre casa neluminată, stând cocoşată şi încuiată, ca şi cum s-ar fi scuzat pentru poziţia deloc de invidiat la doar douăzeci de metri de autostrada E-18. Nu se vedea nicio maşină parcată.

Alergă spre casă. Micuţa colibă de pe partea cealaltă, greu vizibilă de la stradă, putea fi un garaj. Hakon nu ştia dacă mai avea rost să continue încercarea de a opri o maşină. Ezită o clipă, apoi o urmă fără să audă dinspre ea niciun protest.

— Sună la sonerie şi vezi dacă e cineva în casă, pentru orice eventualitate, strigă ea şi trase de uşa adăpostului.

Nu era încuiată.

Nicio maşină. Doar o motocicletă. O Yamaha FI, de 1200 cm cubi. Ultima generaţie. Cu frâne ABS.

Hanne dispreţuia motoarele japoneze. Doar Harley era un motor adevărat. Celelalte nu erau decât nişte vehicule cu două roţi pentru a ajunge de la A la B. În afară, poate, de Moto Guzzi, chiar dacă era o marcă europeană, însă, undeva în adâncul sufletului, avusese întotdeauna o afecţiune ascunsă, specială, pentru tipurile de motoare japoneze mai sport, mai ales pentru modelul FI.

Părea că era în condiţie bună de drum, excepţie făcând

faptul că îi fusese luată bateria. Era decembrie; motorul stătea nefolosit probabil de vreo trei luni. Bateria era pusă pe un ziar împăturit, aşezată frumos până trecea iarna, aşa cum se şi cădea. Ea înşfăcă o şurubelniţă şi o conectă la terminale. Ieşiră scântei şi, după câteva secunde, cea mai subţire parte din metal începu să strălucească slab. Evident avea putere suficientă în ea.

— Nimeni înăuntru, spuse Hakon fără suflu din prag.

Pe un raft erau o mulţime de scule, mai mult sau mai puţin aceleaşi cu cele pe care le avea şi ea în pivniţă. Găsi repede ce voia, iar bateria fu pusă la locul ei în timp record. Ea ezită doar pentru o fracţiune de secundă.

— Strict vorbind, ăsta este furt.

— Nu, este doar *jus necessitatis.*

— Ce?

Nu se prinse şi credea că el vorbea în dodii de la prea multă surescitare.

— Nimic. „Starea de necesitate”, în latina juridică. Îţi explic mai târziu.

Dacă o să am vreodată ocazia, se gândi el.

Deşi o durea inima să distrugă o motocicletă nouă, îi luă doar treizeci de secunde să lege contactul. Ea suci de manşonul de acceleraţie cu o smucitură rapidă şi

puternică. Motorul izbucni într-un bubuit promiţător. Se uită în jur după o cască, dar nu putu găsi niciuna. Evident, probabil că erau o pereche de căşti BMW sau Shoei în casa încuiată, la adăpost. Ar trebui să forţeze oare intrarea? Mai aveau timp? Nu tocmai. Trebuiau să plece fără căştile de protecţie. Pe un cui din perete erau o pereche de ochelari de slalom, alături de patru perechi de schiuri. Trebuia să se mulţumească cu ei. Se aşeză călare pe motocicletă şi o manevră afară din garaj.

— Ai mai mers vreodată pe o motocicletă?

Hakon nu vorbi, scutură doar din cap cu putere.

— Ei bine, ascultă: pune-ţi braţele în jurul taliei mele şi fă exact ce fac eu. Orice ai simţi, nu te apleca în direcţia opusă. Înţelegi?

De data asta, el aprobă din cap. Ea îşi puse ochelarii, în timp ce el se urcă pe motor, prinzându-se de ea cât de tare putu. Era încleştat aşa de tare, încât ea trebui să-i mai slăbească strânsoarea înainte de a duce motocicleta pe şosea.

Hakon era complet împietrit. Dar făcu aşa cum promisese. Ca să-şi mai domolească frica, închise ochii şi încercă să se gândească la altceva. Zgomotul era copleşitor, iar el tremura îngheţat ca o pisică scoasă din

apă.

La fel era şi Hanne. Mănuşile ei, cele de zi cu zi, erau deja îmbibate cu apă şi îngheţate bocnă. Dar era mai bine că le avea; cel puţin îi ofereau o protecţie minimă. Şi ochelarii erau de ajutor, deşi nu prea mult: trebuia să-i tot şteargă cu mâna stângă. Ea aruncă o privire scurtă la ceasul digital iluminat din faţa sa. Nu avuseseră ocazia să-l potrivească înainte de a pleca, dar acesta îi spuse că trecuse un sfert de oră de când intraseră pe şosea. Atunci ceasul indica 9: 35.

Nu era niciun dubiu că timpul nu era de partea lor.

Bărbatul cu părul încărunţit fu mulţumit să observe că memoria nu-l înşelase: era numai o singură stradă spre Ula. Deşi nivelată, era foarte îngustă şi nu prea potrivită pentru condusul în viteză. La un viraj brusc, el văzu o mică alee cu tufişuri bogate de o parte şi de alta.

Mai conduse câţiva metri până când găsi spaţiu suficient pentru a întoarce. Gheaţa făcuse pământul bocnă şi-l nivelă, aşa că era uşor de condus pe el; curând se aşeză strategic, cu botul maşinii spre stradă, dar bine ascuns de ea şi cu o mică gaură prin care putea vedea orice vehicul care trecea pe acolo. Dădu drumul la radio cu volum mic şi avu o senzaţie de relativ confort. Avea să recunoască uşor

Volvoul lui Lavik. Era doar o chestiune de aşteptare.

Şi Karen Borg asculta radioul. Era o emisiune pentru şoferii de camion care conduceau pe distanţe mari, dar muzica era bună. Începea cartea pe care o avea în poală pentru a şasea oară, *Ulise* de James Joyce. Până acum nu trecuse niciodată de pagina cincizeci, dar acum părea un bun moment pentru a o citi mai departe.

În livingul spaţios era cald, poate chiar prea cald. Câinele nu avea stare. Deschise uşa de la terasă ca să-l lase afară. Nu voia să iasă şi nici nu se opri din agitaţia necontenită. Ea renunţă şi-i dădu comanda să se oprească şi, în cele din urmă, acesta se aciuă fără tragere de inimă într-un colţ, dar cu capul ridicat şi cu urechile ciulite. Poate că adulmecase urma unui animal mic. Sau poate că era un iac.

Dar nu era nici urmă de popândău sau iac în tufişurile de sub cabană. Era un bărbat care stătea întins acolo de ceva vreme. Fără îndoială, nu răbda de frig. Purta haine groase, iar adrenalina era la un nivel ridicat. Fusese simplu să ajungă la cabană. Virase o dată la o cotitură greşită, dar îşi dădu seama repede. Cabana lui Karen Borg era singura locuită, iar ea îşi semnaliza prezenţa ca un far. Găsise o ascunzătoare pentru maşină la cinci minute distanţă de

mers pe jos.

Capul şi braţele i se odihneau pe o canistră de benzină de zece litri. Chiar dacă fusese atent să nu verse niciun pic atunci când o umplu, vaporii îi ardeau nările. El se ridică destul de înţepenit, luă canistra şi se îndreptă spre casă, deplasându-se gheboşat. Nu era chiar necesar, din moment ce livingul era pe partea cealaltă, cea dinspre mare. În spatele casei nu erau decât ferestrele celor două dormitoare, ambele în întuneric, şi o toaletă în pivniţă. El se bătu peste piept căutând cheia franceză. Era tot acolo, şi de fapt ştia bine asta: o simţea cum îl împungea în coaste în timp ce mergea.

Uşa de la subsol nu era încuiată. Un obstacol mai puţin. El zâmbi şi roti clanţa, cu o încetineală infinită. Uşa era bine unsă şi nu făcu niciun zgomot atunci când o deschise şi intră.

Bărbatul cu părul cărunt se uită la ceas. Stătea acolo cam de multişor. Niciun Volvo nu trecuse pe acolo, doar un Peugeot, două Opeluri şi o Lada veche închisă la culoare. Aproape că nu era niciun pic de trafic. Încercă să-şi flexeze muşchii, dar era dificil de exersat în maşină. Nu îndrăznea să-şi asume riscul de a ieşi ca să-şi întindă picioarele.

Ce mai era şi asta? Un motociclist cu un pasager în

spate trecu cu zgomot la o viteză care era mult prea mare pentru acea stradă proastă. Nu aveau nici căşti şi nici nu purtau costume de protecţie din piele. Pe timpul ăsta! îl apucă tremuratul numai când se gândi. Motocicleta intră într-un derapaj la o curbă şi, pentru o clipă, se temu că aveau să alunece şi să intre direct în maşina lui. Dar motociclistul reuşi s-o redreseze în ultimul moment şi se îndepărtă accelerând. Doi nebuni. El căscă şi privi din nou la ceas.

Karen Borg ajunse la pagina cinci. Oftă. Era o carte bună. Ştia asta, pentru că citise că era aşa. Ea, însă, o găsea insuportabil de plicticoasă. Oricum, era hotărâtă să continue. Dar tot găsea mici lucruri care îi distrăgeau atenţia. Acum avea de gând să-şi mai ia o cafea.

Câinele continua să fie neliniştit. Cel mai bine era să nu-l lase deloc afară: de două ori stătuse afară câte o zi întreagă vânând şoareci de câmp. Ciudat, din moment ce nu era un câine de vânătoare; probabil era vorba despre un instinct pe care-l au în comun toţi câinii.

Deodată, avu impresia că auzi un zgomot slab. Se întoarse spre câine. Era întins fără să se mişte absolut deloc; scheunatul încetase brusc, iar capul îi era înclinat într-o parte, cu urechile ciulite. Tot corpul îi tremura, iar ea

ştia că şi câinele auzise ceva. Sunetul venise de dedesubt.

Ea merse până la scări.

— Alo?

Ce ridicol! Sigur că nu era nimeni acolo. Stătu tăcută şi nemişcată ca o stană de piatră câteva secunde, după care dădu din umeri şi se îndepărtă.

— Stai, îi spuse câinelui pe un ton autoritar, văzând că acesta era pregătit să se ridice.

Apoi auzi paşi în spatele ei şi se întoarse. Nu-i veni să creadă! O siluetă tocmai sălta peste cele cincisprezece trepte spre ea. Chiar dacă avea o şapcă trasă până peste urechi, ea îl recunoscu.

— Jorgen La...

Asta fusese tot ce rostise. Cheia franceză o lovi peste frunte deasupra ochiului, iar ea căzu direct pe podea. Nici nu mai apucă să observe că nu se lovi de nimic în cădere – îşi pierduse deja cunoştinţa.

Câinele deveni fioros. Se repezi către intrus lătrând şi săltând furios şi sări până la pieptul acestuia, unde îşi înfipse dinţii în geaca groasă, căreia îi dădu drumul atunci când Lavik îşi scutură pieptul cu putere. Câinele nu renunţă. Îşi înfipse fălcile puternice în antebraţul lui, iar de data asta nu-şi mai descleştă fălcile. Pe Lavik îl durea ca

naiba. Durerea îi dădu o şi mai mare putere, iar el ridică animalul de la pământ, dar fără folos. Scăpase cheia franceză, iar, încercând să o ia, risca să-i permită câinelui să atingă din nou pământul. Aceasta ar fi fost o greşeală. Câinele dădu drumul braţului pentru o secundă şi-l prinse mai bine de mai sus. Chinul era acum şi mai mare. Durerea începu să-l facă să se simtă buimac şi îşi dădu seama că nu mai rezista mult. În cele din urmă reuşi să înşface cheia franceză şi cu o lovitură ucigaşă zdrobi craniul câinelui turbat, care, chiar şi aşa, tot nu-şi slăbi fălcile. Atârna inert şi mort în acea rigiditate cadaverică şi îi luă aproape un minut ca să-şi scoată braţul dintre colţii lui. Sângera ca un porc înjunghiat. Cu lacrimi în ochi, el cercetă camera şi dădu peste nişte prosoape verzi într-un cui de pe tocul uşii de la bucătărie. Făcu urgent un garou improvizat şi durerea începu să se domolească. Dar avea să se întoarcă şi va fi şi mai greu de suportat, ştia el. La naiba!

Fugi până la parter şi deschise canistra de benzină. Îi vărsă conţinutul sistematic în toată cabana. Îl miră cât de bine îi ajunseră cei zece litri. Curând începu să miroasă ca într-o veche benzinărie, iar canistra era goală.

Să fur ceva! Trebuia să pară că a fost un jaf. De ce nu-i

dăduse asta prin cap mai devreme? Nu adusese cu el nicio geantă sau o cutie în care să care lucruri, dar trebuia să fie vreun rucsac pe undeva. La parter. Acolo trebuia să fie sigur unul; văzuse nişte echipament sportiv. Se repezi înapoi, jos.

Ea nu se putea dumiri ce anume era de simţea gustul acela ciudat. Îşi mişcă uşor buzele. Trebuie să fie sânge. Probabil propriul sânge. Îşi dorea să adoarmă la loc. Nu, trebuia să deschidă ochii. De ce? Capul o durea îngrozitor. Mai bine să adoarmă. Mirosea cumplit. Aşa mirosea oare sângele? Nu, este benzină, se gândi ea, zâmbind cu jumătate de gură, mândră de perspicacitatea ei. Benzină. Mai făcu o încercare de a-şi deschide ochii. Nu putu. Poate că ar trebui să mai încerce încă o dată. Ar fi mai uşor dacă s-ar rostogoli. Efortul îi provoca dureri îngrozitoare, dar ea se răsuci până când ajunse aproape pe burtă. Ceva o împiedica să se întoarcă complet. Ceva cald şi moale. Cento. Mâna ei mângâie uşor trupul câinelui. Simţi imediat: Cento era mort. Îşi deschise ochii brusc – capul câinelui era chiar lângă al ei. Era zdrobit. Ea încercă cu disperare să se ridice. Printre genele pline de sânge, văzu o siluetă de bărbat la fereastră, cu faţa lipită de geam, cu mâinile căuş pentru a vedea mai bine.

— Ce făcea Peter Strup aici? se întrebă, înainte de a cădea pe spate, prăbuşindu-se peste cadavrul câinelui.

Nu erau multe chestii de valoare în cabană. Se mulţumi cu nişte ornamente şi cu trei sfeşnice din argint. Tacâmurile din sertarele de la bucătărie erau toate din oţel. Nu era absolut deloc convins că poliţia avea să descopere vreun furt, de vreme ce întreaga casă urma să ardă din temelii. Strânse rucsacul gri pe care-l găsise, scoase o cutie de chibrituri din buzunarul interior şi se îndreptă spre uşa de la terasă.

Atunci îl văzu pe Peter Strup.

* * *

Motocicleta japoneză nu era cea mai indicată pentru drumurile de ţară. În plus, Hanne era îngheţată bocnă şi-şi pierduse coordonarea, iar puterile începeau s-o părăsească. Se opri doar după câţiva metri de mers pe drumul forestier şi descălecă, amorţită şi cu dureri. Hakon nu spuse niciun cuvânt. Era o pierdere de timp chiar şi să încerce să sprijine motocicleta de cric pe acest teren denivelat, aşa că încercă să o aşeze pe o parte. În ultima secundă fu nevoită să-i dea drumul. Proprietarul avea să fie furios. Ea ar fi ucis cu mâna ei pe oricine ar fi făcut ceea ce ea tocmai făcuse. Alergară cu toate puterile de-a

lungul drumului, pe cât puteau ei de repede. Cotind la o întorsătură, se opriră brusc. Văzură o strălucire înfricoşătoare printre copaci la vreo două sute de metri în faţă. Deasupra copacilor desfrunziţi, flăcările se întindeau până la cer.

În câteva secunde alergau din nou – mult mai iute de data asta.

Jorgen Lavik nu prea ştia ce să facă. Dar incertitudinea sa avu viaţă scurtă. Aruncase trei beţe de chibrituri şi toate drept la ţintă. Flăcările izbucniră instantaneu. Îl vedea pe Peter Strup forţând uşa terasei, care, din fericire, era încuiată. Era greu de crezut că o să fugă şi probabil că deja o reperase pe Karen Borg care zăcea perfect vizibilă din exterior. Se mişcase oare? Era sigur înainte că zăcuse pe spate.

Nu era sigur dacă Peter Strup îl recunoscuse. Şapca era încă trasă peste faţă, iar geaca avea un guler înalt. Dar nu-şi putea asuma niciun risc. Întrebarea era ce avea Peter

Strup să considere ca fiind mai important: să-l prindă pe el ori să o salveze pe Karen Borg? Probabil cea de-a doua variantă.

Se hotărî rapid, luă cheia franceză şi traversă în fugă veranda până la uşă. Peter Strup fu atât de surprins, încât

dădu drumul clanţei şi se dădu înapoi câţiva paşi. Probabil călcă pe o piatră sau se împiedică de vreun ciot, căci se legănă câteva secunde şi apoi căzu pe spate. Era prilejul ideal pentru Lavik. El deschise uşa, iar flăcările, care până atunci cuprinseseră pereţii şi câteva piese de mobilier, izbucniră în forţă.

El sări peste bărbatul care zăcea la pământ şi ridică cheia franceză ca să-l lovească. Dar cu o miime de secundă înainte ca lovitura să-i zdrobească gura, Strup îşi feri capul, evitând năpasta. Cheia lovi pământul, şi Lavik o scăpă din mână.

Cu intenţia de a-şi recupera arma, Lavik îşi slăbi prinsoarea. Strup se răsuci pe o parte şi-l lovi pe Lavik cu genunchiul în vintre. Nu tare, dar suficient ca să-l facă să se chircească de durere şi să uite de cheia franceză. Înfuriat, prinse picioarele lui Strup exact când acesta tocmai se ridicase. Strup căzu iarăşi la pământ, dar cu braţele libere şi, în timp ce încerca să-şi elibereze picioarele lovindu-şi adversarul, el căută ceva în haina sa. Loviturile avură efect, iar el simţi cum piciorul său pocni faţa lui Lavik. Deodată, picioarele îi fură eliberate, iar el fu capabil să se ridice. În timp ce se împleticea către lizieră, cam la douăzeci de metri distanţă, auzi un ţipăt şi se

întoarse să vadă cine era în spatele său.

Ofiţerii de poliţie Sand şi Wilhelmsen ajunseseră la casa în flăcări la timp ca să vadă o siluetă în echipament de vânătoare care agita o cheie franceză grea, alergând după un bărbat în costum. Cei doi încremeniră, prea şocaţi ca să mai întreprindă ceva.

— Opreşte-te! ţipă Hanne într-o încercare inutilă de a împiedica o catastrofă, dar vânătorul o ignoră.

Mai avea doar trei metri de parcurs până la prada sa, când auzi un pocnet. Nu foarte puternic, dar scurt, şuierător şi foarte distinct. Faţa vânătorului avu o expresie stranie, subliniată şi clar definită în lumina flăcărilor, ca şi cum ar fi fost amuzat de un joc pe care nu-l prea înţelegea. Gura, larg deschisă cât timp alergase, se închise într-un zâmbet circumspect. Scăpă scula pe care o cărase, braţele îi căzură, se uită în jos, la pieptul său, cu mare interes, şi se prăbuşi într-o rână la pământ.

Peter Strup se întoarse spre cei doi poliţişti şi aruncă arma, ca o demonstraţie clară a bunei sale credinţe.

— Ea este încă înăuntru, strigă el, arătând către cabana care ardea.

Hakon nu mai stătu pe gânduri. Se aruncă spre uşa deschisă a verandei, neauzind nici măcar strigătele de

avertisment ale celorlalţi în timp ce plonja în infern. Alergă aşa de repede, încât nici nu se putu opri decât când ajunse în mijlocul camerei de zi. Singurul lucru în flăcări era un capăt de covor zdrenţuit. Dar căldura era aşa de intensă, încât îşi putea simţi pielea feţei cum începea să se strângă.

Karen era uşoară ca un fulg sau poate că el dobândise brusc puteri supraomeneşti. Nu dură mai mult de câteva secunde pentru a o adăposti la pieptul său, luând-o în braţe ca un adevărat pompier. În timp ce se învârtea ca să găsească drumul înapoi pe unde venise, se auzi cum ceva se prăbuşea. Zgomotul fu asurzitor, ca o explozie gigantică. Vitraliile care îşi dăduseră silinţa să reziste căldurii cedaseră în cele din urmă. Curentul puternic de afară făcu mugetul flăcărilor aproape insuportabil, iar ieşirea îi fu barată. Cel puţin în direcţia aceea. El se roti încet, ca un elicopter, cu Karen pe post de elice ruptă, fără viaţă. Fumul şi căldura îi îngreunau vizibilitatea. Scările erau în flăcări.

Dar poate că încă le putea folosi. Nu prea avea de ales. Trase aer adânc în piept, ceea ce-l făcu să tuşească violent. Flăcările îi cuprinseră acum pantalonii. Cu un urlet de agonie, el se aruncă în jos pe scări şi auzi cum capul lui

Karen se lovea de perete cu fiecare pas.

Focul fusese destul de amabil încât să arunce în aer uşa de la pivniţă. Cu un efort final ajunse afară, iar aerul curat îi dădu suficientă putere ca să mai alerge zece metri departe de clădire. Karen se răsturnă la pământ şi tot ce mai avu el timp să observe, înainte ca el însuşi să-şi piardă cunoştinţa, fu că pantalonii îi erau încă în flăcări.

* * *

Simţea că dăduse greş. Dacă Lavik a ajuns acolo înaintea lui? Puţin probabil, totuşi, fiindcă o crimă este mai uşor de comis noaptea; şi ar fi fost mai simplu pentru el să scape de bărbaţii care-l urmăreau după ce se lăsa întunericul. Dar era plictisitor să stea acolo degeaba. El îşi asumă, în sfârşit, riscul de a ieşi din maşină şi de a face o mică plimbare – nimic nu trecuse pe acolo de când cu motocicliştii ăia nebuni. Era frig de crăpau pietrele, dar frumos şi uscat. Gheaţa scrâşnea sub picioarele lui, iar el îşi întinse braţele deasupra capului.

Se vedea o slabă strălucire roz reflectată de norii de deasupra lacului unde îşi imagina el că ar fi Sandefjord. Se întoarse spre Larvik şi văzu că şi acolo era la fel. Deasupra localităţiiula, de cealaltă parte, strălucirea era mai degrabă de culoare portocalie şi mult mai vizibilă – şi avu

impresia că se vedea fum. Se uită mai atent la zona luminată. Era un foc!

Mii de draci! Lavik probabil că-l păcălise. Sau poate că nu venise cu Volvoul? Poate că schimbase maşina ca să-i păcălească pe poliţişti. Încercă să-şi amintească ce mărci trecuseră: două Opeluri şi un Renault – sau era un Peugeot? Nu conta. Focul nu putea fi o coincidenţă. Era mai curând unul dintre modurile de a lua viaţa cuiva. Lavik trebuia să fie complet nebun.

Probabil că întârziase. Avea să fie dificil să-l mai prindă pe Lavik acum. Flăcările erau aşa de înalte încât cineva avea să le observe şi să cheme pompierii. În câteva minute, locul o să colcăie de cisterne şi de pompieri.

Dar nu rezistă tentaţiei de a arunca o privire. Întors la volan, băgă maşina în viteză şi conduse încet spre incendiu.

— Am nevoie de o ambulanţă. Foarte urgent.

Ea îi dădu înapoi telefonul mobil lui Peter Strup care se ridică în picioare şi-l puse la loc în buzunar.

— Karen Borg este cazul cel mai grav dintre ei doi, spuse el. Dar nici arsurile colegului tău nu arată prea bine. Şi nici inhalarea fumului nu l-a ajutat prea mult.

Reuşiră să târască cele două trupuri inconştiente jos

spre spaţiul de parcare unde stătea maşina lui Karen. Hanne nu ezită să spargă cu un bolovan geamul de la portiera şoferului. În maşină erau o pătură din lână şi două perne mici. Tot acolo mai era împachetată şi o foaie de cort pe care o scoaseră şi o puseră sub perechea rănită. Prima dată rupseră o bucată mai mare pe care o umplură cu apă rece ca gheaţa din pârâiaşul ce trecea chiar pe lângă ei. Chiar dacă apa se evapora rapid, amândoi credeau că avea un efect calmant asupra picioarelor arse ale lui Hakon. Arşiţa focului se simţea chiar până lângă maşină, iar lui Hanne nu-i mai era frig. Ea speră să nu fie nimic grav cu Karen şi cu salvatorul ei. Rana de deasupra ochiului lui Karen nu părea cu mult mai gravă decât cea pe care ea însăşi o avusese cu câteva săptămâni în urmă. Pulsul îi era egal, chiar dacă uşor accelerat. Hanne găsi o loţiune pentru arsuri în trusa de prim ajutor din maşină şi o aplică peste părţile cele mai afectate înainte de a le acoperi cu bucata de cort. Era ca şi cum ar fi folosit sirop de tuse pentru tuberculoză, se gândi ea îngrijorată, dar nu se opri. Amândoi erau încă inconştienţi, ceea ce era spre binele lor.

Peter Strup şi Hanne Wilhelmsen stăteau în picioare şi priveau flăcările, care păreau acum aproape stinse. Era un

spectacol fascinant. Întregul etaj era distrus, dar parterul era mai greu de mistuit, fiind făcut în principal din cărămizi şi mortar. Dar trebuie să fi fost ceva lemn şi acolo; deşi flăcările nu se mai înălţau către cer, găsiră destul material să se alimenteze. În cele din urmă, din depărtare se auziră sirenele, aproape batjocoritoare, ca şi cum maşinile de pompieri ar fi râs de cabana incendiată la care ajunseseră prea târziu.

— Chiar trebuia să-l ucizi? spuse ea, fără să se uite la bărbatul de lângă ea.

El oftă adânc şi lovi iarba îngheţată.

— Ai văzut şi tu care era situaţia: el sau eu. Sunt norocos că am martori.

Avea dreptate. Un exemplu clasic de legitimă apărare. Lavik murise înainte ca Hanne să ajungă la el. Glonţul îl lovi în mijlocul pieptului şi probabil că-i pătrunsese în inimă. Destul de ciudat că nu sângerase prea mult. Ea-l trase puţin mai departe de clădirea în flăcări – o incinerare imediată nu ar fi fost în avantajul ei.

— Ce cauţi aici?

— Acum mă aflu aici pentru că m-ai arestat. Ar fi nepoliticos să fug.

Prea multe se întâmplaseră în acea zi pentru ca ea să fie

în stare să mai şi zâmbească. Încercă, dar rezultatul fu doar o contorsionare obosită şi respingătoare a buzelor, în loc să-i mai adreseze şi alte întrebări, ea ridică doar din sprâncene.

— Nu sunt obligat să spun nimic despre motivul pentru care sunt aici, continuă el calm. Este în regulă să mă arestezi. Am omorât un om şi va trebui să dau o declaraţie. O să vorbesc despre tot ceea ce am văzut aici în seara asta. Dar despre nimic altceva. Nu pot şi nu vreau să spun mai mult. Probabil te gândeai că am ceva de-a face cu celebrul cartel al drogurilor. Poate că încă mai crezi asta.

El se uită spre ea pentru a primi o confirmare sau o negare din partea ei. Expresia lui Hanne era complet impasibilă.

— Tot ce pot spune este că te înşeli amarnic. Dar am avut suspiciunile mele despre ceea ce se petrecea. Ca fost angajator al lui Jorgen Lavik şi cineva care se simte responsabil faţă de profesia de avocat şi pentru...

Se opri, dându-şi seama că spusese prea mult. Un mic geamăt de la unul dintre suferinzii din spatele lor îi făcu să se întoarcă. Hakon dădea semne că-şi recăpăta cunoştinţa. Hanne se lăsă pe vine lângă capul lui.

— Te doare rău?

O înclinare slabă a capului şi o tresărire fură un răspuns suficient. Ea îi mângâie delicat părul pârlit şi mirosind a ars. Sirena ambulanţei era tot mai puternică şi se transformă într-un vaiet plin de durere, în timp ce vehiculul în roşu şi alb se apropia de ei. În urma lui sosiră două maşini de pompieri, care abia se strecurau pe cărare.

— Totul o să fie bine, îi promise ea în timp ce doi bărbaţi puternici îl ridicară cu atenţie pe o targă şi-l duseră în ambulanţă. Totul o să fie bine acum.

Bărbatul cu păr cărunt se plictisi de tot acest spectacol. Lavik era, evident, mort, altfel nu ar fi zăcut acolo în iarbă singur şi nebăgat în seamă. Nu era la fel de sigur în legătură cu cele două trupuri întinse la pământ din zona de parcare. Dar asta nu conta pentru el. Problema lui fusese rezolvată. Se retrase între copaci şi se opri pentru a-şi aprinde o ţigară după ce ajunse destul de departe. Fumul îi sfâşie plămânii, căci în realitate el se lăsase de fumat cu ani în urmă. Dar asta era o ocazie specială.

— Ar fi trebuit să am un trabuc, se gândi în sinea lui în timp ce se întorcea la maşina sa, strivind chiştocul în frunzele maronii. O havană grasă!

Un rânjet larg i se întinse pe faţă în timp ce se întorcea

spre Olso.

Marţi, 8 decembrie

Amândoi îşi reveniră foarte bine. Karen Borg suferise din cauza inhalării de fum, avusese o mică fractură a craniului şi o contuzie cerebrală. Era încă în spital, dar era de aşteptat să fie externată spre sfârşitul săptămânii. Hakon Sand era din nou pe picioarele lui – dacă putem spune aşa. Arsurile nu erau aşa de grave pe cât se temeau, dar trebuia să poarte cârje un timp. Primi un concediu medical de patru săptămâni. Picioarele îl dureau insuportabil şi, după o săptămână de nopţi nedormite şi de doze mari de analgezice, nu se mai putea opri din căscat. De asemenea, câteva zile după incendiu mai tuşea expectorând mici particule de funingine. Şi sărea de pe scaun de fiecare dată când cineva aprindea un băţ de chibrit.

Era, totuşi, relativ satisfăcut. Aproape mulţumit. Poate că nu rezolvaseră tot cazul, dar trăseseră anumite concluzii. Jorgen Lavik era mort. Hans Olsen era mort, Han van der Kerch era mort, Jacob Frostrup era mort. Ca să nu-l mai amintim pe amărâtul şi insignifiantul Ludvig

Sandersen, care avusese privilegiul îndoielnic de a deschide balul. Asasinii lui Sandersen şi Lavik erau acum cunoscuţi poliţiei; Van der Kerch şi Frostrup îşi aleseseră singuri momentul plecării. Doar nefericita întâlnire a lui Olsen cu un glonţ rămăsese un mister. Părerea oficială era acum că Lavik fusese făptaşul. Kaldbakken, doamna comisar şi procurorul-şef insistau asupra acestei versiuni. Era mai bine să ai un criminal identificat şi mort decât unul neidentificat, încă în libertate. Hakon trebuia să admită că ipoteza celui de-al treilea bărbat nu mai avea temei – ideea îi venise de la comportamentul ciudat al lui Peter Strup, dar acum avocatul de top ieşise din colimator. Se purtase într-o manieră exemplară. Acceptase să fie reţinut două zile fără să protesteze, până ce procuratura decise că uciderea lui Jorgen Lavik fusese fără intenţie criminală. Pur şi simplu din legitimă apărare. Chiar şi şeful Procuraturii care, din principiu, credea că toate cazurile de crimă trebuie aduse în instanţă, căzu repede de acord că nu era cazul să fie pus sub acuzaţie. Arma lui Strup era deţinută legal, din moment ce era membru al unui club de tir.

Opinia majorităţii, cu un sentiment de uşurare, era că nu exista un al treilea suspect. Hakon însuşi nu ştia ce să

creadă. Era tentat să se lase condus de concluziile logice ale superiorilor săi. Dar Hanne Wilhelmsen era de altă părere. Ea insista că trebuia să fie un al treilea bărbat, cel care o atacase în acea duminică fatală. Nu se putea să fi fost Lavik. Superiorii, însă, nu erau de acord: fusese Lavik sau poate un complice de pe o poziţie inferioară pe scara ierarhică. Oricum, nu era cazul să lase un factor aşa de insignifiant să le deranjeze soluţionarea aşa de limpede pe care o dăduseră întregii afaceri. Toţi fură de acord. Cu excepţia lui Hanne Wilhelmsen.

Strike! Era a treia oară când dobora toate popicele dintr-o lovitură. Din nefericire, era aşa de devreme în dimineaţa aceea că numai una dintre piste era folosită. Patru adolescenţi gălăgioşi jucau pe ea şi nici nu se mai uitară spre cei doi bărbaţi mai în vârstă după evaluarea batjocoritoare iniţială. Aşadar, nu existau spectatori ca să vadă această mostră de îndemânare la bowling, în afara adversarului său – iar acesta se prefăcea că nu era impresionat.

Ecranul suspendat de tavan arăta că amândoi avuseseră o serie plină de succes. Orice era peste 150 de puncte era acceptabil. Ţinând cont şi de vârsta lor.

— Încă un joc?

Propunerea veni din partea lui Peter Strup. Christian Bloch-Hansen ezită pentru o clipă. Apoi scutură din umeri şi rânji. Doar unul.

— Dar haide mai întâi să luăm nişte apă minerală.

Stăteau acolo, fiecare cu o bilă grea în mână şi cu o sticlă în faţă. Peter Strup mângâia suprafaţa fină şi rotundă. Arăta mai bătrân şi mai slab decât ultima oară când se întâlniseră. Degetele îi erau uscate şi descărnate, iar pielea îi atârna peste încheieturile falangelor.

— Ai avut dreptate, Peter?

— Da, din nefericire.

El se opri din mângâiat bila, o puse jos şi-şi aşeză coatele pe genunchi.

— Am avut aşa mari speranţe cu acel tânăr, spuse el, cu un zâmbet trist, care amintea de un clovn îmbătrânit care văzuse prea multe la viaţa lui.

Cristian Bloch-Hansen avu impresia că zări nişte lacrimi în ochii prietenului său. Îl bătu jenat pe spate şi-şi întoarse privirea stânjenită către cele zece popice care stăteau ţepene în picioare, aşteptându-şi soarta. Nu găsi nimic de spus.

— Nu era chiar ca un fiu pentru mine, dar la un moment dat am fost foarte apropiaţi. Atunci când a plecat de la

firma mea pentru a şi-o înfiinţa pe a lui, am fost dezamăgit, poate chiar rănit. Dar am păstrat legătura. Dacă puteam, luam prânzul împreună în fiecare joi. Era plăcut şi merita. Cred că era valabil pentru amândoi. În ultimele şase luni, totuşi, prânzurile deveniseră rare şi sporadice. Pleca mult în străinătate. Şi nu-mi mai acorda o aşa de mare prioritate, în orice caz, aşa mi se părea mie.

Peter Strup îşi îndreptă spatele pe scaunul incomod din plastic, trase aer adânc în piept şi continuă:

— Am fost un prost. Credeam că era vorba despre o femeie. Când a divorţat prima oară, m-am purtat probabil ca un tată sever. Mai târziu, când începuse să mă evite, am presupus că era vorba despre căsnicia sa care eşua din nou şi că voia să evite morala pe care i-aş fi ţinut-o.

— Când ai început să-ţi dai seama că era ceva în neregulă? Cu adevărat grav, adică.

— Nu sunt prea sigur. Dar spre sfârşitul lui septembrie am început să bănuiesc că un membru al baroului punea ceva la cale. Totul a început când unul dintre clienţii mei a avut o criză. Un nefericit pe care-l ştiam de ani buni. Izbucnise în lacrimi cu o poveste plină de suferinţă. Se dovedi până la urmă că voia de fapt să-mi ceară să mă ocup de cazul unui prieten de-al lui, un olandez, Han van

der Kerch.

— E tipul care s-a spânzurat în închisoare? Cel pentru care s-a făcut atâta tam-tam?

— Exact. Ştii şi tu cum unii dintre clienţi îşi târăsc şi prietenii după ei încercând să-i ajute cu ceva. Nimic neobişnuit în asta. Dar, după ce se văicărise la nesfârşit, îmi spusese că ştia că era cel puţin un avocat în spatele unei reţele de droguri, o posibilă bandă. Sau o mafie. Eram destul de sceptic, dar m-am gândit că aveam destule date care să mă motiveze să intru în joc. Aşa că, iniţial, am încercat să iau legătura cu olandezul. Mi-am oferit serviciile, dar Karen Borg nu voia să renunţe la caz.

Schiţă un surâs scurt, sec, fără nicio urmă de amuzament.

— Acest refuz putea s-o coste viaţa. Ei bine, fără acces la sursa principală, a trebuit să o iau pe ocolite. Mă simţeam ca un detectiv particular american de mâna a treia. Vorbeam cu oamenii în cele mai ciudate locuri şi la cele mai bizare ore. Deşi, într-un fel, totul a fost destul de incitant.

— Dar, Peter, spuse celălalt bărbat cu voce joasă, de ce nu ai mers la poliţie?

— La poliţie?

El se uită la însoţitorul său ca şi cum i-ar fi sugerat un masacru înainte de cină.

— Cu ce naiba să mă fi dus la ei? Nu aveam nimic palpabil. De fapt, cred că eu şi poliţia ne confruntam cu o problemă comună: aveam bănuieli şi presupuneri, dar nu eram capabili să demonstrăm absolut nimic. Ştii când am avut prima dovadă clară în sprijinul suspiciunilor mele referitoare la Jorgen?

Bloch-Hansen negă uşor din cap.

— Când l-am pus pe unul dintre informatorii mei într-un colţ, adică l-am aşezat pe un scaun fără masă în faţă. Apoi am stat în picioare exact în faţa lui şi l-am privit direct în ochi. Era înfricoşat. Nu de mine, ci de un sentiment de nelinişte de pe piaţă care părea să afecteze pe toată lumea. Apoi am trecut în revistă numele unora dintre avocaţii din Oslo. Când am ajuns la Jorgen Ulf Lavik, el a devenit vădit mai agitat, şi-a ascuns privirea, cerând ceva de băut.

Tinerii gălăgioşi ieşeau afară. Trei dintre ei râdeau şi îşi aruncau o geacă de la unul la altul, în timp ce al patrulea, cel mai scund, înjura şi gâfâia încercând să şi-o recupereze. Cei doi avocaţi rămaseră tăcuţi până ce uşile din sticlă se închiseră în urma băieţilor.

— Ce puteam să fac? Aş fi putut merge la poliţie şi să le spun că, folosind ceea ce părea un fel de detector de minciuni pentru amatori, am convins un dependent de droguri de nouăşpe ani să dezvăluie faptul că Jorgen Lavik era un escroc. Vă rog, duceţi-vă şi arestaţi-l pentru mine. Nu, nu aveam nicio informaţie să le dau. Oricum, începusem să văd fragmente din adevărul adevărat încă de pe atunci. Şi nu era ceva despre care să fi putut vorbi cu un procuror tânăr de la etajul al doilea al sediului poliţiei. În loc de asta, am dat un telefon vechiului meu prieten din Serviciile Secrete. Tabloul pe care l-am pus cap la cap prin eforturile noastre conjugate nu a fost unul drăguţ. Ca să fiu mai precis, era chiar urât. Al naibii de hidos.

— Cum au primit Serviciile vestea?

— Desigur, era firesc să se agite lucrurile. Nici acum nu cred că sunt încă aşezate. Cel mai rău din toată tărăşenia este că nu se pot atinge de Harry Lime.

— Harry Lime?

— *Al treilea om.* Trebuie să-ţi aminteşti filmul. Au destule împotriva bătrânului ca să-l facă să fiarbă puţin, dar nu îndrăznesc. Se tem c-o să se frigă.

— Dar îl lasă să-şi ocupe postul în continuare?

— Au încercat să-l convingă să se retragă. O să continue cu asta. A avut probleme cu inima, chiar foarte grave. Nu ar fi nimic surprinzător dacă ar anunţa o eventuală pensionare pe motive de sănătate. Îl cunoşti pe fostul nostru coleg – nu va renunţa până nu va cădea mort. Nu vede niciun motiv să o facă.

— Superiorii săi ştiu?

— Tu ce crezi?

— Nu, probabil că nu.

— Nici chiar primul-ministru nu a fost informat. Este prea terifiant. Iar poliţia nu va reuşi niciodată să-l prindă; nu au nici cea mai vagă suspiciune.

Ultimul joc merse prost. Spre enervarea sa, Peter Strup văzu cum prietenul său îl bătu la o diferenţă de aproape patruzeci de puncte. Cumva trebuia să treacă peste asta.

— Spune-mi un singur lucru, Hakon.

— Aşteaptă un minut.

Îi venea greu să-şi bage piciorul ţeapăn în maşină. După trei încercări, renunţă şi o rugă pe Hanne să dea scaunul complet în spate. Asta uşură puţin efortul. El aşeză cârjele între scaun şi uşă. Poarta grea de la curtea din spatele sediului poliţiei se deschise încet şi fără tragere de inimă, ca şi cum nu ar fi fost foarte sigură dacă era bine să-i lase

să iasă sau nu. În cele din urmă, se hotărî: puteau trece.

— Ce vrei să-ţi spun?

— Chiar era important pentru Jorgen Lavik s-o omoare pe Karen Borg? Vreau să întreb dacă depindea aşa de mult cazul doar de ea?

— Nu.

— Nu? Nu şi mai ce?

— Nu şi atât.

Era dureros pentru el să vorbească despre ea. El se repezise de vreo două ori la rezerva din spital unde zăcea plină de vânătăi şi neajutorată. Soţul ei fusese acolo de fiecare dată. Cu o privire ostilă şi ţinându-i în mâinile sale, în mod ostentativ, mâinile palide care zăceau pe cuvertură, Nils, doar prin prezenţa sa, zădărnici orice încercare a lui Hakon de a spune ceea ce avea de spus. Ea fusese distantă şi dezarmantă, şi, deşi nu aşteptase mulţumiri pentru intervenţia care-i salvase viaţa, îl răni profund că ea nici măcar nu aminti de acest lucru. Şi nici Nils. Hakon abia apucă să schimbe câteva cuvinte fără noimă timp de cinci minute după care plecă din nou. După a doua vizită nu mai putea îndura încă una; din acel moment, nu trecu niciun minut fără să se gândească la ea. Fără doar şi poate, avea motive de bucurie: reuşiseră, mai

mult sau mai puţin, să rezolve cazul. Dar, pur şi simplu, nu putea suporta să vorbească despre ea. Făcu deci un efort suprem.

— Nu am fi obţinut o condamnare nici măcar cu declaraţia şi mărturia lui Karen. Ne-ar fi ajutat doar să obţinem o prelungire a ordinului de reţinere. Când a fost eliberat Lavik, rolul lui Karen era irelevant, cu excepţia situaţiei în care noi am fi găsit dovezi suplimentare. Dar probabil că Lavik n-a fost complet responsabil de acţiunile sale.

— Vrei să spui că îşi pierduse minţile?

— Nu, nu asta. Dar să nu uităm: cu cât eşti mai sus, cu atât cazi mai tare. Trebuie să fi fost destul de disperat, într-un fel sau altul, reuşise să se autoconvingă de faptul că ea era periculoasă. Din acest punct de vedere, totul capătă sens când superiorii noştri susţin că el este cel care te-a lovit. Acea notiţă e posibil să-i fi creat obsesia.

— Deci acum este vina mea că aproape a ucis-o pe Karen, spuse Hanne iritată, deşi ştia că el nu intenţionase să afirme aşa ceva.

Lăsă geamul în jos, apăsă butonul roşu şi spuse motivul vizitei unei voci de sex nedeterminat care năvăli peste ei dintr-o plăcuţă de metal perforată. Bariera fu ridicată de

mâini nevăzute, iar ea fu direcţionată spre un spaţiu liber în garajul de sub clădirea Parlamentului.

— Ne întâlnim cu Kaldbakken imediat, spuse ea, ajutându-şi colegul să iasă din maşină.

Era greu de imaginat cum un ministru al Justiţiei putea tolera asemenea condiţii mizerabile. În ciuda faptului că încăperea era în renovare, era evident că tânărul ministru folosea încă spaţiul respectiv. El păşi peste role de tapet, se strecură pe lângă o scară din lemn pe care, în vârf, o cutie de vopsea se clătina ameninţător, le adresă un zâmbet luminos şi le întinse mâna ca să-i salute.

Era izbitor de frumos şi, deopotrivă, surprinzător de tânăr. Avusese doar treizeci şi doi de ani când preluase postul. Avea părul blond auriu, chiar şi în toiul iernii, iar ochii lui ar fi putut fi ai unei femei: mari, albaştri şi cu nişte gene lungi şi întoarse. Sprâncenele sale mai închise, care se întâlneau deasupra rădăcinii nasului, erau într-un contrast viril cu toată această luminozitate.

— Minunat că aţi putut veni, spuse el entuziast. După tot ce s-a scris prin ziare în ultimele săptămâni este greu de ştiut ce să mai crezi. Aş fi recunoscător dacă mi-aţi face o scurtă prezentare. Acum că totul s-a terminat. Ce afacere incredibilă şi neplăcută pentru noi, oamenii legii! Eu sunt

cel care, se presupune, este responsabil pentru aceşti avocaţi şi e penibil când ei sar calul.

Grimasa lui se voia un gest de fraternizare şi de recunoaştere a statutului precar al justiţiei. Ministrul fusese şi el în forţele de ordine timp de trei ani, înainte de a fi numit procuror-şef în timp-record, la vârsta de doar douăzeci şi opt de ani. El îl ajută binevoitor pe Hakon cu una dintre cârje, care căzuse la podea când dădură mâna.

— Am înţeles că aţi avut o intervenţie salvatoare foarte spectaculoasă, spuse el ca o uvertură prietenoasă, arătând spre picioarele lui Hakon. Cum vă descurcaţi?

Hakon îl asigură că era bine. Doar că mai avea încă puţine dureri, dar, în rest, totul era bine.

— Haideţi să intrăm aici, spuse ministrul conducându-i într-o cameră adiacentă. Spre deosebire de biroul său, acesta nu avea vedere spre şantierul gigantic – cel în care se străduiau să schimbe faţa unui cartier decrepit –, ci spre heliodromul de pe acoperişul Departamentului de Comerţ şi Industrie.

Această încăpere nu era mai mare, ci doar mai curată. Pe podea erau două covoare orientale magnifice, iar unul dintre ele trebuie să fi avut mai bine de patru metri pătraţi. Acestea nu puteau fi proprietate publică. Şi nici

tablourile de pe perete nu păreau a aparţine statului; dacă ar fi aparţinut, ar fi trebuit să fie în Muzeul Naţional.

Subsecretarul Parlamentului intră imediat în urma lor. Din moment ce era biroul lui, el trase nişte scaune şi le oferi apă minerală. Era de două ori mai în vârstă decât şeful său, dar la fel de jovial. Costumul său, făcut pe comandă, accentua faptul că nu renunţase la obiceiurile sale costisitoare pe care le dobândise în cei treizeci de ani de profesat cu succes avocatura. Salariul său oficial reprezenta probabil doar nişte bani de buzunar, din moment ce el încă era partener într-o firmă de avocatură de mărime medie, dar cu un venit cu mult peste medie.

Rezumarea evenimentelor luă o jumătate bună de oră şi, în principal, Kaldbakken fu cel care expuse situaţia.

Spre final, Hakon începuse să picotească. Jenant. Îşi scutură capul şi luă o gură de apă minerală ca să rămână treaz.

Covoarele roşietice cu modele bogate erau fermecătoare. Din această parte se vedeau într-o altă nuanţă decât de la uşă: mai caldă şi mai intensă. Rafturile de pe pereţi aduceau mai mult a birou. Erau dintr-un furnir maro-închis, simplu, fiind pline cu cărţi de drept. Hakon nu putu să nu zâmbească atunci când observă că

subsecretarul avea o înclinaţie şi pentru cărţile vechi de copii. Mai era şi altcineva care avea pasiunea asta, îşi aminti el, deşi medicamentele puternice pe care le lua îi afectau capacitatea de concentrare. Cine era?

— Sand?

El tresări şi se scuză folosind ca pretext piciorul.

— Scuze. Care era întrebarea?

— Sunteţi de acord că acum cazul este rezolvat? N-a fost Lavik cel care l-a ucis pe Hans Olsen?

Hanne se uită în gol cu o expresie enigmatică. Kaldbakken dădu din cap cu hotărâre şi-l privi drept în ochi pe Hakon.

— Păi, e posibil. E de presupus. Kaldbakken aşa crede. Probabil că are dreptate.

Răspuns corect. Ceilalţi începură să-şi adune lucrurile; stătuseră acolo mai mult decât planificaseră. Hakon se ridică şi şchiopătă până la rafturile cu cărţi. Apoi îşi aminti.

Se simţi cam ameţit pe moment şi puse prea multă greutate pe una din cârje, care îi alunecă pe podeaua lucioasă: se prăbuşi cu zgomot. Subsecretarul, care stătea în picioare şi era cel mai aproape de scenă, se năpusti spre el.

— Uşurel, bătrâne, spuse el, oferindu-i mâna.

Hakon o ignoră, uitându-se consternat la el aşa de mult, încât Hanne avusese timp să vină până la el şi să-şi pună braţele în jurul lui. El se luptă să se ridice în picioare.

— Sunt bine, mormăi el, sperând ca ceilalţi să pună confuzia sa pe seama căderii serioase.

După alte câteva cuvinte de mulţumire fură liberi să plece. Kaldbakken venise cu maşina personală. Când Hanne şi Hakon se depărtaseră suficient pentru a nu mai fi auziţi de ceilalţi, el o prinse de geacă.

— Adu cele trei foi cu coduri. Ne vedem la Biblioteca Centrală cât de repede poţi.

Cu asta, traversă şontâc-şontâc trotuarul pe cârje cu o viteză impresionantă.

— Te pot conduce, strigă ea după el, dar el nu păru să o audă. Era deja la jumătatea distanţei.

Era foarte uzată, dar fotografia de pe copertă era clară, încă. Un tânăr şi frumos pilot european zăcea neajutorat la pământ în costumul său albastru de zbor şi cu o cască din piele demodată, atacat de un trib sălbatic de negri africani. Cartea se intitula *Biggles zboară spre Sud.* El i-o dădu lui Hanne, care încă avea respiraţia întretăiată. Ea-şi dădu seama numaidecât.

— „Sud”, spuse ea, coborând tonul, ăsta e cuvântul scris

deasupra codurilor de pe foaia de hârtie pe care am găsit-o în apartamentul lui Hansy Olsen. Doamne, Dumnezeule!

Se aplecă peste umărul lui. În faţa lui se afla un set complet cu aventurile asului britanic într-ale zborului. Ea alese *Biggles în Africa* şi *Biggles în Bomeo.*

— Africa şi Borneo. Poliţa de asigurare a lui Jacob Frostrup. Cum de ţi-a venit ideea asta, dintr-odată?

— Să fim recunoscători pentru toată munca de rutină care s-a făcut. În lunga listă cu conţinutul biroului lui Lavik, s-a întâmplat să observ că printre cărţile sale se număra şi seria pilotului Biggles. M-a amuzat, fiindcă le devoram atunci când eram copil. Dacă ar fi fost trecute pe listă şi titlurile cărţilor, probabil că le-aş fi văzut. Dar scria doar „seria Biggles”.

Îşi trecu arătătorul peste cotorul uzat, albastru-deschis. Nu-l mai durea piciorul. Karen Borg era doar o imagine vagă şi îndepărtată dintr-un cotlon al minţii sale. El era cel care descoperise cheia codului. Timp de zece săptămâni alergase în spatele lui Hanne Wilhelmsen. Acum venise rândul lui.

— Subsecretarul avea aceleaşi cărţi. Întregul set, complet.

Era o adevărată bombă. Era acolo, în faţa lor, sub forma

a trei cărţi pentru băieţi. Cărţi care, din anumite motive, se aflau şi pe rafturile unui subsecretar, şi în biroul unui avocat corupt şi mort. Nu putea fi doar o coincidenţă.

În patruzeci de minute spărseseră codul. Trei pagini indescifrabile de şiruri de numere se transformaseră în trei mesaje de câte şapte rânduri. Erau destul de consistente ca informaţie – confirmându-le curând şi suspiciunile. Sumele implicate erau uriaşe. Trei livrări de o sută de grame fiecare. Heroină. Exact cum se aşteptau. Textele, redactate de mână şi în grabă – amândoi erau stângaci – dezvăluiră toate punctele de colectare şi instrucţiunile de livrare. Preţul, cantitatea şi calitatea erau trecute acolo, fiecare mesaj terminându-se cu o notă referitoare la plata curierului. Dar nici un singur nume. Nicio adresă. Locurile menţionate erau evident specificate, dar erau codificate. Cele trei puncte de colectare erau denumite B-o, A-i şi s-x. Destinaţiile erau FM, LS ŞI FI. Fără niciun sens. Pentru poliţie cel puţin. Aveau, desigur, o noimă pentru oamenii pentru care fuseseră scrise instrucţiunile.

Erau singuri în sala mare a bibliotecii. Cărţile îi înconjurau cu o tăcere impersonală din toate părţile, înăbuşind acustica şi estompând zgomotele din clădirea venerabilă. Nici chiar o clasă întreagă de copii din camera

alăturată nu ar fi putut perturba pacea studioasă care trona între acei pereţi.

Hanne se lovi cu palma peste frunte, într-o recunoaştere exagerată a propriei sale prostii, şi apoi se lovi cu capul de masă pentru a accentua mesajul.

— El chiar a fost în sediul poliţiei în ziua în care am fost lovită. Nu-ţi aminteşti? Ministrul făcea un tur al celulelor şi urma să discute despre violenţa neprovocată! Subsecretarul era cu el! îmi amintesc că i-am auzit în spatele meu.

— Dar cum a putut să se îndepărteze de grup? Erau, totuşi, mulţi ziarişti care-i urmăreau.

— Poate a cerut cheia de la toaletă. Posibil să fi împrumutat un mănunchi de chei ca să meargă la toaletă. Sau a găsit un alt motiv. Nu ştiu. Dar el a fost acolo. Nu e doar o coincidenţă, lucrurile se leagă prea bine.

Împăturiră codurile descifrate, returnară cărţile din seria Biggles femeii de la biroul de împrumut şi o luară spre scări. Hakon molfăia tutunul şi-l tot trecea dintr-o parte într-alta a gurii după ce-l împunsese de câteva ori cu limba.

— Nu putem aresta pe cineva doar pentru că are nişte cărţi pe rafturi.

Se uitară unul la altul şi izbucniră în hohote de râs. Sunară strident şi lipsit de respect între coloanele înalte, care păreau să se tragă pe lângă perete din cauza jignirii ce li se aduse. Respiraţia lor scotea aburi în aerul îngheţat.

— Este incredibil. Ştim că există un al treilea om. Ştim cine este el. Un scandal de mari proporţii şi, totuşi, nu putem face nimic. Suntem legaţi de mâini...

În realitate, nu era deloc de râs. Dar ei surâseră tot drumul până la maşină, pe care Hanne o lăsase cam obraznic pe asfalt. Ea pusese un semn de poliţie în spatele parbrizului ca să confere legalitate parcării ei neregulamentare.

— Păi, am avut oricum dreptate, Hakon, spuse ea. Simpatică treabă. Există deci un al treilea om. Exact aşa cum am spus noi.

Ea râse din nou. Mai reţinut de data asta.

Apartamentul lui era aşa cum îl lăsase. Arăta destul de străin, în ciuda familiarităţii sale. Schimbarea trebuia să se fi petrecut în el. După trei ore de curăţenie, culminând cu o tură minuţioasă de aspirat covoarele, el se simţi mai relaxat. Activitatea aceasta însă nu-i făcu bine la picioare. Dar îi merse la suflet.

Poate că era o prostie să nu le spună nimic celorlalţi.

Oricum, Hanne preluase din nou conducerea. Dăduseră peste ceva care putea duce la remanierea guvernului. Sau putea să se fâsâie ca o petardă umedă. Oricum, o să iasă scandal. Nimeni nu-i putea acuza că mai aşteptaseră un pic, căutând momentul potrivit. Subsecretarul nu avea unde să dispară.

El sună la numărul lui Karen Borg de trei ori şi de fiecare dată răspunsese Nils. Neinspirată idee: doar ştia că ea era încă în spital.

Se auzi soneria interfonului. Privi ceasul. Cine să vină în vizită la nouă şi jumătate într-o seară de marţi? Pentru o clipă, se gândi să nu răspundă. Probabil că era cineva care-i va face o ofertă fantastică privind un abonament la frizerie. Sau care vrea să-i salveze sufletul nemuritor. Pe de altă parte, ar putea fi Karen. Sigur că nu putea fi, dar ar fi posibil, ar exista o mică, mică şansă să fi fost ea. El închise ochii strâns, spuse o rugăciune în gând şi merse la interfon.

Era Fredrick Myhreng.

— Am adus nişte vin, anunţă el cu o voce veselă şi, deşi Hakon nu avea o dorinţă arzătoare de a petrece seara cu ziaristul enervant, el apăsă pe buton şi-l lăsă să intre. Câteva clipe mai târziu, Myhreng stătea în prag cu o pizza

călduţă într-o mână şi cu o sticlă de vin italian alb şi dulce în cealaltă.

— Pizza şi vin alb!

Hakon se strâmbă.

— Îmi place pizza şi îmi place şi vinul alb. De ce nu împreună? spuse Fredrick, hotărât. Al naibii de bun. Adu două pahare şi un tirbuşon. Am eu nişte şerveţele.

O bere ar fi fost mai tentantă şi erau două cutii de jumătate de litru în frigider. Fredrick refuză şi începu să dea pe gât vinul dulceag de parcă era suc de fructe.

Trecu ceva timp până când Hakon reuşi să afle de ce venise – mai întâi trebui să aştepte să termine cu îmbuibatul.

— Uite, Hakon, spuse el, ştergându-şi tacticos gura cu un şerveţel roşu, dacă cineva ar fi făcut ceva nu tocmai curat, nimic grav, repet, dar nu chiar acceptabil şi ar fi descoperit ceva care ar fi mult mai rău, ceva ce altcineva ar fi făcut, sau dacă, spre exemplu, ar găsi ceva care, înţelegi, ar putea să folosească... poliţiei... Şi dacă descoperirea aia ar fi fost mult mai gravă decât ceea ce comisese tipul cu pricina... Tu ce ai face? Te-ai preface că nu observi ceva ce nu a fost tocmai cuşer, dar nu la fel de grav precum ceea ce au făcut alţii, dacă asta te-ar ajuta să

lămureşti situaţia?

Rămase atât de tăcut, încât Hakon putea auzi sforăitul vag al lumânărilor din cameră. El se aplecă peste masă, dând la o parte cutia de carton în care acum nu mai rămăseseră decât câteva fărâme de ciuperci.

— Ce anume ai comis, Fredrick? Şi ce naiba ai descoperit?

Ziaristul îşi coborî privirea cu un aer vinovat. Hakon lovi cu pumnul în masă.

— Fredrick! Ce-mi ascunzi acuma?

Ziaristul de la jurnalul naţional dispăruse, fiind înlocuit de un băieţel plăpând care era gata să-şi recunoască greşeala în faţa adultului înfuriat. Cu ruşinea citindu-i-se pe faţă, el băgă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor şi scoase o cheiţă strălucitoare.

— Asta i-a aparţinut lui Lavik, spuse el cu sfială. Era lipită sub seiful lui. Sau sub dulapul cu dosare, nu mai ştiu exact pe care.

— Nu-ţi mai aminteşti prea bine.

Nările lui Hakon se albiseră de furie.

— Deci nici măcar nu mai ştii ce-ai făcut. Ai îndepărtat probe importante din biroul unui suspect dintr-un caz penal şi tu nu-ţi prea poţi aminti de unde ai luat-o. Măi, să

fie!

Albeaţa se răspândise acum în jurul nasului, dându-i aspectul unui steag al Japoniei, dar pe culori inverse.

— Pot să îndrăznesc să te întreb când „ai găsit” această cheie?

— Destul de recent, răspunse el evaziv. Şi nu este originalul, apropo. Este o copie. I-am luat un mulaj şi apoi am pus-o la loc.

Hakon Sand inspira şi expira rapid pe nas, ca un cerb aflat în rut.

— O să mai discutăm despre asta, Fredrick. Crede-mă. Acum poţi să-ţi iei sticla cu poşircă şi să dispari.

Hakon îndesă dopul înapoi în sticla pe jumătate goală şi emisarul de la *Dagbladet* fu aruncat în aerul îngheţat şi neplăcut al nopţii de decembrie. De dincolo de uşă se opri şi puse un picior în prag ca să împiedice un final atât de abrupt al conversaţiei.

— Dar, Hakon, insistă el, sper că voi primi ceva în schimb pentru asta! îmi dai o exclusivitate?

Tot ce primi fu un deget umflat la picior.

Joi, 10 decembrie

După ce îşi bătuseră capul câteva zile, reduseseră locaţiile posibile la un număr foarte încurajator: două. Una era o sală de sport foarte respectabilă şi serioasă din centrul oraşului, cealaltă, mai puţin prezentabilă, mai scumpă şi mai complexă, era un centru de sănătate din Sf. Hanshaugen. Ambele erau dedicate relaxării fizice, dar în vreme ce prima era legală, activităţile celei de-a doua se bazau pe dame special importate din Thailanda. Durase ceva până să descopere producătorul cheii, dar, odată găsit, reuşiră să reducă, în câteva ore, numărul dulapurilor la care se putea potrivi. Dată fiind proasta reputaţie a lui Lavik, toţi erau convinşi că dulapul pe care-l căutau era în bordel. Dar se înşelau. Lavik trăgea de fiare de două ori pe săptămână, ceea ce realizaseră că ştiau deja, de vreme ce apărea în dosar.

Dulapul de vestiar era aşa de mic, încât abia reuşiseră să extragă caseta din interior. Acum stătea nedeschisă, cu încuietoarea cu cifru încă nedesfăcută, pe biroul lui

Kaldbakken de la etajul doi, în zona albastră. Hakon Sand şi Hanne Wilhelmsen se aşteptau la un cadou timpuriu de Crăciun şi fremătau de nerăbdare să fie desfăcută caseta din metal acoperită cu piele.

Combinaţia nu se lăsa descifrată de şurubelniţa lui Kaldbakken. Se tot învârtiseră pe lângă cele şase rotiţe cu cifre doar ca să nu stea degeaba, dar renunţară curând. La urma urmelor, posesorul nu o mai putea folosi, chiar dacă respectiva casetă era încă nouă.

Niciunul dintre ei nu putea înţelege de ce o făcuse. Era de neconceput ca el să-şi asume un asemenea risc. Singura explicaţie logică era că el sperase să-i tragă şi pe ceilalţi după el dacă i se va întâmpla ceva. Era puţin probabil să aibă nevoie de un teanc aşa de gros de documente cât timp era în viaţă. Probabil că găsirea unei ascunzători îi dăduse o mare bătaie de cap. Într-un centru de fitness, unde nu putea fi niciodată sigur că proprietarul nu făcea câte o inspecţie prin vestiarele clienţilor săi bogaţi, după terminarea programului, el ascunsese o evidenţă completă şi amănunţită a unei reţele pe care niciunul dintre cei trei poliţişti prezenţi nu-şi imaginase c-o va cunoaşte vreodată, poate doar în vreun roman poliţist.

— Nu menţionează atacul asupra mea, spuse Hanne,

ceea ce înseamnă că am avut dreptate. Trebuie să fi fost subsecretarul.

Kladbakken şi Sand nu-i dădură atenţie. Dacă s-ar fi dovedit că însuşi Papa ar fi fost cel care a călătorit spre nord pentru a agresa o femeie fără apărare, nici că le-ar fi păsat.

Au petrecut câteva ore parcurgând documentele. Unele dintre hârtii le citiră împreună, pe altele le citiră cu rândul. Exclamaţii sporadice îi făceau să se aplece unii peste umerii celorlalţi. După un timp, nu îi mai surprindea nimic.

— Nebunia asta va ajunge până la vârf, spuse Hanne după ce terminaseră de citit şi puseseră totul la loc în caseta distrusă pe care o masacraseră.

Ea arătă cu degetul spre tavan. Şi nu se referea la Dumnezeu.

Ministrul Justiţiei insistase asupra unei conferinţe de presă chiar pentru seara aceea. Unitatea Specială şi Serviciile de Securitate protestaseră vehement, dar în zadar. Scandalul avea să fie enorm dacă presa afla că ascunseseră chestiunea mai mult de câteva ore. Era şi aşa destul de grav ce se întâmplase.

Înfăţişarea prezentabilă a ministrului fusese cam şifonată în cursul zilei. Pielea lui era mai palidă şi părul mai

puţin auriu. Afară, se puteau auzi lătrăturile vânătorilor de ştiri. Din variate motive hotărâse să se ţină conferinţa de presă la sediul, poliţiei.

— Doar tabăra ta va ieşi curată din această afacere, declară el sarcastic, atunci când doamna comisar îşi exprimă *opinia că ar fi trebuit* să-i cheme pe jurnalişti la sediul guvernului. Vom ţine conferinţa de presă la sediul poliţiei.

Ceea ce omisese el să menţioneze era că în interiorul şi împrejurul clădirilor guvernamentale se decretase starea de urgenţă. Prim-ministrul ordonase o triplare a măsurilor de securitate şi devenise pe parcursul zilei din ce în ce mai paranoic în privinţa mass-mediei. Sediul poliţiei era, aşadar, o alternativă bine-venită.

Trăgând aer adânc în piept de câteva ori, el se strecură în aula de curs. Era norocos că-şi păstrase câteva rezerve de oxigen, căci mulţimea de dincoace de cele două uşi duble aproape că-l sufoca.

Hakon Sand şi Hanne Wilhelmsen stăteau în picioare, sprijiniţi de peretele din spatele încăperii. Ei nu mai aveau acum absolut niciun control asupra afacerii. Aceasta urcase într-un ritm nemaivăzut până la cele mai înalte niveluri. Tot ce auziseră fusese un scurt comunicat care

spunea că, în acest moment, cazul putea fi considerat ca fiind complet anchetat şi rezolvat. Ceea ce le convenea.

— Va fi interesant să vedem cum se vor scoate pe ei din treaba asta, spuse Hanne cu o voce joasă.

— Nu se mai pot salva, spuse Hakon, scuturându-şi capul. Asta este o chestiune din care nimeni nu are cum să iasă nepătat. Cu excepţia noastră. Eroii. Noi, cei cu pălăriile albe de cowboy.

— Băieţii buni!

Amândoi erau numai zâmbet. Hakon puse un braţ pe după umerii colegei lui, iar ea nu-l dădu la o parte. Câţiva poliţişti în uniformă le aruncară nişte priviri curioase, dar zvonurile deja circulau de ceva vreme; aşa că nu mai erau aşa de intrigaţi.

De acolo de unde stăteau erau, practic, invizibili pentru mulţimea din partea din faţă a încăperii. Cinci reflectoare puternice fuseseră montate rapid de către tehnicienii de la trei dintre canalele TV, şi asta lăsase complet în întuneric spatele sălii, comparativ cu lumina puternică de pe masa unde erau aşezate VIP-urile. Radioul public şi Televiziunea de stat transmiteau în direct în toată Norvegia. Era şapte fără patru minute. Comunicatul de presă, lansat cu trei ore înainte, spunea totul şi nimic. Niciun detaliu, în afară de

faptul că subsecretarul Parlamentului fusese arestat pentru o infracţiune serioasă şi că Guvernul convocase o reuniune specială. În realitate, toţi cei prezenţi ajunseseră la conferinţa de presă în timp-record.

Doamna comisar deschise conferinţa. Dacă nu ar fi fost zgomotul camerelor de luat vederi, ai fi putut auzi proverbiala muscă, chiar şi din locul unde se aflau Hakon şi Hanne.

Vorbitoarea părea emoţionată, dar se stăpâni. Pregătise nişte notiţe înainte, câteva foi A4, pe care le tot răsfoia înainte şi înapoi fără un scop precis.

Poliţia avea motive să creadă că subsecretarul de stat din Ministerul de Justiţie era implicat sau poate chiar conducea un grup pe care îl suspectau de import ilegal de substanţe narcotice.

— Un fel frumos de-a spune că tipul este un cap de mafie, şopti Hakon în urechea lui Hanne. Acum ni se oferă versiunea juridică fardată!

Zumzetul din sală produs de şoc şi incitare se potoli imediat ce doamna comisar începu din nou să vorbească.

— După cum vedem lucrurile în acest moment, spuse ea, tuşind discret în spatele mâinii cu care-şi acoperise gura, avem motive să credem că organizaţia este formată

din două grupuri. Avocatul decedat Hans E. Olsen era responsabil pentru unul, avocatul mort Jorgen Ulf Lavik, pentru celălalt. Avem motive să suspectăm că subsecretarul le conducea pe ambele. A fost arestat şi acuzat pentru import şi distribuţie de cantităţi necunoscute de substanţe narcotice.

Ea-şi drese din nou glasul, ca şi cum ar fi ezitat să continue.

— Ce cantitate? interveni unul dintre ziarişti, fără să primească răspuns.

— A mai fost acuzat şi de uciderea lui Hans E. Olsen.

Acum, o mie de muşte puteau să bâzâie prin sală şi tot ar fi trecut neobservate în mijlocul ploii de întrebări.

— Şi-a recunoscut vina?

— Ce dovezi aveţi pentru aceste suspiciuni?

— Despre ce sume de bani vorbim?

— Aţi făcut şi alte arestări?

Dură aproape zece minute să se facă linişte. Şeful de la Omucideri bătea întruna în masă, iar doamna comisar se lăsă pe spate în scaun, strângându-şi buzele într-un refuz tăcut de a răspunde la vreo întrebare până nu se făcea linişte. Părea mai bătrână ca niciodată.

— Nu înţeleg de ce pare aşa de tensionată, murmură

Hanne spre Hakon. Ar trebui să fie al naibii de mulţumită. A trecut mult timp de când cineva din sistem n-a mai trăit un asemenea triumf!

Şeful de la Omucideri reuşi, în cele din urmă, să restabilească liniştea.

— Veţi avea ocazia să puneţi întrebări după rapoartele diverselor părţi implicate. Dar nu înainte. Avem nevoie de răbdarea şi de cooperarea dumneavoastră.

Dacă tăcerea mormântală a ziariştilor fu sau nu un semn de aprobare, nu se poate şti. Dar, cel puţin, doamna comisar putu să continue.

— Se pare că aceste activităţi au loc de ceva vreme. Credem că au început în 1986. Este prea devreme să speculăm asupra cantităţilor totale. Ea tuşi din nou.

— Tusea asta vine de fiecare dată când minte sau când se simte ameninţată, spuse Hakon în şoaptă. Din informaţiile găsite din casetă, reiese un total de paisprezece kile. Şi asta este doar jumătatea de afacere, cea a lui Lavik!

— Eu am calculat cincisprezece, spuse Hanne rânjind.

Doamna comisar îşi reluă discursul.

— În ceea ce priveşte circumstanţele exacte privind folosirea... – tusea ei părea acum o glumă nereuşită –

folosirea, ăăă... profiturile din activitatea ilegală, voi da cuvântul ministrului Justiţiei în persoană.

Ea scoase un oftat de uşurare când toţi ochii se întoarseră spre tânărul ministru. El arăta de parcă ar fi primit vestea decesului tatălui său, al mamei sale şi vestea despre propriul faliment, toate în aceeaşi zi.

— Pentru moment, se pare că unele dintre aceste... ăăă... profituri, hai să le spunem aşa, au fost folosite pentru... cheltuieli speciale ale Serviciului de Informaţii al Armatei.

Toţi înţeleseră imediat de ce era în sală şi ministrul Apărării. Prezenţa sa retrasă din capătul stâng al mesei de VIP-uri făcu mai multe sprâncene să se ridice. Dar nimeni nu avu ocazia să cugete prea mult la asta.

Şuvoiul de întrebări nu mai putea fi zăgăzuit. Şeful de la Omucideri lovi din nou în masă, încercând să oprească gălăgia, dar nu făcu decât să arate cât de neputincios era. Doamna comisar se replie cu un efort hotărât şi, cu o voce care era total neaşteptată din partea unei siluete aşa de slabe, preluă comanda discuţiilor.

— O întrebare pe rând, anunţă ea. Vă stăm la dispoziţie timp de o oră. Depinde de dumneavoastră dacă vreţi să beneficiaţi din plin de ea.

După un sfert de oră, majoritatea aveau deja o imagine cât de cât clară. Banda, sau mafia, „cum începuse să-i spună toată lumea, inclusiv VIP-urile de la pupitru”, fusese organizată pe principiul „cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine”. Scopul evident fusese acela ca fiecare să-şi cunoască doar superiorul direct. Astfel, subsecretarul era ferit de toţi ceilalţi, mai puţin de Olsen şi Lavik. Dar această pereche de „ofiţeri” subordonaţi se simţise din ce în ce mai sigură pe sine şi mersese prea departe, adoptând un rol prea activ. Existau motive să bănuiască faptul că profitaseră de oportunitatea unică pe care o avuseseră în calitate de avocaţi pledanţi de a introduce ilegal droguri în închisori. Era cea mai eficientă metodă de câştig din lume. Şi tentaţia era enormă.

Pentru cel puţin o clipă, Fredrick Myhreng făcu din nou să se aştearnă liniştea.

— Este adevărat că a existat şi spionaj politic ilegal? strigă el de pe rândul al treilea.

Vorbitorii de pe podium se uitară unii la alţii, dar niciunul nu răspunse – de fapt nici nu avură ocazia, căci Myhreng insistă cu încăpăţânare:

— Sursele mele spun că ar fi fost deturnate în jur de treizeci de kilograme de droguri puternice. Asta înseamnă

o avere imensă! Cantitatea ar fi fost în totalitate însuşită de Serviciul de Informaţii, nu-i aşa?

Tipul nu era prost. Dar nici doamna comisar. Ea se uită la el pentru o secundă.

— Avem, într-adevăr, motive să credem că sume semnificative au fost utilizate de cei responsabili de anumite operaţiuni de spionaj şi supraveghere, spuse ea.

Cei mai întreprinzători dintre reporterii de investigaţie îşi băgară imediat capetele în haine ca să vorbească la telefoanele mobile din buzunarele interioare, îndemnându-i pe editorii lor să-i convoace pe comentatorii politici. Tot ce fusese prezentat până acum îi privea în mod direct, deşi, în mod normal, nu era de aşteptat să intervină subiecte politice la o conferinţă de presă organizată de poliţie. Dar s-ar putea să fie repercusiuni politice majore dacă s-ar dovedi că un politician de un asemenea calibru a comis infracţiuni. Acum, că informaţiile despre bani au ieşit la iveală, a fost doar o chestiune de minute până când s-a ivit pe uşă primul comentator politic, solicitând de la jurnalişti un rezumat în şoaptă, încet, încet, fu urmat de alţi paisprezece sau cincisprezece comentatori politici. Harababura creată de reporterii de investigaţie se domoli, şi câţiva dintre ei se îndreptară spre uşă după ce

predaseră ştafeta.

Un tip strident de la *Dagsrevyen,* cu o faţă de patruzeci de ani, dar cu părul şi hainele de tinerel, aţinti un microfon uriaş, învelit în blană sintetică, spre ministrul Apărării.

— Cine din Serviciul de Informaţii avea cunoştinţă de asta? Cât de sus era tolerată afacerea?

Ministrul se foi în scaun şi aruncă o privire imploratoare către colegul său de la Ministerul Justiţiei. Dar nu veni niciun ajutor.

— Păi, se pare... Din câte pot spune în momentul de faţă... Nimeni nu ştia de unde vin banii. Foarte puţini ştiau de bani. Încă sunt în derulare anchete amănunţite.

Reporterul de la *Dagsrevyen* nu era aşa uşor de păcălit.

— Vreţi să spuneţi, domnule ministru, că Serviciul de Informaţii a cheltuit mai multe milioane pe una sau alta, fără ca nimeni să ştie ce se-ntâmplă?

Exact asta voia să spună ministrul. El dădu din mână şi ridică vocea.

— Este important să subliniez că acest lucru încă nu este oficial. Nu avem probe care să sugereze că ar fi fost implicate multe persoane, aşa că este incorect să aruncăm vina pe întregul Serviciu de Informaţii. Vorbim doar despre câţiva indivizi vinovaţi şi aceştia vor da socoteală.

Reporterul abia putea să ascundă faptul că nu credea o iotă.

— Vreţi să spuneţi că nu se vor lua măsuri pentru tot Serviciul?

Nu primi un răspuns imediat, aşa că el mută microfonul în faţa ministrului Justiţiei, astfel încât acesta trebui să-şi dea capul mai pe spate ca să nu se trezească cu gura plină de blană sintetică.

— Cel mai apropiat coleg al dumneavoastră a fost acuzat de o infracţiune foarte gravă. Prin urmare, nu ar trebui să demisionaţi din funcţia de ministru al Justiţiei?

Ministrul se arătă destul de calm. Împinse uşor microfonul mai departe, îşi trecu degetele prin păr şi privi direct în camera de televiziune.

— Da, cred că ar trebui, spuse el cu detaşare şi hotărâre.

Reacţia fusese neaşteptată. Chiar şi camerele îngheţaseră.

— Mă retrag, începând chiar din acest moment, declară el, după care acţionă în consecinţă.

Fără niciun semn de încheiere a conferinţei de presă, el îşi luă hârtiile, se ridică în picioare şi aruncă o privire peste întreaga încăpere înainte de a-şi îndrepta spatele şi de a

ieşi afară.

Cei doi ofiţeri de poliţie din fundul sălii îl compătimiră pe tânărul ministru.

— El nu a făcut nimic greşit, murmură Hakon. Doar că şi-a ales un hoţ drept coleg.

— Doamne fereşte, nu ştii peste cine dai în vremurile astea, spuse Hanne. Din punctul ăsta de vedere, tu eşti norocos: mă ai pe mine.

Ea îl sărută pe obraz şi îi şopti un la revedere. Hanne Wilhelmsen plecă să facă nişte cumpărături la magazinele non-stop. Era timpul să ia cadourile de Crăciun.

Luni, 14 decembrie

Mai erau doar unsprezece zile până la Crăciun. Zeul zăpezii fusese favorabil şi încercase a şasea oară în două luni să decoreze oraşul pentru sărbătoare. Acum părea că va reuşi. Se aşternuse un strat de douăzeci de centimetri de zăpadă pe covorul larg de iarbă din faţa clădirii gri şi curbate a sediului poliţiei de pe Gronlansleiret. Pietrele de caldarâm care duceau sus spre intrare erau alunecoase ca un patinoar şi, la doar zece metri de uşă, piciorul dureros al lui Hakon Sand îi fugi de sub el. Şoferul de taxi refuzase să urce panta necurăţată, aşa că Hakon transpira de la efortul de a-l urca pe jos. Dealul fusese probabil construit cu rea intenţie.

Se strădui să se pună din nou pe picioare şi şchiopătă pe când intră la căldură. Ca de obicei, foaierul era plin şi, ca de obicei, imigranţii cu tenul închis stăteau în stânga, neîngrijiţi şi transpiraţi în hainele lor de iarnă ţipătoare şi demodate. Hakon se opri pentru o clipă şi cercetă etajele de deasupra. Instituţia era încă în picioare. Lucrurile

stăteau mult mai rău pentru Serviciul de Informaţii.

Tumultul era departe de a se potoli. Ziarele scoteau câteva ediţii speciale pe zi şi, de trei zile, televiziunile ofereau buletine de ştiri suplimentare. Demisia urgentă a ministrului de Justiţie fusese în mod clar o încercare de a salva guvernul, dar era extrem de îndoielnic dacă va şi reuşi. Situaţia era încă nesigură. Serviciul de Informaţii avea pe cap o comisie bătăioasă de investigaţii, şi se discuta deschis despre restructurarea radicală. O carte publicată cu doar câteva luni înainte, despre relaţia dintre Partid şi Serviciile Secrete, reînviase acum subiectul. O nouă ediţie cu un tiraj uriaş intrase la tipar. Un politician conservator care fusese multă vreme ţinut sub supraveghere ilegală fără să i se ofere vreun motiv era în sfârşit luat în serios acum.

Hakon nu se supărase că-i fusese luat cazul, nici nu fusese deranjat de lipsa totală a oricărui semn de recunoştinţă din partea superiorilor săi. Doar colegii de la acelaşi nivel îl felicitaseră pentru ceea ce reuşise. Treaba fusese făcută, cazul era închis. Avusese liber în weekend, şi sâmbăta, şi duminica. Trecuseră veacuri întregi de când nu se mai întâmplase asta.

Când ajunse la uşa tapetată cu personajele lui Walt

Disney, se opri şi bâjbâi prin mormanul de chei. Odată intrat, rămase ţintuit în loc la vederea statuii de pe biroul său.

Era Zeiţa Justiţiei. Pentru o secundă crezu că era chiar statueta doamnei comisar şi nu înţelegea ce se întâmplă. Dar apoi observă că aceasta era mai mare şi mai strălucitoare. Era, probabil, nouă. Era şi mai stilizată: silueta feminină era mai dreaptă, iar sculptorul îşi luase anumite libertăţi în privinţa anatomiei. Corpul era prea lung în comparaţie cu capul, iar sabia era ridicată deasupra capului, şi nu se odihnea pe lângă rochie. Ca şi când s-ar fi pregătit să lovească.

Merse până la birou şi ridică statueta. Era grea. Bronzul era roşu-cafeniu şi strălucitor; nu începuse încă să se oxideze. O carte poştală căzu pe podea. Puse statuia cu grijă la loc, pe birou, şi cu piciorul rănit întins într-o parte, se aplecă să ridice cartea poştală.

O deschise.

Era de la Karen.

Dragul meu Hakon, îţi mulţumesc pentru tot din întreaga inimă. Eşti eroul meu. Cred că te iubesc. Nu mă abandona. Nu-mi telefona, te voi suna eu în curând. A ta (crezi sau nu), Karen. PS: Felicitări!!! K.

El o citi din nou şi din nou. Mâinile îi tremurau în timp ce mângâia statueta din bronz şi cupru care strălucea în faţa lui. Era rece şi fină, plăcută la atingere. Apoi, spre totala lui uimire, fu nevoit să închidă ochii strâns şi să se concentreze – era sigur că o surprinse mişcându-se.

Zeiţa Justiţiei tocmai se uitase la el din spatele legăturii sale groase. Îl privea direct cu un singur ochi, iar el putu să jure că, pentru o fracţiune de secundă, ea îi făcuse cu ochiul. Şi îi zâmbise. Un surâs ambiguu, plin de mister.

Fost ministru al justiţiei şi Avocat, jurnalist de televiziune şi reporter, **Anne Holt** este autoarea unor serii de romane poliţiste ce au cunoscut un succes imens în ţările scandinave, fiind ulterior traduse în peste 25 de limbi. Zeiţa oarbă deschide seria detectivei Hanne Wilhelmsen, eroina a încă şapte romane. De aceeaşi autoare, la Editura Trei au apărut patru romane din seria cuplului de anchetatori Vik şi Stubo: Aşa ceva nu se întâmplă niciodată, Eroare judiciară, Ura şi Doamna Preşedintă.

ANNE HOLT

CRIME

Un traficant de droguri omorât în bătaie este găsit pe malul râului Aker, într-o suburbie din Oslo. Întâmplarea nu face prea multă vâlvă, până când, câteva zile mai târziu, avocatul victimei este găsit, şi el, asasinat în propriul apartament. Seria de morţi suspecte continuă, ceea ce o conduce pe inspectoarea de poliţie Hanne Wilhelmsen către o reţea mafiotă de trafic de stupefiante, dirijată de undeva din rarefiatele sfere ale societăţii norvegiene. Până la ce nivel va reuşi să ajungă încăpăţânata anchetatoare secondată de ofiţerul de poliţie Hakon Sand? Şi care vor fi

procedurile legale prin care va putea dejuca strategiile avocăţeşti ale suspecţilor?